

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SYLVIA DAY

One with You

A CROSSFIRE® NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Sonsöz Daha

Fazla Oku

Penguen'i takip et

Sylvia Day tarafından yazılan başlıklar

Çapraz Ateş Romanları

Sana bağlı Senden
yansıyan Seninle
sarmalanmış Seninle
büyülenmiş Seninle bir

...

Tarihi Romanlar

Günaha Yedi Yıl
Evlendiğim Yabancı
Skandal İlişkiler
Bunu İste Oyun
Tutkusu Onun İçin Bir
Tutku
Beni Ayartma Gurur
ve Zevk

...

Büyülenmiş Bedende

*Bu kitap, ilk kelimesinden son kelimesine kadar
benimle birlikte çapraz ateŖte kalan Hilary
Sares'e ithaf edilmiŖtir.*

New York hiç uyumayan bir şehirdi; hatta hiç uykusu gelmezdi. Yukarı Batı Yakası'ndaki dairem, milyonlarca dolarlık bir mülkten beklenen düzeyde ses yalıtımına sahipti, ancak yine de şehrin sesleri içeri süzülüyordu - iyi aşınmış caddelerde lastiklerin ritmik gümbürtüsü, yorgun hava frenlerinin protestoları ve taksi kornalarının durmadan korna çalması.

Köşedeki kafeden çıkıp her zaman işlek olan Broadway'e adımımı attığımda şehrin telaşı çöktü. Manhattan'ın kakofonisi olmadan nasıl yaşamıştım ki?

Onsuz yaşamayı nasıl başarmıştım? Gideon Cross.

Çenesini ellerimle kavradım, dokunuşuma sokulduğunu hissettim. Bu kırılganlık ve şefkat gösterisi beni derinden etkiledi. Birkaç saat önce onun asla değişmeyeceğini, hayatımı onunla paylaşmak için çok fazla ödün vermem gerekeceğini düşünmüştüm. Şimdi ise onun cesareti karşısında durmuş kendimden şüphe ediyordum.

Ondan kendimden talep ettiğimden daha fazlasını mı talep etmişim? Ben inatçı bir şekilde kalırken onu gelişmeye itmiş olma ihtimalimden utandım. aynı.

duruyordu, çok uzun ve güçlüydü. Kot ve tişört giymiş, kasketini alnına kadar indirmiş, küresel bir patron olarak tanınmaz haldeydi Dünyanın bildiğini sandığı ama yine de doğuştan zorlayıcı bir şekilde etkilediği yanından geçen herkese bakıyordu. Göz ucuyla, çevredeki insanların ona nasıl baktıklarını ve sonra nasıl iki kez dönüp baktıklarını fark ettim.

Gideon ister rahat giyinsin, ister tercih ettiği ısmarlama üç parçalı takım elbiseleri giysin, zayıf ve kaslı vücudunun gücü tartışılmazdı. Kendini tutuş şekli, kusursuz bir kontrolle kullandığı otorite, onun arka planda kaybolmasını imkânsız hale .

Gideon şehre yaldızlı bir tasma takarken, New York giren her şeyi yuttu.

Ve o benimdi. Yüzüğüm parmağındayken bile bazen buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Asla sadece bir erkek olmayacaktı. O, zarafete bürünmüş bir vahşet, kusurlarla bezenmiş bir mükemmellikti. O benim *dünyamın* bağlantı noktasıydı, dünyanın bağlantı noktasıydı.

Yine de benimle birlikte olmak için kırılma noktasına kadar eğilip boyun egeceğini kanıtlamıştı. Bu da beni, onu yüzleşmeye zorladığım acıya değdiğimi kanıtlamak için yenilenmiş bir kararlılıkla baş başa bıraktı.

Etrafımızda, Broadway boyunca uzanan dükkân cepheleri yeniden açılıyordu. Caddedeki trafik akışı yoğunlaşmaya başladı, siyah arabalar ve sarı taksiler engebeli yüzey üzerinde çılgınca zıplıyordu. Kaldırımlarda köpeklerini gezdiren ya da sabahın erken saatlerinde koşmak için Central Park'a doğru yol alan bölge sakinleri, iş günü tüm şiddetiyle başlamadan önce vakitlerini çalışıyorlardı.

Yanına vardığımızda Benz kaldırıma yanaştı, Raúl direksiyonda iri, gölgeli bir figürdü. Angus Bentley'i onun arkasındaki yerine kaydırıldı. Benim aracım ve Gideon'un ki ayrı evlere gidiyordu. Bu nasıl bir evlilikti?

Gerçek şu ki, ikimiz de böyle olmasını istemesek de bu *bizim* evliliğimizdi. Gideon çalıştığım reklam ajansından patronumu işe aldığı anda çizgi çekmek zorunda kalmıştım.

Kocamın Cross Industries'e katılmamı istemesini anlıyordum ama arkamdan iş çevirerek beni zorlamaya çalışmak? ... Gideon gibi bir adamla buna izin veremezdim. Ya birlikte olacaktık.

ya da ilişkimizi yürütmek için birbirimizden çok uzaktık.

Başımı arkaya yatırarak onun çarpıcı yüzüne baktım. Orada pişmanlık ve rahatlama vardı. Ve sevgi. Çok fazla sevgi.

Bu kadar yakışıklı olması nefes kesiciydi. Gözleri Karayip , saçları yakasına kadar uzanan gür ve parlak siyah bir yeleydi.

Hayranlık uyandıran bir el, yüzünün her düzlemini ve açısını, büyüleyen ve mantıklı düşünmeyi zorlaştıran bir kusursuzluk seviyesine yontmuştu. Ben

Onu ilk gördüğüm andan itibaren bakışlarımdan büyülenmişim ve yine de rastgele anlarda sinapslarımın kızardığını fark ettim. Gideon kamaştırdı.

Ama içindeki adamdı, bitmek tükenmek bilmeyen enerjisi ve gücü, keskin Zekâ ve acımasızlık, bu kadar şefkatli olabilen bir kalple birleşince... "Teşekkür ederim." Parmak uçlarımla alnının koyu renkli çizgisinde gezindi, Tenine dokunduklarında her zaman olduğu gibi karıncalanıyorlardı. "Beni aradığın için. Bana rüyayı anlattığın için. Benimle burada buluştuğun için."

"Seninle her yerde buluşurum." Bu sözler bir yemindi, hararetle ve şiddetle söylenmişti.

Herkesin şeytanı vardı. Gideon'un ki uyanırken demir gibi iradesiyle kafese kapatılmıştı. Uyuduğunda, benimle paylaşmaya direndiği şiddetli, kısır kabuslarla ona eziyet ediyorlardı. Çok fazla ortak noktamız vardı ama Çocukluğumuzdaki istismar bizi hem bir araya getiren hem de birbirimizden ayıran ortak bir travmaydı. Gideon ve birlikte sahip olduklarımız için daha fazla mücadele etmemi sağladı. İstismarcılarımız zaten bizden çok şey almıştı.

"Eva... Dünyada beni uzak tutabilecek tek güç sensin." "Bunun için de teşekkür ederim," diye mırıldandım, göğsüm sıkışmıştı. Son zamanlardaki Ayrılık için de acımasız olmuştu. "Beni rahat bırakmanın senin için kolay olmadığını biliyorum ama buna ihtiyacımız vardı. Ve seni çok zorladığımı biliyorum"

"Çok sert."

Sözlerindeki hızlı buz ısırığıyla ağzım kıvrıldı. Gideon istediklerinin reddedilmesine alışık bir adam değildi. Ama bana erişimden mahrum bırakılmaktan ne kadar nefret etse de, şimdi birlikteydik çünkü bu mahrumiyet onu ileri itti. "Biliyorum. Ve bana izin verdin, çünkü beni seviyorsun." "Bu aşktan daha fazlası." Elleri bileklerimi sıkıca kavradı.

İçimdeki her şeyin teslim olmasını sağlayan otoriter bir yol.

Başımı salladım, artık birbirimize bazılarının sağlıksız bulacağı derecede ihtiyaç duyduğumuzu itiraf etmekten korkmuyordum. Bu bizim kim olduğumuzdu, sahip olduğumuz şeydi. Ve değerliydi.

"Dr. Petersen'e birlikte gideceğiz." Bu kelimeleri Ama bakışları bir soru sorar gibi benimkileri aradı.

"Çok patronluk taslıyorsun," diye takıldım, birbirimizi iyi hissederek ayrılmamızı istiyordum. Umutlu. Dr. Lyle Petersen ile haftalık terapi randevumuza sadece saatler kalmıştı ve daha uygun bir zamanlama olamazdı. Köşeyi dönmüştük. Bundan sonraki adımlarımızın ne olması gerektiği konusunda biraz yardıma ihtiyacımız vardı.

Elleri belimde dolaştı. "Bunu seviyorsun."

Gömleğinin eteklerine uzandım, yumuşak formasını yumrukladım. "*Seni seviyorum.*" "*Eva.*" Titreyen nefesi sıcak bir şekilde boynuma çarptı. Manhattan etrafımızı sardı ama bizi edemedi. Birlikteyken, başka hiçbir şey yoktu.

Alçak bir açlık sesi beni terk etti. Onu özlüyor ve arzuluyordum, bir kez daha bana yaslanmış olmasından duyduğum zevkle titriyordum. Derin nefesler alarak onu içime çektim, parmaklarım sırtının sert kaslarını yoğuruyordu. İçimden geçen heyecan baş döndürücüydü. Ona bağımlıydım -kalbim, ruhum ve bedenim- ve günlerce ondan yoksun kalmıştım, bu da beni titrek ve dengesiz bırakmış, düzgün çalışamaz hale getirmişti.

Beni içine çekti, vücudu çok daha büyük ve sertti. Onun kucağında kendimi güvende hissettim, sevildim ve korundum. O beni tutarken hiçbir şey bana dokunamaz ya da beni incitemezdi. Onun da benimle aynı güven duygusunu hissetmesini istiyordum. Gardını indirebileceğini, nefes alabileceğini ve benim ikimizi de koruyabileceğini bilmesini istiyordum.

Daha güçlü olmalıydım. Daha zeki. Daha korkutucu. Düşmanlarımız vardı ve Gideon onlarla tek başına başa çıkıyordu. Koruyucu olmak onun doğasında vardı; bu onun en çok takdir ettiğim özelliklerinden biriydi. Ama insanlara kocam kadar zorlu bir düşman olabileceğimi göstermeye başlamalıydım.

Daha da önemlisi, bunu Gideon'a kanıtlamam gerekiyordu.

Ona doğru eğilerek sıcaklığını içime çektim. Sevgisini. "Beşte görüşürüz, Ace."

"Bir dakika bile geç kalmadan," diye sertçe emretti.

Kendime rağmen güldüm, onun her sert kenarlı yönüne aşık olmuştum. "Yoksa ne olur?"

Geri çekilerek bana öyle bir baktı ki ayak parmaklarım kıvrıldı. "Ya da gelip seni alırım."

Üvey babamın çatı katına nefesimi tutarak sessizce girmeliydim, çünkü saat sabah altıyı biraz geçiyordu ve gizlice girerken yakalanma ihtimalim vardı. Bunun yerine, düşüncelerim yapmam gereken değişikliklerle , bir amaç uğruna içeri girdim.

Duş almak için zamanım vardı ama duş almamaya karar verdim. Gideon bana dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Elleri üzerimde, vücudu içimde olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Onun dokunuşunun anısını silmek istemiyordum. Sadece bu bile yapılması gerekeni yapmam için bana güç verebilirdi.

Masanın ucundaki lamba . "Eva."

Yerimden sıçradım. "Tanrım."

Döndüğümde annemi oturma odasındaki koltuklardan birinde otururken buldum.

"Ödümü kopardın!" Elimi yüzüme sürerek suçladım.

Kalp çarpıntısı.

Ayağa kalktı, yere kadar uzanan fildişi saten bornozu, hafif bronzlaşmış bacaklarının etrafında parlıyordu. Ben onun tek çocuğuydum ama kardeş olabilirmişiz gibi görünüyordu. Monica Tramell Barker Mitchell Stanton görünüşünü koruma konusunda takıntılıydı. Kariyer sahibi bir ești; genç güzelliği onun işiydi.

"Sen başlamadan önce," diye başladım, "evet, düğün hakkında konuşmalıyız. Ama gerçekten işe gitmek için hazırlanmam ve eve gidebilmek için eşyalarımı toplamam gerekiyor.

bu gece-"

"Bir ilişkin mi var?"

Kaba sorusu beni pusudan daha çok şaşırttı. "Ne? Hayır!"

Nefes verdi, gerginlik gözle görülür bir şekilde omuzlarından ayrıldı. "Tanrıya şükür. Bana neler olduğunu anlatacak mısın? Gideon'la yaptığınız tartışma ne kadar kötüydü?"

Kötü. Bir süre, aldığı kararlarla bizi bitireceğinden endişe ettim. "İşleri yoluna koyuyoruz anne. Bu sadece yoldaki bir tümsekti."

"Günlerce ondan kaçmana neden olan bir darbe mi? Sorunlarınla başa çıkmanın yolu bu değil Eva."

"Bu uzun bir hikaye-"

Kollarını kavuşturdu. "Acelemin yok." "Benim var."

Hazırlanmam gereken bir iş var."

Yüzünde acı ifadesi belirdi. Anında pişmanlık duydum.

Bir zamanlar büyüyünce tıpkı annem gibi olmak istemiştim. Saatlerimi onun kıyafetlerini giyerek, topuklu ayakkabılarıyla tökezleyerek, pahalı kremlerini ve kozmetik ürünlerini yüzüme sürerek geçirdim. Onun nefesini taklit etmeye çalıştım.

sesi ve şehvetli tavırlarıyla annemin dünyadaki en muhteşem ve mükemmel kadın olduğundan emindim. Ve erkeklerle olan ilişkisi, ona bakışları ve ona hitap edişleri...

Ben de onun o sihirli dokunuşunu istemiştim.

Sonunda, saçlarımızın stili ve gözlerimin rengi dışında onun tıpatıp aynısı olarak olgunlaşmıştım. Ama bu sadece dış görünüşü. Kadın olarak kim olduğumuz daha farklı olamazdı ve ne yazık ki bu gurur başladığım bir şeydi. Kıyafet ve dekorasyon konuları dışında tavsiye almak için ona başvurmayı bırakmıştım.

Bu değişecekti. Şimdi.

Gideon'la ilişkiyi yürütmek için pek çok farklı taktik denemiştim ama tanınmış ve güçlü bir adamla evli olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen yakınimdaki tek kişiden yardım istememiştim.

"Tavsiyene ihtiyacım var anne."

Sözlerim havada asılı kaldı ve sonra annemin gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını izledim. Bir an sonra dizlerinin bağı çözülmüş gibi kanepeye geri çöktü. Yaşadığı şok sert bir darbeydi ve bana

Onu ne kadar dışladığımı.

Karşısındaki kanepeye oturduğumda içim acıyordu. Annemle paylaştıklarım konusunda dikkatli olmayı öğrenmişim, beni çıldırtacak tartışmaları başlatabilecek bilgileri saklamak için elimden geleni yapıyordum.

Her zaman böyle olmamıştı. Üvey kardeşim Nathan olan sıcak ve kolay ilişki benden almıştı, tıpkı masumiyetimi aldığı gibi. Annem istismarı öğrendikten sonra değişti, beni takip edecek ve boğacak kadar aşırı korumacı oldu. Annem

benim dışımda hayatındaki her şey hakkında son derece kendinden emindi. Benimleyken endişeli ve müdahaleciydi, bazen histerinin sınırındaydı. Yıllar boyunca, kendimi gerçeğin etrafında çok sık dolaşmaya zorladım.

Sırf huzuru korumak için sevdiğim herkesten sır sakladım.

"Gideon'un ihtiyacı olan türden bir eş nasıl olunur bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Omuzları geriye düştü, tüm duruşu öfke dolu bir hale geldi. "Bu bir ilişkisi mi var?"

"Hayır!" Benden isteksiz bir kahkaha kaçı. "Kimsenin bir ilişkisi yok. bunu yapmayız. Yapamayız. Bu konuda endişelenmeyi bırak."

Annemin babamla olan son sadakatsizliğinin endişesinin gerçek kaynağı olup olmadığını merak etmek zorundaydım. Aklını kurcalıyor muydu? Stanton'la olan ilişkisini sorguluyor muydu? Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Babamı çok seviyordum ama aynı zamanda üvey babamın annem için tam da onun ihtiyaç duyduğu gibi bir koca olduğuna inanıyordum.

"Eva-"

"Gideon ve ben birkaç hafta önce kaçtık." Tanrım, bunu ortaya koymak iyi hissettirdi.

Bana göz kırptı. Bir kere, iki kere. "Ne?"

"Babama henüz söylemedim," diye devam ettim. "Ama bugün onu arayacağım."

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Neden? Tanrım, Eva... nasıl oldu da birbirimizden bu kadar uzaklaştık?"

"Ağlama." Ayağa kalktım ve yanına gidip yanına oturdum. Elllerine uzandım ama onun yerine beni sertçe kucakladı.

Onun tanıdık kokusunu içime çektim ve sadece bir annenin kollarında bulunan türden bir huzur hissettim. En azından birkaç dakikalığına. "Planlanmış bir şey değildi anne. Hafta sonu için bir yere gittik ve Gideon bana gelip sordu ve ayarlamaları o yaptı Spontane gelişti. Bir anda oldu."

Geri çekildi, gözyaşları içinde bir yüz ve gözlerindeki ateş ortaya çıktı. "Seninle evlilik sözleşmesi olmadan mı evlendi?"

Güldüm, gülmek . Elbette annem finansal detaylara odaklanacaktı. Para uzun zamandır hayatının itici gücü olmuştu. "Burada bir evlilik sözleşmesi."

"Eva Lauren! Baktırdın mı? Yoksa o da mı kendiliğinden oldu?"

"Her kelimesini okudum."

"Sen avukat değilsin! Tanrım, Eva... Seni bundan daha zeki olman için yetiştirdim!"

"Altı yaşındaki bir çocuk bile terimleri anlayabilirdi," diye karşılık verdim, evliliğimdeki gerçek sorundan rahatsız : Gideon ve benim ilişkimize çok fazla insan karışıyor, dikkatimizi dağıtıyor, böylece gerçekten üzerinde çalışmamız gereken şeylerle uğraşacak zamanımız kalmıyordu. "Evlilik sözleşmesi için endişelenme."

"Richard'dan istemeliydin. Neden istemediğini anlamıyorum. Bu çok sorumsuzca. Ben sadece-"

"Gördüm, Monica."

Üvey babamın sesiyle ikimiz de döndük. Stanton lacivert takım elbisesi ve sarı kravatıyla güne hazır bir şekilde odaya girdi. Gideon'un aynı yaştaki üvey babama çok benzediğini hayal ettim: fiziksel olarak formda, seçkin, her zamanki gibi bir alfa erkeği.

"Öyle mi?" Şaşırarak sordum.

"Cross bunu bana birkaç hafta önce gönderdi." Stanton annemin yanına geçerek elini tuttu. "Daha iyi şartlar için tartışamazdım."

"Her zaman daha iyi şartlar vardır, Richard!" dedi annem sertçe.

"Yıldönümleri ve çocukların doğumu gibi dönüm noktaları için ödüller vardır ve Eva için evlilik danışmanlığı dışında hiçbir ceza yoktur. sona ermesi durumunda mal varlıkları adil bir şekilde dağıtılacaktır. Cross'un şirket içi danışmanına inceletip inceletmediğini sormak istedim. I

Buna şiddetle karşı çıktıklarını hayal edin."

Bir an durdu, bunu içine sindirdi. Sonra öfkelenerek ayağa kalktı. "Ama kaçacaklarını biliyordun? Biliyordun ve hiçbir şey söylemedin mi?"

"Elbette, bilmiyordum." Onu kollarına çekti ve bir çocuğa yaptığı gibi yumuşak bir şekilde mırıldandı. "İleriye baktığını düşünmüştüm. Biliyorsun. bu tür şeyler genellikle birkaç ay süren pazarlıklar gerektirir. Ancak bu durumda daha fazlasını isteyemezdim."

Ayağa kalktım. İşe zamanında gidebilmem için acele etmem gerekiyordu. O kadar gün içinde bugün geç kalmak istemiyordum.

"Nereye gidiyorsun?" Annem doğruldu ve Stanton'dan uzaklaştı.
"Bu tartışma daha bitmedi. bir bomba bırakıp gidemezsin!"
Yüzümü ona dönerek geriye doğru yürüdüm. "Gerçekten hazırlanmam gerek.
Neden öğle yemeğinde bir araya gelip daha sonra konuşmuyoruz?"
"Sen-"
Sözünü kestim. "Corinne Giroux."
Annemin gözleri önce genişledi, sonra daraldı. Bir isim. Başka bir şey söylememe
yoktu.
Gideon'un eski sevgilisi daha fazla açıklama gerektirmeyen bir sorundu.

Manhattan'a gelip de anında bir aşinalık hissetmeyen nadir insanlardan biriydi. Şehrin silueti birçok filmde ölümsüzleştirilmiştir. sayılamayacak kadar çok film ve televizyon şovu, New York'a duyulan aşkı bölge sakinlerinden dünyaya yaydı.

Ben de bir istisna değildim.

Chrysler Binası'nın Art Deco zarafetine bayıldım. Empire State Binası'nın konumuna göre adadaki yerimi tam olarak belirleyebiliyordum. Artık şehir merkezine hakim olan Özgürlük Kulesi'nin nefes kesici yüksekliği karşısında dehşete kapılmıştım. Ama Crossfire Binası kendi başına bir sınıftı. Bu düşünceye, binanın yapılmasına önayak olan adama aşık olmadan önce de sahiptim.

Raúl arabayı kaldırıma çekerken, arabanın kendine özgü tasarımına hayret ettim. Crossfire'in dikilitaş şeklini çevreleyen safir mavisi cam. Başımı geriye eğdim, bakışlarım parıldayan yükseklikten en tepedeki noktaya, Cross Industries'i barındıran ışıklı alana kaydı. Etrafımda yayalar dolaşüyor, kaldırım bir ellerinde evrak çantaları ve çantaları, diğer ellerinde dumanı tüten kahve fincanlarıyla işe giden iş adamları ve kadınlarla dolup taşıyordu.

Gideon'u görmeden önce hissettim, Benz'in arkasına yanaşmış olan Bentley'den inerken tüm vücudum farkındalıkla uğulduyordu. Etrafımdaki hava elektrikle doldu, her zaman bir fırtınanın yaklaştığını haber veren çatırdama enerjisi.

Fırtınaya güç verenin Gideon'un acı çeken ruhunun huzursuzluğu olduğunu bilen birkaç kişiden biriydim.

Ona dönerek gülümsedim. Aynı anda gelmiş olmamız tesadüf değildi. Bunu gözlerindeki onayı görmeden önce de biliyordum.

Kömür rengi bir takım elbise giymiş, beyaz gömlek ve gümüş dimi kravat takmıştı. Koyu renk saçları çenesini ve yakasını mürekkepli tellerden oluşan seksi, hoyrat bir düşüşle tarıyordu. Hâlâ bana, beni ilk kavuran o ateşli cinsel vahşetle bakıyordu ama Şimdi o parlak mavide bir şefkat ve bana verebileceği her şeyden daha fazla anlam ifade eden bir açıklık vardı.

O yaklaşıırken ben de ona doğru adım attım. "Günaydın, Karanlık ve Tehlikeli."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Eğlence bakışlarını daha da ısıttı. "Günaydın, karıcığım."

Elini uzattım, beni yarı yolda karşılayıp sıkıca kavradığında rahatladığımı hissettim. "Bu sabah anneme evleneceğimizi söyledim."

Koyu renk kaşlarından biri şaşkınlıkla kalktı ve sonra gülümsemesi zafer kazanmış bir zevke dönüştü. "Güzel."

Onun arsız gülerek omzuna yumuşak bir itiş verdim. Şimşek hızıyla hareket etti, beni yakaladı ve gülümseyen ağzımın köşesini öptü.

Neşesi bulaşıcıydı. İçimde patladığını hissettim, her yeri aydınlatıyordu. Son birkaç gündür çok karanlık olan yerler. "İlk molamda babamı arayacağım. Ona haber vereceğim."

Ayıldı. "Neden şimdi, daha önce değil?"

Alçak sesle konuştu, mahremiyet için sesini alçalttı. Ofisteki kalabalık bize çok az dikkat ederek akıp gitmeye devam ediyordu. Yine de cevap vermekte tereddüt ettim, kendimi çok açıkta hissediyordum.

Sonra... gerçek hiç olmadığı kadar kolay geldi. Sevdığım insanlardan o kadar çok şey saklıyordum ki. Küçük şeyler, büyük şeyler. Korumaya çalışıyordum

Statükoyu sürdürürken aynı zamanda değişimi umuyor ve buna ihtiyaç duyuyordum. "Korkuyordum," dedim ona.

Bir adım daha yaklaştı, bakışları yoğunlaşmıştı. "Ve şimdi değilsin."

"Hayır."

"Bana nedenini bu gece söyleyeceksin." Başımı salladım.

"Söyleyeceğim."

Eli ensemin etrafında kıvrıldı, aynı anda hem sahiplenici hem de şefkatli bir şekilde tutuyordu. Yüzü donuktu, hiçbir şey belli etmiyordu ama gözleri... o mavi, mavi gözler...

duygularla doluydu. "Başaracağız meleşim."

Aşk, kaliteli bir şarabın vızıltısı gibi içime ılık ılık aktı. "Aynen öyle."

Waters Field & Leaman'ın kapısından içeri girerken, prestijli reklam ajansında iddia edebileceğim günlerin sayısını saymak garipti. Megumi Kaba resepsiyon masasının arkasından el salladı, bir telefon görüşmesi yaptığını ve konuşamayacağını bildirmek için kulaklığına dokundu. Ben de el salladım ve kararlı adımlarla kendi masama doğru ilerledim. Yapmam gereken çok şey vardı, yeni bir başlangıç yapmalıydım.

Ama her şey . Çantamı en alt çekmeceye bıraktım, sonra sandalyeme yerleştim ve her zamanki çiçekçimin web sitesine girdim. Ne istediğimi biliyordum. Koyu kırmızı kristal bir vazoda iki düzine beyaz gül.

Saflık için beyaz. Dostluk için. Sonsuz aşk için. Aynı zamanda teslimiyet bayrağıydı. Gideon'la beni ayırmaya zorlayarak savaş hatlarını çizmiştim ve sonunda ben kazanmıştım. Ama kocamla savaşmak istemiyordum.

Geçmişte yaptığım gibi çiçekler için zekice bir not bulmaya bile çalışmadım. Sadece içimden geldiği gibi yazdım.

Siz mucizevisiniz, Bay Cross.

Sana değer veriyorum ve seni çok

seviyorum. Bayan Cross

Web sitesi siparişi tamamlamamı istedi. Gönder butonuna tıkladım ve bir an için Gideon'un hediyem hakkında ne düşüneceğini hayal ettim. Bir gün benden çiçek almasını izlemeyi umuyordum. Sekreteri Scott çiçekleri getirdiğinde gülümsedi mi? Notlarımı okumak için yönettiği toplantıyı durdurdu mu? Yoksa mahremiyet için programındaki nadir boşluklardan birini mi bekledi?

Olasılıkları düşünürken ağzım kıvrıldı. Gideon'a hediye vermeyi severdim. Ve yakında onları seçmek için daha fazla zamanım olacaktı.

"Bırakıyor musun?"

Mark Garrity'nin kuşkulu bakışları istifa mektubumdan kalktı ve benimkilerle buluştu.

Patronumun yüzündeki ifadeyi görünce midem düğümlendi. "Evet. Daha fazla haber veremediğim için üzgünüm."

"Yarın son günün mü?" Sandalyesinde arkasına yaslandı. Gözleri teninden daha açık tonlarda sıcak bir çikolataydı ve her ikisinin de şaşkınlık ve dehşet. "Neden, Eva?"

İç çekerek öne doğru eğildim ve dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum. Bir kez daha gerçeği söyledim. "Bu şekilde kestirip atmanın profesyonelce olmadığını biliyorum ama.. önceliklerimi yeniden düzenlemem gerekiyor ve şu anda tüm dikkatimi buna veremem, Mark. Özür dilerim."

"I ..." Nefesini üfledi ve bir elini koyu renkli, sık buklelerinin üzerinde gezdirdi. "Lanet olsun... Ne diyebilirim ki?"

"Beni affedeceğini ve bunu bana karşı kullanmayacağını mı?" Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Çok şey istiyorum, biliyorum."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Seni kaybetmekten nefret ediyorum Eva, bunu biliyorsun. Bana ne kadar katkıda bulunduğunu ifade edebildiğimden emin değilim. Daha iyi çalışmamı sağlıyorsun."

"Teşekkür ederim Mark. Minnettarım." Tanrım, bunun verebileceğim en iyi ve tek karar olduğunu bilsem bile düşündüğümde daha zordu.

Bakışlarım yakışıklı patronumun ötesine, arkasındaki manzaraya gitti. Kıdemsiz bir müşteri yöneticisi olarak küçük bir ofisi vardı ve manzarası caddenin karşısındaki bina tarafından kapatılmıştı ama yine de Gideon Cross'un üst katımızdaki geniş ofisi kadar New York'a özgü bir manzaraydı.

Birçok açıdan, bu zemin ayrımı Gideon'la olan ilişkiyi tanımlamaya çalıştığım yolu yansıtıyordu. Onun kim olduğunu biliyordum. Onun *ne* olduğunu biliyordum: kendi sınıfında bir adam Onun bu seviyordum ve Onun değişmesini istiyordum; sadece kendi onun seviyesine çıkmak istiyordum. Düşünmediğim şey, inatla aramızdaki ilişkiyi kabullenmeyi reddederek Evlilik planı değiştirdi, onu kendime doğru çekiyordum.

Alanımda zirveye çıkma yolumu kazanmamla tanınmazdım. Bazı insanlar için, her zaman başarı ile evlenmiş olacaktım. Ve ben de bununla yaşamak zorunda kalacaktım.

"Peki, buradan nereye gidiyorsun?" Mark sordu.

"Dürüst olmak gerekirse... bunu hala anlamaya çalışıyorum. Sadece kalamayacağımı biliyorum."

Evliliğim kırılmadan önce ancak bu kadar baskıya dayanabilirdi ve ben biraz mesafe bulmaya çalışarak tehlikeli bir sınıra kaymasına izin vermiştim. Kendimi ilk sıraya koymaya çalışıyordum.

Gideon Cross okyanus kadar derin ve engin biriydi ve onu ilk gördüğüm andan itibaren içinde boğulmaktan korkmuştum. Artık bundan korkamazdım. En çok korktuğum şeyin onu kaybetmek olduğunu fark ettikten sonra olmazdı.

Tarafsız kalmaya çalışırken, bir o yana bir bu yana itilip kakılmışım. Ve buna ne kadar sinirlenmiş olsam da, eğer kontrolü istiyorsam, onu almam gerektiğini anlamak için zaman ayırmamıştım.

"LanCorp hesabı yüzünden mi?" Mark sordu.

"Kısmen." İnce çizgili kalem eteğimi düzelttim, Gideon'un Mark'ı işe almasıyla ilgili süregelen kızgınlığımı zihnimden uzaklaştırdım. Katalizör LanCorp'un Waters Field & Leaman'a Mark ve dolayısıyla benim için özel bir taleple gelmesi olmuştu - Gideon'un şüpheyi baktığı bir manevra.

Geoffrey Cross'un saadet zinciri Landon ailesinin servetini yok etmişti,

Ryan Landon ve Gideon babalarının kaybettiklerini yeniden inşa etmiş olsalar da Landon hâlâ intikam almak için yanıp tutuşuyordu. "Ama daha çok kişisel nedenlerle."

Doğruldu, dirseklerini masanın üzerine koydu ve bana doğru eğildi. "Bu beni ilgilendirmez ve burnumu sokmayacağım, ama biliyorsun ki Steven, Shawna ve ben ihtiyacın olduğunda hepimiz yanındayız. Seni önemsiyoruz."

Ciddiyeti gözlerimin dolmasına neden oldu. Nişanlısı Steven Ellison ve Steven'ın kız kardeşi Shawna, New York'ta geçirdiğim aylar boyunca benim için çok değerli olmuşlardı; yeni hayatımda kurduğum yeni arkadaş ağının bir parçasıydılar. Ne olursa olsun onları kaybetmek istemiyordum.

"Biliyorum." Üzüntümün içinden gülümsedim. "Sana ihtiyacım olursa, arayacağım, söz veriyorum. Ama her şey en iyi şekilde sonuçlanacak. Hepimiz için."

Mark rahatladı ve gülümsememe karşılık verdi. "Steven çıldıracak. Belki de ona söylemeni sağlamalıyım."

İri yarı, girişken müteahhidi düşünmek her türlü üzüntüyü kovdu. Steven ortağını ektiğim için bana zor anlar yaşatacaktı ama bunu iyi bir kalple yapacaktı. "Ah, ama," diye karşılık verdim. "Bunu bana yapmazsın, değil mi? Bu zaten yeterince zor."

"İşi zorlaştırmaya karşı değilim."

Güldüm. Evet, Mark'ı ve işimi özleyecektim. Hem de çok.

İlk molam geldiğinde, Oceanside, Kaliforniya'da saat henüz erkendi, bu yüzden aramak yerine babama mesaj attım.

Uyandığında bana haber ver, tamam mı? Sana bir şey söylemem gerek. Hem polis hem de baba olmanın Victor Reyes'i endişelendirdiğini bildiğim için ekledim: Kötü bir şey değil, sadece bazı haberler.

Telefonum çalmaya başladığında bir fincan kahve almak için telefonumu dinlenme odasındaki tezgâhın üzerine bırakmışım. Babamın yakışıklı yüzü ekranda parlıyordu, fotoğrafı bana ondan miras kalan gri gözlerini gösteriyordu.

Birden sinirlerim bozuldu. Telefonuma uzandığımda ellerim titriyordu. Annemi de babamı da çok severdim ama

Babamın her zaman annemden daha derin şeyler hissettiğini düşünmüşümdür. Ve Annem kusurlarımı nasıl düzeltebileceğimi göstermekten hiç çekinmezken, babam kusurlarımın farkında değilmiş gibi görünüyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmak... onu incitmek

... Bunu düşünmek bile çok acımasızcaydı. "Selam, baba."
?"

"Benim sorum da bu, tatlım. Ben zamanki gibi yapıyorum. Peki ya sen? Ne var ne yok?"

En yakın masaya doğru ilerledim ve sakinleşmek için bir sandalye çektim. "Sana kötü olmadığını söyledim ama hâlâ endişeli görünüyorsun. Uyandırdım mı seni?"

"Endişelenmek benim işim," dedi kalın sesinde sıcak bir eğlenceyle. "Ve ben de güne başlamadan önce koşuya hazırlanıyordum, yani hayır, beni uyandırmadın. Bana haberlerin ne olduğunu söyle."

"Uh..." Gözyaşlarımla boğulurken, sertçe yutkundum. "Tanrım, bu düşündüğümden daha zor. Gideon'a endişelendiğim kişinin annem olduğunu, senin için sorun olmayacağını söyledim ve işte burada deniyorum-"

"Eva."

Derin bir nefes aldım. "Gideon ve ben kaçtık." Hat ürkütücü bir şekilde sessizleşti.

"Baba?"

"Ne zaman?" Sesindeki çizik beni öldürdü. "Birkaç hafta önce."

"Beni görmeye gelmeden önce mi?" Boğazımı temizledim. "Evet."
Sessizlik.

Ah, Tanrım. Tamamen acımasız. Daha birkaç hafta önce ona Nathan'ın tacizinden bahsetmiştim ve bu onu neredeyse yıkıyordu. Şimdi bu ...

"Baba, beni korkutuyorsun. Bir adadaydık ve çok güzeldi, çok güzeldi. Kaldığımız tatil köyü her zaman düğün yapıyor, işi kolaylaştırıyorlar... Las Vegas gibi. Tam zamanlı bir nikah memuru ve ruhsat işleriyle ilgilenen biri var. Mükemmel bir andı. Mükemmel bir fırsat." Sesim çatallaştı. "Baba... lütfen bir şey söyle."

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Yüzümden aşağı sıcak bir gözyaşı süzüldü. Annem sevgi yerine zenginliği seçmişti ve Gideon annemin babam yerine seçtiği erkek tipinin en iyi örneğiydi. Bunun babamın üstesinden gelmesi gereken bir önyargı yarattığını biliyordum ve şimdi önümüzde bir engel vardı.

"Hâlâ düşün yapıyoruz," dedim ona. "Yeminlerimizi ederken arkadaşlarımızın ve ailemizin de yanımızda olmasını istiyoruz"

"Ben de bunu bekliyordum Eva." Hırladı. "Lanet olsun. Kendimi Cross benden bir şey çaldı! Seni gerekiyordu, bunun için çalışıyordum ve o kaçıp seni mi aldı? Ve sen bana söylemedin mi? Burada, benim evimdeydin ve bana hiçbir şey söylemedin mi? Acı veriyor, Eva. Acıtıyor."

Ondan sonra gözyaşlarımı durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Sıcak bir sel gibi aktılar, görüşümü bulanıklaştırdılar ve boğazımı kapattılar.

Dinlenme odasının kapısı açılıp Will Granger içeri girdiğinde irkildim. "Muhtemelen buradadır," dedi meslektaşım. "Ve orada-"

Yüzümü gördüğünde sesi kesildi, gözleri dikdörtgen gözlüklerinin ardındaki gülümsemesini kaybetti.

Karanlık giysili bir kol içeri girdi ve onu kenara itti.

Gideon. Kapı aralığını doldurdu, gözleri bana odaklandı ve kutup soğukluğuna dönüştü. Birden intikam alan bir melek gibi oldu, şık kıyafeti onu hem yetenekli hem de tehlikeli gösteriyordu, yüzü güzel bir maskeye dönüşmüştü.

Gözlerimi kıptım, beynim onun neden ve nasıl orada olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bunu yapmadan önce karşımdaydı ve telefonum elindeydi, kulağına götürmeden önce bakışları ekrana kaydı.

"Victor." Babamın adı bir uyarı olarak çıktı. "Eva'yı üzmüşe benziyorsun, bu yüzden şimdi benimle konuşacaksın."

Will geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Gideon'un sözlerindeki keskinliğe rağmen, yanağıma dokunan parmak uçları son derece nazikti. Bakışları bana odaklanmıştı, mavisi buz gibi bir öfkeyle doluydu ve neredeyse ürpermeme neden oluyordu.

Vay anasını, Gideon *çok kızmıştı*. Babam da öyle. Oturduğum yerden bağırdığını duyabiliyordum.

Gideon'un bileğini yakaladım, başımı salladım, aniden en çok sevdiğim iki adamın birbirlerinden hoşlanmamaya, hatta belki de nefret etmeye başlamasından paniğe kapıldım.

" yok," diye fısıldadım. "Ben iyiyim."

Bakışları daraldı ve "*Hayır, değil*" diye mırıldandı.

Babamla tekrar konuştuğunda, Gideon'un sesi sert ve kontrollüydü ve bu yüzden daha da korkutucuydu. "Kızmaya ve incinmeye hakkın var, bunu kabul ediyorum. Ama karımın bu olay yüzünden iki büküm olmasına izin vermeyeceğim. Hayır, açıkçası kendi çocuklarım olmadan bunu hayal bile edemiyorum."

Sesin azalmasının babamın daha fazla sinirlenmek yerine sakinleştiği anlamına umarak duymak için kendimi zorladım.

Gideon aniden sertleşti, eli benden uzaklaştı. "Hayır, kız kardeşim kaçarsa bundan mutlu olmam. birlikte, acısını çıkaracağım kişi o değil"

İrkildim. Kocam ve babamın ortak bir yönü vardı: İkisi de sevdiklerine karşı inanılmaz derecede korumacıydı.

"Her zaman müsaitim Victor. İhtiyacın olan sana bile gelirim. Kızınızla evlendiğimde, hem onun hem de mutluluğunun tüm sorumluluğunu kabul ettim. Eğer yüzleşilmesi gereken sonuçlar varsa, bunlarla yüzleşmekte bir sorunum yok."

Dinlerken bakışları daraldı.

Sonra Gideon koltuğa oturdu, telefonu masanın üzerine koydu ve hoparlörü açtı.

Babamın sesi havayı doldurdu. "Eva?"

Derin, titrek bir nefes aldım ve Gideon'un bana uzattığı eli sıktım. "Evet, buradayım baba."

"Tatlım..." O da derin bir nefes aldı. "Üzülme, tamam mı? Ben sadece... bunun kafamda oturmasına izin vermeliyim. Bunu beklemiyordum ve... her şeyi kafamda toplamam gerekiyor. Bu gece daha sonra konuşabilir miyiz? İşten çıktığımda. vardiya?"

"Evet, tabii ki."

"Güzel." Durakladı.

"Seni seviyorum baba." Gözyaşlarımın sesi sesime karıştı ve Gideon sandalyesini daha yakına kaydırarak kalçalarını benimkilere dayadı. Ondan aldığım güç inanılmazdı, sırtımı ona yaslamak beni ne kadar rahatlatmıştı. Cary'nin desteğine sahip olmaktan farklıydı. En iyi arkadaşım ses tahtam, amigo kızım ve kış tekmeleyicimdi. Gideon ise bir kalkandı.

Ve ihtiyacım olduğunda bunu kabul edecek kadar güçlü olmalıydım.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," dedi babam, kalbime saplanan bir acı ve kederle. "Seni sonra ararım."

"Tamam. Ben-" Başka ne diyebilirdim ki? İşleri nasıl düzelteceğimi bilemiyordum. "Güle güle."

Gideon aramayı , sonra titreyen ellerimi ellerinin arasına aldı. Gözleri bana kilitlenmişti, buzlar eriyip şefkate dönüşüyordu. "Utanmayacaksın Eva. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım. "Ben değilim."

Yüzümü avuçladı, başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Seni ağlarken görmeye dayanamıyorum meleğim."

İçimde kalan kalp ağrısını geri ittim ve daha sonra uğraşmak üzere bir köşeye ittim. "Neden buradasın? Nereden biliyorsun?"

"Çiçekler için teşekkür etmeye geldim," diye mırıldandı.

"Oh. Onları seviyor musun?" Gülümsemeyi başardım. "Beni düşünmeni istedim."

"Her zaman. Her dakika." Kalçalarımın tuttu ve beni çekti. "Sadece bir not gönderebilirdin."

"Ah." Hayalet gibi gülümsemesi nabzımı . "Ama bu bunu örtmez."

Gideon beni kucağına çekti ve anlamsızca öptü.

Bu gece hâlâ eve gidiyor muyuz? Asansörün gelmesini beklerken Cary mesaj attı. Öğlen beni lobiye geri götür. Annem zaten beni bekliyordu.

Ben de düşüncelerimi çalışıyordum. Kat etmemiz gereken yol vardı.

Tanrım, tüm bunlarla başa çıkmama yardım edebileceğini umuyordum.

Planım bu, diye cevap verdim sevgili baş belası ev arkadaşşıma, arabaya adımımı atarken yazarak. İsten sonra bir randevum var, sonra da Gideon'la akşam yemeği. Geç kalabilirim.

Akşam yemeği mi? Beni yakalamalısın.

Gölümsedim. Tabii ki.

Trey aradı.

Sanki nefesimi tutuyormuşum gibi aceleyle nefesimi verdim. Sanırım bir bakıma .

Cary'nin bir dargın bir barışık erkek arkadaşını, Cary'nin seks partneri kızın hamile olduğunu öğrendiğinde büyük bir geri adım attığı için suçlayamazdım. Trey zaten Cary'nin biseksüelliğiyle mücadele ediyordu ve şimdi bir bebek, ilişkilerinde her zaman üçüncü bir kişi olacağı anlamına geliyordu.

Cary'nin seçeneklerini açık tutmak yerine Trey'e daha erken bağlanması gerektiğine hiç şüphe yoktu, ama Cary'nin hareketlerinin ardındaki korkuyu anlıyordum. Cary ve benim yaşadıklarımızı yaşamış olmanıza rağmen yine de bir şekilde sizi seven harika bir insanla karşı karşıya kaldığınızda aklınızdan geçen düşünceleri çok iyi biliyordum.

Gerçek olamayacak kadar iyiyken, nasıl gerçek olabilirdi ki?

Trey'e ben de sempati duyuyordum ve eğer ayrılmak isteseydi, bu kararına saygı duyardım. Ama o uzun zamandır Cary'nin başına gelen en iyi şeydi. Başaramazlarsa çok üzölürdüm. *O ne dedi?*

Seni gördüğümde söylerim.

Cary! Bu çok zalimce.

Cevap vermesi ben lobi turnikelerinden geçene kadar sürdü.

Evet, bir de bana sor.

Kalbim sıkıştı, çünkü bunu iyi bir haber olarak yorumlamanın hiçbir yolu yoktu. Diğerlerinin beni geçmesine izin vermek için kenara çekilerek, *"Seni deliler gibi seviyorum, Cary Taylor"* diye yazdım.

Seni seviyorum, bebeğim.

"Eva!"

Annem ince topuklu sandaletleriyle aramızdaki boşluğu geçti; öğle vakti Crossfire'a girip çıkan insanların oluşturduğu izdihamda bile gözden kaçması imkânsız bir kadındı. Monica Stanton minyon tipiyle takım elbiseli insanların arasında kaybolabilirdi ama bunun gerçekleşmesi için çok fazla dikkat çekiyordu.

Karizma. Duygusallık. Kırılgnalık. Marilyn Monroe'yu bir yıldız yapan bomba gibi bir kombinasyondur bu ve annemi de örnek alıyordu. Lacivert kolsuz bir tulum giymiş olan Monica Stanton yaşından daha genç ve bildiğimden daha kendinden emin görünüyordu. Boğazını ve bileğini saran Cartier panterler dikkatli gözlere pahalı olduğunu gösteriyordu.

Doğruca yanıma geldi ve beni şaşkına çeviren bir sarılmayla sardı.

"Anne."

"İyi misin?" Geri çekilerek yüzümü inceledi. "Ne? Evet.

Neden?"

"Baban aradı."

"Oh." Ona ihtiyatla baktım. "Haberini pek iyi karşılamadı."

"Hayır, ." Kolunu benimkiyle birleştirdiğinde dışarı çıktık. "Ama bununla başa çıkmaya çalışıyor. Seni bırakmaya tam olarak hazır değildi."

"Çünkü ona seni hatırlatıyorum." Babama göre, annem kaçıp giden kişiydi. Yirmi yıldan fazla ayrı kaldıktan sonra bile onu hâlâ seviyordu.

"Saçmalama Eva. Bir benzerlik var ama sen çok daha ilginçsin."

Bu benden bir kahkaha kopardı. "Gideon ilginç olduğumu söylüyor."

Parlak bir şekilde gülümsedi ve yanımdan geçen adamın kendi ayakları üzerinde tökezlemesine neden oldu. "Tabii ki. O bir kadın uzmanı. Ne kadar güzel olursan ol, seninle evlenmesi için güzellikten fazlası gerekir."

Döner kapıların yanında yavaşlayarak durdum ve önce annemin dışarı çıkmasına izin verdim. Kaldırımında ona katıldığımında bunaltıcı bir sıcak çarptı yüzüme, anında terden bir buğu oluştu tenimde. Neme alışabileceğimden şüphe ettiğim zamanlar oluyordu ama bunu çok sevdiğim bu şehirde yaşamının bedellerinden biri olarak görüyordum. İlkbahar çok güzeldi ve sonbaharın

öyle de olurdu. Kalbime ve ruhuma sahip olan adamla yeminimi yenilemek için yılın en mükemmel zamanıydı.

Stanton'ın güvenlik kaldırımında siyah bir arabanın yanında beklediğini gördüğümde klima için Tanrı'ya şükrediyordum.

Benjamin Clancy beni rahat ve kendinden emin bir şekilde başını sallayarak karşıladı. Davranışları her zamanki gibiydi, ona karşı öyle minnettarlık hissettim ki kendimi onu tutup öpmekten alıkoyamadım.

Gideon beni korumak için Nathan'ı öldürmüştü. Clancy, Gideon'un bunu asla ödemeyeceğinden emin olmuştu.

"Hey, sen," dedim ona, aynalı havacı gözlüklerine yansıyan gülümsememi görerek.

"Eva. Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de tam senin için aynı şeyi düşünüyordum."

Dışarıya doğru gülümsemedi; bu onun tarzı değildi. Ama yine de bunu hissedebiliyordum.

Önce annem bindi, sonra ben de arka koltukta ona katıldım. Clancy daha arabanın bagajını yuvarlamadan, yüzünü bana dönmüş ve elime uzanmıştı. "Baban için endişelenme. Hızlı bir Latin öfkesi var, ama bu asla uzun sürmüyor. Gerçekten istediği tek şey mutlusun."

Parmaklarını nazikçe sıktım. "Biliyorum. Ama babamla Gideon'un iyi geçinmesini gerçekten çok istiyorum."

"Onlar çok inatçı iki adam, tatlım. Ara sıra çatışacaklardır."

Haksız da sayılmazdı. İkisinin erkeklerin yaptığı gibi takıldıklarını, spor ya da arabalar üzerine bağ kurduklarını, genellikle bu tür şeylere eşlik eden tüm eğlenceli şakalaşmaları ve sırt sıvazlamaları hayal etmek istedim. Ama her ne olursa olsun gerçeklerle çalışmak zorundaydım.

"Haklısın," diye kabul ettim. "İkisi de büyük çocuklar. Bir yolunu ." Umarım.

"Tabii ki yapacaklar."

İç çekerek pencereden dışarı baktım. "Sanırım Corinne Giroux için bir çözüm buldum."

Bir duraklama oldu. "Eva, o kadını aklından çıkarmalısın. Onu düşünerek, ona hak etmediği güç veriyorsun."

"Bu kadar davranarak onun bir sorun haline gelmesine izin verdik." Anneme dönüp baktım. "Dünyanın Gideon'la ilgili her şeye karşı büyük bir iştahı var. Muhteşem, zengin, seksi ve zeki biri. İnsanlar onun hakkında her şeyi bilmek istiyor ama o mahremiyetini aşırı derecede koruyor. neredeyse hiçbir şey bilmiyorlar. Bu da Corinne'e Gideon ile geçirdiği zaman hakkında biyografisini yazması için bu fırsatı verdi."

Bana temkinli bir bakış attı. "Ne düşünüyorsun?"

Çantamı karıştırarak küçük bir tablet çıkardım. "*Bundan* daha fazlasına ihtiyacımız var."

Ekranı çevirerek ona Gideon'la benim birkaç saat önce Crossfire'ın önünde dururken çekilmiş fotoğrafımı gösterdim. Beni ensemden kavrayış biçimi hem şefkatli hem de sahipleniciydi; yüzümün ona doğru eğilmesi ise sevgimi ve hayranlığımı ortaya koyuyordu. Böylesine özel bir anın tüm dünyanın gözleri önüne görmek midemi bulandırdı ama bunu aşmak zorundaydım. Onlara daha fazlasını vermeliydim.

"Gideon ve benim saklanmayı bırakmamız gerekiyor," diye açıkladım. "*Görünmeye* ihtiyacımız var. İçimize kapanarak çok fazla zaman geçiriyoruz. Halk sonunda Beyaz Atlı Prens olan milyarder playboyu istiyor. Peri masalları, anne ve mutlu sonlar istiyorlar. İnsanlara istedikleri hikayeyi vermeliyim ve bunu yaparak Corinne'i ve kitabını zavallı göstereceğim."

Annemin omuzları geriye düştü. "Bu korkunç bir fikir." "Hayır, değil."

"Bu korkunç, Eva! Zor kazanılmış mahremiyeti *hiçbir şeye* takas edemezsin. Halkın açlığını beslersen, daha da büyür. Tanrı aşkına, magazin malzemesi olmak istemezsin!"

Çenem düştü. "Bu şekilde olmayacak."

"Neden riske ki?" Sesi yükseldi ve tizleşti. "Corinne Giroux mi? Onun kitabı göz açıp kapayıncaya kadar gelip geçecek, ama bir kez davet ettin mi ilgiden asla kurtulamayacaksın!"

"Seni anlamıyorum. Gideon'la evli olup da dikkat çekmemenin bir yolu yok! Kontrolü ele alıp sahneyi kendim kurabilirim."

"Öne çıkmak ile TMZ manşeti olmak arasında fark vardır!"

İçimden homurdandım. "Bence dramayı ."

Başını iki yana salladı. "Sana söylüyorum, durumu ele almak için yanlış bir yol. Bunu Gideon'la konuştunuz mu? Bunu kabul edeceğini sanmıyorum."

Ona bakakaldım, verdiği yanıt beni gerçekten şaşırtmıştı. İyi bir evlilik ve bunun gerektirdikleri hakkında ne düşündüğünü göz önünde bulundurduğumda, buna sıcak bakacağını

İşte o zaman ağzını sıkıan ve gözlerini gölgeleyen korkuyu gördüm.

"Anne." Sesimi yumuşattım, daha önce bir araya getiremediğim için zihinsel olarak kendimi tekmeliyordum. "Artık Nathan için endişelenmemize gerek yok."

Bakışlarına karşılık verdi. "Hayır," diye onayladı, hiç de yatışmış değildi. "Ama yaptığınız her şeyin... söylediğiniz ya da karar verdiğiniz her şeyin dünyanın eğlencesi için incelenmesi başlı başına bir kabus olabilir."

"Dünyadaki diğer insanların benim ve evliliğimin nasıl algılanacağını dikte etmesine izin vermeyeceğim!" Kendimi kurban gibi hissetmekten bıkmıştım. Saldırıya geçen ben olmak istiyordum.

"Eva, sen-"

"Ya bana hiçbir şey yapmadan oturmayı içermeyen bir alternatif sun ya da bu konuyu kapat anne." Başımı başka yöne çevirdim. "Anlaşamayacağız ve masada farklı bir oyun planı olmadan fikrimi değiştirmeyeceğim."

Sinirli bir ses çıkardı, sonra sustu.

Parmaklarım Gideon'a mesaj atıp dökme ihtiyacıyla büküldü. Bir keresinde bana kriz yönetiminde başarılı olacağımı söylemişti. Kriz yönetiminde Cross Industries'e tamirci olarak yetenekler.

Neden bunun yerine daha samimi ve önemli bir şeyle başlamıyorsunuz?

"Biraz daha çiçek?" Arash Madani, açık çift camlı kapıdan ofisime doğru yürürken dudak büktü.

Baş avukatım Eva'nın beyaz güllerinin ana oturma alanını süslediği yere doğru yürüdü. Onları doğrudan görüş alanımdaki sehpanın üzerine yerleştirmiştim. Orada, dikkatimi arkalarındaki düz ekranlardan oluşan duvarda akan hisse senedi grafiklerinden başarıyla uzaklaştırıyorlardı.

Çiçeklere eşlik eden kart masamın fûme camının üzerinde duruyordu ve ben onu parmaklayarak kelimeleri yüzüncü kez tekrar okudum.

Arash bir gül çıkardı ve burnuna götürdü. "Bunlardan bazılarını göndermenin sırrı nedir?"

Arkama yaslandım ve dalgın bir şekilde zümrüt rengi kravatının barı süsleyen mücevherli sürahilerle eşleştiğini fark ettim. O gelene kadar, parlak renkli karaflar ve Eva'nın kırmızı vazosu ofisimin tek renkli geniş alanındaki tek renk noktalarıydı.

"Doğru kadın."

Çiçeği vazosuna geri koydu. "Devam et Cross, vur." "Sessizce böbürlenmeyi tercih ederim. Benim için bir şeyiniz var mı?"

Masama yaklaşırken, hiç şüphe etmesem de işini sevdiğini belli eden bir şekilde sırıttı. Yırtıcı içgüdüleri neredeyse benimkiler kadar gelişmiş durumdaydı.

"Morgan anlaşması güzel bir şekilde ilerliyor." Özel dikim pantolonunu ayarlayarak masamın karşısındaki iki sandalyeden birine yerleşti. Tarzı benimkinden biraz daha gösterişliydi ama kusurlu sayılmazdı. "Büyük noktaları hallettik. Hâlâ bazı maddeler üzerinde çalışıyoruz ama önümüzdeki haftaya kadar ilerlemeye hazır olunuz."

"Güzel."

"Sen az bir adamsın." Kayıtsızca, "Bu hafta sonu buluşmaya var mısınız?" diye sordu.

Başımı salladım. "Eva dışarı çıkmak isteyebilir. Eğer öyleyse, onu vazgeçirmeye çalışacağım."

Arash güldü. "İtiraf etmeliyim ki, bir noktada durulmanı bekliyordum -eninde sonunda hepimiz duruluruz- ama biraz uyarayım dedim."

"Ben öyle." Ki bu tam olarak doğru değildi. Kendi hayatımı paylaşmayı hiç beklemiyordum. hayatımı kimseyle paylaşmadım. Geçmişimin bugünümü gölgelediğini hiçbir zaman inkâr etmedim ama Eva'dan önce bu geçmişi kimseyle paylaşmaya gerek görmedim. Değiştirilemezdi, öyleyse neden yeniden anlatayım?

Ayağa kalkarak ofisimi çevreleyen tavandan tabana iki pencere duvarından birine doğru yürüdüm ve camın ötesine yayılan kentsel ihtişamı seyrettim.

Eva'nın orada olduğunu bilmiyordum, dünyada beni her yönümle kabul edecek ve sevecek tek kişiyi bulmayı hayal etmekten bile korkuyordum.

Nasıl oldu da onu burada, Manhattan'da, tavsiyelere karşı gelerek ve büyük risk olarak inşa ettirdiğim binada buldum? Çok pahalı ve gereksiz olduğunu söylemişlerdi. Ama Cross ismine ihtiyacım vardı.

unutulmaz ve farklı bir şekilde anılır. Babam bizi

adını çamura buladım; onu dünyanın en alakalı şehrinin zirvelerine taşıdım.

"Bu yönde bir eğilimin olduğuna dair hiçbir işaret vermedin," dedi Arash arkamdan. "Yanlış hatırlamıyorsam, Cinco de Mayo'yu patlattığımızda iki kadını etiketledin ve birkaç hafta sonra bana bir delice bir evlilik sözleşmesi."

Crossfire Binası'ndaki ofisimin yüksekliğinin ve konumunun bana sağladığı şahin bakışı manzarasını takdir etmek için nadir bir an ayırarak şehri inceledim. "Benim bir anlaşmayı geciktirdiğimi ne zaman gördün?"

"Portföyünüzü genişletmek bir şeydir, hayatınızı yeniden başlatmak başka bir şey bir gecede." Kıkırdadı. "Peki planların ne o zaman? Yeni sahil evini mi açacaksın?"

"Mükemmel bir fikir." Amacım karımı Outer Banks'e geri götürmekti. Onunla tek başıma olmak cennet gibiydi. En mutlu olduğum zamanlar

onunla yalnız. Beni canlandırdı, daha önce hiç olmadığım bir şekilde yaşamayı ummamı sağladı.

İmparatorluğumu geçmişi kurmuştum. Şimdi, onun sayesinde, geleceğimiz için inşa etmeye devam edecektim.

Masa telefonum yanıp söndü. Arayan Scott'tı, birinci hatta. Tuşa bastım ve sesi hoparlörden geldi. "Corinne Giroux resepsiyonda. Size bir şey bırakmak için birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

Özel olduğu için bunu size şahsen vermek istiyor."

"Tabii ki öyle," diye araya Arash. "Belki de daha çok çiçektir." Ona bir bakış attım. "Yanlış kadın."

"Keşke benim yanlış kadınlarım da Corinne gibi görünseydi."

"Elinde ne almak için resepsiyona giderken bunu düşünmeye devam edin."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Ouch."

"Konuşmak istiyorsa, avukatımla konuşabilir."

Ayağa kalktı ve dışarı çıktı. "Anladım patron."

Saate baktım. Beşe çeyrek vardı. "Bunu duyduğuna eminim Scott, ama açık olmak gerekirse, Madani halledecek."

"Evet, Bay Cross."

Ofisimi katın geri kalanından ayıran cam duvardan Arash'ın köşeyi dönüp resepsiyona gidişini izledim ve sonra zihinsel olarak her şeyi bir kenara bıraktım. Eva birazdan yanımda olacaktı, iş günü başladığından beri beklediğim şey buydu.

Ama tabii ki bu o kadar kolay olamazdı.

Birkaç dakika sonra gözümün ucuyla gördüğüm kıpkırmızı bir parıltı beni tekrar çalışma alanına baktırdı ve Corinne'in Arash'ın peşinden ofisime doğru yürüdüğünü gördüm. Gözlerimiz buluştuğunda çenesi kalktı.

Sıkı gülümsemesi genişledi ve onu güzel bir kadından çarpıcı bir kadına dönüştürdü. Eva dışında her şeye hayran olduğum gibi ona da hayran olabilirdim - nesnel, tarafsız bir şekilde.

Artık mutlu bir evliliğim olduğu için Corinne'le evlenmenin ne kadar korkunç bir hata olduğunu anlayabiliyordum. Bunu görmeyi reddetmesi hepimiz için talihsizlikti.

Ayağa kalktım ve masamın etrafında döndüm. Hem Arash'a hem de Scott'a attığım bakış onları daha fazla harekete geçmekten alıkoydu. Corinne benimle doğrudan muhatap olmak istiyorsa, ona doğru şeyi yapması için son bir fırsat verecektim.

Kırmızı topuklu ayakkabılarıyla ofisime süzüldü. Giydiği straplez elbise de ayakkabılarıyla aynı renkteydi ve hem uzun bacaklarını hem de soluk tenini gösteriyordu. Saçları açıktı, siyah teller çıplak omuzlarına dökülüyordu. Karımın tam zıttıydı ve hayatımdan geçen diğer tüm kadınların aynadaki görüntüsüydü.

"Gideon. Eski bir dostun için birkaç dakikanı ayırabilir misin?"

Masama yaslanıp kollarımı kavuşturdum. "Ve güvenliği aramama nezaketini göster. Çabuk ol, Corinne."

Gülümsedi ama akuamarin rengindeki gözleri hüznünlüydü.

Kolunun altına küçük kırmızı bir kutu sıkıştırmıştı. Bana ulaştığında Corinne kutuyu bana uzattı.

"Nedir bu?" Elimi uzatmadan sordum.

"Bunlar kitapta yer alacak fotoğraflar."

Kaşlarım çatıldı. Meraktan kendimi açarken ve kabul ederken buldum. Birlikte olmamızın üzerinden çok uzun zaman geçmemişti ama ayrıntıları pek hatırlamıyordum. Aklımda kalanlar izlenimler, önemli anlar ve pişmanlıktı. Çok gençtim, tehlikeli bir öz farkındalık eksikliğim vardı.

Corinne çantasını masamın üzerine koydu ve kolunu benimkine değdirecek şekilde hareket etti. Temkinli bir şekilde uzandım ve cam duvarın opaklığını kontrol eden düğmeye bastım.

Eğer bir gösteri yapmak isteseydi, seyircisi olmadığından emin olurdum.

Kutunun kapağını açtığımda Corinne ve benim şenlik ateşinin önünde sarmaş dolaş olduğumuz bir fotoğrafla karşılaştım. Başı omzumun kıvrımına gömülmüş, dudaklarına bir öpücük kondurabilmem için yüzü yukarı doğru eğilmişti.

Anısı beni hemen etkiledi. Hamptons'da bir arkadaşımızın evine gününbirlik bir gezi yapmıştık. Hava serindi, sonbahar yerini kışa bırakıyordu.

Fotoğrafta mutlu ve aşık görünüyorduk ve sanırım bir bakıma de. Ama Corinne'in bariz hayal kırıklığına rağmen geceyi geçirme davetini reddetmişim. Kabuslarım yüzünden onun yanında uyuyamıyordum.

İstedığının bu olduğunu bilmeme rağmen onu beceremezdim, çünkü bu amaçla ayırdığım otel odası kilometrelerce uzaktaydı.

Çok fazla takıntı. Bir sürü yalan ve kaçamak.

Derin bir nefes aldım ve geçmişî bıraktım. "Eva ve ben geçen ay evlendik."

Sertleşti.

Kutuyu masaüstüne bırakarak akıllı telefonuma uzandım ve ona ekranımı kaplayan resmi gösterdim - Eva ve ben yeminlerimizi mühürleyen öpücüğü paylaşıyorduk.

Corinne başını çevirerek başka tarafa baktı. Sonra kutuya uzandı ve en üstteki birkaç fotoğrafı çevirerek plajda çekilmiş bir fotoğrafımızı çıkardı.

Belime kadar sualtında duruyordum. Corinne önden bana sarılmıştı, bacakları belime dolanmıştı, kolları omuzlarımdan sarkıyordu ve elleri saçlarımdaydı. Başını gülerek arkaya atmıştı, neşesi görüntüden yayılıyordu. Ona sarıldım, yüzümü kaldırıp onu izledim Orada minnettarlık ve merak vardı. Sevgi. Arzu.

Yabancılar bunu görür ve aşk olduğunu düşünürdü.

Corinne'in amacı da buydu. Eva'dan önce kimseyi sevmediğimi inkar ettim, ki bu gerçeklerden daha azı değildi. Corinne yanıldığımı mümkün olan en açık şekilde kanıtlamaya kararlıydı.

Eğilerek önce resme, sonra da bana baktı. Beklentisi elle tutulur bir şeydi, sanki muazzam bir aydınlanmanın beni etkilemesi gerekiyordu. Kolyesiyle oynadı ve ona verdiğim kolye olduğunu fark ettim, basit bir zincir üzerinde küçük bir altın kalp.

Tanrı aşkına. Lanet fotoğrafı kimin çektiğini ya da o sırada nerede olduğumuzu bile hatırlamıyordum ve bunun bir önemi yoktu.

"Bu fotoğrafların neyi kanıtlamasını bekliyorsun Corinne? Çıktık. Bitirdik. Sen evlendin ve şimdi ben evlendim. Geriye hiçbir şey kalmadı."

"O zaman neden bu kadar üzülüyorsun? Kayıtsız değilsin, Gideon."

"Hayır, sinirliyim. Bunlar sadece Eva'yla sahip olduklarımın değerini daha iyi anlamamı sağlıyor. Onu inciteceklerini bilmek de beni geçmişe karşı duygusal hissettirmiyor. Bu bizim son vedamız Corinne." Bakışlarımı ona diktim ve kararlılığımı gördüğünden emin oldum. "Eğer buraya geri gelirsen, güvenlik geçmene izin vermez."

"Geri dönmeyeceğim. Yapmak zorundasın."

Scott bip sesi çıkardı ve ben de telefonu açtım. "Evet?" "Bayan Tramell sizi arıyor."

Tekrar masanın üzerine eğildim ve kapıları açan düğmeye dokundum. Bir dakika sonra Eva içeri girdi.

Onu göreceğim ve ayaklarımın altındaki toprağın kaydığını hissetmeyeceğim bir gün gelecek miydi?

Aniden durdu ve bana onu görme zevkini tattırdı. Eva doğal bir sarışındı, soluk çizgileri narin bir yüzü çerçeveleyiyor ve saatlerce bakabileceğim fırtınalı gri gözleri vurguluyordu - ve . Ufak tefektir ama tehlikeli derecede kıvrımlıydı, vücudu yatakta yuvarlanmak için lezzetli bir şekilde yumuşaktı.

Bana her zaman çiğ *seksi* düşündüren ve arzulatan gür duygusallığı olmasaydı, ona melek gibi güzel diyebilirdim.

İradem olmadan, zihnim onun kokusunun ve ellerimin altındaki hissinin anısıyla doldu. Bana veren gırtlaktan gelen kahkahası ve beni ayaklarımın üzerinde sallayan ateşli çabuk öfkesi içgüdüsel hatıralardı.

İçimdeki her şey canlandı, onun yanında olduğumdan başka hiçbir zaman hissetmediğim bir enerji ve farkındalık dalgası.

Önce Corinne konuştu. "Merhaba, Eva."

Kılandım. Hayatımdaki en değerli şeyi koruma ve kollama dürtüsü diğer tüm düşüncelerin önüne geçti.

Düzeltilip fotoğrafı kutuya geri attım ve karımın yanına gittim. Corinne'e kıyasla, siyah ince çizgili bir etek ve inci gibi parıldayan kolsuz ipek bir bluzla ağırbaşlı bir şekilde giyinmişti. Hissettiğim sıcaklık dalgası, hangi kadının daha seksi olduğuna dair ihtiyacım olan tek kanıttı.

Eva. Şimdi ve sonsuza dek.

Hissettiğim çekim beni uzun ve hızlı adımlarla odanın diğer ucuna sürükledi.

Angel.

Kelimeyi yüksek sesle söylemedim, Corinne'in duymasını istemedim. Ama Eva'nın bunu hissettiğini görebiliyordum. Eline uzandım, derin bir tanıma hissi duydum ve elimi sıkıca kavradım.

Beni geçip rakibi olmayan kadını tanımak için yana kaydı. "Corinne."

Bakmak için dönmedim.

"gerek," dedi Corinne . "O kopyalar senin için, Gideon."

Bakışlarımı Eva'dan ayıramadan omzumun üzerinden konuştum. "Onları da yanında götür. Onları istemiyorum."

"Onları gözden geçirmeyi bitirmelisin," diye karşı çıkarak yaklaştı.

"Neden?" Corinne yanımda durduğunda sinirlenerek ona baktım. "Eğer onları görmek istersem, her zaman kitabına göz atabilirim."

Gülümsemesi gerginleşti. "Güle güle Eva. Gideon."

O giderken, karıma doğru bir adım daha attım ve karımla aramızdaki son mesafeyi kapattım. mesafe. Diğer elini tuttum ve parfümünün kokusunu içime çekmek için ona doğru eğildim. İçime bir dinginlik yayıldı.

"Geldiğine sevindim." Kelimeleri alnına doğru fısıldadım, başarabileceğim her bağlantıya ihtiyacım vardı. "Seni çok özledim."

Gözlerini kapatıp iç çekerek bana doğru eğildi.

devam eden gerginliği hissederek ellerini daha sıkı kavradım. "İyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim. Sadece onu görmeyi beklemiyordum."

"Ben de öyle." Uzaklaşmaktan ne kadar nefret etsem de, o fotoğrafları daha çok nefret ediyordum.

Masama dönerek kutunun kapağını tekrar kapattım ve hepsini çöpe attım.

"İşimi bıraktım," dedi. "Yarın son günüm."

Bu kararı vermesini ben istemiştim. Onun için atılacak en iyi ve en güvenli adımın bu olduğuna inanıyordum. Ama bunun onun için ne kadar zor bir karar olduğunu da biliyordum. Eva işini ve birlikte çalıştığı insanları seviyordu.

Beni ne kadar iyi okuyabildiğini bildiğim için ses tonumu nötr tuttum. "Yaptın mı?"

"Evet."

Onu inceledim. "Sırada ne var ?" "Planlamam gereken bir düğün var."

"Ah." Ağzım kıvrıldı. Günlerce tereddütleri olduğundan ve evliliğimizden ayrılmak istediğinden korktuktan sonra aksini duymak beni rahatlatmıştı. "Bildiğim iyi oldu."

Parmağımın bir kıvrımıyla onu daha yakına çağırdım.

"Benimle yarı yolda buluş," diye karşılık verdi, gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla. Nasıl karşı koyabilirdim ki? Odanın ortasında buluştuk.

Bu yüzden bu ve karşılaştığımız diğer tüm engelleri aşacaktık: Birbirimizle her zaman yarı yolda buluşacaktık.

Arkadaşım Arnoldo Ricci'nin benim için dilediği gibi uysal bir eş olamayacaktı. Eva çok bağımsızdı, çok sertti. Bir mil genişliğinde kıskanç bir çizgisi vardı. Talepkâr ve inatçıydı ve sırf beni çıldırtmak için bana meydan okurdu.

Ve bu sürtünme başka bir kadınla asla olamayacağı şekilde işe yaradı, çünkü Eva benim için yaratılmıştı. Buna başka hiçbir şeye inanmadığım kadar .

"İstedğin bu mu?" Ona sessizce sordum, cevap için yüzünü arıyordum.

"Benim istediğim sensin. Gerisi sadece lojistik."

Ağzım aniden kurudu ve kalp atışlarım çok hızlandı. Saçımı taramak için elini kaldırdığında bileğini yakaladım ve avucunu yanağıma bastırdım, dokunuşunu içime çekerken gözlerim kapandı.

Geçen hafta eriyip gitmişti. Ayrı geçirdiğimiz günler, saatlerce süren sessizlik, felç edici korku... Bütün gün bana ilerlemeye hazır olduğunu, Dr. Petersen'le konuşmakla doğru kararı verdiğimi gösteriyordu. *Onunla* konuşmak için.

Sadece çevirmedi, beni daha çok istedi. Ve *beni* aradı. Mucizevi mi?

Eva iç çekti. Son gerginliğinin de uçup gittiğini hissettim. Orada durduk, yeniden bağlandık, ihtiyacımız olan gücü aldık. Ona bir nebze de olsa huzur getirebildiğimi bilmek beni sarstı.

Peki bana ne getirmişti? Her şeyi.

Eva Crossfire Binası'ndan çıktığında Angus'un yüzünün aydınlanma şekli beni asla açıklayamayacağım şekilde etkiledi. Angus McLeod, Eva'nın yanında sessizdi. doğası ve eğitimi gereği. Nadiren duygularını ederdi ama Eva için bir istisna yapmıştı.

Belki de kendine engel olamıyordu. Tanrı biliyor ya, ben edemezdim.

"Angus." Eva ona parlak, açık gülümsemesini gösterdi. "Bugün özellikle şık görünüyorsun."

Babam gibi sevdiğim adamın şoför şapkasının kenarına dokunuşunu izledim ve eğlenceli bir mahcubiyetle gülümsedim.

Babamın intiharından sonra tüm hayatım alt üst oldu. Takip eden dağınık yıllarda, tek istikrar noktası Angus'tu; şoför ve koruma olarak işe alınan ama bunun yerine bir can simidi olduğu ortaya çıkan bir adam. Kendimi dışlanmış ve ihanete uğramış hissettiğim, annemin bile bana yardım etmeyi reddettiği bir zamanda Uyum sağlamama yardımcı olması gereken terapist tarafından defalarca tecavüze uğradığıma inandığımda, bana destek olan kişi Angus olmuştu. Benden hiç şüphe etmedi.

Ve ben kendi başıma yola çıktığımda, o da benimle gelirdi.

Karımın zarif, dolgun bacakları Bentley'in arka gözden kaybolurken Angus konuştu. "Bu sefer işi berbat etmeyelim, delikanlı."

Ağzım alaycı bir şekilde burkuldu. "Güven oyu için teşekkürler."

Angus sürücü koltuğuna ulaşmak için arabanın etrafında dönerken ben de Eva'ya katıldım. Elimi kalçasına koydum ve bana bakmasını bekledim. "Bu hafta sonu seni sahil evine götürmek istiyorum."

Nefesini bir an tuttu, sonra aceleyle bıraktı. "Annem bizi Westport'a davet etti. Stanton yeğeni Martin'den gelmesini istedi.

Martin'in kız arkadaşı Lacey - Megumi'nin oda arkadaşı, hatırlar mısınız bilmiyorum Cary de orada olacak tabii ki. Her neyse, dedim ki gel."

Hayal kırıklığıyla boğuşurken seçeneklerimi değerlendirdim.

"Ailece bir şeyler yapmamızı istiyorum," diye devam etti. "Ayrıca, annem şu planım hakkında konuşmak istiyor."

Monica ile öğle yemeğinde yaptığı konuşmayı anlatırken onu dinledim.

Eva sözlerini bitirirken yüzümü inceledi. "Bu fikrin hoşuna gitmeyeceğini söyledi ama paparazzileri daha önce de kullandın, beni kaldırırma yatırıp doğru düzgün düşünemeyinceye kadar öpmüştün. O fotoğrafın ortaya çıkmasını istedin."

"Evet, ama fırsat kendini gösterdi, ben onu . Annen haklı, arada bir fark var."

Alt dudağı aşağı doğru kıvrıldı ve ben de stratejimi gözden geçirdim. Onun dahil olmasını ve aktif olarak katılmasını istiyordum. Bu da cesaretlendirme ve onaylama anlamına geliyordu, engelleme değil. "Ama sen de haklısın meleğim. Corinne'in kitabı için bir okuyucu kitlesi varsa, piyasada doldurulması gereken bir boşluk var demektir ve bunu ele almalıyız."

Bana gülümsemesi başlı başına bir ödüldü.

"Cary'den bu hafta sonu samimi fotoğraflarımızı çekmesini isteyebileceğimizi düşünüyordum," dedi. "Bazı anlar kırmızı halı fotoğraf çekimlerinden kişisel ve sıradan. En çok beğendiklerimizi medyaya satabiliriz ve geliri Crossroads'a bağışlayacağız."

Kurduğum hayır vakfının bol miktarda fonu vardı, ancak para toplamının Eva'nın Corinne'in her şeyi anlatan kitabının etkisini azaltma planının bir yan faydası olduğunu anladım. Bu durumun karıma vereceği acıdan üzüntü duyduğum için, ona ihtiyacı olan her türlü desteği vermeye hazırdım ama bu onunla baş başa bir hafta sonu geçirmek için mücadele etmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Bunu bir gezi haline getirebiliriz," diye önerdim, pazarlığa en uç noktadan başladım, bu da bana azaltmam için alan sağladı. "Cuma gecesini Pazar sabahına kadar Kuzey Carolina'da geçirebiliriz, sonra Pazar gününü Westport."

"Kuzey Carolina'dan Connecticut'a ve Manhattan'a bir günde mi gideceksin? Delirdin mi sen?"

"Cuma gecesinden Cumartesi gecesine kadar o zaman."

"Bu şekilde yalnız kalamayız, Gideon," dedi usulca, elini benimkinin üzerine koyarak. "Bir süreliğine Dr. Petersen'in tavsiyesine uymamız gerekiyor. Bence biraz zaman geçirmeliyiz, insan içine çıkmalıyız, birbirimizi nasıl ... sorunlarını seksi bir koltuk değneği olarak kullanmadan hallet."

Gözlerimi ona diktim. "Seks yapamayacağımızı söylemiyorsun değil mi?" "Sadece evlenene kadar. Olmayacak."

"Eva, biz zaten evliyiz. Benden ellerimi senden uzak tutmamı isteyemezsin."

"Soruyorum." "Hayır."

Ağzı seğirdi. "Hayır diyemezsin."

"Hayır diyemezsin," diye karşı çıktım, kalbim çarpmaya başlamıştı. Avuçlarım nemlendi, düşük dereceli bir panik oluşmaya başladı. Mantıksız ve sinir bozucuydu. "Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun."

Yüzüme dokundu. "Bazen seni daha çok istediğimi düşünüyorum ve bu benim için sorun değil. Ama Dr. Petersen haklı. Çok hızlı hareket ettik ve tüm hız tümseklerine saatte yüz mil hızla çarpıyoruz. Sanki aramızda küçük bir zaman aralığı. Sadece birkaç haftalığına, düğüne kadar."

"Birkaç *hafta* mı? Tanrım, Eva." Elimi saçlarımda gezdirerek geri çekildim. Başımı çevirerek pencereden dışarı baktım. Zihnim yarışıyordu. Bu ne anlama geliyordu? Neden sormuştu ki?

Onu bundan nasıl vazgeçirecektim? Yaklaştığını hissettim, sonra bana doğru kıvrıldı.

Sesi fısıltıya kadar alçaldı. "Hazzı ertelemenin faydalarından bahsedene sen değil miydin?"

Ona bir bakış attım. "Peki bu ne kadar iyi sonuçlandı?"

O gece ilişkimizde yaptığım en büyük hatalardan biriydi. Gece çok güçlü başladı ve sonra Corinne'in beklenmedik Görünüş her şeyi ve en kötü tartışmalardan birine yol açtı Eva

Kasıtlı olarak körüklediğim ve tatmin etmekten kaçındığım cinsel gerilimle daha da uçucu hale gelen bir tartışma.

"O zamanlar farklı insanlardık." Eva geri çekildi, gri gözleri benimkileri tutarken berraktı. "O yemekte beni görmezden gelen adamla aynı kişi değilsin."

"Seni görmezden gelmedim."

"Ve ben aynı kadın değilim," diye devam etti. "Evet, bugün Corinne'i görmek beni biraz tedirgin etti ama onun bir tehdit olmadığını *biliyorum*. Kendinizi adadığınızı biliyorum *Kendimizi* adadık. Bu yüzden bunu yapabiliriz."

arası genişledi. "İstemiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Ama bence bu iyi bir fikir." Ağzı bir gülümsemeyle yumuşadı. "Düğün gecesine kadar beklemek eski moda ve romantik. Bunu yaptığımızda seksin ne kadar ateşli olacağını bir düşün."

"Eva, seks hayatımızın daha ateşli olmasına ihtiyacımız yok."

"Bunun eğlenmek için yaptığımız bir şey olmasına ihtiyacımız var, bizi bir arada tutacağına güvendiğimiz için değil."

"İkisi de ve bunda yanlış bir şey yok." Benden yemek yemememi de isteyebilirdi, ki seçme şansım olsaydı bunu kabul etmeye daha meyilli olurdu.

"Gideon... birlikte harika bir şeyimiz var. Bizi her yönden kaya gibi sağlam yapmak için harcadığımız çabaya değer."

Başımı salladım. Endişeli hissetmem beni sinirlendiriyordu. Bu bir kontrol kaybıydı ve bunu onunla yaşayamazdım. Onun ihtiyacı olan şey bu değildi.

Öne doğru eğilip dudaklarımı kulağına dayadım. "Angel, eğer sikimi içinde hissetmeyi özlemiyorsan, geri çekilmem değil, hızlanmam gerek."

Titremesi beni içten içe gülümsetti. Yine de fısıldadı, "Lütfen dene. Benim için."

"Siktir." Koltuğuma geri çöktüm. Ona ne kadar hayır demek istesem de diyemiyordum. Bu konuda bile. "Lanet olsun."

"Kızmayın. Denemenin önemli olduğunu düşünmeseydim sormazdım. Ve bu çok kısa bir süre."

"Eva, beş dakika kısa bir süre olurdu. Sen haftalardan bahsediyorsun."

"Bebeğim..." Yumuşak bir şekilde güldü. "Surat asıyorsun. Bu çok sevimli." Öne doğru eğilerek dudaklarını yanağıma bastırdı. "Ve gerçekten gurur verici. Teşekkür ederim."

Bakışlarım daraldı. "Bunu senin için kolaylaştırmayı kabul etmiyorum."

Parmaklarını kravatımda gezdirdi. "Tabii ki hayır. Bunu eğlenceli hale getirmeye çalışacağız. Bir meydan okuma. Bakalım ilk kim kopacak."

"Ben," diye mırıldandım. "Bunu kazanmak için hiçbir nedenim yok."

"Bana ne dersin? Doğum günü hediyen olarak bir kurdeleye sarılmış -ve başka hiçbir şeye değil-?"

Kaşlarımı çattım. Hiçbir şey bunu daha lezzetli hale getiremezdi. Bir pastanın içinden çırılçıplak çıkacağı düşüncesi bile bunu daha iyi hale getiremezdi. "Doğum günümün bununla ne alakası var?"

Eva gülümsemesiyle gözümü kamaştırdı, bu da onu daha çok istememe neden oldu. O her zaman güneş ışığı ve sıcaklıktı, ama altımdayken, zevk içinde kıvranırken ve daha sert ... daha derin ... için inerken.

"İşte o zaman evleniyoruz."

Bunun şehvetle dolup taşan beynime yerleşmesi bir saniye sürdü. "Bunu bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum, ta ki bugüne kadar. Son molamda internete girdim ve Eylül ya da Ekim ayında tarih belirlerken göz önünde bulundurmam gereken bir şey olup olmadığına baktım. Sahilde evleneceğimiz için çok soğuk olmasını , o yüzden bu ay ya da önümüzdeki ay halletmemiz gerekiyor."

"Kış için Tanrı'ya şükürler olsun," diye homurdandım.

"Fiend. Her neyse... Google'da senin hakkında bir uyarı aldım-"

"Hâlâ bunu mu yapıyorsun?"

"-ve bu hayran sitesinde bizimle ilgili bir yazı vardı. "Hayran sitesi mi?"

"Evet. Size adanmış koca siteler ve bloglar var. Ne giyiyorsun, kiminle çıkıyorsun, katıldığın etkinlikler."

"Tanrım."

"Gittiğim yerde tüm istatistikler vardı: boy, kilo, göz rengi, doğum tarihi ... her şeyi. Dürüst olmak gerekirse, bazılarının tamamen

Yabancı senin hakkında benim bilmediğim başka ayrıntıları da biliyordu, bu da birbirimizle çıkmamız ve daha fazla konuşmamız gerektiğini düşünmemin bir başka nedeni-"

"Sevişirken istatistikleri ezberden okuyabilirim. Sorun çözüldü."

Sırtışı çok keyif. "Beni öldürüyorsun. Her neyse, düğünü doğum gününde yapmak iyi bir fikir, sence de öyle değil mi? Yıldönümümüzü asla unutmayacaksın."

"Evlilik yıldönümümüz on bir Ağustos," diye hatırlattım ona kuru bir sesle.

"Kutlamak için iki tane alacağız." Elini saçlarımın arasında gezdirerek nabzımı hızlandırdı. "Ya da daha iyisi, birinden diğerine doğru kutlama yaparız."

11 Ağustos'tan 22 Eylül'e kadar tam bir buçuk ay. Bunu düşünmek bile önümüzdeki birkaç haftayı katlanılabilir kılmaya yetiyordu.

"Eva. Gideon." Dr. Lyle Petersen ayağa kalktı ve biz ofisine girerken gülümsedi. Uzun boylu bir adamdı ve bakışları belirgin bir mesafe birbirine bağlı ellerimizi inceledi.

"İkiniz de iyi görünüyorsunuz."

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi Eva, sesi güçlü ve kendinden emin çıkıyordu.

Hiçbir şey söylemedim, elini sıkmak için elimi uzattım.

İyi kalpli doktor benim hakkımda kimseyle paylaşmamayı umduğum şeyler biliyordu. Bu nedenle, ofisini oluşturan nötr renkler ve rahat mobilyaların rahatlatıcı karışımına rağmen, onun yanında olarak rahat . Dr. Petersen'in kendisi de kendi halinde, rahat bir adamdı.

Bakımlı kırı saçları görünüşünü yumuşatmak için çok şey yapıyordu ama ne kadar keskin ve anlayışlı olduğu dikkatini dağıtamazdı.

bu kadar iyi bilen birine güvenmek zordu ama elimden geldiğince bununla başa çıktım çünkü başka seçeneğim yoktu -Dr.

Petersen evliliğimde çok önemli bir rol oynadı.

Eva ve ben kanepeye oturduk, Dr. Petersen ise zamanki berjer koltuğuna yerleşti. Tabletini ve kalemmini koltuğunun üzerine bıraktı ve zekâ dolu koyu mavi gözleriyle bizi inceledi.

"Gideon," diye başladı, "Salı günü seni gördüğümünden beri neler olduğunu anlat bana."

Arkama yaslandım ve konuya girdim. "Eva, alenen evlenene kadar seksten uzak durma tavsiyene uymaya karar verdi."

Eva'nın kısık, boğuk kahkahası . Bana doğru eğildi ve koluma sarıldı. "Suçlama notunu yakaladın mı?" diye sordu doktora. "Hepsi senin suçun, birkaç hafta boyunca hiç alamayacak."

"İki haftadan fazla oldu," diye itiraz ettim.

"Ama üçten az," diye karşılık verdi. Dr. Petersen'e gülümsedi. "Önce bu konuyu açacağını bilmeliydim."

"Ne ile başlamak istersin Eva?" diye sordu.

"Gideon bana dün gece gördüğü kâbusla ilgili detayları anlattı." Bana baktı. "Bu çok büyük bir olaydı. Bu bizim için gerçekten büyük bir dönüm noktası."

Konuşurken gözlerindeki sevgiyi ya da minnettarlık ve umut. Bunu görmek boğazımı sıktı. Kafamdaki boktan şey hakkında onunla konuşmak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi - Dr. Petersen'e Hugh'dan bahsetmek bile daha kolaydı - ama yüzündeki o ifadeyi görmek için her şeye değerdi.

Birbirimizle ilgili en çirkin şeyler bizi yakınlaştırdı. Çılgıncaydı ve harikaydı. Elini kucağıma çektim ve iki kavradım. Onun hissettiği sevgi, minnettarlık ve umudu ben de hissediyordum.

Dr. Petersen tabletini eline aldı. "Bu hafta senin için oldukça fazla keşif oldu, Gideon. Onları ne getirdi?"

"Biliyorsun."

"Eva seninle görüşmeyi kesti." "Ve benimle konuşmayı."

Eva'ya baktı. "Bunun nedeni Gideon'un çalıştığı ajanstan patronunu işe mıydı?"

"Katalizör buydu," diye kabul etti, "ama bir kırılma noktasına doğru ilerliyorduk. Şeylerin olması gerekiyordu. Dönüp dolaşıp aynı tartışmaları yapmaya devam edemezdik."

"Yani geri çekildiniz. Bu duygusal şantaj olarak değerlendirilebilir. Niyetiniz bu muydu?"

Bunu tartarken dudakları büzüldü. "Ben buna çaresizlik derdim."

"Neden?"

"Çünkü Gideon... ilişkimizi tanımlamak için çizgiler çiziyordu. Ve hayatımın geri kalanında bu çizgiler içinde yaşamayı hayal bile edemezdim."

Dr. Petersen bazı notlar aldı. "Gideon, Eva'nın bu durumu nasıl ele aldığı hakkında ne düşünüyorsun?"

Cevap vermem bir dakika sürdü. "Lanet olası zaman gibiydi ama yüz kat daha kötüsüydü."

Bana baktı. "Beni ilk görmeye geldiğinde Eva'yla birkaç gündür konuşmadığınızı hatırlıyorum."

"Önümü kesti," dedi.

"Çekip gitti," diye karşı çıktım.

Yine, birbirimize gerçekten açıldığımız bir gece olmuştu. Bana Nathan'ın saldırılarından bahsetti, bizi bilinçsizce bir araya getiren şeyin kaynağını görmeme izin verdi. Sonra kendi tacizimle ilgili bir kabus gördüm ve beni bu konuda konuşmaya itti.

Yapamadım ve beni terk etti.

Eva sinirlendi. "*Benimle* ilişkisini ofisler arası notla kesti! Bunu kim yapar?"

",," diye düzelttim. "Geri dönmen için sana meydan okudum. İşler yolunda gitmediğinde çekip gidiyorsun-"

"*Bu* duygusal şantaj." Elimi bıraktı ve yüzünü bana çevirdi. "Beni, seninle olan ilişkiyi kabul etmemi sağlamak için Statüko. İşlerin böyle olmasından hoşlanmıyor muyum? O zaman ben daha fazla dayanamayana kadar beni dışarıda bırakacaksınız."

"Az önce bunu bana sen yapmadın mı?" Çenem sıkıştı. "Ve sen bunu gayet iyi karşılıyorsun. Ben değişmezsem, sen de kıpırdamazsın."

Ve bu beni öldürdü. Ben onsuz nefes alamazken, o birçok kez gidebileceğini ve arkasına bakmayacağını kanıtlamıştı. Bu ilişkimizdeki temel bir dengesizlikti ve ona her konuda üstünlük sağlıyordu.

"Sesin kırıgın geliyor, Gideon," diye araya girdi Dr. Petersen.

"Peki ya ben?" Eva kollarını kavuşturdu.

Başımı salladım. "Bu kızgınlık değil. Bu... hayal kırıklığı. Ben çekip gidemem ama o gidebilir."

"Bu hiç adil değil! Ve doğru da değil. Elimdeki tek koz beni özlemeni sağlamak. Seninle konuşmaya çalışıyorum ama sonunda sen istediğini yapıyorsun. Bana bir şey söylemiyorsun, bana danışmıyorsun."

"Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Şimdi öylesin ama bunu yapman için senden uzaklaşmam gerekti. Dürüst ol Gideon, ben geldim ve sen hayatında benim doldurabileceğim bir boşluk olduğunu fark ettin ve beni oraya koyup hayatının geri kalanını olduğu gibi bırakmak istedin."

"Senden istediğim, bizim biz olmamıza izin vermendi. Bir süreliğine birbirimizin tadını çıkaralım."

"Karar verme, evet ya da hayır deme hakkım benim için çok önemli! Bunu elimden almaya ya da hayır dediğimde sinirlenmeye hakkınız yok. sevdim!"

"Tanrım." Gerçeklik kontrolü. Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Geçmiş düşünülduğünde, bir an için bile olsa seçimlerini elinden aldığımı hissetmesi acımasız bir darbeydi. "Eva..."

Neye ihtiyacı olduğunu biliyordum, bunu ilk andan itibaren fark etmiştim. Ona, özel ya da kamusal alanda her zaman saygı duyduğum bir güvenli sözcük vermiştim. O kelimeyi söyledi ve ben durdum. Ona sık sık hatırlattım, her zaman bildiğinden emin oldum.

Durma ya da devam etme kararı tamamen ona aitti.

Ama konu onun işi olduğunda bağlantıyı kurmayı başaramamıştım. Bu affedilemezdi.

Ona doğru döndüm. "Angel, sana kendini güçsüz hissettirmek istemedim. Asla yapmam. *Asla*. Bu şekilde düşünmemiştim. Ben... ben özür dilerim."

Kelimeler yeterli değildi; hiçbir zaman da . Onun yeni başlangıcı olmak istedim. Onun gibi davranırken nasıl olabilirdim ki?

Geçmişindeki pislikler mi?

Saklamayı tercih ettiğim her şeyi gören o gözlerle bana baktı. Bir kez olsun, bunu yapabildiği için minnettardım.

Hırçın duruşu gevşedi. Bakışları sevgiyle yumuşadı. "Belki de kendimi iyi ifade edemedim."

Orada oturmuş, aklımdan geçenleri ifade edemiyordum. Bir ekip olmaktan ve yüklerimizi paylaşmaktan bahsettiğimizde, bunu onun kabul etme ya da etmeme gücüne ihtiyaç duymasıyla ilişkilendirmemiştim. Onu karşılaştığımız sorunlardan koruyabileceğimi ve işleri onun için daha sorunsuz hale getirebileceğimi düşünmüştüm. Eva bunu hak ediyordu.

Omzumu dürttü. "Dün gece gördüğün rüya hakkında benimle konuşmak biraz da olsa iyi hissettirmedi mi?"

"Bilmiyorum." Nefesimi sertçe verdim. "Sadece yaptığım için benimle mutlu olduğumu biliyorum. Eğer gereken buysa... o zaman ben de bunu yapacağım."

Dudakları titreyerek koltuk minderlerine gömüldü. Dr. Petersen'e baktı. "Ve şimdi kendimi suçlu hissediyorum."

Sessizlik. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Dr. Petersen o çıldırtıcı sabrıyla bekledi.

Eva derin, titrek bir nefes aldı. "Düşünüyordum da, eğer benim denerse, aramızın ne kadar iyi olabileceğini görecektim. Ama eğer onu köşeye sıkıştırıyorsam... eğer ona şantaj yapıyorsam..." Yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü ve beni bir bıçak gibi kesti. "Belki de evliliğimizin nasıl olması gerektiği konusunda farklı fikirlerimiz var. Ya bu değişmeyecekse?"

"Eva." Kolumu omzuna doladım ve onu kendime çektim, bana doğru eğilip başını omzuma koyduğunda minnettar oldum. Teslimiyet değil. Daha çok anlık bir ateşkes gibiydi. Yeterince iyiydi.

"Bu önemli bir soru," dedi Dr. Petersen. "Öyleyse bunu araştıralım. Ya Gideon'dan istediğiniz ifşa düzeyi onun asla rahat hissedeceği bir şey değilse?"

"Bilmiyorum." Gözyaşlarını sildi. "Bu bizi nereye götürür bilmiyorum."

Odaya girdiğimizde sahip olduğu tüm umutlar yok olmuştu. Saçlarını okşayarak, her şeyi geldiğimiz zamanki haline geri bir şeyler söylemeye çalıştım.

Kayboldum, ona dedim ki, "halde benim için işini bıraktın. halde sana rüyamı anlattım. Bu işler böyle yürümüyor mu? İkimiz de uzlaşmıyor muyuz?"

"İşinden mi ayrıldın Eva?" Dr. Petersen sordu. "Neden?"

Yanıma kıvrıldı. "Değdiğinden daha fazla sorun yaratmaya başlamıştı. Ayrıca, Gideon haklı - biraz verdi, bu yüzden sadece adil görünüyor
Biraz da ver."

"İkinizin de ödün verdiği şeyin 'az' olduğunu söyleyemem. Ve de seansımızı önce başka şeylerle açmayı seçtiniz, bu da ikinizin de fedakârlık konusunda tamamen rahat olmadığınızı gösteriyor." Arkasına yaslandı ve tabletini kucağına koydu. "İkiniz de kendinize neden bu kadar acele ettiğinizi sordunuz mu?"

İkimiz de ona baktık.

Gülümsedi. "İkinizin de kaşları çatık, bunu hayır olarak kabul ediyorum. Bir çift olarak çok güçlü yönleriniz var. Her şeyi paylaşmıyor olabilirsiniz ama iletişim kuruyorsunuz ve bunu verimli bir şekilde yapıyorsunuz. Biraz öfke ve hayal kırıklığı var ama bunları ifade ediyor ve birbirinizin duygularını onaylıyorsunuz. duygular."

Eva doğruldu. "Ama...?"

"Ayrıca ikiniz de kişisel gündemlerinizi zorluyor ve bunların gerçekleşmesi için manipüle ediyorsunuz. Endişem şu ki, bunlar doğal olarak ortaya çıkacak ve zaman içinde çözülecek sorunlar ve değişiklikler, ancak ikiniz de beklemek istemiyorsunuz. İkiniz de ilişkinizi hızlandırılmış bir programla ileriye götürüyorsunuz. İkiniz ilk kez sadece üç ay oldu. Bu noktada, çoğu çift özel olarak çıkmaya karar verir, ancak siz ikiniz neredeyse bir aydır evlisiniz."

Omuzlarımın geriye gittiğini hissettim. "Kaçınılmaz olanı ertelemenin ne anlamı var?"

"Eğer kaçınılmazsa," diye cevap verdi, gözleri nazikti, "neden acele edelim ki? Ama benim demek istediğim bu değil. İkiniz de birbirinizi hazır olmadan harekete geçmeye zorlayarak evliliğinizi tehlikeye atıyorsunuz. Her ikinizin de olumsuz durumlarla başa çıkma yöntemleri var. Gideon, ailenizle yaptığınız gibi ilişkinizi koparırsınız. Eva, ilişkinin yürümemesinin nedeni olarak kendinizi suçluyor ve önceki ilişkinizde gösterdiğiniz gibi kendi ihtiyaçlarınızı bastırmaya başlıyorsunuz. Kendine zarar veren romantik ilişkiler. Birbirinizi tehdit altında hissettiğiniz durumlara sürüklemeye devam ederseniz, eninde sonunda bu kendini savunma mekanizmalarından birini tetiklersiniz."

Nabzım hızlanmaya başladığında Eva'nın sertleştğini hissettim. Bana daha önce de söylemişti ama bunu bir psikiyatristten duymanın bu endişesini doğrulayacağını biliyordum. Kendimi sakinleştirmek için onu daha yakına çektim ve nefes aldım. O anda Hugh ve Nathan'a karşı hissettiğim nefret çok vahşiydi. İkisi de ölmüş ve gömülmüştü ama hâlâ hayatlarımızı mahvediyorlardı.

"Kazanmalarına izin vermeyeceğiz," diye fısıldadı Eva.

Başının tepesine bir öpücük kondurdum, ona şiddetle minnettar oldum. Onun düşünceleri de benimkiler gibiydi ve bu içimi bir merak duygusuyla doldurdu.

Başını geriye eğdi, parmak uçları çenemde gezindi, gri gözleri yumuşak ve şefkatliydi. "Sana karşı koyamam, biliyorsun. Uzak kalmak acı veriyor. Savaş hatlarını ilk sen geçtin diye daha az yatırım yaptım anlamına gelmiyor. Sadece daha inatçı olduğum anlamına gelir."

"Seninle kavga etmek istemiyorum."

"O zaman yapmayalım," dedi basitçe. "Bugün yeni bir şeye başladık-sen konuşuyorsun, ben bırakıyorum. Bir süre buna devam edelim ve bizi nereye götüreceğini görelim."

"Bunu yapabilirim."

Başlangıçta Eva'yı akşam yemeği için sessiz ve gözden uzak bir yere götürmeyi planlamıştım ama mekânı Crosby Street Hotel olarak değiştirdim. Restoran popülerdi ve otelin yakınlarında sık sık paparazzi olduğu biliniyordu. Aşırıya kaçmaya hazır değildim, ama Dr. Petersen'le konuştuğumuz gibi, onunla orta yolda buluşmaya açtım. Orta yolu bulacaktık.

"Ne kadar güzel," dedi, biz hostesi koltuklarımıza kadar takip ederken, bakışları soluk mavi duvarlara ve hafif sarkıt aydınlatmaya takıldı.

Masamıza vardığımızda, sandalyeyi onun için etrafı taradım. Her zaman yaptığı gibi dikkatleri üzerine çekiyordu. Eva her açıdan bir afetti ama seksapeline tanık olmak gerekiyordu.

ilk elden. Hareket edişinde, kendini taşıyışında, gülümsemesinin kıvrımlarında bu vardı.

Ve o benimdi. Diğer yemek yiyenlere attığım bakışlar bunu açıkça ortaya koyuyordu.

Karşısındaki koltuğa oturdum ve mumun ışığına hayranlıkla baktım. Masa onun altın sarısı tenini ve saçlarını yaldızlıyordu. Dudaklarındaki parlaklık, gözlerindeki bakış gibi uzun ve derin öpücükleri davet ediyordu. Daha önce hiç kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı, tam bir kabullenme ve anlayışla aşk ve arzu.

Ona her şeyi anlatabilirdim ve o da bana inanırdı. Ne kadar basit bir hediye, ama çok nadir ve değerli. Sadece sessizliğim onu uzaklaştırabilirdi, gerçeği asla.

"Angel." Elini tuttum. "Sana tekrar soracağım ve sonra bırakacağım. İşinden ayrılmak istediğine emin misin? Yirmi yıl sonra bunu bana karşı kullanmayacaksın değil mi? Sadece söylemen yeterli, düzeltmeyeceğimiz ya da geri alamayacağımız hiçbir şey yok."

"Bundan yirmi yıl sonra benim için çalışıyor olabilirsin, as." Boğuk kahkahası havada süzüldü ve ona olan açlığını körükledi. "Merak etme, tamam mı? Aslında biraz rahatladım. Yapmam gereken çok şey var: toparlanmak, taşınmak, plan yapmak. Bunların hepsi geride kaldığında, sırada ne olduğuna karar vereceğim."

Onu iyi tanırdım. Eğer şüpheleri olsaydı, onları hissedirdim. Onun yerine farklı bir şey sezdim. Yeni bir şey.

İçinde bir ateş vardı.

Şarap sipariş ederken bile gözlerimi ondan alamıyordum.

Servis görevlisi uzaklaştıktan sonra arkama yaslandım ve muhteşem karıma bakmanın basit zevkinin tadını çıkardım.

Eva dilinin alaycı bir hareketiyle dudaklarını ıslattı ve öne doğru eğildi. "Delicesine ateşlisin."

Dudaklarım kıpırdadı. "Şimdi öyle miyim?"

Baldırı benimkine sürtündü. "Açık ara odadaki en ateşli erkek sensin, bu da bunu gerçekten eğlenceli kılıyor. Sana hava atmayı seviyorum."

Abartılı bir iç çektim. "Beni hâlâ sadece vücudum için istiyorsun." "Kesinlikle. Milyarların kimin umurunda? Senin daha iyi mal varlığın var."

Gezinen bacağını ayak bileklerimin arasına sıkıştırdım. "Karım gibi. O sahip olduğum en değerli şey."

Kaşları eğlenerek kalktı. "Kendi, ha?"

Şişemizle birlikte dönen sunucuya gülümsedi. O doldururken, Eva'nın ayağı beni kızdırmak için yukarı kalktı, gözleri ağır ve sıcaktı. Kadehi ona doğru ittim, koyu kırmızı şarabı karıştırmasını, kadehi burnuna götürmesini ve sonra bir yudum almasını izledim. Seçimimi onaylarken çıkardığı zevk mırıltısı içime bir sıcaklık dalgası gönderdi, ki kesinlikle niyeti de buydu. Bacağım boyunca yavaşça okşaması çıldırtıcıydı. Her geçen dakika daha da sertleşiyordum, zaten günlerce süren yoksunluktan çok daha fazla hazırdım.

Eva'ya kadar seksin daha derin bir susuzluğu giderebileceğini bilmiyordum.

Yeni doldurulmuş bardağımdan bir yudum alarak, garson uzaklaşana kadar bekledim. "Beklemekle ilgili fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır. Sadece işleri ilginç tutuyorum."

"İki kişi oynayabilir," diye uyardım.

Sırıttı. "Ben de buna ."

"Buradan sonra nereye gideceksin?" Beni apartmanımın lobisine götürürken Gideon'a sordum. Yukarı Batı Yakası şimdilik benim evimdi. Gideon'un çatı katı ise Yukarı Doğu Yakası'ndaydı. Central Park'ın uçsuz bucaksız yeşil alanı bizi ayırıyordu, aramızda kolayca aşılabilen birkaç şeyden biriydi bu.

Resepsiyondaki gece çalışanlarından biri olan Chad'e el salladım. O da bana gülümseyerek karşılık verdi ve Gideon'a kibarca başını salladı.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Gideon, elini hafifçe sırtıma .

Bu dokunuşun aşırı farkındaydım. Sahip olma ve kontrolü zahmetsizce aktarıyor ve beni çok ateşli yapıyordu. Bu da asansöre ulaştığımızda ikimizi de reddetmemi daha da zorlaştırdı. "Tam burada vedalaşmamız gerekiyor, as."

"Eva-"

"İradem yok," diye itiraf ettim, ihtiyacının çekimini hissediyordum.

Beni her zaman sadece iradesinin gücüyle kendine çekmeyi başarmıştı. Bu onda sevdiğim şeylerden biriydi, birbirimiz için yaratıldığımızı anlamamın yollarından biriydi. Aramızdaki bağ ruhumun derinliklerindeydi. "Sen ve ben, yanımızda bir yatak varken kötü bir fikir."

Dudaklarında cehennem kadar seksi bir kıvrımla bana baktı. "Ben de buna güveniyorum."

"Onun yerine düğünümüz için geri sayım yap. Ben de öyle yapıyorum. Dakika dakika." Ve bu dayanılmazdı. Gideon'la aramızdaki duygusal bağ kadar fiziksel bağ da benim için hayati önem . Onu seviyordum. Ona dokunmayı, onu yatıştırmayı, ihtiyacı olanı vermeyi seviyordum... Bunu yapma hakkım benim için her şey demektir.

Ön kolunu kavradım, kollarının altındaki kaya gibi sert kası nazikçe sıktım. "Ben de seni özlüyorum."

"Beni özlemek zorunda değilsin."

Onu kenara çekerek sesimi alçalttım. "Ne zaman dersin, nasıl dersin," diye mırıldandım, seks hayatımızın temel ilkesini tekrarlayarak. "Ve bir parçam şu anda gerçekten *ne zaman* demeni istiyor. Ama bundan daha fazla istediğim bir şey var. Bu gece Cary ile biraz konuştuktan sonra seni arayacağım ve bunun ne olduğunu söyleyeceğim."

Gülümsemesi soldu. Bakışları hırsla döndü. "Yan gelip bana şimdi söyleyebilirsin."

Başımı iki yana salladım. Nathan bir tehdit olduğunda, Gideon hemen yanımdaki daireye yerleşmiş, ben bilmesem de beni gözetmiş ve güvende olmamı sağlamıştı. Bu tür şeyleri çünkü binanın sahibiydi, şehirde ona ait olan pek çok binadan biriydi.

"Çatı katına çıkmalısın, Gideon. Sadece rahatla ve yakında paylaşacağımız o güzel yerin tadını çıkar."

"Sen aynı değil. Boş hissediyorum."

Bu beni çok etkiledi. Ben ortaya önce, Gideon hayatını her şekilde yalnız kalabileceği şekilde yapılandırmıştı - arada sırada iş takılmalar ve ailesinden uzak durmalar. Bunu değiştirmiştim ve pişman olmasını istemiyordum.

"Şimdi, taşındığımda bulmamı istemediğin her şeyden kurtulma şansın var," diye takıldım, yine de işleri hafif tutmaya çalışıyordum.

"Bütün sırlarımı biliyorsun."

"Yarın, Westport'ta birlikte olacağız." "Yarın çok uzak."

Parmak uçlarıma basarak çenesini öptüm. "Bir kısmını uyuyarak, bir kısmını da çalışarak ." Sonra fısıldadım, ". Ne kadar yaratıcı olabildiğimi görebilirsin."

"Reprodüksiyonlar yerine orijinalleri tercih ederim."

Sesimi mırıltıya düşürdüm. "Video o zaman. Sesli."

Başını çevirdi ve dudaklarımı yakalayarak uzun, derin bir öpücükle ağzımı aldı. "Bu aşk," diye mırıldandı. "Bunu kabul etmek."

"Biliyorum." Gülümsedim ve asansörün düğmesine basmak için geri çekildim.

"Bana yaramaz resimler de gönderebilirsin, biliyorsun."

Gözleri kısıldı. "Benim fotoğraflarımı meleğim, onları kendin çekmelisin."

Asansöre geri dönerken ona bir parmak salladım. "Oyunbozan."

Kapılar kapanmaya başladı. Kendimi ona doğru koştuktan alıkoymak için tırabzana tutunmak zorunda kaldım. Mutluluğun pek çok şekli vardı. Benimki Gideon'du.

"Beni özle," diye emretti.

Ona bir öpücük gönderdim. "Her zaman."

Dairemin kapısını açtığımda aynı anda iki şeyle karşılaştım: yeni pişen yemeklerin kokusu ve Sam Smith'in sesi.

Evim gibi hissettim. Ama daha uzun süre evim olamayacağı için aniden hüzne kapıldım. Gideon'la evlendiğimde kabul ettiğim gelecekte şüphe duyduğumdan değil, çünkü duymuyordum. Onunla birlikte yaşama, özel ve kamusal alanda onun karısı olma, günlerimi ve gecelerimi onunla paylaşma düşüncesi beni çok heyecanlandırıyordu. Yine de, hayatınızın değişim öncesi halinden memnun olduğunuzda değişim daha zor oluyordu.

"Tatlım, ben geldim!" Çantamı kahvaltı barındaki tik ağacından yapılmış bar taburelerinden birinin üzerine bırakarak seslendim. Annem tüm daireyi modern ve geleneksel bir tarzda dekore etmişti. Muhtemelen onun bazı seçimlerine ama sonuç hoşuma gitmişti.

Cary dikkatimi çekerek, "Buradayım, tatlı yanaklım," dedi. açık kat planında, oturma odamızdaki kanepede şortu ve tişörtlü yattığı yere kadar uzandı. Zayıf ve bronz tenliydi, karın kasları Gideon'unki kadar güzel belirginleşmişti. Görevde olmasa bile, süper seksi bir erkek model gibi görünüyordu. "Yemek nasıldı?"

"Güzel." Ona doğru ilerledim, yolda topuklarımı tekmeledim. Yapabiliyorken bunun tadını çıkarmalıyım diye düşündüm. Kendimi ayrılırken hayal edemiyordum. Gideon'un çatı katına dağılmış ayakkabılar. Düşündüm ki bu onu biraz biraz delirmişti. Onu başka şeyler de olduğundan emin olduğum için, kötü alışkanlıklarımı dikkatle seçmek en iyisiydi. "Seninki nasıldı? Yemek pişirmişsin gibi kokuyor."

"Pizza. Yarı ev yapımı. Tat'ın canı bunu çekiyordu."

"Kimin canı pizza çekmez ki?" Dedim, kibarca kanepeye uzandım. "Hâlâ burada mı?"

"Hayır." Televizyondan başını kaldırıp bana baktı, yeşil gözleri ciddiydi. "Çok sinirli bir şekilde gitti. Ona birlikte yaşamayacağımızı söyledim."

"Oh." Dürüst olmak gerekirse Tatiana Cherlin'den hoşlanmıyordum. Cary gibi o da başarılı bir modeldi, ancak henüz onun tanınırlık seviyesine ulaşamamıştı.

Cary onunla bir iş sırasında tanışmıştı. Aralarındaki tamamen cinsel ilişki, hamile olduğunu öğrendiğinde büyük ölçüde değişmişti. Ne yazık ki, Cary'nin ilişki kurmak istediği harika bir adam bulduğu sıralarda hamile olduğunu öğrenmişti.

"Büyük karar," dedim.

"Ve bunun doğru emin değilim." Bir elini muhteşem yüzünde gezdirdi. "Eğer Trey işin içinde olmasaydı, Tat için doğru olanı yapıyor olurdum." "Öyle olmadığını kim söyledi? İyi bir ebeveyn olmak, her şeyi yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez.

birlikte yaşamak. Anneme ve babama bakın."

"Siktir." İnledi. "Kendimi çocuğuma tercih ediyormuşum gibi hissediyorum Eva. Bu beni bencil bir piç yapmaz da ne yapar?"

"Onunla ilişkini kesmek gibi bir şey değil bu. Onun ve bebeğin yanında olacağını biliyorum ama bu şekilde değil." Elimi uzatıp çikolata kahvesi saçlarından bir tutamı parmağımın etrafında döndürdüm. En iyi arkadaşım hayatı boyunca çok acı çekmişti. Seks ve aşkla tanıştığı o çarpık yol ona pek çok yük ve kötü alışkanlık bırakmıştı.

"Yani Trey yapışacak mı?"

"Henüz karar vermedi."

"Seni aradı mı?"

Cary başını salladı. "Hayır. Beni tamamen unutmadan önce dayanamadım ve onu aradım."

Onu biraz ittim. "Sanki böyle bir olabilirmiş gibi. Sen, Cary Taylor, tamamen unutulmazsın."

"Ha." İç çekerek gerindi. "Benden haber aldığına pek sevinmemiş gibiydi. Hâlâ kafasında bazı şeyleri çözmeye çalıştığını söyledi."

"Bu demek oluyor ki seni düşünüyor."

"Evet, ucuz atlattığını düşünüyor," diye mırıldandı Cary. "Tat'la birlikte yaşarsam bu işin asla yürümeyeceğini söyledi, ama bunu düzelteceğimi söylediğimde, bunun sadece yoluna çıktığı için kendisini bir pislik gibi hissetmesine neden olacağını söyledi. Bu kazananı olmayan bir durum ama yine de her şeyi Tat'a anlattım çünkü denemek zorundayım."

"İçinde bulunulması zor bir durum." Kendim hayal bile edemezdim. "Sadece alabileceğin en iyi kararları almaya çalış. Mutlu olmaya hakkın var. Bebek de dahil olmak üzere etrafınızdaki herkes için en iyisi bu."

"Eğer bir bebek varsa." Gözleri kapandı. "Tat bunu yalnız yapmayacağını söylüyor. Eğer ben orada olmayacaksam, o da bunu yapmak istemiyor."

"Bunu söylemek için biraz geç kalmadı mı?" Öfkemi sesimden uzak tutamadım. Tatiana bir manipülatördü. İleriye bakıp bunun masum bir çocuk için ıstırap kaynağı olduğunu görmemek mümkün değildi.

"Bunu düşünemiyorum bile Eva. Kendimi kaybediyorum. Her şey o kadar ki." Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Bir zamanlar onunla başa çıkmanın kolay olduğunu söylemiştim. Biseksüel olmamı hiç umursamadı ve etrafta yatıp kalkmamı da umursamadı Bir yanım artık özel olmak isteyecek kadar önemsedığı için iyi hissediyor ama Trey hakkında hissettiklerime engel olamıyorum."

Dertli bakışlarını başka yöne çevirdi. Onu böyle görmek beni çok üzüyordu. "Belki de onunla konuşmalıyım," diye teklif ettim.

Bana bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Bunun nasıl bir yardımı olabilir ki? Siz ikiniz anlaşıyorsunuzuz."

"Hayranı değilim," diye itiraf ettim. "Ama bunu aşabilirim. Kadın kadına bir konuşma doğru yapılırsa- yardımcı olabilir. İşleri gerçekten daha da kötüleştiremez, değil mi?" Daha fazlasını söylemeden önce tereddüt ettim. İyi niyetliydim, ama iyi niyetim

Niyetler kulağa safça geliyordu.

Homurdandı. "Her zaman daha kötüsü vardır."

"İyi tarafından bakmanın yolu," diye azarladım. "Trey, Tatiana'yla konuştuğunu ve onun buraya taşınmayacağını biliyor mu?"

"Ona mesaj attım. Hiçbir alamadım. Ama gerçekten ." "Ona biraz daha zaman ver."

"Eva, günün sonunda tamamen eşcinsel olmamı diliyor. Ona göre biseksüel olmak, etrafta yatıp kalkmam gerektiği anlamına geliyor. Bunu anlamıyor. Çünkü hem kadınlara hem de erkeklere ilgi , tek bir kişiye sadık anlamına gelmez. Ya da belki sadece anlamak istemiyordur."

Nefesimi üfledim. "Bu konuda yardımcı olduğumu sanmıyorum. Bir keresinde konuyu bana açtı ve ben de iyi açıklayamadım."

Bu bir süredir içimi kemiriyordu. Trey'e bunu düzeltmem gerekiyordu. Trey bana yaklaştığında Cary hastanede ağır bir saldırıdan kurtulmaya çalışıyordu. O sırada aklım pek yerinde değildi.

o zaman.

"Benim için her şeyi düzeltemezsin, bebeğim." Karnının üzerine döndü ve bana baktı. "Ama denediğin için seni çok seviyorum."

"Sen benim bir parçamsın." Doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. "İyi olmana ihtiyacım var, Cary."

"çalışıyorum." Saçlarını geriye doğru topladı. "Bu hafta sonunu Westport'ta geçirerek Trey'in aramızdan ayrılma ihtimaliyle başa çıkmaya çalışıyorum. Bu konuda gerçekçi olmalıyım."

"Sen gerçekçi ol, ben umutlu olacağım."

"İyi eğlenceler" Doğrulup dirseklerini dizlerine dayadı, başı öne eğikti. "Bu da beni Tatiana'ya geri getiriyor. Sanırım bu konuda netim.

Birlikte olamayız. Bebek olsun ya da olmasın, bu ne onun ne de benim işime gelir." "Buna saygı duyuyorum."

Daha fazlasını söylememek zordu. En iyi arkadaşıma ihtiyacı olan desteği ve güvenceyi her zaman verirdim ama burada öğrenilmesi gereken bazı zor dersler vardı. Trey, Tatiana ve Cary, Cary'nin seçimleri yüzünden -bir bebek de onlara katılmak üzereydi- acı çekiyorlardı. Yaptıklarıyla onu sevenleri kendinden uzaklaştırdı ve kalmaları için onlara meydan okudu. Bu, Cary için düzenlenmiş bir testti.

Başarısızlık. Sonuçlarıyla yüzleşmek, daha iyisi için bir değişiklik yapmasını sağlayabilir.

Sırtışı alaycıydı, güzel yeşil gözlerinden biri uzun kaküllerinin arasından görünüyordu. "Ne edeceğime bağlı olarak seçim yapamıyorum. Berbat, ama hey... Bir gün büyümem gerekecek."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Ona cesaretlendirici bir gülümseme verdim. "Bugün işimden ayrıldım." Yaptığım şeyi kabullenmek, bunu yüksek sesle her söylediğimde daha da kolaylaşıyordu.

"Bok yok mu?"

Tavana bakarak "Yok artık" dedim.

Islık çaldı. "Burban ve shot bardaklarını çıkarayım mı?"

Ürperdim. "Burbona dayanamadığımı biliyorsun. Ve gerçekten, Cristal ve flütler istifam için daha uygun olurdu."

"Ciddi misin? Kutlama mı yapmak istiyorsun?"

"Acılarında boğulmaya ihtiyacım yok, orası kesin." Kollarımı başımın üzerine uzattım ve son gerginliğimin de gitmesine izin verdim. "Yine de bütün gün bunu düşündüm."

"Ve?"

"Ben iyiyim. Mark bu haberi farklı algılasaydı belki bir kez daha düşünürdüm ama o da gidiyor ve benim orada geçirdiğim üç aydan çok daha uzun süredir orada. Benim ondan daha fazla üzülmem mantıklı olmazdı."

"Bebeğim, her şeyin gerçek olması için mantıklı olması gerekmez." Uzaktan kumandayı kaparak hoparlörün sesini kısıtı.

"Haklısınız ama Gideon'u Waters Field ve Leaman'da işe başladığım sırada buldum. Pratik olarak konuşmak gerekirse, üç aylık bir iş ile hayatınızın geri kalanını birlikte geçireceğiniz bir koca arasında kıyaslama yapılamaz."

Bana bir bakış fırlattı. "Mantıklı olmaktan çıkıp pratik olmaya başladın. Bu iş gittikçe kötüleşiyor."

"Oh, kapa ." Cary kolay bir açıklamayla kurtulmama asla izin vermezdi. Kendimi kandırmakta genellikle iyi olduğumdan, onun saçmalamama politikası ihtiyacım olan bir aynaydı.

Gülümsemem soldu. "Daha fazlasını istiyorum."

"Daha fazla ne?"

"Her şeyden daha fazla." Tekrar ona doğru baktım. "Gideon'un bir duruşu var, biliyor musun? Bir odaya girdiğinde herkes ve dikkat kesilir. Ben de bunu istiyorum."

"evlendin. İsim ve banka bakiyesiyle fiilen sahip oluyorsun."

Ayağa kalktım. "İstiyorum çünkü bunu hak ettim, Cary. Geoffrey Cross arkasında oğlundan öç almak isteyen pek çok insan bıraktı. Gideon da Lucas'lar gibi kendi düşmanlarını yarattı."

"Kim?"

Burnumu kırıştırdım. "Boktan Anne Lucas ve onun aynı derecede deli kocası." Sonra geldi. "Aman Tanrım, Cary! Sana söylemedim. Anne Lucas hakkında Birkaç hafta önceki yemekte takıldığın kızıl saçlı. O Anne Lucas'tı."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Senden Dr. Terrence Lucas'ı araştırmanı istediğimi hatırlıyor musun? Anne onun karısı."

Cary'nin şaşkınlığı çok açıktı.

Terry Lucas'ın Gideon'u çocukken nasıl muayene ettiğini ve cinsel travma izleri bulduğu konusunda nasıl yalan söylediğini anlatamazdım. Bunu kayınbiraderi Hugh'u kovuşturmadan korumak için yapmıştı. Karısını ne kadar severse sevsin, bunu nasıl yapabildiğini asla anlayamazdım. Anne'e gelince, Gideon kocasından intikam almak için onunla yatmıştı ama fiziksel Kardeşine olan benzerliği, Gideon'un peşini bırakmayan cinsel ahlaksızlığa yol açmıştı. Anne'i ağabeyinin günahları için cezalandırmış, bu süreçte hem kendisini hem de Anne'i zihinsel olarak çarpıtmıştı.

Bu da Gideon ve beni mücadele etmemiz gereken iki azılı düşmanla baş başa bıraktı.

Elimden geldiğince açıkladım. "Luca'ların Gideon'la giremeyeceğim çarpık bir geçmişi var ama ikinizin o gece bir araya gelmesi tesadüf değil. Bunu o planladı."

"Neden?"

"Çünkü o deli ve bunun kafamı karıştıracığını biliyor." "Kiminle takıldığımı neden umursuyorsun ki?"

"Cary... Ben her zaman önemserim." Cep telefonumun çalmaya başladığını duydum. "Hanging by a Moment" zil sesi bana arayanın kocam olduğunu söylüyordu. Ayağa kalktım. "Ama bu durumda, bunun arkasındaki hesaplama. Sen rastgele bir kaçamak değildin. Seni özellikle hedef aldı çünkü sen benim en iyi arkadaşısın. dostum."

"Bunun nasıl bir şey başardığını anlamıyorum."

"Gideon'a ters ters bakıyor. Onun dikkatini çekmek her şeyden çok istediği şey."

Cary kaşlarını kaldırdı. "Her şey kulağa çılgınca geliyor ama neyse. Kısa bir süre önce onunla tekrar karşılaştım."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Geçen hafta, belki." Omuz silkti. "Bir çekimi yeni bitirmiştım ve Uber'im stüdyonun dışında bekliyordu. Aynı anda bir kız arkadaşıyla birlikte bir kafeden çıkıyordu. Tamamen damdan düşer gibi oldu."

Başımı salladım. Telefonum çalmayı bıraktı. " artık. Sana bir şey söyledi mi?"

"Elbette. Biraz flört etti, birbirimizi son gördüğümüz zamanı düşünürsek bu şaşırtıcı değil. Onu geri çevirdim ve bir ilişki üzerinde çalıştığımı söyledim. Bu konuda rahattı. Bana şans diledi, eğlenceli vakit geçirdiğimiz için tekrar teşekkür etti. Caddeden aşağı indi. Hikayenin sonu."

Telefonum tekrar çalmaya başladı. "Eğer onu görürsen, diğer yürü ve beni ara. Tamam mı?"

"Tamam ama bunun bir anlam ifade etmesi için bana yeterince şey söylemiyorsun."

"Gideon'la konuşmama izin ver." Aceleyle telefonuma yöneldim ve .

"Hey."

"Duşta mıydın?" Gideon mırıldandı. "Çıplak ve ıslak mısın meleğim?"

"Oh, Tanrım. Bir dakika bekle." Telefonu omzuma bıraktım ve Cary'ye doğru yürüdüm. "Onu gördüğünde peruk takıyor muydu?"

Cary'nin kaşları havaya kalktı. "Nereden bilebilirim ki?"

"Onunla ilk tanıştığın zamanki gibi uzun muydu?"

"Evet. Aynen."

Acımasızca başımı salladım. Anne saçlarını kırpırmıştı ve başka türlü bir fotoğrafını hiç görmemiştim. Yemekte Cary'nin peşine düştüğünde peruk takmıştı, bu da beni şaşırtmış ve onu Gideon'dan gizlemişti.

Belki de bu onun için yeni bir tarzdı.

Ya da belki de Cary söz konusu olduğunda özel planları olduğunun bir başka göstergesiydi.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Geri gelmeni istiyorum, Gideon. Angus'u da yanında getir."

Ses tonumdan endişem anlaşılmış olmalı ki Gideon, Angus ve Raúl ile birlikte geldi. Kapıyı açtım ve üç adamın koridoru doldurduğunu gördüm, kocam önde ve ortadaydı, her ikisi de

korumalar onu kuşatıyordu. Onları görmeye yoğun demek hafif kalır.

Gideon kravatını gevşetmiş, yakasını ve yeleğinin düğmelerini açmıştı ama bunun dışında daha önce ayrıldığımızda olduğu gibi giyinmişti. Bu hafif cehennem kadar seksiydi ve kanıma anında bir uyarılma ürpertisi gönderdi. Bu bir ayartmaydı, soyunmayı bitirmem için beni baştan çıkaran bir şeydi.

o pahalı, zarif katmanları ve altındaki güçlü, ilkel erkeği ortaya çıkardı. Gideon kıyafetleriyle ne kadar ateşli olursa olsun, onu tamamen çıplak görmek gibisi yoktu.

Bakışlarım Gideon'unkilerle kilitlendi ve beni verdi. Koyu renk kanatlı kaşlarından biri yukarı doğru kalktı ve ağzının köşesi eğlenerek kalktı.

"Sana da merhaba," diye alay etti, benim öfkeli bakışıma karşılık olarak.

Arkasındaki iki adam, ısmarlama ama son derece sade siyah takım elbiseleri, beyaz gömlekleri ve süssüz siyah kravatlarıyla mükemmel bir tezat oluşturunuyordu.

Angus ve Raúl'ün, yardım almadan göğüs göğüse çarpışmayı başarabilecek adam olan Gideon'un yanında dururken ne kadar gereksiz göründüklerini daha önce hiç fark etmemiştim.

Raúl her zamanki gibi taş suratlı duruyordu. Angus da soğukkanlıydı ama Bana attığı muzip bakış, patronuyla göz göze geldiğimi anladığını söylüyordu.

Yüzümün ısındığını hissettim.

Geri çekilip yolumdan çekilerek onları içeri aldım. Angus ve Raúl, Cary'nin beklediği oturma odasına yöneldiler. Ben kapıyı kapatırken Gideon benimle birlikte arkada kaldı.

"Bana öyle bakıyorsun meleşim, ama Angus'u benimle birlikte istedin. Açıkla."

Bu beni güldürdü, gerginliği kırmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. "Aradığımda soyunuyormuşsun gibi görünüyorsa nasıl yardımcı olabilirim? Sen?"

"Burada bitirebilirim."

"Düğünden sonra tüm kıyafetlerini yakmak zorunda kalabileceğimin farkındasın değil mi? Her zaman çıplak olmalısın."

"İş yerinde ilginç toplantılar yapabiliriz."

"Umm ... belki de değil, o zaman. Sadece benim gözlerim için." Kapıya doğru eğildim ve derin bir nefes aldım. "Anne yemekten sonra Cary'yle temasa geçti."

Gideon'un gözlerindeki tüm sıcaklık ve aydınlık gitmiş, yerine gelecek kötü şeylerin habercisi olan bir soğukluk gelmişti.

Oturma odasına doğru ilerlemeye başladı. Ona yetişmek için acele ettim, bu işte birlikte olduğumuzu hatırlatmak için ellerimizi birleştirdim. Bunun bir kavram olduğunu biliyordum.

biraz zaman alacaktı. Gideon uzun zamandır tek başına ayakta duruyor, kendi ve sevdiği insanların savaşlarıyla mücadele ediyordu.

Sehpanın üzerine oturarak Cary'ye döndü ve "Eva'ya ne söylediğini bana da anlat," dedi.

Gideon Wall Street'i ele geçirmeye, Cary ise kestirmeye hazır görünüyordu ama bu durum kocamı hiç etkilememiş gibiydi.

Cary her şeyi bir kez gözden geçirdi, bakışları ara sıra Angus ve yakınında duran Raúl'e kaydı. "İşte bu " diye bitirdi. "Kusura bakmayın beyler ama sıırıslıkam, belki yüz yirmi kilo olan bir kızıl saçlı için fazla kaslı görünüyorsunuz."

Anne'in yüz otuz yaşında olduğunu tahmin ederdim, ama bu ne burada ne de oradaydı. "Tedbirli olmak üzmekten iyidir," dedim.

Bana bir bakış fırlattı. "Ne ki? Ciddiyim. Herkes neden bu kadar endişeli?"

Gideon huzursuzca kıpırdandı. "Bir... ilişkimiz oldu. Bu doğru kelime değil. Hiç hoş değildi."

"Onu becerdin," dedi Cary açık açık. "O kadarını tahmin etmiştim."

Elimi Gideon'un omzuna koyabilmek için yaklaşarak, "Onu becerdim," diye detaylandırdım. Her ne kadar kocamı destekleyemesem de Yaptığı şeye göz yummak. Ve doğrusu, Gideon'a takıntılı olan yanım Anne'e acıyordu. Gideon'u sonsuza dek kaybettiğime inandığım zamanlar olmuştu ve ben de biraz çıldırmıştım.

Yine de benim asla olamayacağım şekilde ve bu tehlike sevdiğim insanlara yönelikti. "Onun benimle olmasını iyi karşılamıyor."

"Ne? *Ölümcül Cazibe* türü şeylerden mi bahsediyoruz?"

"Şey, o bir psikolog, yani *Ölümcül Cazibe Temel İçgüdü* ile buluşuyor demek daha doğru olur. Bir Michael Douglas maratonu tek bir kadında ."

"Şaka yapma Eva," dedi Gideon sert bir sesle.

"Kim şaka yapıyor?" Ben de karşılık verdim. "Cary onu yemekte taktığı uzun perukla gördü. Sanırım onu tanımasını istedi, böylece sohbet edin."

Cary homurdandı. "Yani o çılgın bir şehir. Ne yapmamı istiyorsun? Onunla tekrar karşılaşsam sana haber vermemi mi?"

"Senin için bir koruma ekibi istiyorum," dedim.

Gideon başını salladı. "Anlaştık."

"Vay canına." Cary çenesindeki saat beş gölgesini ovuşturdu. "bu konuda çok sıkı çalışıyorsunuz."

"yeterince dert var zaten," diye hatırlattım ona. "Eğer bir gündemi varsa, bununla uğraşmana gerek yok."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Buna itiraz edemem."

"Biz bakarız," dedi Angus. Raúl başını salladı ve sonra iki adam da aşağıya indi.

Gideon geride kaldı.

Cary bir ileri bir geri baktı, sonra ayağa kalktı. "Artık ikinizin de bana ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, yüzden ben gidiyorum. Sabah görüşürüz" dedi ve koridordan geçerek yatak odasına doğru yürüdü.

"Endişeli misin?" Yalnız kaldığımızda Gideon'a sordum.

"Endişelisin. Bu kadar yeter."

Kanepede tam karşısındaki yeri aldım. "O kadar da endişe değil. Daha çok merak. Cary aracılığıyla neyi başarabileceğini düşünüyor?"

Gideon yorgun bir şekilde nefes verdi. "Akıl oyunları oynuyor Eva. Hepsi bu." "

sanmıyorum. O gün bana yaptığı yorumlarda çok açıktı.

Akşam yemeği, beni senden uzak tutmak için. Sanki seni tanıımıyormuşum ve tanısam da seni istemezmişim gibi."

Çenesi sıkılaştı ve bir akor yakaladığımı anladım. Ofisine gittiğinde ne konuştuklarına hiç . O zaman da ona benzer bir şey söylemiş olması mümkündü.

"Anne ile konuşmaya gidiyorum," diye duyurdum.

Gideon buz mavisini bakışlarıyla beni delip geçti. "Cehennemliksin."

Hafifçe güldüm. Zavallı kocam. Sözünün kanun olmasına o kadar alışmıştı ki benim gibi bir kadınla evlenmeyi tercih etti. "İlişkimiz boyunca çok yol kat ettiğimizi biliyorum ama bir yerlerde takım olarak çalışmaktan bahsetmiştik."

"Ve ben bunu yapmaya açığım," dedi yumuşak bir sesle, "ama Anne Başlamak için bir yer. Tamamen mantıksız olan birini ikna edemezsiniz." "Onu ikna etmek istemiyorum, as. Arkadaşlarımı hedef alıyor ve senin için zayıf bir nokta olduğumu düşünüyor. Çaresiz olmadığımı ve seni karşısına alarak ikimizi de karşısına aldığını bilmesi gerekiyor."

"O benim sorunum. Onunla ben ilgilenirim."

"Eğer bir sorunun varsa, Gideon, bu benim de sorunum. Dinle. Gideva Operasyonu şu anda tam olarak yürürlükte. Benim hareketsizliğim Anne'in durumunu daha da kötüleştiriyor." Öne doğru eğildim. "Ona göre ya ben neler olduğunu biliyorum ve bir şey yapamayacak kadar güçsüzüm ya da sen her şeyi saklıyorsun."

Bu da benim bununla başa çıkamayacak kadar zayıf olduğumu gösteriyor. Her iki durumda da beni hedef haline getiriyorsunuz ve bu sizin istediğiniz bir şey değil."

"Onun aklında ne olduğunu bilemezsin," dedi sıkıca.

"Orada işler biraz karışık tabii. Ama o bir kadın. İnanın bana, pençelerim olduğunu ve onları kullanmaya hazır olduğumu bilmesi gerekiyor."

Bakışları daraldı. "Sen ne derdin?"

Küçük bir zafer parıltısı beni gülümsemeye zorladı. "Dürüst olmak gerekirse, beklenmedik bir yerde ortaya çıkmamın yeterli olacağını düşünüyorum. Tabiri caizse bir pusu.

Beni pusuya yatmış halde bulmak onu biraz sarsacak. Gidecek mi savunmaya mı geçsin yoksa hücumu mı geçsin? Onun tepkisinden bir fikir edineceğiz ve buna ihtiyacımız var."

Gideon başını salladı. "Bundan hoşlanmadım."

"Yapacağını düşünmemiştim." Bacaklarımı onunkilerin arasına uzattım. "Ama haklı olduğumu biliyorsun. Seni rahatsız eden benim stratejim değil, Gideon. Daha çok geçmişin bir türlü unutulmuyor ve sen de bunu yüzüme vurmak istemiyorsun."

", Eva. Bırak ben halledeyim."

"Bu konuda daha analitik olmanız gerekiyor. Ben de Angus ve Raúl gibi ekibinizin bir üyesiyim, ama tabii ki bir çalışanınız değilim ve kesinlikle bir bağımlı da değilim. Artık sadece Gideon Cross değil. Gideon Cross ve karısı bile değil. Biz Gideon ve Eva Cross'uz ve buna uygun yaşamama izin vermelisin."

Öne doğru eğildi, bakışları sıcak ve yoğundu. "Kimseye kanıtlaman gereken bir şey yok."

"Gerçekten mi? Çünkü sana bir şey kanıtlamak zorundaymışım gibi hissediyorum. Eğer yeterince güçlü olduğuma inanmıyorsan..."

"Eva." Gideon'un elleri dizlerimin arkasını kavradı ve beni daha yakına çekti. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın."

Kelimeleri söyledi ama onları gerçekten kastetmediğini görebiliyordum. Ona ihtiyaç duyduğumuz şekilde değil. Beni bir savaşçı olarak değil, hayatta kalan biri olarak görüyordu.

"O zaman endişelenmeyi bırak," diye karşı çıktım, "ve yapmam gerekeni yapmama izin ver." "Hiçbir şey yapman gerektiğine katılmıyorum."

"O zaman aynı fikirde olmadığınızı kabul etmek zorundasınız." Ona doğru eğildim, kollarımı geniş omuzlarına doladım ve dudaklarımı köşesine bastırdım

sert bir ağız.

"Angel-"

"Açık olmak gerekirse, izin istemiyordum, Gideon. Sana ne yaptığımı söylüyorum. Ya katılırsın ya da geri çekilirsin; seçim senin."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Beni her zaman zorladığın uzlaşma nerede?"

Geri çekilerek ona bir bakış attım. "Uzlaşma, bu sefer benim yöntemimi denememe izin vermek. Eğer işe yaramazsa, bir dahaki sefere senin yöntemini deneriz."

"Teşekkürler."

"Böyle yapma. Birlikte oturup ne zaman ve nerede olacağının lojistik planını yapacağız. Raúl'un onun rutinini öğrenmesi gerekecek. Tanımı gereği, pusu beklenmedik bir şeydir, ama bir yerde olmalı.

kendini güvende rahat hisseder. Ona güzel bir sarsıntı ver." Omuz silktim. "Temel kuralları o koydu. Biz sadece onun işaretini alıyoruz."

Gideon uzun, derin bir nefes aldı. düşündüğünü, kıvrak zekâsıyla istediği sonucu elde etmenin bir yolunu bulmaya çalıştığını *görebiliyordum*.

Ben de onun dikkatini bu konudan uzaklaştırdım. "Bu sabah aileme evliliğimizi neden anlatmaya karar verdiğimi açıklayacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Odak noktası anında değişti, bakışları tetikte ve uyanıktı. "Elbette."

"Dr. Petersen'e Hugh'dan bahsetmenin büyük cesaret gerektirdiğini biliyorum. Özellikle de psikologlar hakkında ne hissettiğinizi düşünürsek." Ve bu güvensizlik için onu kim suçlayabilirdi ki? Hugh, Gideon'un hayatına terapötik yardım kisvesine bürünmüş ve bunun yerine bir istismarcı haline gelmişti. "Aynı derecede cesur olmam için bana ilham verdiniz."

Muhteşem yüzü şefkatle yumuşadı. "Bugün şarkıyı duydum," diye mırıldandı ve bana Sara Bareilles marşını ona söylediğim zamanı hatırlattı.

Gülümsedim.

"Ona söylemem için bana ihtiyacın vardı," dedi sessizce. Sözler bir açıklama gibi ifade edilmişti ama aslında bir soruydu.

"Evet, yaptım." Dahası, Gideon'un buna ihtiyacı vardı. Cinsel istismar özel ve kişiseldi ama bir şekilde bunu koymamız gerekiyordu. Bu bir

kirli, utanç verici bir sırdı. Bu çirkin bir gerçektir ve gerçeklerin -doğası gereği- ortaya çıkarılması gerekiyordu.

"Ve Anne ile yüzleşmen gerekiyor."

Kaşlarım kalktı. "Aslında konuyu oraya getirmiyordum ama evet... Anlıyorum."

Gideon bu kez başını salladı. ". Bir yolunu ." Zihnimde yumruklarımı sıktım. Gideva için bir puan.

"Benimle seks yapmaktan daha çok istediğin bir şey olduğunu da söylemiştin," diye hatırlattı kuru bir sesle, gözlerindeki bakış blöfümü görüyordu.

"Ben tam olarak demezdim." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Seni becermek kelimenin tam anlamıyla en sevdiğim aktivite. Hiç."

Sırıttı. "Ama?"

"Aptal olduğumu düşüneceksin." "Yine de seksi olduğunu düşüneceğim."

Bunun için onu öptüm. "Lisedeyken tanıdığım kızların çoğunun erkek arkadaşı vardı. Nasıl olduğunu bilirsiniz, azgın hormonlar ve destansı aşk hikayeleri."

"Ben de öyle duydum," dedi alaycı bir ifadeyle.

Kelimelerim boğazımda düğümlendi. Gideon için nasıl bir şey olduğunu unutmam ne kadar aptalcaydı. Üniversitedeki Corinne'e kadar kimsesi olmamıştı, Hugh'nun istismarından çok zarar görmüştü ve benim düşündüğüm normal gençlik aşkı-ilişkisi endişesini yaşayamamıştı.

"Angel?"

Sessizce küfrettim. "Unut . Bu çok ." "Bunun işe yaramayacağını biliyorsun." "Sadece bu seferlik mi?"

"Hayır."

"Lütfen?"

Başını iki yana salladı. "Tükür onu."

Burnumu kırıştırdım. "İyi. Gençler geceleri saatlerce telefonda konuşurlar çünkü okulları ve aileleri vardır ve birlikte olamazlar. Bütün geceyi erkek arkadaşlarıyla sohbet ederek geçiriyorlar... her neyse. Bunu hiç yaşamadım. Ben hiç ..." Utançtan kendimi geri çektim. "Benim hiç öyle bir erkeğim olmadı."

Açıklamama gerek yoktu. Gideon nasıl biliyordu. Seksin bir zamanlar sevildiğimi hissetmek için nasıl sapkın bir yol olduğunu. Seviştiğim adamlar beni aramadı. Ne öncesinde ne de sonrasında.

"Neyse," diye bitirdim, sesim pürüzlüydü, "aklıma şimdilik bunu yapabileceğimiz fikri geldi.. beklerken. Sadece birbirimizin sesini duymak için konuştuğumuz gece aramaları."

Bana baktı.

"Kulağıma daha iyi geliyordu," diye mırıldandım.

Gideon uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra beni öptü. Sertçe.

Uzaklaşıp biraz kısık bir sesle konuştuğunda hâlâ bunun etkisindeydim.

"Ben senin için o adamım, Eva."

Boğazım düğümlendi.

"Her dönüm noktası, meleğim. Her geçiş töreni... *Her şey.*" Gözümün kenarından sızan yaşı silip süpürdü. "Ve sen benim için o kızsın."

"Tanrım." Sulu bir kahkaha attım. "Seni çok seviyorum."

Gideon gülümsedi. "Şimdi eve gidiyorum, çünkü istediğin bu. Ve sen de beni arayıp bunu tekrar söyleyeceksin, çünkü ben de bunu istiyorum."

"Anlaştık."

Ertesi gün alarmımdan önce uyandım. Yatakta birkaç dakika uzanarak beynimin kahve olmadan uyanabileceği kadar uyanmasına izin verdim. Kendimi işteki son günümün başlangıcı olduğu gerçeğine odaklanmaya zorladım.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu konuda iyi hissetmekten daha fazlasını hissettim. Kendimi sabırsız hissediyordum. Gerçekten bir şeyleri değiştirmenin zamanı gelmişti.

Ve şimdi asıl büyük soru. Ne giyeceğim?

Yataktan kalktım ve dolabıma yöneldim. Hemen hemen her şeyi gözden geçirdikten sonra zümrüt yeşili bir kılıf elbisede karar kıldım.

asimetrik yaka ve boyu. Normalde iş için düşündüğümünden biraz daha fazla bacak , ama neden başladığım gibi bitireyim? Neden geçmişten geleceğe geçiş yapma fırsatına sahip misiniz?

Bugün Eva Tramell'in son günüydü. Pazartesi günü, Eva Cross ilk kez sahneye çıkacaktı. Onu hayal edebiliyorum. Kocasının uzun boylu ve esmer haline karşılık kısa boylu ve sarışın ama en az onun kadar tehlikeli.

Ya da . Belki de farklılıkları ön plana çıkarmalıyız. Aynı keskin bıçağın tarafları ...

Şevval aynama son bir kez baktıktan sonra makyajımı yapmak üzere banyoya yöneldim.

Kısa bir süre sonra Cary kafasını içeri soktu. Isık çaldı. "İyi görünüyorsun, bebeğim."

"Teşekkürler." Ruj fırçamı standına geri bıraktım. "Bana saçımı bağlamamda yardım etmeni isteyebilir miyim?"

Grey Isles boxer külotundan başka bir şey giymeden içeri girdi ve şu anda şehrin dört bir yanındaki telefon büfelerini ve otobüsleri süsleyen reklam panolarından çok da farklı görünmüyordu. "Çevirisi: Senin için yapıyorum. Tabii ki."

En iyi arkadaşım işe koyuldu, saçlarımı ustalıkla taradı ve şık, zarif bir topuz haline getirdi.

Ağzındaki son tokayı da çıkardıktan sonra, "Dün gece oldukça yoğundu," dedi. "Böyle siyah takım elbiselerle dolu bir oturma odasına sahip olmak."

Gözlerim aynada onunkilerle buluştu. "Üç takım elbise."

"İki takım elbise ve Gideon," diye karşılık verdi, "tek başına bir odayı doldurabilir."

Buna itiraz edemem.

Megawatt gücündeki gülümsemesini parlattı. "Eğer birisi benim bir ya bildiklerinden daha büyük bir pislik olduğumu ya da kendi önemimi abarttığımı düşünecekler. İkisi de doğru."

Ayağa kalkarak parmak uçlarımda yükseldim ve çenesinden öptüm. "Etrafta olduklarını bile anlamayacaksın. Süper gizlilik modunda olacaklar."

"Eminim onları fark edebilirim."

"Beş dolar," dedim, yatak odasından bir çift topuklu ayakkabı almak için etraftan dolanırken.

"Ne? Beş büyük taneye ne dersiniz, Bayan Cross?"

"Ha!" Gelen bir mesajla çınladığında telefonumu yataktan kaptım. "Gideon yukarı geliyor."

"Neden geceyi burada geçirmedi?"

Koridora doğru koşarken omzumun üzerinden cevap verdim, "Düğüne kadar çekimseriz."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Cary'nin uzun adımları, o yürürken ve ben çabalarırken bile benimkileri kolayca geçti. Topuklu ayakkabılarımı çekip aldı ve beni kahvaltı barından seyahat fincanımdaki kahveyi almak için serbest bıraktı. "Balayı döneminin bundan daha uzun sürdüğünü düşünmüştüm. Çoğu kocalar kesilmeden önce en az birkaç yıl mi?"

"Kapa çeneni, Cary!" Çantamı kaptım ve ön kapıyı çekerek açtım. Gideon diğer tarafta duruyordu, eli anahtarın .

"Angel."

Cary bana doğru uzandı ve kapıyı daha geniş bir şekilde açtı. "Seni anlıyorum dostum. Bir yüzük tak ve *bam*, bacaklar çarparak kapansın."

"Cary!" Ters ters baktım. "Seni yumruklayacağım."

"Bunu yaparsan gece çantayı kim hazırlayacak?" Beni çok iyi tanıyordu.

"Merak etme bebeğim, senin ve benim çantamla birlikte hazır olacağım." Gideon'a baktı. "Korkarım sana yardım edemem. Onu hazırladığım mavi La Perla bikinisinin içinde görene kadar bekle. Sen de ona uyacak cesareti bulacaksın."

Gideon, "Ben de seni yumruklayacağım," diye . "Eşleşecek çürüklerin olacak."

Cary beni yumuşak bir şekilde kapıdan dışarı itti ve kapıyı çarparak kapattı.

Mark odamın tepesinden eğilip çarpık gülümsemesini bana hediye ettiğinde saat öğlene yaklaşıyordu. "Son iş günü öğle yemeğimiz için hazır mısın?"

Bir elimi kalbimin üzerine koydum. "Beni öldürüyorsun." "İstifa mektubunu geri vermekten mutluluk duyarım."

Başımı sallayarak ayağa kalktım, bakışlarım çalışma masamın üzerinde gezindi. Henüz birkaç kişisel eşyayı toplamamıştım. Saat beş olduğunda, kapanışı hissetmeyi bekliyordum. Ama şimdilik masamdan ve bir zamanlar temsil ettiği rüyadan vazgeçmeye hazır değildim.

"Başka öğle yemekleri yeriz." Çekmecedan çantamı aldım ve onunla birlikte asansöre doğru yürüdüm. "Bu kadar kolay kurtulmana izin vermeyeceğim."

Resepsiyona vardığımızda Megumi'ye el sallamaya hazırdım ama o çoktan öğle yemeğine çıkmıştı ve yardımcısı da telefonlara bakmakla meşguldü.

Onu, Will'i ve Mark'ı hafta içi her gün görmeyi özleyecektim. Onlar New York'un küçük bir parçası, hayatımın sadece bana ait olan bir parçasıydı. İşimden ayrılarak vazgeçmekten korktuğum başka bir şey daha vardı: kişisel sosyal çevrem.

Elbette arkadaşlarımı kaybetmemek için çok çalışacaktım. Aramak ve birlikte yapabileceğimiz şeyler planlamak için zaman ayıracaktım, ama nasıl olduğunu biliyordum - şimdiden San Diego'daki dostlarımla temas kurmadan aylar geçirmiştim. Ve hayatım artık arkadaşlarımla benzemeyecekti. Hedeflerimiz, hayallerimiz ve zorluklar dünyalar kadar farklı olurdu.

Mark'la beni alan asansör kabini sadece birkaç kişi alıyordu, ama daha fazla durak yaptıkça boşluk hızla doldu. Gideon'dan, kesintisiz bir şekilde yukarı ya da aşağı süzülmesini sağlayan sihirli asansör anahtarlarından birini istemeyi aklıma not ettim. Ne de olsa hâlâ Crossfire'a geliyor olacaktım, sadece farklı bir kata çıkacaktım.

"Peki ya sen?" Daha fazla yolcuya yer açmak için birbirimize yaklaşırken sordum. "Kalmaya mı yoksa gitmeye mi karar verdin?"

Başını salladı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "İşaretini alıyorum."

Çenesinin yapısından kararında ne kadar ısrarcı olduğunu anlayabiliyordum. "Bu harika, Mark. Tebrikler."

"Teşekkürler."

Zemin kattan çıktık ve güvenlik turnikelerinden geçtik.

Crossfire lobisinin altın damarlı mermerini geçerken, "Steven ve ben bunu konuştuk," diye devam etti. "Seni işe almak benim için büyük bir adımdı. Kariyerimin doğru yönde ilerlediğinin bir işaretiydi."

"Buna hiç şüphe yok."

Gülümsedi. "Seni kaybetmek de başka bir işaret, artık hayatıma devam etme zamanı."

Mark bana önce döner kapıdan gememi işaret etti. Beni dışarı çıkaran dönüşü tamamlamadan önce güneşin sıcaklığını hissettim. Sonbahar havası yeterince çabuk gelemezdi. Mevsimlerin değişmesini dört gözle bekliyordum. İçimdeki değişimle eşleşecek bir dış değişimin olması bana uygun geliyordu.

Bakişlarım Gideon'un kaldırıma park etmiş şık siyah limuzinine kaydı ve sonra kaldırımda bana katılan patronuma döndüm. "Nerede? Gidiyor muyuz?"

Mark bana eğlenen bir bakiş attıktan sonra akın akın gelen arabalar arasında uygun bir taksi aramaya başladı. "Bu bir sürpriz."

Ellerimi birbirine sürttüm. "Yaşasın."

"Bayan Tramell."

Adımın sesiyle döndüm ve Angus'u limuzinin yanında dururken buldum. Her zamanki siyah takım elbisesi ve geleneksel şoför şapkasıyla şık ve pahalı görünüyordu ama o kadar kolay uyum sağlamıştı ki sadece eğitimli bir gözlemci MI6 geçmişinden şphelenebilirdi.

Onun geçmişini düşünmek beni hep şaşırtmıştır. James Bond gibiydi. Çok fazla romantikleştirdiğime eminim ama bilgi beni de rahatlattı. Gideon emin ellerdeydi.

"Hey, sen," diye selamladım Angus'u, sesimi şefkatin renklendirmesine izin vererek.

Ona karşı özel bir minnettarlık duymaktan kendimi alamadım. Gideon'la olan geçmişi yıllara yayılmıştı ve tamamını asla bilemeyecektim ama Hugh'dan sonra Gideon'un hayatındaki tek destek olduğunu biliyordum. Ve Angus günlük hayatımızda kaışımıza tanık olan tek kişiydi. Sonrasında Gideon'la konuşurken yüzündeki ifade... ikisinin de gözlerinde parlayan yaşlar... Aralarında kopmaz bir bağ vardı.

Limuzinin kapısını açarken soluk mavi gözleri bana parıldıyordu. "İkiniz de nereye gitmek istersiniz?"

Mark'ın kaşları havaya kalktı. "Beni bunun için mi terk ettin? Lanet olsun. Rekabet edemem."

"Hiç gerekmedi." Arkaya kaymadan önce durakladım ve Angus'a baktım. "Mark nereye gittiğimizi bilmemi istemiyor, yüzden sadece bineceğim ve kulak misafiri olmamaya çalışacağım."

Angus onaylamak için şapkasının kenarına vurdu. Birkaç dakika sonra yola çıkmıştık.

Mark karşımdaki koltuğa oturdu ve içeriyi inceledi. "Vay be. Daha önce de limuzin kiralamıştım ama hiç böyle görünmemişlerdi."

"Gideon'un harika bir zevki var." Tazın ne olduğu önemli değildi - ofisi gibi modern ve çağdaş ya da çatı katı gibi klasik ve eski dünya -Kocam servetini nasıl klas bir şekilde sunacağını biliyordu.

Mark bana bakarak sırıttı. "Sen şanslı bir kadınsın, dostum."

"Öyleyim," diye kabul ettim. "Tüm bunlar"-elimi salladım-"elbette harika. Ama o başlı başına bir başarı. O gerçekten harika bir adam."

"Onlardan birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Evet. Kesinlikle öyle. Düğün planlaması nasıl?"

Mark inledi. "Steven beni öldürüyor. Mavi mi yoksa deniz salyangozu mu istiyorum? Gül mü, zambak mı? Saten mi ipek mi? Sabah mı akşam mı? Ona ne isterse yapabileceğini, benim sadece onu istediğimi söylemeye çalıştım ama beni azarladı. Umursasam iyi olurmuş çünkü bir daha evlenme şansım yokmuş. Tek söyleyebileceğim bunun için Tanrı'ya şükretmek."

Güldüm.

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Buna alışmaya başlıyorum. Milyarlarca insanla dolu bu çılgın dünyada birbirimizi bulmayı başardık. Cary'nin de dediği gibi, bunu kutlamalıyız."

Angus bizi Midtown'da her zaman tıkanmış gibi görünen trafiğin içinden geçirirken ilk danslar ve oturma düzenleri hakkında konuştuk. Mark'ın yanından pencereden dışarı bakarken, bir taksinin yanımızdaki ışıktaki durmasını izledim. Arkadaki yolcu omzuyla kulağı arasına bir telefon sıkıştırmış, dudakları dakikada bir mil hareket ediyor ve elleri öfkeyle

bir deftere bakıyordu. Arkasında, köşede, bir sosisli sandviç arabası satıcısı beş kişilik bekleme kuyruğuyla hızlı bir iş yapıyordu.

Sonunda vardığımızda ve kaldırıma çıktığımda nerede olduğumuzu . "Hey!"

Cadde seviyesinin altında yer alan Meksika restoranı daha önce de gittiğimiz bir yerd. Ve tesadüfen çok sevdiğim bir garson çalıştırıyordu.

Mark güldü. "O kadar ani ayrıldınız ki Shawna'nın izin isteyecek vakti olmadı."

"Aww, adamım." Göğsüm sıkışmıştı. Hazır olmadığım bir son gibi hissetmeye başlamıştım.

" gel." Beni tutup içeri yönlendirdi ve hemen tanıdık yüzlerin ve Mylar'ın bulunduğu masayı gördüm

üzerinde GREAT JOB, BEST WISHES ve CONGRATS yazan balonlar. "Vay canına."

Gözlerim aniden yaşlarla doldu.

Megumi ve Will, Steven'la birlikte altı kişilik bir masaya oturdular. Shawna ayakta duruyordu. Kardeşinin sandalyesinin arkasında, parlak kızıl saçlarını fark etmemek imkânsızdı.

"Eva!" diye koro halinde bağırarak odadaki herkesin dikkatini çektiler.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, kalbim biraz daha kırılmıştı. Birdenbire üzüntü ve şüpheyle dolmuş, bir şekilde de olsa vazgeçtiğim şeyle yüzleşmişim. "Benden kesinlikle kurtulamayacaksınız!"

"Tabii ki hayır." Shawna yanıma geldi ve bana sarıldı, ince kolları güçlü ve sert bir şekilde beni sarıyordu. "Planlamamız gereken bir bekârlığa veda partisi var!"

"Vay canına!" Shawna geri çekilir çekilmez Megumi beni kucakladı. "Belki de bu geleneği atlayabiliriz," diye araya girdi sıcak, derin bir ses
Arkamda.

Şaşkınlıkla döndüğümde Gideon'la karşılaştım. Elinde tek ve mükemmel bir kırmızı gülle Mark'ın yanında duruyordu.

Mark yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Daha önce bir şey yapıp yapmadığımızı sormak için aradı ve gelmek istediğini söyledi."

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. Arkadaşlarımı kaybetmiyordum ve çok daha fazlasını kazanıyordum. Gideon ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımdaydı, ben onun eksik olan bütünleyici parça olduğunu fark etmeden önce bile.

"Diablo salsa soslarını denemen için sana meydan okuyorum," diye meydan okudum ve elimi gülüme uzattım.

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı, her seferinde beni ve odadaki diğer kadınları da bir gülümsemeyle bu. Ama gözlerindeki bakış, hissettiklerime karşı gösterdiği anlayış ve destek... Hepsi benimdi.

"Bu senin partin, meleşim benim."

Kıyı şeridi boyunca uzanan iki katlı ev, her penceresinden yayılan altın sıcaklığıyla parlıyordu. Kıvrımlı araba yoluna gömülü ışıklar, loş ışıktaki bir yıldız yatağı gibi parıldarken, ortancalar Küçük arabalar büyüklüğündeki çalılar, geniş çimenliğin kenarlarında taç yaprakları ile patladı.

"Güzel değil mi?" Eva, siyah deri koltukta diz çöküp pencereden dışarı bakarken sırtı bana dönük bir şekilde sordu.

"Büyüleyici," diye cevap verdim, her ne kadar ondan bahsediyor olsam da. Heyecan ve çocuksu bir sevinçle titriyordu. Bunu anladım, nedenini anlamaya ihtiyacım vardı. Onun mutluluğu benim için hayati önem taşıyordu. Kendi memnuniyetimin kaynağıydı, dengemi sağlayan ve beni sabit tutan ağırlıktı.

Angus limuzini ön merdivenlerin yanında yavaşlatıp durdururken omzunun üzerinden bana baktı. "Kıçımı mı kontrol ediyorsun?"

Bakışlarım, işten sonra giydiği şortun mükemmel bir şekilde kıçına kaydı. "Şimdi sen söyleyince..."

Bir kahkaha atarak koltuğa yığıldı. "Senin için yardım yok, biliyorsun değil mi?"

"Evet, beni ilk öptüğünde tedavisinin olmadığını biliyordum." "*Beni* öptüğünden oldukça eminim."

Kendimi gülümsemekten alıkoydum. "Böyle mi oldu?"

Bakışları daraldı. "Şaka yapıyor olsan iyi edersin. O an beynine kazınmış olmalı."

Uzanıp elimi çıplak kalçasında gezdirdim. "Seninkine de işledi mi?" Bu düşünceden memnun olarak mırıldandım.

"Hey, şimdi," diye araya girdi Cary, kulaklıklarını çıkararak. "Burada oturduğumu unutma."

Eva'nın oda arkadaşı, akşam trafiğinde yaklaşık iki saat süren yolculuk boyunca dikkat çekmeden tabletinden film izliyordu ama ben onun orada olduğunu asla unutamadım. Cary Taylor karımın hayatının bir parçasıydı ve hoşuma gitmese de bunu kabullenmiştim. Eva'yı sevdiğine inanmakla birlikte, onu zor durumlara sokan ve hatta risk oluşturan kötü seçimler yaptığına da inanıyordum.

Angus kapıyı açtı. Ben tabletimi kaldırmadan Eva dışarı çıkmış ve merdivenleri koşarak çıkmıştı. Monica ön kapıyı tam kızı üst sahanlığa açtı.

Çoğu zaman annesine zar zor tahammül ettiği düşünülürse, eşimin coşkusuna şaşırarak merakla arkasından baktım.

Cary eşyalarını toplayıp küçük bir postacı çantasına tıktırırken güldü. "Bir nefes. Tek gereken bu."

"Affedersiniz?"

"Monica genellikle fıstık ezmesi kaplarıyla bu çılgın kurabiyeleri pişirir.

Eva, ben oraya girip hepsini yemeden önce birazını sakladığından emin oluyor." O tarifi almak için zihnime bir not düşerek verandadaki iki kadına doğru baktım ve ikisi de bana doğru dönmeden önce onları havadan öpüşürken yakaladım. O anda, Monica kapriler giymiş ve

gündelik bir gömlek, aralarındaki benzerlikler dikkat çekiciydi.

Cary zıplayarak dışarı çıktı ve adımlarını ikişer atarak Monica'nın kollarını açıp onu kucaklamasına ve ayaklarından kaldırmasına doğru . Kahkahaları alacakaranlığın içinde çınliyordu.

Angus'un açık kapının yanında durduğu yerden benimle konuştuğunu duydum. "Hafta sonunu limuzinde geçiremezsin, delikanlı."

Eğlenerek tabletimi koltuğa bıraktım ve dışarı çıktım. Sırıttı.

"Bir ailen olması senin için iyi olacak."

Elimi omzuna koydum ve sıktım. "Benim zaten bir tane var." Yıllardır sahip olduğum tek şey Angus'tu. Ve bana yetmişti.

", yavaş çocuk!" Eva yanıma geldi, elimi tuttu ve beni peşinden merdivenlerden yukarı sürükledi.

"Gideon." Monica'nın gülümsemesi geniş ve sıcaktı.

"Monica." Elimi uzattım ve onun yerine sıkıca sarılınca irkildim.

"Bana anne demeni söyledim," dedi geri çekilerek. "Ama kendimi yaşlı hissetmekten ."

Gariplik, omurgamdan aşağı inen bir karıncalanmaya dönüştü. O zaman büyük ölçüde yanlış hesap yaptığımı anladım.

Eva ile evliliği onu benim yaptı. Aynı zamanda beni de onun yaptı ve beni onun sevdiklerine çok kişisel bir şekilde bağladı.

Monica ve ben birbirimizi bir süredir tanıyorduk, ikimizin de desteklediği çeşitli çocuk hayır kurumları nedeniyle yollarımız ara sıra kesişiyordu. Her derneğin bilinen protokolleri takip etmesi gibi, etkileşimlerimiz için belirli parametreler oluşturmuştuk.

Birdenbire her şey .

Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde Angus'a bakarken buldum kendimi. Görünüşe göre içinde bulunduğum eğlenceliydi, çünkü bana bir göz kırptı ve beni kendi halime bıraktı. Limuzinin şoför kapısında bekleyen Benjamin Clancy'yi selamlamak için bagajın etrafında döndü.

"Garaj şurada," dedi Monica, yolun karşısındaki, ana evin küçük bir kopyası olan iki katlı binayı göstererek. "Clancy şoförünüzün yerleştiğinden ve çantalarınızın getirildiğinden emin olacak."

Eva elimi tuttu ve beni içeri götürdü. Cary doğru tahmin etmişti. Tereyağlı vanilya kokusuna boğulmuştum. Mum değil. Kurabiye. Ev gibi ve rahatlatıcı koku, arkamı dönüp dışarı çıkmak için can atmama neden oldu.

Hazırlıklı değildim. Misafir olarak gelmişim, Eva'nın artı biri olarak. Damat olmak, ailenin gerçek bir üyesi olmak, tahmin etmediğim bir olasılıktı.

"Bu evi çok seviyorum," dedi Eva, beni oturma odasının girişini çerçeveleyen kemerli kapıdan geçirirken.

Beklediğim şeyi gördüm. Beyaz kaygan kaplamalı koltukları ve deniz temalı aksesuarlarıyla lüks bir sahil evi.

"Espresso parke zemini sevmedin mi?" diye sordu. "Ben olsam ağartılmış meşe seçerdim ama bu çok tahmin edilebilir, değil mi? Ve yeşil,

Turuncu ve sarı vurgu renkleri her zamanki mavi üzerine mi? Outer Banks'e döndüğümüzde haydutluk yapmak istiyorum."

Şimdi oraya dönmeyi ne kadar çok istediğimi bilmiyordu. Orada en azından bir ev dolusu yepyeni akrabayla uğraşmak zorunda kalmadan önce kendime bir saniyeden fazla zaman ayırabilirdim.

Geniş yaşam alanı doğrudan Stanton, Martin, Lacey ve Cary'nin altı kişilik oturma yeri olan büyük bir mutfak adasının etrafında toplandığı açık mutfığa akıyordu. Tüm alan, geniş bir verandaya açılan bir dizi sürgülü cam panelin sağladığı su manzarasını paylaşıyordu.

"Hey!" Eva itiraz etti. "Bana biraz kurabiye ayırsan iyi edersin!"

Stanton sırtarak bize doğru yaklaştı. Kot pantolon ve polo tişört giymiş, New York'taki işlerimizden tanıdığım adamın daha genç bir versiyonu gibi görünüyordu. Takım elbisesiyle birlikte kurumsal havasından da sıyrılmıştı ve kendimi bir yabancıyla karşılaşmış gibi hissediyordum.

"Eva." Stanton Eva'nın yanağını öptü, sonra bana döndü. "Gideon."

Soyadıyla hitap alışkın olduğumdan, ardından gelen kucaklaşmaya hazırlıklı değildim.

"Tebrikler," dedi ve beni bırakmadan önce sırtıma sert bir şaplak attı.

Kızgınlık kaynadı. Doğal evrim neredeydi? Kademeli olarak iş arkadaşlığından sosyal tanıdıklığa geçiş. Ve oradan, arkadaştan aileye?

Birden aklıma Victor geldi. Evliliğimin ne anlama geldiğini benim anlayamadığım bir şekilde anlamıştı.

Ben dururken, Stanton karıma gülümsedi. "Sanırım annen ısıtma çekmecesine senin için biraz kurabiye koymuş."

"Evet!" Beni üvey babasıyla bırakarak mutfığa koştu. Üvey kayınpederimle.

Bakışlarım onu takip etti. Bunu yaparken Martin Stanton'ın bana doğru gönderdiği dalgayı yakaladım ve başımı sallayarak onayladım. Eğer bana sarılmaya kalkarsa, suratına bir yumruk yiyecekti.

Bir keresinde ona beni aile toplantılarında görebileceğini söylemişim. Şimdi bunun gerçekten gerçekleşiyor olması gerçeküstü geliyordu. Sanki kandırılıyordum.

Eva'nın boğuk kahkahası odanın diğer ucundan bana doğru geldi ve dikkatimi çekti. Sol elini Martin'in yanında duran sarışına uzattı ve onu karım yaptığımda verdiğim yüzüğü gösterdi.

Monica, Stanton ve bana katılarak kocasının yanındaki yerini aldı. Genç güzelliği onu yaşlandırmış, dikkatleri saçlarının beyazlığına ve yüzündeki çizgilere çekmişti. Ancak Stanton'ın karısıyla arasında geçen onlarca yılı umursamadığı belliydi. Ona baktığında yüzü aydınlanıyor, soluk mavi gözleri şefkatle yumuşuyordu.

Söyleyecek uygun bir şey aradım. Sonunda ağzımdan çıkan tek şey "Çok güzel bir eviniz var" oldu.

"Monica eline almadan önce kadar güzel görünmüyordu." Stanton bir kolunu onun ince beline doladı. "Aynı şey benim için de söylenebilir."

"Richard." Monica başını salladı. "Seni gezdirebilir miyim, Gideon?" Stanton bana bakarak, "Önce adama bir içki verelim," diye önerdi. "O bir Bir süredir arabadaydım." "Şarap?"

diye teklif etti.

"Belki viski," dedi Stanton.

"Viski harika olur," diye cevap verdim, tedirginliğim açıkça belli olduğu için üzülmüştüm.

Eva'yla tanıştığımdan beri alışkın olmam gereken bir şeydi bu, ama o beni bile bir tür çapa olmuştu. Ona tutunduğum sürece her türlü fırtınayı atlatabilirdim. Ya da ben öyle sanıyordum.

Karımı ararken, döndüm ve at kuyruğu sallanan adımlarında bir sıçramayla bana doğru geldiğini görünce rahatladım.

"Bunu dene," diye emretti ve bir kurabiyeyi dudaklarıma doğru kaldırdı.

Ağzımı açtım ama dişlerimi bir saniye bile geçmeden kapattım ve kasıtlı olarak parmaklarını ısırdım.

"Ah." Kaşlarını çatı, ama acının gerçek ısırtığı, dikkatini bana odaklamak amaçlanan etkiyi yarattı. Anlayışı azaldıkça kaşları çatıldı. gözlerindeki ışık. Beni gördü, içimde neler olduğunu gördü. "Dışarı çıkmak ister misin?" diye mırıldandı.

"Bir dakika içinde." Çenemi Stanton'ın içkimi doldurduğu oturma odasındaki bara doğru salladım. Ayrıca onu bileğinden yakalayarak

Kapat.

Bu, onu gruptan uzak tutuyordu. Kendilerini seven kadınları boğan o erkeklerden olmak istemiyordum. Ancak tüm bunlara alışmak için zamana ihtiyacım vardı. Diğerleriyle aramdaki olağan mesafeyi korudum.

Cary, Monica ya da Stanton ile kabul edilemezdi. Eva'nın aileden saydığı kişilerle birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığını gördükten sonra olmazdı.

Aile onun için güvenli bir yerdi. Onu hiç görmediğim kadar rahat ve sakindi. Benim için böyle toplantılar tehlike sinyalleri verirdi.

Stanton içkilerimizle döndüğünde kendime sakın olmamı söyledim. Ama gardımı tamamen indir.

Martin geldi ve kız arkadaşını tanıştırdı, ikisi de tebriklerini sundu. Beklediğim gibi oldu, bu da beni biraz rahatlattı, ancak bir yudumda bitirdiğim duble viski kadar olmasa da.

"Ona sahili göstereceğim," dedi Eva, boş bardağı benden aldı ve cam kapılara giderken önünden geçtiğimiz sehpanın üzerine koydu.

Dışarısı evin içindekinden daha sıcaktı, yaz bu yıl sonuna kadar devam etti. Tuz kokan güçlü bir esinti üzerimize vuruyor, saçlarımı yüzüme savuruyordu.

Elini elime koyarak sörfün doğru yürüdük. "Neler oluyor?" diye sordu bana dönerek.

Sesindeki endişe beni . "Evlendiğimiz için bunun bir tür aile kutlaması olduğunu biliyor muydun?"

Ses tonumdaki irkildi. "Ben öyle düşünmemiştim. Annem öyle demedi ama sanırım mantıklı geliyor."

"Benim için değil." Ona sırtımı döndüm ve rüzgâra doğru yürümeye başladım, rüzgârın saçlarımı kızgın yüzümden uzaklaştırmasına izin verdim.

"Gideon!" Eva koştu. "Neden kızgınsın?" Ona doğru döndüm.

"Bunu beklemiyordum!"

"Ne?"

"Aile içinde asimilasyon saçmalığı."

Kaşlarını çattı. "Şey, evet. Sana bildiklerini söylemiştim." "Bu hiçbir şeyi değiştirmemeli."

"O zaman neden onlara söyledin? Bilmelerini sen istedin, Gideon." Ben bir şey söylemeyince bana baktı. "Ne düşündün ki ne olacak?"

"Evlenmeyi hiç beklemiyordum Eva, o yüzden bunu düşünmediğim için beni affet."

"Tamam." Teslimiyet işareti olarak iki elini havaya kaldırdı. "Kafam karıştı."

Ve bunu nasıl açıklığa kavuşturacağımı bilmiyordum. "Yapamam... Bunun için hazır değilim."

"Neye hazırım?"

Eve doğru sabırsız bir el salladım. "Bunun için." "Daha açık konuşabilir misiniz?" diye dikkatle sordu.

"Ben... Hayır."

"Orada bir şey mi kaçırdım?" Sesinde keskin bir öfke notası vardı. "Ne dediler, Gideon?"

Beni savunmak için ayağa kalktığını anlamam bir anımı aldı.

Bu beni daha da kışkırttı. "Buraya *seninle* olmak için geldim. Tesadüfe bakın ki ailenle vakit geçiriyorsun-"

"Onlar senin de ailen." "Bunu ben istemedim."

Anlayışının yüzünde süzülüşünü izledim. acıma duygusu gelince yumruklarım iki yanımda sıkıldı. "Bana öyle bakma Eva."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Kabaca nefes verdim. "Biraz daha likör." Ağzı kıvrıldı. "Eminim kayınvalidesinin yanında içki içme ihtiyacı hisseden ilk damat sen ."

"Onlara bu şekilde hitap etmesek olmaz mı, lütfen?"

Belli belirsiz gülümsemesi soldu. "Bu neyi değiştirir ki? Onlara Bay ve Bayan Stanton diyebilirsiniz ama-"

"Burada nereye ait olduğum konusunda kafası karışık olan ben değilim." Dudakları büzüldü. "Buna katıldığımdan emin değilim."

"İki gün önce elimi sıkar ve bana Cross derlerdi. Şimdi ise sarılmalar, 'bana anne de' demeler ve bir şeyler bekleyen gülümsemeler var!"

"Aslında ona anne dememeni söyledi ama anlıyorum. Sen evlilik yoluyla onların oğlusun ve bu seni korkutuyor. Yine de, bundan mutlu olmaları çok mu kötü? Babam gibi olmalarını mı tercih ederdin?"

"Evet." Öfke ve hayal kırıklığıyla nasıl başa çıkacağımı biliyordum.

Eva bir adım geri çekildi, gözleri azalan ayın ışığında karanlık ve genişti.

"Hayır," diye geri çekildim, bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. *Onu* hayal kırıklığına uğratmakla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. "Lanet olsun. Bilmiyorum."

Uzun bir dakika boyunca bana baktı. Uzaklara, suyun üzerine baktım. "Gideon..."

koyduğu boşluğu kapattı. "Dürüst gerekirse, anlıyorum.

Annem üç kez evlendi. seferinde yeni bir anlık baba figürü-"

"Benim bir üvey babam var," diye kestirip . "Bu aynı şey değil. Üvey ebeveynin senden hoşlanıp hoşlanmaması kimsenin umurunda değil."

"bu mu?" Bana doğru yürüdü ve sıkıca sarıldı. "Senden zaten hoşlanıyorlar."

Onu sıkıca kavradım. "Beni tanımıyorlar."

"Sevecekler. Ve seni sevecekler. Sen her ebeveynin hayalisin." "Saçmalamayı kes, Eva."

Öfkesi alevlenerek benden uzaklaştı. "Ne var biliyor musun? Eğer dünür istemiyorsan, bir yetimle evlenmeliydin."

Eve doğru geri yürüdü. "Buraya gel," diye tersledim.

Orta parmağını omzunun üzerinden bana doğru çevirdi.

Onu üç adımda yakaladım, kolundan tuttum ve geri döndürdüm. "Daha işimiz bitmedi."

"Öyleyim." Eva yüzüme bakabilmek için parmak uçlarına kalktı ama yine de başını geriye doğru eğerek bana dik dik bakmaya devam etti. "Evlenmek isteyen sendin. Eğer çekingen davranıyorsan, bu tamamen senin suçun."

"Bunu benim sorunum haline getirme!" Öfke kanımda cızırdadı ve hayal kırıklığımı artırdı.

"Bağlılığın uygun bir kış parçasından daha fazlasını içerdiğini fark etmediğin için üzgünüm!"

Çenemde bir kasın seğirdiğini hissederek, "Uygun bir şekilde müsait değilim," diye karşılık verdim.

"Canın
cehenneme."

"Mükemmel fikir."

Neye anlayamadan kumda sırtüstü yatıyordu. Susturmak için ağzımı onun ağzına dayayarak sertçe bastırdım. Kamburlaştı, çırpındı ve ben de onu yerinde tutmak için at kuyruğunu kavradım.

Dişleri alt dudağıma battı ve bir lanetle geri çekildim.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Bacakları benimkilere dolandı ve kendimi onun altında, öfkeli, güzel yüzüne bakarken buldum. "İşte tam da *bu* yüzden hiçbir şey elde edemiyorsun, as. Seks senin her şeye çözümün."

"Bunu benim değerli kılmalısın," diye alay ettim, kavga etmek istiyordum.

"*Ben* senin değerliyim, göt herif. Vajinam değil." Omuzlarımı aşağı doğru itti.

"Kendini pusuya düşürülmüş hissettiğin için üzgünüm. Kollarını açarak karşılanmak aklını kaçırmaya neden olduğu için *gerçekten* üzgünüm. Ama buna alışman gerekecek çünkü bu benimle birlikte olduğun paketin bir parçası."

Bunu biliyordum. Yürütmek zorunda olduğumu biliyordum, çünkü ona sahip olmak zorundaydım. Ona olan aşkı beni tuzağa düşürdü. Beni geri dönemeyeceğim köşelere itti. Ailem olmadan da gayet iyi idare edebilecekken beni bir aileye zorladı.

"Bunu istemiyorum," dedim sıkıca.

Eva durdu. Dizlerinin üzerine çöktü, kalçaları kalçalarımı kavradı. "Ne söylediğini bir düşün," diye uyardı.

"Bu rolü nasıl oynayacağımı bilmiyorum Eva."

"Tanrım." Öfkesi onu bir iç çekişle terk etti. "Sadece kendin ol."

"Kızları için isteyecekleri son şey benim."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Beni inceledi. ". Tanrım, Gideon..."

Kalçalarını kavradım ve onu yerinde tuttum. Artık beni bırakamazdı.

Ne olursa olsun, beni terk etmesine izin vermeyecektim.

"Tamam." Gözleri beni temkinli olmaya iten bir hesaplamaya büründü. "Öyleyse kendin ol. Ne kadar berbat bir adam olduğunu öğrenip senden nefret ederlerse, bu daha çok hoşuna gider, değil mi?"

"Akıl oyunlarını psikiyatrıstlere bırak, Eva."

"Sadece bana verdiklerinle çalışıyorum, as."

Bir ısıık sesi bakışlarımızı Martin, Lacey ve Cary'nin arduvaz kaplı verandanın kenarından kuma adım attıkları yere çekti.

"Siz kesinlikle yeni evlisiniz," diye Lacey, neredeyse duyamayacağı kadar . Kayan kumların üzerinde dengede durmaya çalışırken güldü ve bu sırada şarap kadehinin içindekilerin yarısını döktü.

Eva bana baktı. "Onların önünde dövüşmek istiyor musun?" Derin bir nefes aldım. Bıraktım. "Hayır."

"Seni seviyorum."

"Tanrım." Gözlerim kapandı.

Lanet olası bir hafta sonuydu. Birkaç gün. Belki Pazar günü erken ayrılabiliriz. Dudakları benimkilere değdi. "Bunu yapabiliriz. Sadece dene." Başka ne seçeneğim vardı ki?

"Eğer bu seni çıldırtmaya başlarsa," diye devam etti, "düğün gecemizde intikam olarak bana yapmak istediğin korkunç kötü bir şeyi hayal et."

Parmaklarım etine doğru büküldü. Karımla seks yapmanın -hatta sadece karımla seks *yapma düşüncesinin* bile- neredeyse diğer her şeyin önüne itiraf etmekten utanmıyordum.

"Hatta tüm hain planlarını bana mesaj atabilirsin," diye önerdi. "Bana da acı çektir."

"Telefonunuzu yanınızdan ayırmayın."

"Sen kötüsün." Eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırarak hızlı, tatlı bir öpücük kondurdu. "Seni sevmek çok kolay, Gideon. İmkânsız olduğun zamanlarda bile. Bir gün bunu anlayacaksın."

Bunu görmezden geldim. Önemli olan onu görmemdi, her şeyi berbat ettikten sonra bile yanımda olmasıydı.

Akşam yemeği basitti; salata ve spagetti. Monica pişirip servis etti ve Eva parladı. şarap serbestçe aktı, şişe şişe açıldı ve boşaltıldı. Herkes rahatladı. Güldü. Ben bile.

Lacey'nin varlığı hoş bir tampon görevi görüyordu. Gruba en yeni katılan oydu ve en çok ilgiyi o görüyordu. Bu bana biraz nefes aldırdı. Zaman geçtikçe Eva sarhoşluktan kızarıyor ve gözleri parlıyordu. Sandalyesini giderek benimkine yaklaştırdı, ta ki yan tarafıma bastırana kadar, vücudu yumuşak ve sıcaktı.

Masanın altında elleri ve ayakları meşguldü, sık sık bana dokunuyordu. Sesi boğuklaşıyor, kahkahası şehvetli bir hal alıyordu. Eva bir keresinde içki içmenin onu azdırdığını itiraf etmişti, ama ne olursa olsun işaretleri her yerde bilirdim.

Lacey'nin esnemesi herkesin düşüncelerini geceyi bitirmeye yönelttiğinde saat sabahın ikisine yaklaşıyordu. Monica bizimle merdivenlere kadar yürüdü.

"Eşyalarınız zaten odanızda," dedi hem Eva'ya hem de bana seslenerek. "Hadi hep birlikte uyumayı ve brunch yapmayı planlayalım."

"Um..." Karım kaşlarını çattı.

Onu dirseğinden yakaladım. Belli ki Eva bir odayı ve bir yatağı paylaşacağımızı düşünmemişti ama bu kaçınılmazlık aklımdan hiç çıkmamıştı. "Teşekkür ederim, Monica. Bugün sonra görüşürüz."

Güldü ve yüzümü ellerinin arasına alarak yanağımdan öptü. "Çok mutluyum, Gideon. Eva'nın ihtiyacı olan şey sensin."

Gülümsemeyi başardım, şiddet içeren kâbusları ciddi bir zarar riski oluşturan bir adamla aynı yatağı paylaşmanın kızı için ne kadar tehlikeli olduğunu bilseydi duygularının değişeceğinin farkındaydım.

Eva ve ben merdivenleri çıkmaya başladık.

"Gideon-"

Sözünü kestim. "Nereye gidiyoruz?"

Göz ucuyla bana baktı. "Sonuna kadar."

Eva'nın odası gerçekten de en üstteydi ve bir zamanlar muhtemelen büyük bir tavan arası olan yerin tamamını kaplıyordu. Alçak eğimli beşik çatı rahat bir tavan yüksekliği sağlıyordu ve gün ışığında Long Island Sound'un etkileyici bir manzarasını sunuyordu.

Büyük boy yatak odanın ortasında, pencere duvarına bakacak şekilde duruyordu. Pirinç yatak başlığı bir çeşit bölücü oluşturuyor, arkasına da küçük bir oturma alanı oluşturmak için bir kanepe yerleştiriliyordu. En-suite banyo alanın diğer tarafını dolduruyordu.

Eva benimle yüzleşti. "Nasıl olacak bu iş?"

"Bırak onu ben düşüneyim." Karımla aynı yatağı paylaşma konusunda endişelenmeye alışmıştım; bu her gün yaptığım bir şeydi. İlişkimizi tehlikeye atan onca şey arasında benim atipik cinsel parasomnim -Dr.

Petersen listenin başında olduğunu söyledi. Uyurken berbat zihnime karşı hiçbir savunmam yoktu. Zor gecelerde, en sevdiğim kişi için fiziksel tehlikeydim.

Eva kollarını kavuşturdu. "Nedense senin düğüne kadar beklemeye benim kadar önem verdiğini sanmıyorum."

Tamamen farklı iki şey düşündüğümüzü fark ederek ona baktım. "Ben kanepeyi alacağım."

"*Beni* kanepeye götür demek istiyorsun. Sen-"

"seni orada beceririm," dedim sıkıca, "ama seninle yatmam."

Ağzı cevap vermek için açıldı, sonra idrakı ona çarptığında kapandı. "Ah." Tüm ruh hali değişti. Gözlerindeki ve sesindeki meydan okuma yerini bastırılmış bir ihtiyata bıraktı. Bunu görmek beni öldürüyordu, bunun kaynağı olabileceğimi bilmek hayatındaki herhangi bir mutsuzluk.

Yine de çekip gidemeyecek kadar bencildim. Bir gün ailesi benim bu yönümü görecektir ve bu yüzden benden nefret edecekti.

Sinirle spor çantamı aradım ve yanındaki bagaj rafının üstünde buldum. Eva'nın hayal kırıklığı ve pişmanlığını görmekten başka bir şey yapma ihtiyacıyla çantama gittim.

"Kanepede uyumanı istemiyorum," diye seslendi. "Uyumayı planlamıyordum."

Bakım setimi aldım ve banyoya girdim. İçeri girer girmez ışıklar yandı, ayaklı lavabo ve ayaklı küvet ortaya çıktı. Yüzen cam duşun musluklarını açtım ve gömleğimi çıkardım.

Kapı açıldı ve Eva içeri girdi. Ona baktım, elim pantolonumun fermuarında .

Sıcak bakışları üzerimde gezindi, hiçbir şeyi kaçırmadı, her şeye dokundu. Derin bir nefes aldı. "Konuşmamız gerek."

Onun hayranlığından tahrik olmuşum ve kendi eksikliklerimden dolayı öfkeliydim; konuşmak yapmak istediğim son şeydi. "Yatağa git, Eva."

"Söylemem gerekeni söyleyene kadar olmaz." "Duş alacağım."

"Tamam." Atletini yukarı ve başının üzerine çekti. İçimde kaynayan her şey tek bir itici ihtiyaca dönüştü.

Doğrudum, tüm kaslarım gerilmiş ve gerilmişti.

Sütyenini açmak için arkasına uzandı.

Yemyeşil, sıkı göğüsleri çıktıkça aletim acı verici bir şekilde sertleşti. Eva'dan önce hiç göğüs erkeği olmamıştım. Şimdi ...

Tanrım. Bana aklımı kaybettirdiler.

"Kıyafetlerini olacak olan şey konuşmak değil," diye uyardım, sikim zonkluyordu.

"Beni , as, ister burada ister duşta olsun

Seçim sizin."

"Bu gece beni zorlama gecesi değil."

Şortunu indirdi.

O iç çamaşırı olarak giydiği ipeksi üçgenden çıkmayı bitirmeden ben pantolonumu açmış ve yere sermiştim.

Odayı buğulandıran neme rağmen göğüs uçları sert noktalar halinde sıkılaştı. Bakışları sikime kaydı. Sanki beni tatmayı hayal ediyormuş gibi, dili alt dudağında gezindi.

Ona olan açlığım göğsümden neredeyse bir hırıltıyla yükseldi. Eva bu sesle ürperdi. Ona dokunmak istedim... ellerimi ve ağzımı onun her yerine koymak...

Bunun yerine, onun doymasına bakmasına izin verdim.

Nefes alış verişi hızlandı. Onun üzerindeki etkimin görmek acı verici, inkar edilemez bir şekilde erotikti. Bana baktığında hissettiklerim... beni etkiledi.

Kapının yanında kaldı. Buhar duşun üstünden süzölüp aynanın kenarlarından içeri giriyor ve tenimi buğulandırıyor. Gözleri boğazıma kaydı. "Sana karşı tamamen dürüst olmadım, Gideon."

Ellerim refleks olarak yumruk oldu. Bu sözleri bana söyleyip dikkatimi başka yöne çekemezdi. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Az , yatak odasındaiken. Uzaklaştığını hissedebiliyordum ve hissettiğim bir panik vardı ..."

Eva uzun bir sessiz kaldı. Bekledim, derin bir nefes alarak şehvetimi dizginledim.

"Düğüne kadar beklemek... Bu sadece Dr. Petersen'in tavsiyesi ya da kavgalarla başa çıkma şeklinizle ilgili değil." Yutkundu. "Bu benimle de ilgili. Sen Nasıl olduğumu biliyorsun, sana söylemişim. Seks benim için uzun bir süre çok karmaşıktı."

Ayaklarının üzerinde kaydı, utançla başını eğdi. Bunu görmek beni hasta etti. O anda, geçen hafta yaşanan olaylara verdiğim tepkilere kendimi fazla kaptırdığımı ve eşimin neler yaşadığını düşünmediğimi fark ettim.

"Benim için de öyleydi," diye hatırlattım ona sertçe. "Ama aramız hiçbir zaman olmadı."

Bakışlarımı yakaladı. "Hayır. Asla."

Sıkılı yumruklarım gevşedi.

"Ama bu hâlâ kafamda bir şeyleri çarpıtamayacağım anlamına gelmiyor," diye devam etti. "Banyoya girdin ve ilk düşüncem seni becermem gerektiği oldu. Sanki seks yaparsak her şey düzelecekmiş gibi. Kızmayacaksın ve aşkına tekrar sahip olacağım."

" zaman sahipsin. Her zaman da olacak."

"Bunu biliyorum." Çenesinin duruşundan bunu anladığını görebiliyordum. "Ama bu kafamın içindeki sesin bana çok fazla risk aldığımı söylemesine engel olmadı. "Dışarı çıkmazsam seni kaybedeceğimi. Onsuz bu kadar uzun süre dayanamayacak kadar seksisin."

"Tanrım." Bunu kaç kez ve kaç şekilde edebilirdim? "Seninle sahilde konuşma şeklim... Ben bir pisliğim, Eva."

"Bazen." Gülümsedi. "Sen aynı zamanda başıma gelen en iyi şeysin. O ses yıllardır beni mahvediyordu ama artık aynı güce sahip değil. Senin sayende. Beni daha güçlü yaptın."

"Eva." Kelimeler kifayetsiz .

"Bunu düşünmeni istiyorum. Kabuslarını, ailemi ya da başka bir şeyi değil. Sen tam olarak ihtiyacım olan şeysin, olduğun gibisin ve seni çok seviyorum."

Ona doğru yürüdüm.

"Hâlâ beklemek istiyorum," dedi sessizce, gözleri onu nasıl etkilediğimi ele verse bile.

Ona uzandığımda bileğimi kavradı, bakışları benimkini tutuyordu. "Bırak bütün dokunuşları ben yapayım."

Sertçe nefes aldım. "Bunu kabul edemem."

Ağzı kıvrıldı. "Evet, yapabilirsin. Sen daha güçlüsün, Gideon. Daha fazla kontrole sahipsiniz. Daha fazla irade gücü."

Diğer eli göğsümü sıyırmak için yukarı uzandı. yakaladım ve tenime bastırdım. "Kanıtlamamı istediğin şey bu mu? Kontrolümü mü?"

"İyi gidiyorsun." Çarpan kalbimin üzerine bir öpücük kondurdu. "Bir şeyleri çözmesi gereken kişi benim."

Ses tonu yumuşaktı, neredeyse . İçim öfke, şehvet ve aşkla yanıyordu ve o beni yumuşatmaya çalışıyordu. Bunun imkânsızlığına neredeyse gülecektim.

Sonra bana adım attı, pelüş vücudu benimkine sıkıca oturdu, kolları beni öyle sıkıca sardı ki aramızda hiç boşluk kalmadı.

Başımı onunkinin üzerine eğerek onu kendime yaklaştırdım. O ana kadar onu hissetmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Şefkatli ve kabullenici, mümkün olan her şekilde çıplak.

Yanağını göğsüme yasladı. "Seni çok seviyorum," fısıldadı. "Bunu hissedebiliyor musun?"

Bu beni çok etkiledi. Onun bana olan aşkı, benim ona olan aşkım. O kelimeleri her söylediğinde, bana darbe gibi çarpıyorlardı.

"Bir keresinde," diye fısıldadı, "sevişirken benim açıldığım, senin açıldığın ve birlikte olduğumuz bir an olduğunu söylemiştin. Sana bunu her zaman yaşatmak istiyorum, Gideon."

Sahip olduğumuz şeyde eksik bir şeyler olduğu önerisi omurgamı sertleştirdi. "Nasıl ve ne zaman hissettiğimiz gerçekten önemli mi?"

"Bunu tartışabilirsin." Başını geriye doğru eğdi. "Aynı değilim. Ama eğer Dünyanın öbür ucunda benden güvence istediğinde, bunu sana verebileceğimi bilmem gerekiyor."

"Benimle olacaksın," diye mırıldandım, hayal kırıklığına uğramış bir halde.

"Her zaman değil." Eli yanağımı kavradı. "Aynı anda iki yerde birden olman gereken zamanlar olacak. Sonunda, senin yerini doldurmam için bana güveneceksin."

Onu inceledim, kararlılığında çatlaklar aradım. Gördüğüm şey kararlılıktı. Neyi başarmayı umduğunu tam olarak anlamamıştım ama engel olmuyordum. Eğer değişecek ya da gelişecekse, onu elimde tutmak istiyorsam bu sürecin bir parçası olmalıydım.

"Öp beni." Kelimeler boğazımdan alçak bir komut olarak çıktı ama arkasındaki özlemi hissetmiş olmalıydı.

Ağzını uzattı ve ben de sertçe, çok sertçe, açlığım şiddetli ve açgözlü bir şekilde aldım. Onu ayaklarından kaldırdım, bacaklarını etrafıma sarmasını, bana açılmasını istedim, böylece içine girebilecektim.

O yapmadı. Orada asılı kaldı, elleri saçlarımı okşuyor, vücudu hissettiğim aynı bastırılmaz arzuyla titriyordu. Dilinin benimkine sürtünmesi çıldırtıcıydı, vücudumun geri kalanını okşayan o dilin anısıyla benimle alay ediyordu.

İçimdeki her şey beni daha fazla itmeye zorlarken geri çekilmek için mücadele ettim. "olmaya ihtiyacım var," dedim kısık sesle, çok açık olan bir şeyi dile getirmek zorunda kaldığım nefret ediyordum. Neden yalvartıyorsun beni?

"Öylesin." Yanağını yanağıma yasladı. "Ben de seni istiyorum. Şu anda senin için çok ıslağım. O kadar boş hissediyorum ki canım acıyor."

"Eva... Tanrım." Ter sırtımdan aşağı kaydı. "Sana sahip olmama izin ver."

Dudakları dudaklarıma dokundu. Parmakları saçlarımı taradı. "Seni başka bir şekilde sevmeme izin ver."

Bununla başa çıkabilir miyim? Tabii ki. Yapmak zorundaydım. Ona ihtiyacı olan her şeyi vereceğime, onun için her şeyin başlangıcı ve sonu olacağıma yemin etmişim.

Onu yere bıraktım ve duşa girip muslukları . Sonra küvete geçtim, gideri durdurdum ve doldurmaya başladım.

"Delirdin mi?" diye sordu, suyun gürültüsünden zar zor duyabildiğim alçak bir sesle.

Ona baktım, kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve kırılganlığını verdiğini gördüm. Ona gerçeği söyledim. "Seni seviyorum."

Eva'nın alt dudağı titredi, sonra nefesimi kesen güzel bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bir keresinde ona her şekilde elde edebileceğimi söylemişim. Bu şimdi o zaman olduğundan daha da doğrudu. "Buraya gel, meleğim."

Kolları iki yanına düştü ve boşaldı.

Yatağın kayması beni uyandırdı. Gözlerimi kırıştıtarak odaya dolan güneş ışığını fark ettim. Eva'nın yüzü , ışıkla halelenmişti ve geniş bir sırıtışla parlıyordu.

"Günaydın uykucu," dedi.

O gece önüne geldi. Karımın sabunlu ellerinin saçlarımda ve tenimde gezindiği uzun banyo. Düğün hakkında konuşurkenki sesi. Yatakta onu gıdıkladığımda şehvetli kahkahaları. Dudaklarımız acıyıp şişene kadar öpüşürken iç çekişleri ve inlemeleri. Sonuna kadar gitmeye hazır olmayan gençler.

Yalan söylemeyeceğim, seks işleri başka bir seviyeye . Ama o gece yine de unutulmazdı. Paylaştığımız diğer tüm geceler arasında en üst sıralarda yer alıyordu.

Sonra nerede olduğumu ve bunun ne anlama geldiğini hatırladım.

"Yatakta uyudum." Bunun farkına varmak üzerime bir kova soğuk su dökülmesi gibiydi.

"Evet." Küçük, mutlu bir sıçrama yaptı. "Yaptın."

Bunu yapmak en kötü şekilde sorumsuzluktu. Riski azaltmaya yardımcı olması için reçete edilen ilacı bile almamıştım.

"Kaşlarını öyle çatma," diye azarladı ve eğilip kaşlarımın arasındaki boşluğu öptü. "Zor uyudun. En son ne zaman iyi bir gece uykusu çektin?"

. "Mesele bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Dinle, as. Stres yeterince şeyimiz var. Doğru giden şeyler için heyecanlanmamıza gerek yok." Ayağa kalktı. "Eğer bir şeye kızmak istiyorsan, bunu paketlediği için Cary'ye kız."

Üzerindeki kısa beyaz bornozdan sıyrıldı ve örtmeyi başardığı küçük lacivert bikinisi ortaya çıktı.

"Tanrım." Vücudumdaki tüm kan aletime aktı. Çarşafın altında içten bir takdirle dalgalandı.

Eva güldü, gözleri ereksiyonumun lüks kalın pamuğa değdiği yere kaydı. "Hoşuna gitti."

Kollarını uzatarak döndü ve bikini altının Brezilya kesimini gösterdi. Karımın kalçası da göğüsleri kadar şehvetliydi. kıvrımlı olduğunu düşündüğünü biliyordum ama ben aynı fikirde değildim. Hiçbir zaman bir kadında aşırı cömert varlıkları takdir eden biri olmamıştım, ama Eva diğer pek çok şeyi değiştirdiği gibi bunu da benim için değiştirdi.

Bikininin ne tür malzemeden yapıldığına dair en ufak bir fikrim yoktu ama dikişsizdi ve tenini o kadar mükemmel sarıyordu ki gibi görünüyordu. Boynundaki, kalçalarındaki ve sırtındaki ince kayışlar aklıma onu bağlama ve ihtiyacım olanı alma düşüncelerini getirdi.

"Buraya gel," diye emrederek ona doğru uzandım.

Ulaşamayacağım bir yerde dans etti. Çarşafı geriye atarak ayağa kalktım. "Eğil oğlum," diye alay etti, kanepenin etrafında dolanarak.

Onu oturma alanına takip ederken sikimi yumrukladım, kökten uca sertçe okşadım. "Bu işe yaramayacak."

Gözleri kahkahalarla parlıyordu. "Eva-"

Sandalyenin arkasından bir şey kaptı ve kapıya doğru koştu. "Aşağıda görüşürüz!"

Ona doğru hamle ama ıskaladım, onun yerine kendimi çarpılmış kapının arkasına bakarken buldum. "Lanet olsun."

Dişlerimi fırçaladım, mayomu ve tişörtümü giydim ve onu takip ettim. Ortaya çıkan son kişi bendim, grubun geri kalanının çoktan mutfak adasına oturmuş ve hararetle yemek yediğini keşfettim. Hızlı bir Saate baktığımda neredeyse öğlen olduğunu gördüm.

Eva'yı aradım ve onu verandada kulağında telefonla otururken buldum. Straplez beyaz bir etek giymişti. Bunu fark ettim.

Monica ve Lacey de benzer şekilde giyinmişlerdi; mayoları kısmen zar zor giyilen örtülerle gizlenmişti. Benim gibi Cary, Stanton ve Martin de şort ve tişört giymişlerdi.

Cary bakışlarımı takip ederek, "Cumartesi günleri hep babasını arar," dedi. Uzun bir dakika boyunca karımı izledim, herhangi bir sıkıntı belirtisi aradım. Artık ama üzgün de görünmüyordu.

"Al bakalım, Gideon." Monica önüme bir tabak waffle ve domuz pastırması koydu. "Kahve ister misin? Ya da belki bir mimoza?"

Cevap vermeden önce Eva'ya tekrar baktım. "Kahve -siyah- harika , teşekkürler."

Monica tezgahın üzerindeki kahve makinesine doğru ilerledi. Ben de ona katıldım.

Bana gülümsedi, dudakları mayosunun askılı aynı pembeye boyanmıştı. "İyi uyudun mu?"

"Kaya gibi." Bu doğrudu ama bu tamamen şanstı. Tüm ev halkı Eva ve benim aramdaki bir kavgayla uyanabilirdi, rüyalarım onu başka biri olarak hayal ederken o beni defetmek için mücadele ediyordu.

Omzumun üzerinden Cary'ye bakarken, onun acımasız bakışlarını yakaladım. Neler olabileceğini görmüştü. Eva konusunda bana, benim kendime güvendiğimden daha fazla güvenmiyordu.

Monica'nın uzandığı dolaptan fazladan bir kupa aldım. "Ben bakabilirim," dedim ona.

"Saçmalık."

Onunla tartışmadım. Benim kahvemi doldurmasına izin , ardından eşim için de bir fincan doldurdum. Eva'nın tercih ettiği miktarda yarım kahve ekledikten sonra

Bir buçuk, iki kupanın da kulplarını tek elimle kavradım. Sonra Monica'nın bana servis ettiği tabağı aldım ve verandaya çıktım.

Her şeyi yanındaki masaya koyup diğer taraftaki koltuğa oturduğumda Eva bana baktı. Saçlarını açık bırakmıştı. Rüzgâr saçlarını karıştırdıkça sarı dallar çıplak yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Onu bu haliyle seviyordum, toprak gibi ve doğal. Burada ve şimdi, o benim yeryüzündeki cennetimin bir parçasıydı.

Bir parça domuz pastırması kapmadan önce, "*Teşekkür ederim*," diye mırıldandı. Victor duyamadığım bir şeyler söylerken o hızla bir şeyler atıştırdı.

"Sonunda Crossroads'a odaklanacağım," dedi, "Gideon'un Hayırsever bir vakıf. Bu konuda aktif olmayı umuyorum. Ve belki okula geri dönmeyi düşünüyorum."

Kaşlarım kalktı.

"Gideon için bir danışma kurulu olmak istiyorum," diye devam etti, doğrudan bana bakarak. "Açıkçası, bensiz yeterince iyi idare ediyor ve harika bir danışman ekibi var, ama benimle konuşabilmesini ve en azından ne söylediğini anlayabilmesini istiyorum."

Göğsüme vurdum. *Sana öğreteceğim.*

Bana bir öpücük verdi. "Bu arada, üç haftadan kısa bir süre içinde bir düğün yapmaya çalışmakla deli gibi meşgul olacağım. Daha düğün hediye bile seçmedim. Davetiyeler henüz gelmedi! Bazı aileler için davetiye almanın zor olacağını biliyorum. izinli. Bu arada bir e-posta gönderebilir misiniz? Sadece topu yuvarlamak için?"

Babası konuşurken Eva pastırmayı ısırdı.

"Bunu konuşmadık," diye cevap verdi, hızlıca yutkunarak, "ama onları davet etmeyi planlamıyorum. Annemi evlatlıktan reddettiklerinde hayatımın bir parçası olma haklarını kaybettiler. Ayrıca bana hiç ulaşmadılar, bu yüzden umursayacaklarını da sanmıyorum."

Kumların üzerinden, ötesindeki suya doğru baktım. Eva'nın anne tarafından büyükannesi ve büyükbabasıyla tanışmakla da ilgilenmiyordum. Monica'yı Eva'ya evlilik dışı hamile kaldığı için reddetmişlerdi. Karımın varlığını tatsız bulan birinin benimle yolunun kesişmemesi daha iyiydi.

Birkaç dakika daha Eva'nın konuşmasını dinledim ve sonra vedalaştı. Telefonunu masaya bıraktığında, rahatlamış gibi görünen büyük bir iç çekti.

"Her şey yolunda mı?" Onu inceleyerek sordum.

"Evet, bugün daha iyi." Evin içine bir göz attı. "Aileyle yemek yemek istemedin mi?"

"Antisosyal mi oluyorum?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kesinlikle. Yine de bunu sana karşı kullanamam." Ona sorgulayıcı bir bakış attım.

"Annemi düğün planlamasına dahil etmediğimi fark ettim," diye açıkladı.

Omurgamdaki sertleşmeyi gizlemek için sandalyeye daha da yerleşerek ona "Yapmak zorunda değilsin" dedim.

Dudakları büzüldü. Bir parça daha domuz pastırmasına uzandı, sonra bana uzattı. Gerçek aşk.

"Eva." Bana bakana kadar bekledim. "Bugün senin günün. Eğlenmekten başka bir şey yapmak zorunda hissetme kendini. Ve benimle seks yap, ki bu da eğlenmek kapsamına girer."

Bu onun gülümsemesini geri getirdi. "Ne olursa olsun harika olacak."

Söylenmemiş olanı dile getirdim. "Ama?"

"Bilmiyorum." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve omuz silkti. "Annemin ailesini düşününce aklıma büyükanne ve büyükbabalar geliyor ve annen çocuklarımızın büyükannesi olacak. Bunun garip olmasını istemiyorum."

Öfkelendim. Annemle Eva'dan yarattığım çocuğun herhangi bir şekilde bir araya gelme düşüncesi beni şu anda başa bir duygu cümbüşüyle doldurdu. "O köprüye geldiğimizde geçelim."

"Düğünümüz başlamamız gereken yer değil mi?"

"Annemi sevmiyorsun," diye tersledim. "Henüz var olmayan çocukların iyiliği için gibi davranma."

Eva hafifçe geri çekildi. Bana göz kırptı, sonra kahvesine uzandı. "Waffle'ları denedin mi?"

Hassas konulardan uzak durmanın eşimin doğasında olmadığını bildiğimden, yine de bunu yapmasına izin verdim. Eğer annem konusuna gireceksek, bunu daha sonra yapabilirdik.

Bardağını yere bıraktı ve parmaklarıyla bir parça waffle kopardı. Bana uzattı. Onu olduğu gibi aldım: bir barış teklifi.

Sonra ayağa kalkıp elini tuttum ve kafamı boşaltmak için onu sahile doğru yürüyüşe çıkardım.

"Bir değil."

Başımı çevirdiğimde, Cary'nin birkaç metre ötede kumun üzerinde yattığı yerden bana sırtıttığını gördüm.

"O bikiniyi paketlememi takdir ettiğinizi biliyorum," diye detaylandırdı ve çenesini suyun içinde kalça derinliğinde duran Eva'ya doğru salladı.

Saçları nemliydi ve yüzünden geriye doğru taranmıştı. Büyük boy aviator Güneş gözlükleri gözlerini güneşten korurken Martin ve Lacey ile birlikte bir frizbiyi ileri geri fırlattı.

"Bunu sen mi yardım ettin?" Monica geniş kenarlı zarif şapkasının altından gülümseyerek sordu.

Eva'nın her tarafına güneş kremi sürmesini izlemiştim, kendim için istediğim bir işti, ama bu konuda ısrar etmedim. Bazen Monica, Eva'ya sanki hala bir çocuktı. Eşim bana gözlerini devirirken, onun bu ilginin tadını çıkardığını görebiliyordum. Kendi annemle olan ilişkimden çok farklı bir ilişkiydi bu.

Annemin beni sevmediğini söyleyemezdim, çünkü . Kendi tarzında, sınırları vardı. Öte yandan Monica'nın sevgisinin sınırı yoktu, bu da Eva'nın zaman zaman boğucu bulduğu bir şeydi.

Hangisinin daha iyi ya da daha kötü olduğunu kim söyleyebilirdi? Çok sevilme mi, az sevilme mi?

Tanrı Eva'yı her şeyin ötesinde sevdiğimi biliyordu.

Ani bir deniz esintisi beni getirdi. Cary başını ona doğru çevirdiğinde Monica şapkasına tutundu.

Cary yüzüstü dönerek, "Evet," diye cevap verdi. "Tek parçalara ve ben müdahale etmek zorunda kaldım. O bikini onun için yapılmıştı."

Evet. Aynen öyle. Kollarımı bükülmüş dizlerimin üzerine koymuştum. onu doyasıya içime çektim. Islak ve neredeyse çıplaktı ve ben onun için yanıp tutuşuyordum.

Eva sanki onun hakkında konuştuğumuzu hissetmiş gibi parmağını bana doğru uzatarak yanına gelmemi işaret etti. Başımı salladım ama birkaç dakika bekledim. Kumda oturduğum yerden kalkmadan önce.

Suyun soğukluğu keskin bir nefes almama neden oldu, ama bir an sonra bana doğru ilerleyip kendini bana yapıştırdığında buna minnettar oldum. Bacakları belime dolandı, gülümseyen ağzı dudaklarıma karşı ateşli bir öpücüğe dönüştü.

", değil mi?" diye sordu.

Sonra ikimizi de suya yuvarlayacak şekilde döndü. Elinin sikimi kavradığını ve nazikçe sıkıldığını hissettim. Hava almak için ayağa kalktığımda kıpırdanarak uzaklaştı, güneş gözlüklerini çıkarıp sahile doğru koşmaya çalışırken gülüyordu.

Onu belinden yakaladım ve ikimizi de aşağı indirdim, kumun üzerine düşüşünü sırtımda emdim. Onun şaşkınlık çığlığı benim ödülümdü, tıpkı serin, zarif vücudunun benimkine karşı kıvrınma hissi gibi.

Dönerek onu yere çiviledim. Saçlarım yüzümden sarkıyor, onun yüzüne su damlatıyordu. Dilini bana doğru uzattı.

"Seyircimiz olmasaydı sana neler yapardım," dedim ona. "Biz yeni evliyiz. Beni öpebilirsin."

Yukarı baktığımda tüm gözlerin üzerimizde olduğunu gördüm.

Ayrıca Ben Clancy ve Angus'un iki arsa aşağıdaki bir eve yaklaştıklarını gördüm. Bu mesafeden bile, verandadan gelen ışığın parıltısı bir kameranın objektifini ele veriyordu.

başladım ama Eva'nın bacakları benimkilere ve beni tuttu. "Beni sevdiğin gibi öp, as," diye meydan okudu. "Sana meydan okuyorum."

Bu sözleri ona söylediğimi ve nefesimi nasıl kestiğini hatırladım.

Başımı eğerek ağzımı onunkinin üzerine kapattım.

Yatak odamın kapısının açıldığını duyduğumda uyumaktan çok uyukluyordum. Sahilde geçirdiğim bir hafta sonundan sonra, Manhattan'ın enerjik seslerinin daireme süzülmesi beni hem rahatlatmış hem de heyecanlandırmıştı. Kendime New Yorklu diyebilmem için daha önümde uzun bir yol vardı ama şehir şimdiden bana evim gibi gelmeye başlamıştı.

"Kalk ve parla, bebeğim!" Cary bağırdı. Bir an sonra yatağıma atladı, neredeyse beni zıplatıyordu.

Doğrulup saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim. Sonra da onu ittim. "Fark etmediysen uyuyorum."

"Saat dokuzu geçti, tembel ," diye söylendi, topuklarını arkasına atarak karnının üzerine yerleşti. "İşsiz olduğumu biliyorum ama yapman gereken bir sürü iş yok mu?"

Uykuya dalıp dalıp çıkarken, yapılacaklar listemdeki her şeyi düşünüyordum. Karalanacak o kadar çok şey vardı ki, bunaltıcıydı. "Evet."

"Ne coşku ama."

"Bunun için kahveye ihtiyacım var. Peki ya sen?" Ona baktım, zeytin rengi kargo pantolonu ve kömür rengi V yaka tişört giydiğini fark ettim. "Bugün ajandanda ne var?"

"Yarın podyuma çıkmaya hazır olabilmem için biraz dinlenmem gerekiyor. Şimdilik, tamamen seninim."

Arkama uzanarak yastıklarımı kaldırdım ve onlara yaslandım. "Düğün planlayıcısını, iç mimarı aramalı ve davetiye işini halletmeliyim."

"Senin de bir elbiseye ihtiyacın var."

"Biliyorum." Burnumu kırıştırdım. "Yine de bugünkü listemde bu yok." "Şaka mı yapıyorsun? Raftan bir elbise almış olsan bile -ki biz İkiniz de yapamayacağınızı biliyorsunuz. Eğer herhangi değişiklik gerekiyorsa, Bayan Big.

Göğüsler ve Şehvetli Kıç, zaman açısından zorluyorsunuz."

Cary haklıydı. Pazar günü Gideon ve benim plajda öpüşürken çekilen fotoğraflarımız internette yayıldıktan sonra özel bir şeyler bulmam gerektiğini fark etmiştim. Plaj kıyafetlerimle ilgili "bu görünümü çalın" blog yazılarının sayısı aklımı başımdan almıştı. Giydiğim bikini artık üretilmediğinden, ikinci el satış sitelerindeki ikinci el fiyatları dudak uçuklatıyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Cary," diye itiraf ettim. "Hızlı aramada herhangi bir tasarımcım yok gibi."

"Şanslısın ki Moda Haftası'ndayız."

Bu beni uyandırdı ve düşüncelerimin daireler çizmesine neden oldu. "Yok artık? Bunu nasıl kaçırdım?"

"Çoğunlukla sefalet içinde debelenip duruyorsun," diye hatırlattı kuru bir sesle. "Sen Annenin birkaç gösteriye katılacağını, dirsek çürüteceğini ve binlerce dolar harcayacağını biliyorsun. Onunla git."

Gözlerimdeki uykuyu sildim. "Dün çıldırdıktan sonra onunla herhangi bir konuda konuşmaya korkuyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, tam bir Monica Meltdown yaşadı."

"Yemin ederim az önce düğünümü bir reklam operasyonuna dönüştürmesi hakkında konuştuk ve şimdi her basın bir kabusmuş gibi davranıyor."

"Dürüst olmak gerekirse, magazin haberleriyle ilgili spesifik bir şey söyledi."

"Bugünlerde başka türlü var mı?" İçimi çektim, annemle bir konuşma daha yapmam gerektiğini biliyordum. Bu hiç eğlenceli olmazdı. "Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum. İstesem de Gideon ve benim daha iyi bir fotoğrafımızı Corinne Giroux'yu çaresiz göstermek için mükemmel."

"Doğru." Sırıltısı soldu. "Ve dürüst olmak gerekirse, Gideon'un senden bu kadar hoşlandığını görmek güzel. Hafta sonunun çoğunda kışında bir sopa vardı. Soğumaya başladığını düşünmeye başlamıştım."

"Bunun için çok geç." Ses tonumu hafif tuttum ama Gideon'un herhangi bir sevgi belirtisinden ne kadar rahatsız olduğunu görmek beni çok üzmüştü. Arkadaşlık, evliliğimiz dışında tahammül edebileceği en yakın bağ görünüyordu. "Kişisel bir şey değildi, Cary. Ailesinin evindeki Vidal Records partisinde nasıl davrandığını hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz." Omuz silkti. "Benim sorunum değil zaten. Birkaç arkadaşıma ulaşmamı ve bu hafta kasıla kasıla gezerken bunu duyurup öğrenmemi ister misin? Bikinın interneti havaya uçurdu. Yapamam.

Herhangi bir tasarımcının gelinliğinizi tasarlama şansını geri çevirdiğini hayal edin."

İnledim. Göz alıcı, sadece benim için yapılmış bir elbiseyle Gideon'un aklını başından almak ne kadar harika olurdu? "Bilemiyorum. Her şeyin ne kadar yakında olacağı duyulursa çok kötü olur. Medya sirki istemiyorum. Ürkütücü bir fotoğrafçı bizi takip etmeden hafta sonu için şehir dışına bile çıkamıyoruz zaten."

"Eva. Bir şeyler yapmalısın."

Yüzümü buruşturarak, "Anneme yirmi ikinci Eylül randevusundan bahsetmedim," diye itiraf ettim.

"Bin . Şimdi."

"Biliyorum."

"Bebeğim" -kâküllerini yüzüne savurdu- "dünyanın en iyi düğün planlayıcısına sahip olabilirsin, ama annen destansı bir düğünü -Eva'ya layık bir düğünü- birkaç dakika içinde gerçekleştirebilecek tek kadındır. günler."

"Tarz konusunda anlaşıyoruz!"

Cary yataktan zıpladı. "Bunu nefret ediyorum ama annem en iyisini bilir. Burayı o dekore etti ve sana kıyafetler aldı. Onun tarzı senin ." Ona ters ters baktım. "Alışveriş yapmayı benden daha çok seviyor."

"Elbette, tatlı yanaklar." Bana bir öpücük kondurdu. "Sana bir fincan kahve hazırlayayım."

Yorganı arkaya atarak yataktan kalktım. En iyi arkadaşım haklıydı. Sayılır. Ama kıyafetleri kendi yöntemlerimle bir araya getirdim.

Gideon'un yüzü ekranımı aydınlattığında annemi aramak için komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. "Selam," diye cevap verdim.

"nasıl geçti?"

Kesik kesik, iş gibi ses tonunu duymak beni gıdıkladı. Kocamın aklı oyundaydı ama hâlâ beni düşünüyordu.

"Yataktan yeni kalktım, o yüzden bir şey söyleyemem. Seninki nasıl? Manhattan'daki her şeyi satın almayı bitirdin mi?"

"Pek sayılmaz. Rekabet için bir şeyler bırakmak zorundayım. Yoksa eğlence nerede kalır?"

"Zorlukları seviyorsun." Banyoya yöneldim, bakışlarım duşta duraklamadan önce küvetin üzerinde kayıyordu. Kocamın çıplak ve ıslak olduğunu düşünmek bile beni tahrik ediyordu. "sana direnmemiş olsaydım ne olurdu sence? Ya sen istediğinde seninle yatağa girseydim?"

"Tıpkı senin yaptığın gibi aklımı başımdan alacaktın. Bu kaçınılmazdı. Benimle öğle yemeği ye."

Gülümsedim. "Bir düşün planlıyor olmam gerekiyordu."

"bir evet sesi duyuyorum. Bu bir iş yemeği ama hoşunuza gidecek."

Aynaya baktığımda, çılgınca dağılmış yatak başımı ve yanaklarımda yastıktan kaynaklanan kırıksıklıkları gördüm. "Saat kaç?"

"Öğlen. Raúl kısa bir süre önce sizi aşağıda bekliyor olacak." "Sorumlu davranıp hayır demeliyim."

"Ama yapmayacaksın. Seni özlüyorum."

Nefesim kesildi. Bunu bazı erkeklerin *seni arayacağım* demesi gibi kayıtsızca ortaya atmıştı. Ama Gideon ciddi olmadığı bir şeyi söyleyecek türden bir adam değildi.

Yine de kelimelerin ardındaki duyguyu hissetmek için can atıyordum. "Beni özleyemeyecek kadar meşgulsün."

"Aynı şey değil," dedi. Bir duraklama oldu. "Senin burada, Çapraz Ateş'te olmaman doğru gelmiyor."

Gülümsediğimi göremediğine sevinmiştim. Sesinde belirgin şaşkınlık izi vardı. Ofisinin alt katında, beni göremeyeceği bir yerde çalışmıyor olmam onun için bir fark yaratmamalıydı. Ama fark etti.

"Ne giyiyorsun?" diye sordum.

"Kıyafetler."

"Üç parçalı takım elbise mi?"

"Başka türlü var mı?"

Onun için yoktu. "Ne renk?"

"Siyah. Neden?"

"Bunu düşünmek beni azdırıyor." Bu ama sorma sebebim bu değildi. "Ne renk kravat?"

"Beyaz."

"Gömlek?" "O da beyaz."

Gözlerimi kapatarak onu hayal ettim. Bu kombinasyonu hatırladım. "Pinstripes."

Bu gömlek ve kravat kombinasyonu ile iş görünümünü korumak için ince çizgili bir takım elbise giyerdi.

"Evet. Eva ..." Sesi alçaldı. "Bu konuşmanın beni neden sertleştirdiği hakkında hiçbir fikrim yok ama öyle."

"Çünkü seni kafamda gördüğümü biliyorsun. Karanlık, tehlikeli ve seksi. Sadece hafızamda bile sana bakmanın beni ne kadar tahrik ettiğini biliyorsun."

"Benimle burada buluş. Erkenden. Şimdi gel."

Güldüm. "İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir, Bay Cross. Bu işi çok kısa keseceğim."

"Eva-"

"Seni seviyorum." Telefonu kapattım ve aynada kendimle yüzleştim. Gideon'resmi zihnimde tazeyken, bana bakan uykulu karmaşayı tamamen yetersiz buldum. Gideon'un beni Corinne için terk ettiğini düşündüğümde görünüşümü değiştirmişt看. Sonuca "Yeni Eva" adını vermişim. Aradan geçen zaman içinde saçlarım eski omuz uzunluğunu geçmiş, röflelerim de onunla birlikte uzamıştı.

"İyi misin?" Cary yatak odasından seslendi.

"Evet." Elinde kahvemle banyoya girdiğinde onunla . "Plan değişikliği."

"Oh?" Tezgâha doğru eğildi ve kollarını kavuşturdu.

"Duşa giriyorum. Şu andan itibaren yaklaşık otuz dakika içinde bana uygun muhteşem bir kuaför salonu bulacaksın."

"Tamam."

"O zaman ben yemeğe gidiyorum, sen de benim için birkaç telefon görüşmesi yapacaksın. Karşılığında seni bu akşam yemeğe çıkaracağım. Yeri sen seç."

"O biliyorum," dedi. "Bir görevin var." "Aynen öyle."

Saçımı yıkamadığım için hızlıca duş aldım. Sonra aceleyle dolabıma yöneldim, banyoda geçirdiğim zamanı ne giymek istediğimi düşünerek geçirmiştım. Doğru elbiseyi bulmak birkaç dakikamı aldı. Parlak beyaz, gömme sütyenli ve lale etekli bu elbise göğüs ve kalçalarımı güzelce sarıyordu. Rengi ve pamuklu kumaşı onu rahat tutarken, kalıbı hem zarif hem de seksiydi.

Doğru ayakkabıyı bulmak biraz daha uzun sürdü. Uzun nude renk düşündüm. Sonunda, Gideon'un gözleriyle uyumlu su mavisi bir çift askılı topuklu sandalet seçtim. Aynı renkte bir clutch'ım ve aynı parlak mavi ateşi taşıyan opal küpelerim vardı.

Çalıştığından emin olmak için her şeyi yatağın üzerine serdim, bornozumun içinde geri çekilerek takımı dikkatle inceledim.

"Güzel," dedi Cary arkamdan gelirken.

"O ayakkabıları ben aldım," diye hatırlattım ona. "Debriyajı ve mücevherleri de."

Güldü ve bir kolunu omuzlarıma attı. "Evet, evet. Kuaförünüz geldi. Resepsiyona onu yukarı göndermesini söyledim."

"Gerçekten mi?"

"Olay çıkarmadan herhangi bir kuaföre gidebileceğini sanmıyorum. Özel randevularda sana şekil vermesi için güvendiğin birini bulman gerekecek. Bu arada Mario da saçını kestirebilir."

"Peki ya renk?"

"Renk?" Kolunu indirdi ve benimle yüzleştirdi. "Ne düşünüyorsun?" Elini tuttum ve odadan çıkmaya başladım. "Benimle kal, evlat."

Mario, mor uçlu şık bukleleri olan kompakt bir enerji yığınıydı. Benden daha kısa boylu ve kaslıydı, Cary ile tanıdıkları insanlar hakkında dedikodu yaparken banyomda dükkan açtı, benim bazen tanınır.

"Doğal bir sarışın," diye bağırdı saçlarımı ilk ellerine aldığıında. "Sen, canım, nadir bulunan bir türsün."

"Beni daha sarışın yap," dedim ona.

Bir adım geri çekilerek düşünceli bir şekilde keçi sakalını okşadı. "Ne kadar daha sarışın?"

"Siyahın zıttı nedir?" Cary ıslık çaldı.

Mario saçlarımı parmaklarının arasından geçirdi. "Zaten platin röflen var."

"Hadi bir çentik atalım. Uzunluğunu korumak istiyorum ama keskin bir şeyler yapalım. Daha fazla katman. Uçları biraz dikenli olsun. Belki gözlerimi çerçevelemek için biraz kakül." Daha dik oturdum. "Küstah, seksi ve gösteriş yapacak kadar zekiyim. o."

Cary'ye baktı. "Ondan hoşlandım."

En iyi arkadaşım kollarını kavuşturdu ve başını salladı. "Ben de öyle."

Aynanın önünden çekilip tüm etkiyi üzerime çektim. Mario'nun saçıma yaptığı şeye bayılmışımdım. Omuzlarımdın ve yüzümdün etrafına parça parça, dalgalı katlar halinde dökülüyordu. Saçımın tepesine ve yüzümdün etrafına yoğun bir şekilde folyo uygulayarak, alttaki koyu altın telleri değiştirmeden genel olarak daha açık bir saç görünümü yaratmıştı. Sonra da saç diplerime seksi bir hacim kazandıracak kadar dalga vermişti.

Hafta sonu bronzluğum sadece saçlarımı daha açık göstermişti. Gri irislerimi ortaya çıkarmak için griler ve siyahlar kullanarak dumanlı bir göz görünümüyle biraz çılgınlık yapmışımdım. Bunu dengelemek için dudaklarım da dahil olmak üzere makyajımın geri kalanını nötr tuttum,

çıplak bir tonda parlatılmıştı. Yansımamı zihnimdeki Gideon imgesiyle yan yana getirdiğimde tam da aradığım sonucu gördüm.

Kocam uzun boylu, esmer ve muhteşemdi. Saçları simsiyahtı, mürekkep kadar koyu ve bir o kadar da parlaktı. Çoğu zaman koyu renkler giyerdi, bu da dikkatleri yüzünün keskin hatlarına ve gözlerinin çarpıcı rengine çekerdi. Tamamlayıcı bir zıtlık olmayı başarmıştım. Yin'inin Yang'ı.

Bam. *İyi* görünüyordum.

"Vay be. Seksilik." Ben oturma odasına doğru koşarken Cary bana takdir dolu bir bakış attı. "Ne tür bir yemeğe gidiyorsun?"

Telefonuma baktım ve Raúl'un aşağıda beklediğine dair attığı mesajın üzerinden on dakika geçtiğini görünce sessizce küfrettim. "Bilmiyorum. Gideon işle ilgili bir şey olduğunu söyledi."

"Sen muhteşem bir kol şekerisin."

"Teşekkürler." Ama bundan daha fazlası olmak istiyordum. Gideon'un cephaneliğinde bir silah olmak istiyordum. Yine de bunu hak etmem gerekiyordu ve bu meydan okumadan zevk alıyordum. Bugünkü konuşmaya bir katkıda bulunmayı başarabilirsem -herhangi bir şey- mutlu olacaktım. Eğer boyumdan büyük işlere kalkışırsam, en azından benimle birlikte görülmekten gurur duymasını sağlayabilirdim.

"Düğüne kadar mavi topları yüzünden aksayacak. geliyor," diye seslendi. "Patlamadan önce bir pompayı ancak bu kadar çok çalıştırabilirsin."

"İğrençsin, Cary." Ön kapıyı açtım. "Sana tasarımcının ve düğün organizatörünün numaralarını mesaj atarım. Ve birkaç saat içinde döneceğim."

Asansörü beklemeden yakaladığım için şanslıydım. Lobinin dışındaki kaldırıma çıktığımda ve Raúl Benz'in direksiyonundan indiğinde, bana bir kez daha baktığında doğru yolda olduğumu anladım. Profesyonelce davranıyordu ama gördüğünü beğendiği belliydi.

Benim için arka kapıyı açarken ona "Geciktiğim için özür dilerim," dedim. "Mesaj attığında tam olarak hazır değildim."

Sert yüzünde neredeyse bir gülümseme belirtisi vardı. "Aldıracağını sanmıyorum."

Yolculuk sırasında Cary'ye çatı katının tadilatında çalışan iç mimar Blaire Ash ve düğün Kristin Washington'ın telefon numaralarını mesaj attım ve onlarla toplantı ayarlamasını istedim. İşimi bitirip pencereden dışarı baktığımda Crossfire'a gitmediğimizi fark ettim.

Tableau One'a vardığımızda pek de şaşırmadım. Bu popüler restoran Gideon ve arkadaşı Arnaldo Ricci'nin ortak girişimiydi. Gideon onu İtalya'da keşfettiğinde Arnaldo tanınıyordu. Şimdi ise ünlü bir şefi.

Raúl vale alanına girdiğinde koltukta öne doğru kaydım. "Yemek yerken bana bir iyilik yapar mısın?"

Bana bakmak için başını çevirdi.

"Anne Lucas'ın şu anda nerede olduğunu bulabilir misin? Bugün onu kızdırmak için çok uygun bir gün." Etkilemek için giyinmişim. Bundan mümkün olduğunca fazla yararlanabilirdim.

"Bu mümkün," dedi dikkatle. "Bunu Bay Cross ile görüşmem gerekecek."

Neredeyse geri çekiliyordum. Sonra Raúl'ün teknik olarak benim için de çalıştığını hatırladım. Eğer oyunumu geliştirmek istiyorsam, en iyisi evden başlamak değil miydi? "Hayır, yapmak zorundayım. Ve bulacağım da. Sadece onu benim için bul. Gerisini ben hallederim."

". Sesi hâlâ isteksiz geliyordu. "Hazır mısın? Seni görür görmez fotoğrafını çekecekler." Çenesini öne doğru salladı ve ben de bu hareketi takip ederek yarım düzine paparazzinin girişin dışında durduğu yere gittim.

"Tanrım." Derin bir nefes aldım. ". "

Raúl indi ve kapımı açmak için arabanın etrafında döndü. Doğrulduğum anda kamera flaşları zaten parlak olan günü aydınlattı. Yüzümü dik tuttum ve hızlı adımlarla restorana girdim.

Mekan tıklım tıklımdı ve çok sayıda gürültülü sesle uğulduyordu. konuşmalar gerçekleşiyordu. Yine de Gideon'u hemen buldum. O da beni fark etti. Ben gelmeden önce her ne söylüyorsa dudaklarında kayboldu.

Hostes bana bir şeyler söyledi ama onu duymadım. Her zaman olduğu gibi çarpıcı yüzüyle nefesimi kesen Gideon'a odaklanmışım.

ama bana düşünceleri hakkında hiçbir ipucu vermedi.

Sandalyesini geriye iten Gideon güçlü bir zarafetle ayağa kalktı. Onunla birlikte oturan dört adam bana doğru baktı, sonra da ayağa kalktı. Yanlarında iki kadın vardı ve ikisi de bana bakmak için koltuklarında döndüler.

Gülümsemeyi unutmadım ve Gideon'un karanlık bakışlarının odağı olarak topladığım bakışları görmezden gelmeye çalışarak parke zemin üzerinde dikkatlice ilerleyerek odanın ortasına yakın bir yerde bulunan büyük yuvarlak masalarına doğru ilerlemeye başladım.

Koluna uzanırken elim biraz titredi. "Geç kaldığım için özür dilerim."

Kolunu bana doladı ve dudaklarını şakağıma değdirdi. Onun Parmaklarım neredeyse acı veren bir basınçla belime doğru büküldü ve geri çekildim.

Bana öyle hararetli ve vahşi bir aşkla baktı ki Nabız atladı. Zevk içime aktı. Bu bakışı biliyordum, ona sindirmekte zorlandığı küçük bir vızıltı verdiğimi anlamıştım. Bunu hâlâ yapabileceğimi bilmek güzeldi. Bu beni, tam olarak doğru olanı bulmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya itti. koridorda yürümek için elbise.

Masadaki herkese baktım. "Merhaba."

Gideon bakışlarını yüzümden çekti. "Sizi karım Eva ile tanıştırmak benim için bir zevk."

Şaşkınlıkla gözlerimi ona çevirdim. Dünya bizim sadece nişanlı olduğumuzu sanıyordu. Evli olduğumuz gerçeğini açıkladığını fark etmemiştim.

Bakışlarındaki sıcaklık yumuşayarak sıcak bir eğlenceye dönüştü. "Bunlar Crossroads Vakfı'nın yönetim kurulu üyeleri."

Şok, sevgiye ve minnettarlığa o kadar hızlı dönüştü ki, onunla birlikte sallandım. Her zaman yaptığı gibi beni her şekilde ayakta tuttu. Kendimi biraz başıboş hissedebileceğim bir zamanda, bana başka bir şey veriyordu.

Herkesi bana tanıttı, sonra da benim için yerimi çekti. Öğle yemeği mükemmel yemekler ve yoğun sohbet eşliğinde geçti. Gideon'un web sitesindeki biyografisine Crossroads'u ekleme fikrimin vakfın sitesine olan trafiği artırdığını ve önerdiğim revizyonların

Crossroads sitesine -şu anda yerinde- yardım başvurularını artırmıştır.

Gideon'un bana bu kadar yakın oturmasına, masanın altında elimi tutmasına bayıldım.

Benden görüş istediklerinde başımı salladım. "Bu noktada değerli bir şey sunabilecek nitelikte değilim. Hepiniz harika bir iş çıkarıyorsunuz."

Cindy Bello, CEO, bana kocaman bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim, Eva."

"Yönetim kurulu toplantılarına gözlemci olarak katılmak ve hız kazanmak istiyorum. Eğer fikirlerime katkıda bulunamayacaksam, yardım etmek için başka bir yol bulmayı umuyorum."

Operasyonlardan sorumlu Başkan Yardımcısı Lynn Feng, "Madem siz bahsettiniz," diye söze başladı, "alıcılarımızın çoğu Crossroads'a destekleri için teşekkür etmek istiyor. Öğle yemekleri ya da akşam yemekleri düzenliyorlar ve bunlar aynı zamanda bağış toplayıcıları olarak da işlev görüyor.

Gideon' vakıf adına kabul etmesini çok isterlerdi ama programı çoğu zaman bunu engelliyor."

Kısa bir süreliğine Gideon'un omzuna yaslandım. "Senin için onu biraz daha dürtmemi istiyorsun."

"Aslında," diye gülümsedi, "Gideon senin devreye bunları halledebileceğini söyledi. Burada vakfı senin temsil etmenden bahsediyoruz. kişi."

Ona göz kırptım. "Şaka yapıyorsun." "Hiç de değil."

Bakışlarım Gideon'a döndü. Başını onaylarcasına eğdi.

Bu fikri kafamda oturtmaya çalıştım. "Ben pek teselli ödülü sayılmam."

"Eva." Gideon bu tek kelimeyle büyük bir hoşnutsuzluk ifade etti. "Alçakgönüllü davranmıyorum," diye karşı çıktım. "Neden birileri beni dinlemek istesin ki? Ben mi konuşacağım? Başarılısın, zekisin ve harika bir hatipsin. Seni bütün gün konuşma yaparken dinleyebilirim. İsminiz bilet sattırıyor. Bunun yerine beni sadece bir zorunluluk yaratır. Bu yardımcı olmaz."

"İşin bitti mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. Gözlerimi ona diktim.

"Hayatınızdaki insanlara ve onlara nasıl yardım ettiğinize bakın." *Benim gibi.*

Söylemedi ama zorunda da değildi. "Eğer koyarsan

güçlü bir mesaj veriyor."

Lynn, "Ekleyebilir miyim?" diye araya girdi, "Gideon gelemediğinde onun yerine birimiz gideriz." Diğer yönetim kurulu üyelerini işaret etti. "Cross ailesinin bir üyesinin bizzat katılması harika olur. Kimse hayal kırıklığına uğramaz."

Cross ailesi. Bu bana keskin bir nefes aldırdı. Geoffrey Cross'un geride başka bir aile üyesi bırakıp bırakmadığını bilmiyordum. Ne oldu?

Gidyon'un kötü şöhretli babasının en görünür hatırlatıcısı olduğu tartışılmazdı.

Kocam dolandırıcı ve korkak olarak bilinen adamı hatırlamıyordu. Hatırladığı şey onu seven ve yetiştiren bir babaydı. Gideon çok çalışmış ve çok şey başarmıştı, insanların Cross ismiyle ilişkilendirdiği şeyleri değiştirme ihtiyacıyla hareket etmişti.

Artık benim de bir adım vardı. Gelecekte bir gün, taşıyan çocuklarımız olacaktı. Soyadımızı çocuklarımızın gurur duyacağı bir şey haline getirmek için Gideon'la aynı sorumluluğa sahiptim.

Gideon'a baktım.

Bakışlarımı sabit tuttu, tereddütsüz ve odaklanmıştı. " anda iki yer," diye mırıldandı.

Kalbim göğsümün içinde sıkışmış gibi hissediyordum. Bu beklediğimden daha fazlasıydı, beklediğimden de çabuk olmuştu. Gideon doğrudan kişisel, mahrem ve kim olduğu için önemli bir konuya girmişti.

Benim için de büyük anlam ifade eden ve kendi damgamı vurabileceğim bir şey.

Tüm savaşlarında olduğu gibi, adına sürülen lekeyi temizlemek için de tek başına mücadele ediyordu. Bu konuda ona katılmam için bana güvenmesi, benim için parmağımdaki yüzük kadar harika bir aşk ilanıydı.

Elini sıkıca kavradım. Ona sadece bir bakışımla ne kadar duygulandığımı göstermeye çalıştım. Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürdü, bakışları Aynı şeyi bana geri ver. *Seni seviyorum.*

Sunucumuz tabaklarımızı temizlemek için geldi.

"Bunun hakkında konuşacağız," dedi yüksek sesle. Sonra diğerlerine baktı. "Bunu kısa kesmekten nefret ediyorum ama öğleden sonra bir toplantım var. Öğleden sonra ve Eva'yı seninle bırakacağım, ama yapmayacağım."

Gülümsemeler ve kahkahalar masanın etrafını sardı.

Bana baktı. "Hazır mısın?"

"Bana bir dakika ver," diye mırıldandım, onu ihtiyacım olan şekilde öpme fırsatını dört gözle bekliyordum.

Gözlerindeki parıltıdan ne düşündüğümü tam olarak bildiğinden şüpheleniyordum.

Lynn ve Cindy ayağa kalktılar ve kadınlar tuvaletine doğru ilerlediler.

Restoranda yolumuza devam ederken Arnoldoyu aradım ama göremedim. Food Network'e olan bağlılığı ve diğer katılımları düşünüldüğünde bu beni şaşırtmadı. Her ne kadar bu ilişkiyi onarmaya çalışmak istesem de, bunu zamanın biliyordum. Eninde sonunda Arnoldo kocamı ne kadar çok sevdiğimi, onu korumanın ve onun için her şey olmanın hayatımın merkezi olduğunu görecekti.

Gideon ve ben meydan okuduk. Birbirimizi değiştirmeye ve büyümeye zorladık. Bazen bir şeyi başarmak ya da bir noktaya değinmek için birbirimizi incitiyorduk ki bu Dr. Petersen'i endişelendiriyordu ama bir şekilde işimize geliyordu. İhanet dışında her şey için birbirimizi affedebiliyorduk.

Başkalarının, özellikle de bize yakın olanların, bize dışarıdan bakıp bunun nasıl ve neden işe yaradığını ve yaraması gerekip gerekmediğini merak etmeleri kaçınılmazdı. Birbirimizi zorladığımızdan daha fazla kendimizi zorladığımızı anlayamıyorlardı ve ben de onları suçlamıyordum çünkü ben de bunu yeni yeni kavramaya başlamıştım. Çünkü kendimizin mümkün olan en iyi versiyonları olmak, diğerinin ihtiyaç duyduğu şey olacak kadar güçlü olmak istiyorduk.

Tuvaleti kullandım, sonra ellerimi yıkadım, işim bittiğinde aynaya bakmak ve saçlarımı kabartmak için bir an ayırdım. Mario'nun bunu nasıl yaptığından emin değildim, ama bana dokundukça daha fazla vücut kazanan bir kesim yapmıştı.

Aynada Cindy'nin gülümsemesini yakaladım ve biraz utandım. Sonra bir tüp parlak kırmızı ruj çıkardı ve rahatladım.

"Eva. Neredeyse seni tanıyamayacaktım. Saçına yaptığın şeye bayıldım."

Aynanın arkasından benimle konuşan kişiyi aradım. Bir an için Corinne olduğunu sandım ve kalp atışlarım . Sonra yüzüne .

"Merhaba." Döndüğümde Ryan Landon'ın karısıyla karşılaştım. Angela'yla ilk tanıştığımda, saçlarını uzunluğunu gizleyen ustaca bir topuz yapmıştı. Başı , uzun siyah saç telleri sırtının ortasına kadar uzanan düz bir perde şeklinde sarkıyordu. Uzun boylu ve ince yapılıydı.

Gözleri sessiz bir mavi-gri. Yüzü Corinne'inkinden daha uzundu ve yüz hatları biraz daha az mükemmeldi, ama yine de bir afetti.

Bakışları beni tepeden tırnağa o kadar rahat bir şekilde değerlendirdi ki, yaptığı şeyin bu olduğuna yemin edemezdim. Güzel numara. Bu konuda ustalaşmamıştım. Şehrin yeni seçkinleri arasındaki yerimi alırken medyadan daha fazlası tarafından sürekli inceleneyeceğimi fark ettim. Hazır değildim. Annemin sosyete eğitimi ve kurallarının bana yardımcı olmayacağı kesindi.

Angela gülümsedi ve lavaboya oturdu. "Seni gördüğüme sevindim." "Sen de." Artık Landon'ın ne iş yaptığı bilgisiyle donanmıştım.

Gideon'a karşı kan davası güdüyordum, tetikteydim. Ama artık kocasının hesabını ele geçirmeye çalışmıyordum. Eşittik. Yani, neredeyse. Benim daha genç, daha zengin ve daha seksiydi. O da bunu biliyordu.

Cindy ve Lynn işlerini bitirip çıkışa doğru ilerlemeye başladılar. Ben de onlara ayak uydurdum.

"Merak ediyordum da-" diye başladı Angela.

Durakladım ve merakla ona baktım. Bizi yalnız bırakan diğer kızlar gitti.

"-eğer bu hafta Grey Isles fuarına katılacaksanız? Yakın arkadaşınız - sizinle birlikte yaşayan kişi - son kampanyalarının yüzü, değil mi?"

Zor oldu, ama yüzümü düz tuttum. Neden bana bunu sordu? Nereye varmaya çalışıyordu? Anlayamadım çünkü yüzü açık ve masumdu, hiçbir kurnazlık yoktu. Belki de orada olmayan gizli bir amaç .

Ya da onun oyununu onun kadar iyi oynamak için gereken becerilere sahip değildim.

Çünkü belli ki bana dikkat ediyordu. Sadece Gideon'la olan ilişkiye değil, tüm ilişkilerime. Dedikoduları takip ediyordu. Neden takip ediyordu?

"Moda Haftası defilelerinden herhangi birine katılma planım yok," diye dikkatlice cevap verdim.

Gülümsemesi soldu ama gözleri parladı ve beni daha da gerdi. "Çok yazık. Birlikte gidebileceğimizi düşünmüştüm."

Hâlâ onu anlayamıyordum, bu da beni biraz çıldırtıyordu. Onunla ilk tanıştığımda yeterince iyi görünüyordu, ama sonra sessizleşti, tüm konuşmayı kocasının ve LanCorp ekibinin geri kalanının yapmasına izin verdi. Kocasının benden nefret ettiğini açıkça söyleyebilir miydi?

Ne o ne de Landon bana Gideon'la aralarında bir husumet olduğuna dair hiçbir ipucu vermemişti. Ama yine de bu, bir teklif talebi görüşmesi sırasında ortaya çıkacak bir şey değildi.

Ya da belki de bilmiyordu...? Belki de Landon'ın intikam dürtüsü kendine sakladığı bir şeydi.

"Bu sefer değil," dedim. Kapıyı bilerek açık tuttum çünkü onu kullanabilirdim. Görüldüğü kadar bilgisiz ve zararsız olabilir ya da daha kurnaz olabilir. Her iki da, onunla arkadaş olmayacaktım.

Kocasını Gideon'a zarar vermek isteyen herkes, ama *düşmanlarınızı daha yakın tutun.* bir atasözü olmasının bir sebebi vardı.

Ellerini çabucak kuruladı ve çıkışa kadar benimle birlikte yürüdü. "Belki başka bir zaman."

Banyonun göreceli sessizliğinden sonra restoran, arka plandaki müzik eşliğinde sesler ve çatal-bıçak sesleriyle dolu, gürültülü ve şamatalı bir yerdi.

Koridordan ana yemek salonuna henüz adım atmıştık ki Ryan Landon kabinden çıkıp durdu. Gerçekten de kötü bir koltuk yoktu ama Landon'ınki harika değildi. Gideon Tableau One'da yemek yiyeceğini biliyor muydu? Şaşırmazdım. Sonra

Kocam bir keresinde onun gece kulüplerinden birinde kullandığım bir kredi kartı üzerinden beni takip etmişti.

Landon, Gideon kadar olmasa da uzun boyluydu. Belki iki metre, dalgalı kahverengi saçları ve kehribar rengi gözleri vardı. Alfa formunda ve çekiciydi, kolay bir gülümsemesi ve hızlı kahkahaları vardı. Onunla tanıştığımda onu çekici ve karısına karşı ilgili bulmuştum.

"Eva," dedi selamlarken, bakışları kısa bir süreliğine beni geçip karısının arkamda durduğu yere kaydı. "Ne hoş bir sürpriz."

"Merhaba Ryan." Aralarında geçen bakışmayı yakalayabilmeyi dilerdim. Eğer bana karşı işbirliği yapıyorlarsa, bunu gerçekten bilmem gerekiyordu.

"Ben de tam bugün senden bahsediyordum. Waters Field ve Leaman'dan ayrıldığınızı duydum."

Banyoda bana çarpan uyarı karıncalanmaları şiddetlendi. Bu tehlikeli sosyal oyunları oynamaya hazır değildim. Gideon herkesle başa çıkabilecek yeteneğe sahipti - tabii, oyun alanını o yönetiyordu- ama ben değildim. Kafamı çevirip bizi izleyip izlemediğine bakmamak için çok çaba sarf etmem gerekti.

Yeni bir zeminde, kanatlandım. "Şimdiden özledim ama Gideon ve ben Mark'a bağlıyız."

"Evet, onun hakkında harika şeyler duydum."

"gerçekten biliyor. Mark, Kingsman Votka kampanyası üzerinde çalışırken Gideon ile tanıştım."

Landon'ın kaşları havaya kalktı. "Bunu tahmin edemezdim."

Gülümsedim. "Emin ellerdesin. Mark en iyisidir. Onunla tekrar çalışacağımızı bilmesem ayrıldığım için daha çok üzülürdüm."

Gözle görülür bir şekilde toparlandı. "Şey... Bu işi LanCorp'un şirket içi ekibine bırakmaya karar verdik. Gerçekten bu işi başarabileceklerini hissettiler ve ben de onları bu iş için tuttuğumdan, yapmalarına izin vermenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Ah. Ne görmek için sabırsızlanıyorum." Bir adım uzaklaştım. "İkinizi de tekrar görmek harikaydı. Afiyet olsun."

Bana hoşça kal dilediler ve masama doğru döndüğümde Gideon'un yönetim kurulu üyeleriyle derin bir sohbete dalmış olduğunu fark ettim. Yaklaştığımın farkında olmadığını düşündüm ama ben masaya ulaşmadan hemen önce bakmadan durdu.

Vedalaştık ve restorandan ayrıldık, Gideon'un eli sırtımın alt kısmındaydı. Oraya dokunmasını seviyordum, sabit ve yol gösterici bir basınç. Sahiplenici.

Angus Bentley ile kaldırımda bekledi. Bizi bol bol çekme fırsatı bulan paparazziler de öyle. Arka koltuğa yerleşmek ve trafiğe karışmak rahatlatıcıydı.

"Eva."

Gideon'un sesinin sert tınısı tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Ona baktım, gözlerindeki ateşi gördüm. Sonra elleri yüzümü kavradı ve dudakları yüzümde gezindi. Ani açlığı karşısında irkilerek nefesim kesildi. Dili ağzımın derinliklerine ilerledi ve kanımda her zaman kaynayan ona olan ihtiyacı uyandırdı.

"Çok güzelsin," dedi ellerini saçlarımın arasına sokarak. "Sen sürekli değişiyor. Bir günden diğerine kiminle çalışacağımı asla bilemiyorum."

Güldüm, ona doğru eğildim ve sahip olduğum her şeyle onu öptüm. Ağzının hissine bayılıyordum, şehvetli çizgiler her zamanki hallerinden yumuşamıştı. Bana teslim olduğu zamanki sertliği onu daha da muhteşem yapıyordu. "Seni tetikte tutmalıyım, as."

Gideon beni kucağına çekti, elleri üzerimde geziniyordu. "Seni istiyorum."

"Umarım öyledir," diye fısıldadım, dilimin ucuyla alt dudağında gezinirken. "Ömür boyu benimle kalacaksın."

"Yeterince uzun değil." Başını eğerek tekrar ağzımı aldı, eli ensemden beni sabit tutarken güçlü ve hızlı bir şekilde yaladı. Sikişmek gibi. Dilinin fırçasını her yerde hissettim.

Angus'un acı verici bir şekilde farkında olarak kıpırdandım. "Gideon."

"Hadi çatı katına çıkalım," diye nefes aldı, şeytan kadar baştan çıkarıcıydı. Aleti kalçalarımın sertçe dayanmış, seks, günah ve dayanılamayacak kadar büyük bir zevk vaadiyle benimle alay ediyordu.

"Toplantın var," diye nefes nefese kaldım.

"Toplantıyı siktir et."

Bir kakhaha daha attım ve ona sarıldım, burnumu boynunun kıvrımlarına bastırarak onu içime çektim. Her zaman olduğu gibi harika kokuyordu.

Gideon kolonya sürmezdi. Sadece teninin temiz, ilkel kokusu ve tercih ettiği vücut yıkamasının belli belirsiz izleri vardı.

"Kokuna bayılıyorum," dedim usulca, ona sokularak. Çok sıcaktı, vücudu çok sıcak ve sertti, yaşam ve enerji ile titreşiyordu ve güç. "bir şey var. bir şeye dokunuyor. Bu bana senin benim olduğunu söyleyen şeylerden biri."

Hırladı. "Çok sertleştin," dedi dudaklarını kulağıma götürerek. Lobumu ısırdı, şehveti için beni küçük bir acı ısırığıyla cezalandırdı.

"Çok ıslandım," fısıldadım. "Bugün beni çok mutlu ettin."

Göğsü kararsız bir nefesle genişledi, elleri sırtımda aşağı yukarı gezindi. "Güzel."

Geri çekildim, kendini dengelemesini izledim. Çok nadiren kontrolünü kaybederdi. Bunu ona yapabilmem heyecan vericiydi. İlk ortaya çıktığımdan beri bu sınırdaki olduğunu ve diğerlerine herhangi bir ipucu göstermediğini bilmek daha da heyecan vericiydi. Kendini tutması benim için büyük bir tahrikti.

Parmak uçları onun çarpıcı yüzünde gezindi. "Teşekkür . Bugün bana verdiklerin için yeterli değil ama yine de teşekkür ederim."

Gözleri kapalıydı. Alnını benimkine yasladı. "Bir değil." "Saçımı beğenmene sevindim."

"Kendine güvenmen ve seksi olman hoşuma gidiyor."

Burnumu onunkine sürttüm, ona olan sevgim başka hiçbir şeye yer kalmayana kadar içimi doldurdu. "Ya böyle hissetmek için mor saç ihtiyacım varsa?"

Ağzı kıvrıldı. "O zaman mor saçlı bir karıyı beceriyor olacağım." Eli kalbimi kapadı ve bu fırsatı göğsümü sıkmak için kullandı. "İçerisi aynı kaldığı sürece, gerisi sadece ambalaj."

Ona romantik olmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığını söylemeyi düşündüm ama bunu kendime saklamaya karar verdim.

"Landon'ları gördün mü?" Onun yerine ben sordum.

Gideon geri çekildi. "Seninle konuştular."

Gözlerim kısıldı. "Orada olacaklarını , değil mi?" "Bu bir sürpriz değildi."

"Ketum olmakta çok iyisiniz," diye yakındım. "Hepiniz öylesiniz. Angela Landon benimle Grey Isles Moda Haftası defilesine katılmak istediğinde benimle dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi anlayamadım."

"Belki ikisinden de biraz. Ne dedin sen?"

"Gitmeyeceğimi." Onu öptüm, sonra kendi koltuğuma doğru kıvrıldım. Direndi ama gitmeme izin verdi. "Corinne onu nasıl idare edeceğini bilirdi." İçimi çektim.

"Muhtemelen Magdalene de. Kesinlikle annem."

"İyi iş çıkardın. Peki ya Landon?"

Dudaklarım büzüldü. "Mark'ı ne kadar sıkı kilitliyorsun?" Bana şaşkın bir bakış attı. "Ne yaptın sen?"

"Mark ile güçlü bir bağımız olduğundan bahsettim, çünkü sen ve ben onunla çalışırken tanışmıştık. Gelecekte onunla çalışmayı dört gözle beklediğimizi söyledim."

"Landon'ın Mark'a iş teklif edip etmeyeceğini görmek istiyorsun."

"Landon'ın ne kadar ileri gideceğini merak ediyorum, evet. Mark için endişelenmiyorum. O sadık biri ve ayrıntıları bilmesi de LanCorp'un ayrılma nedenimin bir parçası olduğunu biliyor. Artı, Cross Industries'in başındaki adamla bir bağlantısı var. LanCorp'ta sadece bir dron olurdu. O değil. aptal."

Gideon koltuğuna geri yerleşti. Onu bu kadar iyi tanımasaydım, sadece rahatlamaya çalıştığını düşünebilirdim. "Ve Landon'ın niyetleri konusunda sana karşı dürüst olup olmadığını görmek istiyorsun."

"Hayır." Elimi kalçasına koydum ve oradaki gerginliği hissettim. Her ikisi de Ailesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Gideon'un bir parçasının her zaman diğer herkesin de aynı şeyi yapmasını beklediğini biliyordum. "Sana inanıyorum. Bana söylediğinde sana inandım. İhtiyacım olan tek kanıt senin sözün."

Uzun bir bana baktı, sonra elimi sıktı. Sertçe. "Teşekkür ederim."

"Ama belki de bunu bana kanıtlama ihtiyacı hissettin?" Nazikçe sordum.

"Landon'ın rezervasyonu olduğunu öğrendin. Beni Landon'ın Crossroads kurulu. Tableau One'da buluşmak, eğer Landon'la iki şeyi başarmış olacağım. Gerçi bunun gerçekleşmesi için inanmam gereken çok şey vardı."

"Tuvaletlerin yanında oturursa olmaz."

"Belki de tuvalete gitmezdim." Gideon bana bir bakış attı.

"Bu kesin bir sonuç değildi," diye karşı çıktım.

"Sen bir kadınsın," diye karşılık verdi, sanki bu her şeyin cevabıymış gibi.

Gözlerim kısıldı. "Bazen seni tokatlamak istiyorum."

"Haklı olmaktan kendimi

alamıyorum." "Konuyu

saptırıyorsun."

Dudakları bir an için gerildi. "Onun yüzünden beni terk ettin. Ondan sonra onu tekrar görmene ihtiyacım vardı."

"Bu tam olarak doğru değil ama tamam. Neyin peşinde olduğunu anladım." Biraz sinirli bir şekilde yeni kâküllerimi yüzümden ittim. "Hâlâ bir şey bulamadım. Yine de onları hissetmek. Onu okumak karısını okumaktan biraz daha kolay ama ikisi de çok iyi samimi oynuyorlar. Ve onlar bir takım."

"Sen ve ben bir takımız."

"Oraya doğru gidiyoruz. Kendi payıma düşeni nasıl daha iyi yapacağımı öğrenmem gerekiyor." "Hiç şikayetim yok."

Gülümsedim. "İşi etmedim ama bu iyi bir iş çıkarmakla aynı şey değil." Parmakları yanağıma okşadı. "Berbat etsen de umurumda olmazdı, Gerçi eminim sizin bu konudaki tanımınız benimkinden çok farklıdır. Yeşil saçların ya da mor saçların ya da hangi rengi seçersen seç, umurumda değil, yine de sarı sevdiğimi söyleyebilirim. Benim istediğim sensin."

Başımı çevirerek avucunu öptüm. "Angela Corinne'e benziyor." Şaşkın bir kahkaha attı. "Hayır, benzemiyor."

"Aman Tanrım, kesinlikle öyle! Yani ikiz gibi falan değil. Ama saç ve vücut tipi." Gideon başını salladı. "Hayır."

"Sence Landon senin idealindeki kadına benzeyen birini mi seçti?"

"Sanırım hayal gücün seninle birlikte kaçıyor." Ben daha fazlasını söyleyecekken parmaklarını dudaklarımın üzerine koydu. "Ve eğer değilse, yanlış anladı, bu yüzden konu tartışmalı."

Ona karşı burnumu kırıştırdım. Kalçamın yanındaki el çantam titredi ve elimi uzatıp telefonumu çıkardım.

Raúl'den bir mesaj geldi. *İşteymiş.*

Gideon'a baktım ve onun da beni izlediğini gördüm.

"Raúl'den bugün Anne'i bulmasını istedim," dedim ona.

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Çok inatçısın," diye ısırdı.

"Senin de gibi, kendime güveniyorum ve seksi hissediyorum." Ona bir öpücük gönderdim. "Merhaba demek için güzel bir gün."

Gözleri dikiz aynasına kaydı. Angus onun bakışlarını karşıladı ve aralarında bir şeyler geçti. Sonra kocam parlak mavi bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Angus ne onu yapacaksın. Eğer zamanı geldiğinde bunun iyi bir fikir olmadığını düşünürse, geri çekileceksin. Anlaşıldı mı?"

Cevap vermem biraz zaman aldı çünkü daha fazla tepki bekliyordum. "Tamam."

"Ve bu akşam yemek için çatı katına geleceksin."

"Bu ne zaman bir pazarlık haline geldi?"

Bana öylece baktı, amansız ve tereddütsüz.

"Cary'ye onu yemeğe çıkaracağımı söyledim, as. Ben seninleyken bugün benim için telefon görüşmeleri yapıyordu. Sen de gelebilirsin."

"Hayır, teşekkürler. Daha sonra gel." "Uslu duracak mısın?"

Gözleri muziplikle parlıyordu. "Sadece sen yaparsan."

Eğer bu konuda espri anlayışına sahipse, ilerleme düşündüm. "Anlaştık."

Crossfire'ın önünde durduk ve Gideon doğruldu, inmeye hazırlanıyordu. Angus kapıyı açmak için arabanın etrafında dönerken öne doğru eğildim ve ağzımı uzattım. Yüzümü iki eliyle kavrayan Gideon beni öptü.

Dudakları sert ve sahipleniciydi. Tableau One'dan ayrıldığımızda bana verdiği, külotumu eriten öpücüğün aksine, bu daha tatlıydı. Ve eksiksizdi.

Çekip gittiğinde nefesim kesilmişti.

Bir an beni inceledi, sonra memnun bir şekilde başını salladı. "İşin biter bitmez cep telefonumu ara."

"Ya sen-"

"Ara beni."

"Pekala."

Gideon Bentley'nin arkasından kayarak Crossfire'a doğru ilerledi.

Onu artık göremeyene kadar izledim, tanıştığımız ilk günü hatırladım. O zaman lobideydim ve benim için geri gelmişti. Bunu aklımdan çıkarmadım, şu anda yoksunluk hissetmenin anlamsız olduğunu biliyordum ama onun izlemek hiç kolay olmamıştı. Bu benim birçok kusurumdan biriydi ve üstesinden gelmem gereken bir şeydi.

Seni şimdiden özledim, diye mesaj attım ona.

Cevabı çabuk oldu. *Sevindim, meleğim benim*.

Angus direksiyona geçerken ben gülüyordum. Dikiz aynasından bana baktı.

"Nereye?"

"Anne Lucas'ın çalıştığı her yerde."

"Daha saatlerce çalışabilir."

"Düşündüm de. Beklerken halledebileceğim birkaç işim var. Yapacak işlerim biterse, başka bir zaman tekrar deneriz."

." Bentley'i çalıştırdı ve . Cary'yi aradım.

"Selam," diye cevap verdi. "Öğle yemeği

nasıldı?" "İyi idi." Onu yakaladım.

"Olaylı," dedi sözümü bitirdiğimde. "Landon olayını anladığımı söyleyemem, ama aranda neler olup bittiğini de pek anlamıyorum. Ona kızgın olmayan kimse var mı?"

"Ben."

"Doğru, ama onunla yatmayacaksın." "Cary, seni öldüreğim, yemin ederim."

Alçak sesle kıkırdaması hat üzerinde dalgalandı. "Blair ile temasa geçtim. İstersen yarın seninle çatı katında buluşabileceğini söyledi. Sadece ona bir mesaj at. ve ne yapabileceğine bakacak." "Güzel. Peki ya Kristin?"

"O konuya geliyorum, bebeğim. Bugün bütün gün ofiste, yani onu istediğin zaman arayabilirsin. da daha kolaysa ona bir e-posta atabilirsin. Seninle konuşmak için can atıyor."

"Onu arayacağım. nereye gideceğimize karar verdin mi?"

"Asyalı gibi hissediyorum. Çinli, Japon, Taylandlı... bunun gibi bir şey."

"Peki, tamam o zaman. Asyalı ." Başımı koltuğa yasladım. "Teşekkürler, Cary."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Eve ne zaman geliyorsun?"

"Henüz emin değilim. gereken bir şey daha var, sonra geri döneceğim." "O zaman görüşürüz."

Angus kaldırımın kenarındaki bir yere kayarken telefonu kapattım.

"Sokağın karşısındaki onun ofisi," diye açıkladı, dikkatimi yan tarafımdaki tuğla yüzlü binaya yönlendirerek. Birkaç katlıydı ve cam kapılardan görülebilen küçük, temiz bir lobisi vardı.

Onu içeride bir hastayla, gerçekte kiminle konuştuğunu bilmeden en kişisel sırlarını açıklayan biriyle hayal ederek kısaca kontrol ettim. İşler böyle yürüyordu. Güvendiğimiz ruh sağlığı uzmanı hakkımızdaki her şeyi bilirken, biz sadece masalardaki fotoğraflardan ve duvarlardaki derecelerden ayırt edebildiklerimizi biliyorduk.

Rehberimde gezinirken Kristin'numarasını buldum ve ofisini aradım. Asistanı beni hemen bağladı.

"Merhaba Eva. Seni aramak için listeme almıştım ama arkadaşın benden önce . Aslında birkaç gündür sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Biliyorum. Bunun için özür dilerim."

"Sorun değil. Senin ve Cross'un plajdaki fotoğraflarını gördüm. Ama ben Geri aramadığın için seni suçlayamam. Yine de bir araya gelmemiz ve bazı ayrıntıları belirlememiz gerekiyor."

"Tarih yirmi ikinci Eylül." Bir duraklama oldu.

"Tamam. Vay canına."

Bu kadar kısa sürede çok şey istediğimi bildiğim için burkuldu. Ve bu işi zamanında halletmenin oldukça pahalıya mal olacağını da. "Annemin beyaz, krem ve altın paleti konusunda haklı olduğuna karar verdim, o yüzden şekilde devam edelim. Küçük kırmızı vurgular istiyorum. Örneğin, nötr bir buketim olacak ama mücevherlerim yakut olacak."

"Ooh. Bir düşüneyim. Belki beyaz masa örtülerinin altında kırmızı şam etekleri ...? Ya da kristal tabakların altında Murano camı şarj cihazları... Biraz toparlayacağım

seçenekler." Nefesini dışarı üfledi. "Gerçekten yeri görmem gerekiyor." "Bir uçuş ayarlayabilirim. Ne zaman gidebilirsin?"

"Mümkün olan en kısa sürede," dedi Kristen hızlıca. "Yarın akşam işim var ama sabah da olur."

"Bunu halledeceğim ve detayları size göndereceğim."

"Gözüm olacak. Eva... elbisen yanında mı?" "Uh... hayır."

Güldü. Tekrar konuştuğunda, daha önce duyduğum gerginlik kaybolmuştu. "Senin gibi bir adamla işleri aceleye getirmek istemeni tamamen anlıyorum, ama daha fazla zaman her şeyin yolunda gitmesine ve mükemmel bir gün geçirmene yardımcı olacaktır."

"Ne ters giderse gitsin mükemmel olacak." Başparmağımla yüzüğümün arkasını ovuşturdum, elimdeki varlığıyla rahatladım. "Bugün Gideon'un doğum günü."

"Vay be. Tamam o zaman. Bunu gerçekleştireceğiz."

Ağzım kıvrıldı. "Teşekkür . Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattım ve caddenin karşısındaki binaya baktım. Yan tarafta küçük bir kafe vardı. Tasarımcıyla görüştüğten sonra oraya gidip bir latte alacaktım.

Gideon'a mesaj attım. *Düğün organizatörünü yarın sabah Outer Banks'teki eve uçurmak için kiminle konuşmalıyım?*

Bu soruyu sormak biraz garip geldi. Kimin aklına gelirdi ki özel jetlerim olduğunu biliyor ? Onları kullanmaktan asla bıkmayacağımdan emin değildim.

Cevap için bir dakika bekledim. Cevap gelmeyince Blaire Ash'i aradım. "Merhaba Blaire," dedim cevap verdiğinde. "Ben Eva Tramell, Gideon Cross'un nişanlım."

"Eva. Tabii ki kim olduğunu biliyorum." Sesi sıcak ve dostçaydı. "Bunu senden duymak güzel."

"Sizinle bazı tasarım detaylarının üzerinden geçmek istiyorum. Cary yarın buluşabileceğinizi söyledi."

"Tabii. Senin için ne zaman uygun?"

Kristin'le Outer Banks'e yapacağımız geziyi düşünerek, "Akşam olur mu? Altı gibi diyelim mi?"

Gideon en az saat yediye kadar Dr. Petersen'in yanında olacaktı. Sonra eve gidip gelmek zorunda kalacaktı. Bu bana tasarım planlarımızda bazı şeyleri değiştirmek için yeterli zaman verdi.

"Bana uyar," diye kabul etti Blair. "Seninle çatı katında buluşalım mı?" "Evet, orada görüşürüz. Teşekkürler. Hoşça kal."

Aramayı sonlandırdığım anda telefonum çaldı. Ekrana Gideon'un cevabını gördüm: *Scott ayarlamaları yapıyor.*

Önce Scott'a sormadığım için kendimi kötü hissederek alt dudağımı çiğnedim. *Bir dahaki sefere ona sorarım. Teşekkür ederim! ☺*

Gideon'un annesi Elizabeth'e ulaşmam gerektiğini hissederek derin bir nefes aldım.

Ön koltukta Angus'un telefonu çaldı. Telefonu kaldırdı, sonra bana . "Asansörle aşağı iniyor."

"Oh!" Şaşkınlık şaşkınlığa dönüştü. Bunu nereden biliyordu? Binaya tekrar . Gideon bunun da sahibi miydi? Kocasının çalıştığı binanın sahibi olduğu gibi mi?

"Al bakalım, genç kız." Angus arka koltuğa uzandı ve bir çeyreklik büyüklüğünde ve onun üç katı kalınlığında küçük siyah bir disk uzattı. "Bir tarafı yapışkanlı. Bunu elbisenin askısına sok."

Telefonumu çantama ve diski alıp bakmaya başladım. "bu? Bir mikrofon mu?"

"Ya öyle yaparsın ya da ben de seninle gelirim." Bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Endişelenen sen değilsin, o."

Saklayacak bir şeyim olmadığı için mikrofonu sütyenimin içine soktum ve Angus kapıyı açtığı anda arkadan . Kolumu sıkıca kavradı ve beni sokağın karşısına geçirdi.

Kafeye çekilmeden önce bana göz kırptı.

Birdenbire kaldırırda tek başıma dikiliyordum, sinirden dönmüştüm. Bir saniye sonra Anne lobiden dışarı fırladığında hepsi kaybolmuştu. Leopar desenli şal bir elbise ve siyah Louboutin'ler giymiş, dikenli kıvılc saçlarıyla vahşi ve canlı görünüyordu.

Çantamı kolumun altına sıkıştırarak ona doğru yürümeye başladım.

"Şansım nedir?" Ona yaklaştığımda sordum.

Bana baktı, elini taksi çağırmak için kaldırmıştı. Bir an için tilki gibi yüzünde bir boşluk oldu ve sonra tanıdı. Yaşadığı şok, giriş ücretine değerci. Kolu yanına düştü.

Ona bir göz attım. "Cary'nin etrafında taktığın peruğu atmalısın. Kısa saç sana daha çok yakışıyor."

Anne çabucak toparlandı. "Eva. Güzel görünmüyor musun? Gideon seni güzelce parlatıyor."

"Evet, beni çok parlatıyor. Her fırsatta." Bu onun dikkatini çekti. "Aslında doyamıyor. Sana verecek bir şeyi kalmadı, o yüzden sana çılgınlık yapacak başka birini bulmanı öneririm."

Yüzü sertleşmişti. Daha önce hiç gerçek bir nefret görmediğimi fark ettim. New York yazının sicağında bile bir ürperci hissettim.

"Çok cahilsin" "muhtemelen şu anda başka birini beceriyor. O böyle biri ve yaptığı şey de bu."

"Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. "Onun hakkında hiçbir endişem yok. Ancak sen benim için endişelenmelisin. Çünkü bir daha ona ya da Cary'ye yaklaşırsan, benimle uğraşmak zorunda kalacaksın. Bu hiç hoş olmaz."

Ondan uzaklaştım. Yapmak için geldiğim şeyi yapmıştım.

"O bir canavar," diye . "Size çocukluğundan beri terapi gördüğünü söyledi mi?"

Bu beni durdurdu. Ona doğru döndüm.

Sırıttı. "Doğduğundan beri bozuk. Size henüz göstermediği bir şekilde hasta ve sapkın. Bunu senden saklayabileceğini sanıyor, onun güzel doğru peri masalını yaratan küçük kız. Kitleler için Güzel ve Çirkin. Zekice bir örtbas ama tutmaz. Gerçek kimliğini bastıramaz. doğa uzun süre."

Tanrım... Hugh'u biliyor muydu?

Gideon'un kardeşinin kurbanı olduğunu nereden bilebilirdi? ve onunla seks yapmak mı? Bunu beni çok rahatsız etti, boğazımda safra birikti.

Gülüştü üzerimden cam kırıkları gibi geçti. "Gideon özünde gaddar ve acımasızdır. Seninle işi bitmeden seni kıracak. Eğer seni öldürmezse

önce."

Sırtım dikleşti, ellerim yanlarımda yumruk oldu. O kadar öfkeliydim ki titriyordum ve onun kendini beğenmiş, iğrenç suratına yumruk atma isteğiyle savaşıyordum.

"Canavarların kiminle evlendiğini sanıyorsun, seni aptal sürük?" Ona doğru geri yürüdüm. "Güzel, küçük, kırılabilir kızlarla mı? Yoksa diğer canavarlarla mı?"

Yüzüne doğru ittim. "Peri masalını doğru anlamışsın. Ama Gideon güzel olan. *Ben* ise canavar."

"Gideon'un korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun? Bir de beni görene kadar bekle."

Uzun bir dakika boyunca taş gibi hareketsiz oturdum, Eva'nın sesi kulaklarımda yankılanırken kayıt sona erdi. Bakışlarım masamdan Angus'un yüzüne kaydı. "Tanrım."

Hugh'un benim hakkımda tutmuş olabileceği herhangi bir dava dosyası aradık. Hiçbirini bulamadık ve kayıt tutmadığını varsaydık. Mantıklı geldi. Neden suçlarını belgelesin ki?

"Tekrar bakacağım," dedi Angus sessizce. "Evleri ve ofisi. Kocasının ofisi. Her yere. Onları bulacağım."

Başımı salladım ve masamdan geriye doğru itildim. Derin bir nefes aldım ve bir mide bulantısı dalgasıyla savaştım. Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

En yakın pencereye doğru yürüdüm ve LanCorp'un ofislerinin bulunduğu binaya baktım.

"Eva onu iyi idare etti," dedi arkamdan. "Anne'in içine Tanrı korkusu saldı. Bunu yüzünde gördüm."

Görüşmelerinin ses kaydını dinlemek için mevcut güvenlik kamerası görüntülerini izlemekten kaçınmışım, ama bu yeterliydi. Karımı tanıyordum, sesini ve . Öfkesini bilirdim. Ve hiçbir şeyin beni savunmaya geçtiği zamanki kadar hızlı ve vahşi bir şekilde öfkelenmesine neden olmadığını da biliyordum.

Birlikte olduğumuz kısa süre boyunca, Eva doğrudan Corinne'le evinde, annemle birçok kez, Terrence Lucas'la ofisinde ve şimdi de karısıyla kendi evinde yüzleştim. Karımın bunu yapmak zorunda olduğunu hissettiğini biliyordum, bu yüzden kendimi geri adım atmaya ve bunu yapmasına izin vermeye zorladım.

Savunmaya ihtiyacım yoktu. Her zaman olduğu gibi kendi başımın çaresine bakabilirdim. Ama artık tek başıma olmadığımı bilmek iyi hissettiriyordu. Delinin yüzüne bakıp onu korkutabileceğini bilmek daha da iyiydi.

"O bir dişi kaplan." Onunla yüzleştim. "Benim de onun çiziklerinden birkaç onur rozetim var."

Angus'un omuzlarındaki sert ve gergin çizgi hafifçe gevşedi. "Senin yanında duracaktır."

"Geçmişim çıkarsa mı? Evet, çıkacak."

Bu sözleri söylerken ne kadar doğru olduklarını fark ettim. İlişkimizde Eva'ya tutunabileceğimden emin olmadığım zamanlar olmuştu. Karımı seviyordum ve onun da beni sevdiğinden hiç şüphem yoktu ama benim için ne kadar mükemmel olsa da kusurları da vardı. Kendinden çok sık şüphe ediyordu. Zaman zaman bazı durumlarla yüzleşecek kadar güçlü olmadığına inanırdı. Ve bağımsızlığının ve soğukkanlılığının tehdit altında olduğunu hissettiğinde, kendini korumak için kaçtı.

Bakışlarım masamın üzerindeki fotoğrafına gitti. Her şey değişmişti ve sadece son zamanlarda. Beni uçurumun kenarına itmiş, onsuz yaşayamayacağım tek şeyden - ondan- koparmıştı. O uçurumdan isteksizce yuvarlanmışım, onu geri kazanmak için bunu yapmak zorunda kalmışım. Sonuç: Artık evimize bakmıyordu.

O ve ben olarak evlilik ama *biz*. İlk kızgınlığım . Ne olursa olsun, onu elimde tutmak için yine yapardım ama artık zorlamadan yapardım.

"Ona bakabilmemi, onu güvende tutabilmemi seviyor," dedim, çoğunlukla kendime. "Ama şeyimi kaybetseydim, yine de burada olurdu. İsteddiği *benim*, her ne kadar berbat durumda olsam da."

Para... kamuoyundaki imaj... Bunlar onun için önemli değildi.

" durumda değilsin, delikanlı. Emin olmak için kendi iyiliğin için fazla güzelsin." Angus'un ağzı alaycı bir şekilde çarpıldı. "Konu kızlara gelince bazı şüpheli seçimler yaptın ama kim yapmadı ki? Sen azginken ve onlar eteklerini kaldırırken hayır demek zor."

Açık sözlü yorumlarıyla eğlenirken, Anne Lucas'la ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim. Endişelenmek beni hiçbir yere götürmez. Angus çok iyi olduğu şeyi yapacaktı. Ben de karıma ve şu anki hayatımıza odaklanacaktım.

"Eva şimdi nerede?" Ona sordum.

"Raúl onu Parker Smith'in Brooklyn'deki stüdyosuna götürüyor."

Eva'nın biraz stres atmaya ihtiyacı olduğunu anlayarak başımı salladım. "Teşekkür ederim, Angus."

O gitti ve ben de günümü yeniden düzene sokmak için masama döndüm. Eva ile Crossroads'ta yiyeceğimiz öğle yemeğine yetişebilmek için bir düzine işi ve şimdi yetişmem gerekiyordu.

Akıllı telefonum masaüstümün fûme camının üzerinde tıkırdayarak çaldı. Ekranda Eva'nın yüzünü görmeyi umarak ona baktım ama onun yerine kız kardeşim Ireland'ın yüzünü gördüm. Aramayı cevaplamadan hemen önce tanıdık bir anlık rahatsızlık hissettim, hafifçe paniğe benzer bir şey.

Ergenlik çağındaki kız kardeşimin hayatında olmanın ona nasıl fayda sağladığını göremiyordum, ancak Eva bir nedenden dolayı bunun önemli olduğunu hissetti ve ben de onun için çaba gösterdim.

"İrlanda. Bu zevki neye borçluyum?"

"Gideon." Şiddetle hıçkırdı, sesi gözyaşlarıyla tıkanmıştı.

Hemen gerildim, ilk öfke dalgası omurgam boyunca kabardı. "Sorun nedir?"

"Okuldan eve geldim ve babam beni bekliyordu. Boşanıyorlar."

Masamın etrafında döndüm ve sandalyeme çöktüm. Öfkem uçup gitmişti. Ben daha bir şey söyleyemedim, o hızla devam etti.

"Anlamıyorum!" Ağladı. "Birkaç hafta önce her şey yolundaydı. Sonra sürekli tartışmaya başladılar ve babam bir otele taşındı. Bir şey oldu ama ikisi de bana ne olduğunu söylemiyor! Annem ağlamayı kesmiyor. Babam ağlamıyor ama onu gördüğümde gözleri hep kırmızı oluyor."

Midem yeniden düğümlendi. Nefesim hızlı ve çabuk geldi.

Chris biliyordu. Hugh ve benim hakkımda. Terrence Lucas'ın yalanlarını, kayınbiraderinin suçunu örtbas etmesini. Annemin bana inanmayı, benim için savaşmayı, beni kurtarmayı reddetmesi hakkında.

"İrlanda..."

"Sence bir ilişkisi mi var? Bütün bunları kışkırtan o. Annem kafasının karışık olduğunu söylüyor. başına geleceğini söylüyor ama ben öyle düşünmüyorum. Akli tamamen yerindeymiş gibi davranıyor. Onunla konuşabilir misin?"

Telefonu çok sıkı tuttum. "Ve ne diyeceksin?"

Merhaba, Chris. Tecavüze uğradığım ve karının bunu kaldıramadığı için üzgünüm. Boşanman kötü oldu. Onu affedip sonsuza dek mutlu yaşama şansın yok.

Sonra mı?

Chris'in hiçbir şey olmamış gibi hayatına, karısıyla birlikte devam ettiğini düşünmek bile beni öfkeyle dolduruyordu. Birileri biliyordu. Birileri umursuyordu. Birisi bu durumla benden daha fazla yaşayamazdı. Elimde olsa bile bunu değiştiremezdim.

İçimde küçük ve soğuk bir şey hesaplaşmanın tadını çıkardı. Sonunda.

"Bir şeyler olmalı, Gideon! İnsanlar bir aydan kısa bir süre içinde deliler gibi aşık olup boşanma davası açmazlar!"

Tanrım. Şiddetli bir baş ağrısının beni pençelediği enseme ovuşturdu. "Belki danışmanlık."

Boğazımda sert, mizahsız bir kahkaha yandı, sustu. Tüm bir terapist başlatmıştı. Bunu çözmek için başka gitmeyi önermem ne kadar da ironikti.

Ireland burnunu çekti. "Annem babamın söyledi ama o gitmeyecek."

anda neşesiz bir kıs kıs güldüm. Dr. Petersen onun zihnini görebilseydi ne derdi? Ona acır mıydı? İğrenir miydi? Öfke mi? Belki de şey hissetmezdi. Benim tacize uğramış diğer çocuklardan, onun da diğer zayıf, bencil kadınlardan hiçbir farkı yoktu.

"Üzgünüm, İrlanda." Ona söyleyebileceğimden çok daha üzgünüm. Tüm bunların benim hatam olduğunu bilseydi benim hakkımda ne hissederd? Belki o da benden nefret ederdi, tıpkı kardeşimiz Christopher gibi.

Bu düşünce göğsümü bir mengene gibi sıktı.

Christopher bana katlanamıyordu ama İrlanda'yı seviyordu ve ebeveynleri arasındaki ilişkiye yatırım yapıyordu. Ben yabancıydım. Hep öyleydim.

"Christopher'la konuştun mu?"

"O en az annem kadar üzgün. Yani, ben berbat durumdayım ama ikisi... Onları hiç bu kadar üzgün görmemiştim."

Tekrar ayağa kalktım, oturamayacak kadar huzursuzdum. *Ne yapmalıyım Eva? Ne diyebilirim ki? Sana ihtiyacım olduğunda neden burada değilsin?*

"Babanın bir ilişkisi yok," onu teselli çalıştım. "O öyle biri değil."

"O zaman neden boşanma davası açtı?"

Kabaca nefes verdim. "Bir insan evliliğini neden bırakır? Yürümüyor." "Bunca yıldan sonra mutlu olmadığına karar veriyor ve bu mı? Bırakıyor mu?" "Terapi önerdi ve kadın hayır dedi."

"Yani adamın birdenbire onunla sorun yaşaması onun suçu mu?"

Ses Ireland'a aitti ama kelimeler annemindi. "Eğer suçlayacak birini bulmaya çalışıyorsan, bu konuda sana yardımcı olmayacağım."

"Birlikte kalmaları umurunda değil. Muhtemelen bu yaşta bu kadar üzgün olmamın aptalca olduğunu düşünüyorsun."

"Bu doğru değil. Üzgün olmakta sonuna kadar haklısınız."

Scott ofisimin kapısında belirttiğinde kapının diğer tarafına baktım ve saatinin kadranına dokunduğunda onu onaylamak için başımı salladım. Masasına geri döndü.

"O zaman tamir etmelerine yardım et, Gideon!"

"Tanrım. Neden bir şey yapabileceğimi düşündüğünü bilmiyorum." Tekrar ağlamaya başladı.

Sessizce küfrettim, onun bu kadar acı çektiğini duymaktan nefret ediyordum ve buna biraz da benim sebep olduğumu biliyordum. "Tatlım..."

"En azından onlarla konuşmayı deneyebilir misin?"

Gözlerim kapalıydı. Lanet olası sorun bendim. çözümlerin bir parçası olmam imkansızdı. Ama bunu söyleyemezdim. "Onları arayacağım."

"Teşekkür ." Tekrar burnunu çekti. "Seni seviyorum."

Benden küçük bir ses kaçtı, sözlerinin darbesi beni sersemletti. Sesimi bulamadan telefonu kapattı ve beni bir fırsatın kaçtığı hissiyle baş başa bıraktı.

Telefonumu masama geri koydum ve odanın diğer ucuna fırlatma isteğimle savaştım.

Scott kapıyı açtı ve kafasını içeri soktu. "Herkes konferans odasında sizi bekliyor."

"Geliyorum."

"Ayrıca, Bay Vidal müsait olduğunuzda onu aramanızı istiyor."

Başımı salladım ama üvey babamın adını duyunca içimden homurdandım. "Ona geri döneceğim."

Raúl, Eva'nın çatı katına çıkmak üzere olduğunu bildirmek için bana mesaj attığında saat dokuza yaklaşıyordu. Evdeki ofisimden çıkıp onu karşılamak için fuayeye gittim, iki elinde büyük bir kutu tutarak dışarı çıktığında kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Raúl elinde bir spor çantasıyla arkasında duruyordu.

Kutuyu ondan alırken bana sırtıttı. "Alanını işgal etmek için bir şeyler getirdim."

Gri gözlerindeki parlak, muzip ışığın büyüüne kapılmış bir halde ona, "İstila " dedim.

Raúl çantayı oturma odasının zeminine bıraktıktan sonra sessizce uzaklaştı ve bizi yalnız bıraktı. Bakışlarımla Eva'yı takip ettim, her kıvrımını saran koyu renk kot pantolonunu ve içine soktuğu bol ipek bluzunu inceledim.

Onlar. Düz ayakkabı giyyordu, bu da onu benim çıplak olduğumdan neredeyse bir ayak daha kısa bırakıyordu. Saçları omuzlarına dökülüyor, makyajdan arınmış yüzünü çerçeveliyordu.

Çantasını ön kapıya en yakın berjer koltuğa attı. Ayakkabılarını sehpanın yanında tekmelerken bana baktı, bakışları çıplak göğsümün ve siyah ipek pijama altımın üzerinde gezindi. "Uslu duracağını söylemiştin, as."

"Seni henüz öpmediğimi düşünürsek, sanırım çok iyi davranıyorum." Yemek masasına doğru yürüdüm ve kutuyu yere bıraktım, içine baktığımda balonlu naylonla sarılmış çerçeveli fotoğraf koleksiyonunu gördüm. "Yemek nasıldı?"

"Lezzetli. Keşke Tatiana hamile olmasaydı ama bence bu Cary'nin yeniden değerlendirmesine ve biraz büyümesine neden oluyor. Bu iyi bir şey."

Bu konuda fikir beyan etmemem gerektiğini biliyordum, o yüzden başımı sallamakla yetindim. "Bir şişe şarap açayım mı?"

Gülümsemesi odayı aydınlattı. "Bu harika olur."

Birkaç dakika sonra oturma odasına döndüğümde Şömine şöminesi bir fotoğraf koleksiyonuyla süslenmişti. İş yerinde saklaması için ona verdiğim montaj orada duruyordu ve birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı sergiliyordu. Ayrıca Cary, Monica, Stanton, Victor ve İrlanda'nın resimleri de vardı.

Ve uzun zaman önce sahilde satın alma sözleşmesini imzaladığımızda onunla paylaştığım, benim sahilde çekilmiş çerçeveli bir resmimiz Outer Banks'de bir ev.

Bardağımdan bir yudum aldım ve değişimi fark ettim. Ana yaşam alanında başka hiçbir kişisel eşya yoktu, bu yüzden değişiklik ... derindi. Ayrıca parlak renkli mozaik cam çerçeveler seçmişti, bunlar parıldıyor ve göz alıyordu.

"Bekarlığa veda uyarılarının hâlâ çalmadı mı?" Eva ona uzattığım bardağı alarak alay etti.

Eğlenerek ona baktım. "Beni korkutmak için çok geç." "Bundan emin misin? Daha yeni başlıyorum."

"Zamanı gelmişti."

"Tamam o zaman." Omuz silkti, sonra seçtiğim pinot noir şarabından bir yudum aldı. "Eğer çıldırmaya başladıysan seni oral seksle yatıştırmaya hazırdım."

Aletim kalınlaştı ve uzadı. "Şimdi sen söyleyince... Biraz soğuk ter hissediyorum-"

Sehpanın altından yuvarlanan tüylü bir top beni öyle bir sarstı ki neredeyse kırmızı şarabı ayaklarımın altındaki Aubusson halının üzerine dökecektim. "Bu da ne böyle?"

Top kendini salladı ve ayakkabılarımdan daha büyük olmayan bir köpek yavrusuna dönüştü. Titrek bacakları üzerinde bana doğru tökezledi. Çoğunlukla siyah ve ten rengi, beyaz bir karnı olan bu yavrunun kocaman kulakları, neşe ve heyecanla parlayan tatlı bir yüzün etrafında sallanıyordu.

"O senin," dedi karım, sesinde kahkahalarla. "Çok sevimli değil mi?"

Nutkum tutulmuş bir halde, minik köpeğin ayaklarıma kadar gelip ayak parmaklarımı yalamaya başlamasını izledim.

"Ayy, seni sevdi." Bardağını sehpanın üzerine bıraktı ve dizlerinin üzerine çökerek yavru köpeğin ipeksi başını okşamak için uzandı.

Kafam karışmıştı, etrafıma bakındım ve daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim. Raúl'un taşıdığı spor çantasının üst ve yan taraflarında havalandırma filesi vardı.

"Aman Tanrım, yüzünü görmeliydin!" Eva güldü ve köpeği kucasına alarak ayağa kalktı. Bardağını aldı ve onun yerine yavru köpeği bana doğru itti.

Başka seçeneğim olmadığı için kıvranan tüy yumağını yakaladım ve yüzümü delicesine yalamaya başladığında başımı geriye doğru eğdim. "Bir köpek yavrusu alamam."

"Elbette yapabilirsin."

"Yavru köpek istemiyorum."

"Elbette istiyorsun."

"Eva... Hayır."

Şarabımı kanepeye götürdü ve bacaklarını altına kıvrarak oturdu. "Artık ben taşınana kadar çatı katı o kadar da boş gelmeyecek."

Gözlerimi ona diktim. "Bir köpeğe ihtiyacım yok. Karıma ihtiyacım var."

"Şimdi ikisine de sahipsin." Bardağımdan içti ve dudaklarını yaladı. "Ona ne isim vereceksin?"

"Yavru köpek sahibi olamam," diye tekrarladım.

Eva bana sakın sakın baktı. "O karının yıldönümü hediyesi, sende kalmalı."

"Yıldönümü mü?"

"Bir aydır evliyiz." Kanepeye yaslandı ve bana beni becer bakışını attı. "Sahildeki eve gidip kutlama yaparız diye düşünüyordum."

Kıpırdayan köpeği yeniden tuttum. "Nasıl kutlayacaksın?" "Tüm erişim."

Anında sertleşmişim, onun da fark etmediği bir şey değildi bu.

Pantolonumu delen ereksiyonumu okşarken bakışları karardı. "Ölüyorum Gideon," diye nefes aldı, dudakları ve yanakları pembeleşmişti. "Beklemek istedim ama yapamam. Sana ihtiyacım var. Ve bu bizim yıldönümümüz. Eğer o zaman sevişmezsek ve sadece sen, ben ve sahip olduklarımız olursa - saçmalıklar olmadan - o zaman asla sevişemeyiz ve bunun doğru olduğuna inanmıyorum."

Ona baktım.

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

Yavru köpek çenemi çılgınca yaladı ve ben bunu fark etmedim bile, dikkatim karımın üzerindeydi. Beni şaşırtmaya devam etti, hem de en iyi şekilde.

"Şanslı."

Başını yana eğdi. "Ne?" "Onun adı bu.

Lucky."

Eva güldü. "Sen bir şeytansın, as."

Eva eve döndüğünde, yatak odamda ve ev ofisimde yeni köpek kafesleri, mutfağında süslü su ve yem kapları vardı. Hava geçirmez plastik bir saklama kabındaki köpek maması kilerimde duruyordu ve pelüş köpek yatakları evin her odasında yer kaplıyordu. Hatta, kısa bir süre önce yaptığı gibi paha biçilmez halılarımın üzerine tuvaletini yapmadığı zamanlarda Lucky'nin işediği varsayılan sahte bir çim parçası bile vardı.

Ödüller, oyuncaklar ve kazalar için enzimatik spreyler de dahil olmak üzere tüm eşyalar asansörün dışındaki fuayede bekletilmişti, bu da bana karımın Raúl ve Angus'u bana bir evcil hayvan verme planına dahil ettiğini söylüyordu.

Ayaklarımın dibine oturmuş, hayranlık dolu yumuşak, kara gözlerle bana bakan yavru köpeğe baktım. "Bir köpekle ne yapmam gerekiyor?"

Lucky'nin kuyruğu o kadar sert sallanıyordu ki, sırtı da onunla birlikte bir o yana bir bu yana kayıyordu.

Eva'ya aynı soruyu sorduğumda planını anlatmıştı: Lucky benimle işe gelecek, sonra Angus onu köpek kreşine bırakacak -böyle bir şey olduğunu kim bilirdi- ve benimle eve gelmek için zamanında alacaktı.

Asıl cevap yastığımın üzerine bıraktığı notta yazılıydı.

Sevgili Karanlık ve Tehlikeli,

Köpekler mükemmel bir karakter yargıcıdır. Şu anda sahip olduğunuz sevimli beagle'ın size benim kadar tapacağından eminim, çünkü o da benim sizde gördüğümü görecek: vahşi koruyuculuk, düşüncelilik ve sadakat. Sen tam anlamıyla bir alfasın, bu yüzden ben itaat etmediğimde o sana itaat edecek. (Bunu takdir edeceğinden eminim!) Zamanla onun, benim ve hayatındaki diğer herkes tarafından koşulsuz sevmeye alışacaksın.

Daima ve sonsuza dek sevgiler,

Bayan X

Arka ayakları üzerinde doğrulan Lucky, bacağımı pençeleyerek hafifçe sızlandı.

"Zavallı küçük şey, değil mi?" Onu kucağıma aldım ve kaçınılmaz yüz yalama. Hafifçe Eva'nın parfümünün kokusunu alıyordu, ben de burnumu ona doğru bastırdım.

Bir evcil hayvan sahibi olmak hiçbir zaman istek listemde yer almamıştı. Ayrıca bir eşimin olması da başıma gelen en iyi şeydi.

Lucky'yi kendimden uzak tutarak ona düşünceli bir şekilde baktım. Eva ona kırmızı deri bir tasma takmıştı ve üzerinde pirinç bir plaka vardı. *Mutlu Yıllar*. Yanında da düğün tarihimiz yazıyordu, bu yüzden onu ele veremezdim.

"yapışıp kaldık," dedim, bu da onun havlamasına ve daha sert kıpırdanmasına neden oldu. "Buna benden daha çok pişman olabilirsin."

Yatak odamda tek başıma otururken annemin bağırdığını duyabiliyorum. Babam ona yalvarır, sonra bağırarak karşılık verir. Televizyonu açtılar, sonra da Yatak odasının kapısı kapandı, ama kavgalarını örtecek kadar gürültülü değildi.

Son zamanlarda kavga ediyorlar.

En sevdiğim radyo kontrollü arabamın kumandasını elime alıyorum ve defalarca duvara . İşe yaramıyor.

Annem ve babam birbirlerini seviyorlar. Birbirlerine uzun uzun bakıyorlar, gülümsüyorlar, sanki etrafta başka birinin olduğunu unutuyorlar. Birbirlerine çok dokunuyorlar.

El ele tutuşmak. Öpüşüyorlar. Çok öpüşüyorlar. İğrenç ama son birkaç haftadır yaptıkları çığlık atma ve ağlamadan daha iyi. Hatta

Her zaman gülen ve güldüren babam üzgün. Gözleri sürekli kızarıyor ve günlerdir yüzündeki saçları kesmiyor.

Arkadaşım Kevin'in ailesi gibi korkuyorum.

Güneş yavaş yavaş batıyor ama kavga bitmiyor. Annemin sesi şimdi boğuk ve gözyaşlarından cızırtılı. Cam kırılıyor. Duvara ağır şey çarpıyor ve beni zıplatıyor. Öğle yemeğinden bu yana uzun zaman geçti ve midem gurulduyor ama ben aç değilim. Gerçekten kusacak gibi hissediyorum.

*Odamdaki tek ışık televizyondan geliyor.
Sevmediğim sıkıcı bir film. Annemle babamın yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duyuyorum. Birkaç dakika sonra ön kapı da açılıp kapanıyor. Evimiz yine midemi bulandıracak şekilde sessizleşiyor.*

Yatak odamın kapısı nihayet açıldığında, annem etrafında parlayan ışıkla bir gölge gibi orada duruyor. Bana neden karanlıkta oturduğumu soruyor ama ona cevap vermiyorum. Babama bu kadar kötü davrandığı için ona kızgınım. Kavgaları hiç o başlatmaz, hep o çıkarır. Televizyonda gördüğü, gazetede okuduğu ya da arkadaşlarından duyduğu bir şey hakkında. Hepsi babam hakkında kötü konuşuyor, doğru olmadığını bildiğim şeyler söylüyorlar.

Babam yalancı ya da hırsız değildir. Annem bunu bilmeli. Onu bizim gibi tanımayan diğer insanları dinlememeli.

"Gideon."

Annem ışıkları yakıyor ve ben şaşkınlıkla sarsılıyorum. Annem daha yaşlı. Bayat süt ve bebek pudrası gibi kokuyor.

Odam farklı. Oyuncaklarım gitmiş. Altımdaki halı artık taş zemin üzerinde bir kilim. Ellerim daha büyük.

Ayağa kalktım ve onunla aynı boydaydım. "Ne?"

Kollarımı kavuşturdum.

"Bunu durdurmalsın." Gözlerinden akan yaşları siliyor. "Böyle davranmaya devam edemezsin."

"Çık dışarı." hastalık yayılıyor, avuçlarımı yumruk haline getirene kadar ıslatıyor.

"Bu yalanlar bitmeli! Artık yeni bir hayatımız var, iyi bir . Chris iyi bir adam."

"Bunun Chris'hiçbir ilgisi yok," diye ısırđım, bir şeye vurmak istiyordum. Asla bir şey söylememeliydim. Neden birinin bana inanacağını düşündüm bilmiyorum.

"Yapamazsın-"

Sarsılarak doğruldum, nefes nefese kalmıştım, ellerimdeki çarşaf şiddetle yırtılıyordu. Beni uyandıran aralıksız havlama sesine kulak verdiğimde kanımın çarpıntısının azalması bir an aldı.

Yüzümü ovuşturarak küfrettim, sonra Lucky asılı yorgana tırmanıp kendini yatağa atınca sıçradım. Sıçrayıp beni göğsümden yakaladı.

"aşkına, sakın !"

Mızımızlandı ve kucağıma kıvrıldı, kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oldu.

Onu yakaladım ve terli göğsüme yasladım. "Özür dilerim," diye mırıldandım başını okşayarak.

Gözlerimi kapatarak geri çekildim ve nabzımın yavaşlamasını dileyerek yatak başlığına yaslandım. Kendimi toparlamam birkaç dakika sürdü ve Lucky'yi okşamanın beni sakinleştirdiğini fark etmem de bir o kadar uzun sürdü.

Kendi kendime güldüm, sonra komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Saatin sabahın ikisini biraz geçmesi beni duraksattı. Güçlü olma, kendi saçmalıklarımla başa çıkma ihtiyacı da öyle.

Ama Eva'yı bir kabus hakkında konuşmak için ilk aradığımdan beri çok şey olmuştu. İyi şeyler.

"Selam," diye cevap verdi Eva, sesi halsiz ve seksi geliyordu. "İyi misin?"

"Sesini duyduğuma göre şimdi daha iyiyim."

"Köpek yavrusu sorunlarınız mı var? Ya da kabus mu görüyorsun? Belki de kendini oynak hissediyorsundur?"

Sakinlik üzerime çöktü. İtmek için hazırlanmıştım. Görünüşe göre bunun yerine beni rahatlatacaktı. İlk içgüdülerim ne olursa olsun, ona istediğini vermek için daha çok çabalamam için bir neden daha. Çünkü Eva mutlu olduğunda ben de mutlu oluyordum. "Belki de yukarıdakilerin hepsi."

"Tamam." Çarşaflar hışırdadı. "Baştan al, as."

"Sandığın kapısını kilitlersem Lucky söyleniyor ve uyuyamıyorum."

Güldü. "Sen yumuşak kalplisin. Numaran onda var. Onu ofisine mi yerleştirdin?"

"Hayır. İçeride havlıyor ve ben hala uyuyamıyorum. Sonunda sandığın kapısını kilitlemeden kapattım ve o da sakinleşti."

"Eğer onu kafeste eğitmezseniz idrarını kontrol etmeyi öğrenemeyecektir."

Kucağımda kıvrılmış uyuyan beagle'a baktım. "Beni bir kâbustan uyandırdı. Sanırım bunu bilerek yaptı."

Bir dakika sessiz kaldı. "Bir de bana sor."

Ben söyledim ve o dinledi. "Daha önce yatağa atlamaya çalışıyordu ama başaramadı," diye bitirdim. "O çok küçük ve yatak da çok yüksek. Ama beni uyandırmak için kıcını kaldırıp buraya geldi."

Nefesi hattın öbür ucuna sürüklendi. "Sanırım sen gürültü yaptığında o da uyuyamıyor."

Bir saniye sürdü, sonra güldüm. Rüyadan kalan sıkıntı bir esintideki duman gibi dağıldı. "Seni dizlerimin üzerine yatırıp tokatlamak için ani bir istek duyuyorum meleşim."

Sesi neşeyle ısınmıştı. "Dene bebeğim. Bak bakalım ne olacak."

Ne biliyordum. Bunu göremeyen oydu. Yine de. "Rüyana dönersek..." diye mırıldandı, "Biliyorum daha önce de söyledim. ama tekrar söyleyeceğim. Bence Hugh konusunu annene tekrar açmalısın. Acı verici olacağını biliyorum ama bence bu yapılmalı."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Bundan emin olamazsın."

"" Yer değiştirdim ve Lucky itiraz eden bir homurtu çıkardı. "Sana daha önce söylemeye fırsat bulamadım. Chris boşanma davası açtı."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Emin değilim. Bugün İrlanda'dan yeni duydum. İşten sonra Chris'le konuştum ama sadece evlilik sözleşmesinin üzerinden geçti ve bana bazı ek tavizler vermek istediğini söyledi. Evliliği bitirmek istemesinin konuşmadık."

"Sence Hugh'u öğrendiği için mi?"

İçimi çektim, onunla bu konuda konuşabildiğim için minnettardım. "Bence tamamen alakasız olamayacak kadar büyük bir tesadüf."

"Vay canına." Boğazını temizledi. "Sanırım üvey babanı gerçekten seviyorum."

Chris hakkında ne hissettiğimi söyleyemezdim. Bilmiyordum. "Annemin bu konuda üzgün olduğunu düşündüğümde... Bunu hayal edebiliyorum Eva. Onu gördüm. daha önce."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Ondan nefret ediyorum. Ondan bu şekilde nefret ediyordum. Onu o şekilde görmek beni incitti." "Onu seviyorsun. Sorun değil."

Ve Eva'yı sevdim. Yargılamadan yoksun olduğu için. Niteliksiz bağlılığı. Bu bana "Ben de memnunum." deme cesaretini verdi. Ne tür bir pislik annesinin canı yandığı için kendini iyi hisseder?"

Uzun bir duraklama oldu. "Seni incitti. *Hâlâ* canını yakıyor. Onun da yaralandığını görmek istemen doğal bir hayvani içgüdü. Ama bence senin sevindiğin şey bir... şampiyonunun olması. Ona bunun gerçekten başına geldiğini ve bunun iyi bir şey olmadığını söyleyen biri."

Gözlerim kapalıydı. Eğer bir şampiyonum varsa, o da karımdı.

"Geri gelmemi ister misin?" diye sordu.

Neredeyse hayır diyecektim. Bir kabustan sonraki rutinim uzun bir duş ve ardından kendimi işe vermektir. Bildiğim şey buydu, bununla nasıl başa çıktığım. Ama yakında benimle birlikte yaşayacak, hayatımı ihtiyacım olan ama tam olarak hazır olmadığım bir şekilde paylaşacaktı. Bunun için ayarlamalar yapmaya başlamam gerekiyordu.

Lojistikten de öte, onu o anda istiyordum. Onu görmek, koklamak, yakınımda hissetmek istiyordum.

"Gelip seni alacağım," dedim ona. "Hızlı bir duş alacağım ve yola çıkmadan önce sana mesaj atacağım."

"Tamam. Hazır olacağım. Seni seviyorum, Gideon."

Derin bir nefes aldım, kelimelerin içimden akıp gitmesine izin verdim. "Ben de seni seviyorum meleğim."

Güneşle birlikte tekrar uyandım, uyanık geçirdiğim saatlere rağmen dinlenmiş hissediyordum. Gerinirken sıcak ve tüylü bir şeyin koluma sürtündüğünü hissettim, ardından dostça bir dilin pazularıma değdiğini.

Tek gözümü açarak Lucky'ye baktım. "O şeyi ağzında tutamıyor musun?"

Eva sırt üstü yuvarlandı ve gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Onu suçlayamam. Çok ama çok lezzetlisin."

"Dilini buraya getir o zaman."

Başını bana doğru çevirdi ve gözleri açıldı. Saçları dağınık ve yanakları pembeydi.

Lucky'yi kucağıma aldım ve yanıma dönerken onu karnıma yasladım. Başımı bir elime dayayarak uykulu karımı seyrettim ve güne onunla birlikte yatağımda başlamanın verdiği nadir bir memnuniyet hissettim.

Aslında bu riske girmemeliydim. Eva, onu almaya gitmeden önce değiştirdiğim için çarşafLARımın halini görmemişti ama onlar uyurken verebileceğim zararın sadece küçük bir örneğiydi. Ne Lucky ne de karım ben uyurken yanımda güvende değildi. Sadece bir gecede birden fazla kâbus görmediğim için bu riski göze almıştım.

Ve Eva'yı şiddetle özlediğim için. Bu özleminde yalnız değildi. "Beni aradığına sevindim," diye mırıldandı.

Uzanarak parmak uçlarımı yanağında gezdirdim. "O kadar da kötü sonuçlanmadı." Hafifçe hareket etti ve elimi öptü.

Eva içimdeki en kötüyü gördü ve her seferinde beni daha çok sevdi. Bunu sorgulamayı bırakmıştım. Sadece onu hak etmem gerekiyordu ve hak . Bunun üzerinde çalışmak için bir ömrüm vardı.

"Bugün düşmanlara başka pusu kurmayı , değil mi?" Ben sordum.

"Hayır." Gerindi ve gözümü dolgun göğüslerinin atletinin yırtmaçlı pamuğuna yapıştığı yere çekti. "Ama biri beni pusuya düşürmeye karar verirse hazırım."

Lucky'yi yere bıraktım ve Eva'yı yakınımaya çekerek üzerine yuvarlandım. Bacakları içgüdüsel olarak genişledi ve yerleştim, sikimi amına doğru sallamak için kalçalarımı döndürdüm.

Nefes nefese kaldı ve omuzlarımı tuttu, gözleri . "Senden bahsetmiyordum, as."

"Ben biri değil miyim?" Yüzümü boynunun sıcaklığına gömdüm ve ona sokuldum. Cennet gibi kokuyordu, yumuşak ve tatlıydı. Tamamen seksiydi. Sertçe ona sürtündüm, iç çamaşırının ve pantolonumun ipeğinin arasından onun sıcaklığını hissettim. Benim için yumuşadı, beni vahşice tahrik edecek şekilde eridi.

"Hayır," diye fısıldadı, gözleri kararmıştı. Uzandı ve kıcımı kavradı, tırnaklarını geçirdi, beni teşvik etti. "Sen O'sun. Benim için tek kişisin."

Eva ne kadar lüks ve kadınsı olsa da Krav Maga sayesinde güçlenmişti. Bu beni de tahrik ediyordu. Başımı eğdim, ağzım onunkine . Kalbim çarpıyor, onun benim için ne anlama geldiğini kabul etmekte zorlanıyordu.

Bana hissettirdikleri çok taze ve yeniydi ama asla eskimeyecekti.

Belki de sahip olduğum her şeye bu yüzden katlanmıştım.

Onu bulduğumda kıymetini bilebildim. Onu asla hafife almam.

Karıma ait olmayan bir dil yan tarafımı yalayarak beni gıdıkladı. Sarsıldım, küfrettim ve Eva güldü.

Omzumun üzerinden, heyecanla zıplayan ve kuyruğunu çılgınca sallayan küçük suçluya baktım. "Dinle, Lucky. Adının hakkını veremiyorsun."

Eva kıkırdadı. "Terbiyeli olacağına dair verdiğin sözü tutmana yardım ediyor."

Bakışlarımı, tırnakları hâlâ kıcıma sıkıca olan karıma çevirdim. "Senin de uslu durman şartıyla."

Eva ellerini çekerek başının yanında tuttu ve parmaklarını salladı. Ama bakışları sıcaktı ve dudakları hızlı nefeslerle aralandı. Teni ateş gibi yanarken bile altımda titriyordu. Onun bana olan arzusu benim şiddetli ihtiyacımı yatıştırıyordu. Ve onun beklemeye olan bağlılığı, şimdi bunun nedenini bildiğim için, bana uzaklaşmak için güç verdi.

Ondan ayrılmak fiziksel olarak acı vericiydi. Onun acı dolu iniltileri içimde yankılanıyor, benimkileri yansıtıyordu. Sırt üstü düştüm ve hemen Lucky tarzı bir dil banyosuna maruz kaldım.

"Seni gerçekten seviyor." Eva yan yattı ve uzanıp kulaklarının arkasını kaşımaya başladı. Bu da onu ona doğru çekmenin hoş bir etkisi oldu. Lucky yüzünü sıvazlamaya devam ederken attığı kakhaha beni gülümsetti ağrıyan sikime rağmen.

Lanet köpekten, seks ve uyku eksikliğinden ve daha fazlasından şikayet edebilirdim. Ama gerçekten, hayatım isteyebileceğim kadar mükemmele yakındı.

İşe gittiğimde, sabahımı güçlenerek geçirdim.

Yeni GenTen oyun konsolunun piyasaya sürülmesi yakındı ve spekülasyonlar yaygınlaşırken, sanal gerçeklik bileşenini bir sır olarak tutmayı başarmıştık. VR her yerde geliştiriliyordu, ancak Cross Industries rakiplerinin yıllar ilerisindeydi. LanCorp'un PhazeOne sisteminin gelişmiş optikler ve artırılmış hız ile sadece bir revizyon olduğunu kesin olarak biliyordum. Önceki nesil GenTen ile rekabet edebilirdi ama hepsi bu kadardı.

Öğle yemeğinden kısa bir süre önce annemi aramak için zaman ayırdım.

"Gideon." Titreyerek iç çekti. "Sanırım duymuşsundur?"

"Evet. Özür dilerim." Acı çektiği belliydi. "Bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen bana haber ver."

"Evliliğimizde birdenbire mutlu olmayan kişi Chris," dedi acı bir şekilde. "Ve tabii ki hepsi benim suçum."

Ses tonumu yumuşattım ama kararlı bir şekilde konuştum. "Duyarsız olmak istemem ama ayrıntılar beni ilgilendirmiyor. Sen nasılsın?"

"Konuş onunla." Yalvarışı içtendi. Sesi çatallaştı. "Ona bir hata yaptığını söyle."

Nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Teklif ettiğim yardım kişisel değil, güvene dayalı bir yardımdı. Annemle olan ilişkimde kişisel hiçbir şey kalmamıştı. Yine de kendimi şöyle derken buldum: "istemeyeceksin ama yine de önereceğim. Terapiyi düşünmek isteyebilirsin."

Bir duraklama oldu. "Onca insan arasından *sizin* bunu önerdiğinizin inanamıyorum."

"Uyguladığım şeyi vaaz ediyorum." Bakışlarım gün içinde sık sık olduğu gibi eşimin fotoğrafına kaydı. "Eva çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra çift danışmanlığı önerdi. İlişkimizde daha fazlasını istiyordu. Ben de onu istiyordum, bu yüzden kabul ettim. Başlangıçta sadece hareket ediyordum, ama şimdi bunun gerçekten değerli olduğunu söyleyebilirim."

"Bütün bunları o başlattı," diye tısladı. "Sen çok akıllı bir adamsın Gideon, ama onun ne yaptığını göremiyorsun."

"Ve işte burada veda ediyorum anne," diye cevap verdim beni kızdırmadan önce. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Telefonu kapattım, sonra sandalyemde döndüm ve kendi etrafımda yavaşça bir tur attım. Her zaman eşlik eden hayal kırıklığı ve öfke

Annemle olan etkileşimler orada, kaynıyordu ama ben bunun her zamankinden daha fazla . Belki de yakın zamanda onu rüyamda gördüğüm için, asla bana dönmeyeceğini anladığım anı yeniden yaşıyordum.

Asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı *kasıtlı* olarak görmezden gelmeyi seçtim.

Yıllarca onun için bahaneler ürettim. Kendimi biraz rahatlatmak için beni korumayı reddetmesi için düzinelerce neden uydurdum. Ta ki onun da aynı şeyi tersten yaptığını, istismara uğradığım konusunda neden yalan söylediğine dair hikâyeler uydurduğunu ve böylece hiç olmamış gibi davranma kararıyla yaşayabildiğini fark edene kadar. Ben de bıraktım.

Beni bir anne olarak hayal kırıklığına uğratmıştı ama benim onu bir oğul olarak hayal kırıklığına uğrattığıma inanmayı tercih ediyordu.

Ve böyle devam etti.

Tekrar masama döndüğümde telefonu elime aldım ve kardeşimi aradım.

"Ne istiyorsun?" diye cevap verdi.

Yüzündeki çatık kaşları hayal edebiliyordum. Benimkine hiç benzemeyen bir yüz. Annemin üç çocuğundan sadece Christopher babasına annemizden daha çok benziyordu.

Hırçınlığı, tahmin edilebileceği gibi, onu yemlemek istememe neden oldu. "Sesini duymanın zevki. Başka ne olabilir ki?"

"Kes saçmalamay, Gideon. Kına yakmak için mi aradın? En büyük dileğin sonunda gerçekleşti."

Sandalyemde arkama yaslanarak tavana baktım. "Annenle babanın boşanmasına çok üzüldüğümü ama bana inanmazsın, o yüzden zahmet etmeyeceğim. Bunun yerine, bana ihtiyacın olursa senin için burada olduğumu söyleyeceğim."

"Cehenneme kadar yolun var." Telefonu kapattı.

Ahizeyi kulağımdan çektim ve bir süre havada tuttum.

Christopher'ın sandığının aksine, ondan her zaman hoşlanmamış değildim. Onu hayatımda memnuniyetle karşıladığım zamanlar olmuştu. Kısa bir süre için, bir yoldaşım olmuştu. Bir kardeş. Şu an hissettiğim düşmanlığı o hak etmişti. Ama önemli değil, ben

Hoşuna gitse de gitmese de onunla ilgilenecek ve çok kötü sağlayacaktı.

Ahizeyi yuvasına geri koyarak işe geri döndüm. Ne de olsa hafta sonu için acil bir işim olamazdı. Karımla birlikteyken tamamen iletişimsiz olmayı planlamıştım.

tamamen rahat bir şekilde oturan Dr. Petersen'i inceledim. Koyu renk, bol bir kot pantolon ve içine sokulmuş beyaz bir gömlek giymişti, onu hiç görmediğim kadar rahattı. Bunun mümkün olduğunca zararsız görünmek için kasıtlı bir karar olup olmadığını merak ettim. Artık terapistlerle olan geçmişimi biliyordu, onları neden her zaman bir dereceye kadar tehdit edici bulduğumu anlıyordu.

"Westport'taki hafta sonun nasıl geçti?" diye sordu.

"Seni aradı mı?" Geçmişte Eva terapide bir konuyu tartıştığımın emin olmak istediğinde, bunu önceden Dr. Petersen'e bildirirdi. Bu konuda homurdanırdım ve çoğu zaman bunu takdir etmezdim ama onun motivasyonu bana olan sevgisiydi ve bu konuda şikayet edemezdim.

"Hayır." Gülümsedi; nazik, neredeyse sevgi dolu bir gülümsemeydi bu. "Senin ve Eva'nın fotoğraflarını gördüm."

Bu beni şaşırttı. "Seni magazin haberlerini takip eden bir tip olarak düşünmezdim."

"Karım biliyor. Bana resimleri gösterdi çünkü onları çok romantik bulmuş. Ona katılmak zorundayım. İkiniz de çok mutlu görünüyorsunuz."

"Öyleyiz."

"Eva'nın ailesiyle nasıl geçiniyorsun?"

Kolumu kolçağın üzerine koyarak arkama yaslandım. "Richard Stanton'ı uzun yıllardır, Monica'yı ise son birkaç yıldır tanıyorum."

"Gündelik ve iş amaçlı tanıdıklar, kayınvalideden çok farklıdır." Anlayışlılığı beni kızdırdı. Yine de dürüst davrandım. "Bu... garipti. Gereksizdi ama üstesinden geldim."

Dr. Petersen'in gülümsemesi genişledi. "Bununla nasıl başa çıktınız?"

"Eva'ya odaklandım."

"Yani diğerleriyle aranızdaki mesafeyi korudunuz?"

"Her zamankinden daha fazla değil."

Tabletine notlar karaladı. "Perşembe günü seni gördüğümünden beri başka bir şey oldu mu?"

Ağzım alaycı bir şekilde çarpıldı. "Bana bir köpek aldı. Bir köpek yavrusu." Başını kaldırıp bana baktı. "Tebrik ederim."

Omuz silktilim. "Eva her şeyden gıdıklanıyor." "Onun köpeği mi o zaman?"

"Hayır. Tüm teçhizatı aldı ve onu kucağıma bıraktı." "Bu oldukça büyük bir taahhüt."

"Ona bir olmaz. Hayvanlar kendi kendilerine yetme konusunda iyidirler." O sabırla beklediği için ben de devam ettim. "Üvey babam boşanma davası açtı."

Dr. Petersen beni incelerken başını biraz eğdi. "Birkaç dakika içinde kayınvalidenizden yeni bir köpeğe, anne babanızın sona ermesine geçtik. Düzen için çabalayan biri için bu muazzam bir değişim."

Bu bariz olanı ifade ediyordu, bu yüzden bir şey eklemedim.

"Oldukça sakın görünüyorsun, Gideon. Eva ile işler iyi gittiği için mi?"

"Son derece iyi." Geçen haftaki terapi seansıyla olan tezatlığın çarpıcı olduğunu biliyordum. Eva'dan ayrıldığım için paniğe kapılmışım, onu kaybedeceğim diye dehşete düşmüş ve çılgına dönmüştüm. Duygularımı ıstırap verici bir netlikle hatırlayabiliyordum ama ne kadar çabuk çözüldüğümü kabul etmekte zorlanıyordum. O çaresiz adamı tanıyamıyordum, onu kendim hakkında bildiklerimle bağdaştıramıyordum.

Yavaşça başını salladı. "Bahsettiğiniz üç şeyi en önemliden en az önemliye doğru nasıl sıralarsınız?"

"Bu sizin önem tanımınıza göre değişir." "Yeterince adil. Sizi en çok hangisinin etkilediğini söylersiniz?" "Köpek."

"Bir adı var mı?"

Kendimi gülümsemekten alıkoydum. "Adı Lucky."

Nedeni ne olursa olsun bunu not etti. "Eva'ya bir evcil hayvan alır mıydın?"

Soru beni şaşırttı. Gerçekten düşünmeden cevap verdim. "Hayır."

"Neden olmasın?"

Bunu bir dakika düşündüm. "Sizin de gibi, bu bir taahhüt." "Seni bu taahhüdü üstlenmeye zorladığı için kızgın mısın?"

"Hayır."

"Lucky'nin hiç fotoğrafı var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Emin değilim." Tabletini bir kenara bıraktı ve bakışlarımı tuttu. "Bir dakika sabret."

"Tamam."

"Evcil hayvan edinmek büyük bir sorumluluktur, tıpkı bir çocuk evlat edinmek gibi. Yiyecek ve barınak için, arkadaşlık ve sevgi için size bağımlıdırlar. Köpekler kedilerden ya da diğer hayvanlardan daha fazla."

"Bana öyle söylendi," dedim kuru bir sesle.

"İçinde doğduğunuz ve evlendiğiniz bir aileniz var ama kendinizi her ikisinden de ayrı tutuyorsunuz. Onların faaliyetleri ve sizi anlamlı bir şekilde etkilemez çünkü onlara izin vermezsiniz. Hayatınızın düzenini bozarlar, bu yüzden onları rahat bir mesafede tutarsınız."

"yanlış bir şey görmüyorum. Ailenin kimi seçtiğin olduğunu söyleyen tek kişi kesinlikle ben değilim."

"Eva dışında kimi seçtin?" "Bu... bir seçim değildi."

Onu zihnimde ilk gördüğüm zamanki haliyle canlandırdım. Egzersiz yapmak için giyinmişti, yüzü doğal olarak çıplaktı, muhteşem vücudu formda fitness kıyafetleriyle sarılmıştı. Tıpkı Manhattan adasındaki diğer binlerce kadın gibi, ama orada olduğumu bile bilmeden beni yıldırım gibi çarpmıştı.

Dr. Petersen, "Benim endişem, onun sizin için bir başa çıkma mekanizması haline gelmiş olması," dedi. "Sizi seven ve size inanan birini buldunuz,

Sizi destekleyen ve size güç veren biri. Birçok açıdan, sizi gerçekten anlayacak tek kişinin o olduğunu hissediyorsunuz."

"Bunu yapmak için eşsiz bir konumda bulunuyor."

"O kadar da benzersiz değil," dedi nazikçe. "konuşmalarınızın dökümlerini okudum. İstatistiklerin farkındasınız."

Evet, tanıştığım her dört kadından birinin cinsel istismara maruz kaldığını biliyordum. Ama bu, hiçbirinin Eva'nın uyandırdığı yakınlık hissini uyandırmadığı gerçeğini değiştirmiyordu. "Eğer bir nokta varsa, Doktor, ona gelmenizi istiyorum."

"Diğer herkesi dışlayarak kendini Eva'ya kapatma eğilimine karşı dikkatli olmanı istiyorum. Ona bir evcil hayvan hediye edip etmeyeceğinizi sordum, çünkü bunu yapacağınızı düşünemiyorum. Bu, sizin odağınız ve şefkatiniz tamamen ona odaklanmışken, onun odağını ve şefkatini az da olsa sizden uzaklaştıracaktır."

Parmak uçlarımı kanepenin koluna vurdum. "Bu yeni evliler için alışılmadık bir durum değil."

"Bu senin için alışılmadık bir durum." Öne doğru eğildi. "Eva Lucky'yi sana neden verdiğini söyledi mi?"

Tereddüt ettim, bu kadar mahrem bir şeyi kendime saklamayı tercih ettim. "Daha fazla koşulsuz sevgiye sahip olmamı istiyor."

Gülümsedi. "Ve eminim ki senin de buna karşılık verdiğini görmek ona büyük bir zevk verecektir. Ona ve bana açılman için seni çok zorladı. Şimdi sen bu adımları attığına göre, o da senin başkalarına açılmanı isteyecektir. Yakın çevresi ne kadar geniş olursa o kadar mutlu olur. Seni bunun içine çekmek istiyor, senin onu bunun dışına çekmeni değil."

Ciğerlerim uzun, derin bir nefesle genişledi. Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de haklıydı.

Dr. Petersen tekrar yaslandı ve tabletinin ekranında bir şeyler karalamaya devam ederek söylediklerini anlamam için bana zaman tanıdı.

Ona aklımda olan bir şeyi sordum. "Sana Hugh'dan bahsettiğimde..."

Tüm dikkatini bana verdi. "Evet?"

"Şaşırmış görünmüyordun."

"Ve nedenini bilmek istiyorsun." Bakışları nazikti. "Belirli işaretler vardı. Çıkarım yaptığımı söyleyebilirim ama bu tam olarak doğru olmaz."

Telefonumun cebimde vızıldadığını hissettim ama Dr. Petersen ile görüşmelerim sırasında kullandığım rahatsız etmeyin ayarını sadece bir avuç insanın atlamaya programlı olduğunu bilmeme rağmen görmezden geldim.

"Eva'yı New York'a taşındıktan kısa bir süre sonra gördüm," diye devam etti. "Bana iki istismar mağdurunun anlamlı bir ilişki yaşamasının mümkün olup olmadığını sordu. Sadece birkaç gün sonra sen benimle iletişime geçtin ve Eva ile seni bir çift olarak görmenin yanı sıra seninle de görüşmeye açık olup olmadığımı sordun."

Nabzım hızlandı. "O zaman ona söylememiştim. Bir süre sana gelene kadar da söylemedim."

Ama kabuslar görüyordum, gerçekten kötü olanlar son zamanlarda daha seyrek geliyordu.

Telefonum tekrar çaldı ve çıkardım. "Affedersiniz."

Angus'tu. *Ofis kapısının önündeyim*, ilk o mesaj atmıştı. *Bu sefer acil.*

Omurgam sertleşti. Angus çok iyi bir nedeni olmadan beni rahatsız etmezdi. Ayağa kalktım. "Bunu kısa kesmek zorundayım," dedim Dr. Petersen'a.

Tabletini bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Her şey yolunda mı?" "Eğer değilse, eminim Perşembe günü haberiniz olur." Elini sıktım. hızla ofisten çıktı ve koridora çıkmadan önce boş resepsiyon alanından geçti.

Angus orada durmuş, suratsız suratsız bakıyordu. Hiç vakit kaybetmedi. "Polis Eva'yla birlikte çatı katında."

Kanım buza dönüştü. Angus'un yanıma asansöre doğru yürüdüm. "Neden?"

"Anne Lucas taciz suçlamasında bulundu."

Taze demlenmiş kahveyi üç fincana doldururken ellerim titriyordu. Bunun çok kızgın olduğum için mi yoksa korktuğum için mi olduğunu bilemiyordum.

Kesinlikle, ben her ikisiydim. Bir polis kızı olarak, kolluk kuvvetlerinin mavi duvarının arkasında çalışanların uyduğu yazılı olmayan kuralları anlıyordum. Ve Nathan'ın ölümüyle ilgili olarak Gideon'la yaşadığımız onca şeyden sonra, şimdi iki kat daha tetikteydim.

Ama benimle konuşmak isteyenler cinayet masasından Dedektif Graves ve Michna değildi. Bunun beni daha az mı yoksa daha çok mu endişelendirdiğine karar veremiyordum. Tabiri caizse, onlar tanıdığım şeytanlardı. Shelley Graves'e müttefik diyecek kadar ileri gitmesem de, hâlâ cevapsız soruları varken davayı bırakmıştı.

Bu sefer kapımıza gelenler Memur Peña ve Williams'tı.

Ve onları bana gönderen Anne Lucas'tı. Lanet olası kaltak.

Blaire Ash ile olan randevumu kısa kesmek zorunda kalmıştım.

Tasarımcının özel asansörden çıktığında lobideki memurların geçmesi kaçınılmazdı. Ne yapacağı konusunda endişelenecek vaktim yoktu.

bunu yapmak. Bunun yerine, Raúl'ü aramak ve Arash Madani'yi bulmasını söylemek için kısa bir süre yalnız kaldım. Gideon'u aramak istedim ama o Dr. Petersen ile birlikteydi ve bunun daha önemli olduğunu düşündüm. Polisi ben halledebilirdim. Temel bilgileri biliyordum: Bir avukat bulundurun ve kısa ve öz konuşun. Ayrıntıya girme ya da sorulmayan bilgileri verme.

Üç fincan kahveyi servis tepsisine koyduktan sonra yarım buçukları içine dökecek bir şey .

Memur Peña, ortağıyla birlikte şapkalarını kollarının altına sıkıştırmış halde mutfağa girerken, "Zahmet etmenize gerek yok Bayan Tramell," dedi.

Peña'nın bebek gibi bir yüzü vardı, bu da onu olduğundan daha genç gösteriyordu ki tahminimce benim yaşıma yakındı. Williams minyon, kıvrımlı, siyah bir kadındı ve keskin polis gözleri bana asla görmek istemeyeceğim şeyler gördüğünü söylüyordu.

Onlardan oturma odasında beklemelerini istemiştım ama onun yerine beni takip etmişlerdi. Bu beni avlanmış gibi hissettirdi, ki eminim niyetlerinin bir parçası da buydu.

"Sorun değil." Yarım buçuk konusunda klas davranmaya çalışmaktan vazgeçtim ve kutuyu adaya koydum. "Avukatımın gelmesini bekliyorum, yani bu arada yapabileceğim pek bir şey yok."

Memur Williams, neden avukat tutma ihtiyacı hissettiğimi merak gibi soğukkanlılıkla bana baktı.

Kendimi haklı çıkarmak zorunda değildim ama neden temkinli olduğumu bilmelerinden zarar gelmeyeceğini biliyordum. "Babam Kaliforniya'da çalışıyor. Tavsiyesine uymazsam beni azarlar."

Kilerden çıkardığım şeker kutusunu aldım ve hepsini adaya taşımadan önce tepsinin üzerine koydum.

"Kaliforniya'nın neresinde?" Peña bir kupa kapıp sade kahvesini alarak sordu.

"Oceanside."

"San Diego bölgesi, değil mi?"

Güzel bir yer." "Evet, öyle."

Williams kahvesini bir fiske yarım buçuk ve şekerle aldı ve doğrudan kutudan doldurdu. "Bay Cross burada mı?"

"Toplantıda."

Kupasını dudaklarına götürürken bakışlarını benden ayırmadı. "Yukarı çıktığımızda giden adam kimdi?"

Ses tonundaki kasıtlı rahatlık beni Arash'a haber gönderdiğime memnun etti. Sorunun sadece havadan sudan bir konuşma olduğuna bir an bile inanmadım.

"Blair Ash. Yaptığımız bazı tadilatlar üzerinde çalışan bir iç mimar."

"Burada mı yaşıyorsun?" Peña sordu. "Yukarı Batı Yakası'nda size ait olduğunu duyduğumuz bir daireye uğradık."

"Taşınmak üzereyim."

Adaya doğru eğildi ve etrafına bakındı. "Güzel bir yer." "Ben de öyle düşünüyorum."

Williams gözüme çarptı. "Gideon Cross'la uzun zamandır mı çıkıyorsunuz?"

"Aslında o benimle evli," dedi Gideon kapıda belirerek.

Peña doğruldu, hızla yutkundu. Williams elindeki bardağı biraz kahve dökecek kadar kuvvetle yere bıraktı.

Gideon'un bakışları hepimizin üzerinde gezindi, sonra benimkilerle kilitlendi. Mükemmel görünüyordu; takım elbisesi tertemiz, kravatı kusursuzca düğümlemiş, siyah saçları o vahşi güzellikteki yüzünü çerçevesiyordu. Şehvetli ağzının etrafında hafif bir kirli sakal gölgesi vardı. Bu ve saçlarının seksi uzunluğu Medeni görünümüne tehlikeli bir hava katıyordu.

Aramızda duran iki polis bile onu gördüğümde içime dolan açlık azaltamazdı.

Sanki New York'un en iyi iki adamının beni sorgulamak için orada olması çok doğal bir şeymiş gibi takım elbise ceketini silkerek bana doğru gelmesini izledim. Ceketini adadaki bar taburesinin arkasına fırlattı ve kahvemi elimden aldı ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Gideon Cross," dedi ve her iki memura da elini uzattı. "Bu da avukatımız Arash Madani."

O sırada Arash'ın kocamın arkasından mutfağa girdiğini fark ettim. Benim gibi Gideon'a odaklanmış olan memurlar da onu fark gibiydiler.

Kendinden son derece emin, koyu renk yakışıklılığı ve kolay çekiciliğiyle Arash odaya girdi ve geniş bir gülümsemeyle kendini tanıtarak yönetimi devraldı. Gideon'la aralarındaki fark dikkat çekiciydi. Her iki adam da zarif, yakışıklı ve dengeliydi. İkisi de nazikti. Ama Arash ulaşılabilir, ilişki kurulabilir biriydi. Gideon ise heybetli ve mesafeliydi.

Başımı kaldırıp kocama baktım ve onun fincanımdan içişini izledim. "Bunun yerine sade kahve ister misiniz?"

Eli sırtımda gezindi, gözleri memurlarda ve Arash'taydı. "Ben de isterim."

"Burada olmanız iyi oldu Bay Cross," dedi Peña. "Dr. Lucas da size karşı bir şikayette bulundu."

Arash bir saat sonra memurlara asansörü sonra, "Çok eğlenceliydi," dedi.

Gideon bir şişe malbec'i ustalıkla açarken ona bir bakış fırlattı. "Eğer eğlence anlayışın buysa, daha fazla dışarı çıkmalısın."

"Bu gece bunu yapmayı planlıyordum - çok ateşli bir sarışınla, ekleyebilirim - ta ki senin çağrını alana kadar." Arash adadaki bar taburelerinden birini çekip oturdu.

Bütün fincanları topladım ve lavaboya taşıdım. "Teşekkür , Arash."

"ederim."

"Eminim mahkeme salonlarına çok sık girmiyorsunuzdur ama bir dahaki sefere girdiğinizde ben de orada olmak istiyorum. Sen harikasın."

Sırıttı. "Sana haber vereceğimden emin olabilirsin."

"İşini yaptığı için ona teşekkür etme," diye mırıldandı Gideon. Koyu kırmızı şarabı üç bardağa doldurdu.

"İşini iyi yaptığı için ona teşekkür ediyorum," diye karşılık verdim, Arash'ın çalışma şeklinden hâlâ etkilenmişim. Avukat karizmatik ve silahsızdı, aynı zamanda amacına hizmet ettiğinde alçakgönüllüydü. Herkesi rahatlatıyor, sonra da en iyi saldırı açısını bulurken konuşmayı onların yapmasına izin veriyordu.

Gideon bana kaşlarını çattı. "Ona ne yapması için bu kadar para verdiğimi sanıyorsun? Siktir git mi?"

"Geri çekil, as," dedim sakince. "O kaltağın seni etkilemesine izin verme. Ve bana karşı bu tonda konuşma. Ya da arkadaşına."

Arash bana göz kırptı. "Sanırım beni bu kadar çok sevmeni kıskanıyor."

"Ha!" Sonra Gideon'un Arash'a nasıl ters ters baktığını gördüm ve kaşlarım havaya kalktı. "Ciddi misin?"

"Konuya geri dönelim. Bunu nasıl düzelteceksin?" diye meydan okudu kocam, şarap kadehinin kenarından arkadaşına hançer gibi bakarak.

"Batırdığın işi mi düzeltiyorsun?" Arash kahverengi gözleri sessiz bir kahkahayla parlayarak sordu. "İkiniz de Anne Lucas'a bunun için cephane sağladınız."

iki ayrı olayda iş yerine gitmiş. Hikayesini Eva'ya karşı küçük bir saldırı suçlamasıyla süslediği için çok şanslısınız. Gerçeğe bağlı kalsaydı, ikinizin de boğazını sıkardı."

Buzdolabına gittim ve akşam yemeği için bir şeyler hazırlamaya başladım. Bütün akşam aptallık ettiğim için kendime kızıyordum. Gideon'la olan evlilik dışı kirli ilişkisini gönüllü olarak ifşa edebileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Akıl sağlığı camiasının namuslu bir üyesi olması gerekiyordu ve kocası da saygın bir çocuk doktoruydu.

Onu hafife almıştım. Ve onun tehlikeli olduğu konusunda beni uyaran Gideon'u . Sonuç olarak, önce Gideon'un bir terapi seansı sırasında ofisine dalması, ardından da iki hafta sonra onu iş yerinde tekrar pusuya düşürmem konusunda haklı bir şikayeti vardı.

Arash, Gideon'un hızlıca kendisine uzattığı bardağı aldı. "Bölge savcısı bir olayı yanlış bildirdiği için onun peşine düşmeye karar verebilir ya da vermeyebilir ama güvenlik kayıtları aksini kanıtlarken Eva'yı kendisine el kaldırmakla suçlayarak güvenilirliğini zedeledi. Bu arada, buna sahip olduğun için çok şanslısın."

Anne Lucas'ın çalıştığı binanın gerçekten de Gideon'a ait olduğunu öğrenmek beni pek şaşırtmamıştı. Kocamın kontrole ihtiyacı vardı ve Lucas'ların her ikisinin de işlerini bu şekilde elinde tutmak tam ona göre idi.

"Bunu söylemeye gerek yok," diye devam etti Arash, "ama bir deliyle karşıya kaldığınızda çatışmaya girmeyin."

Gideon kaşlarını bana doğru kaldırdı. Canımı sıkıyordu ama haklıydı. Bana öyle söylemişti.

Avukat ikimize de uyarıcı bakışlar attı. "Onun hatalı saldırı şikayetini reddettirmek için çalışacağım ve bunu bizim lehimize kullanıp kullanamayacağıma bakacağım. karşı taciz davası açarak avantaj sağlayacağım. Ayrıca ikiniz ve Cary Taylor için koruma kararı çıkarttırmaya çalışacağım ama ne olursa olsun hepinizin ondan çok ama çok uzak durmanız gerekiyor."

"Kesinlikle," diyerek onu temin ettim ve arkasından geçerken kocamın ince, gergin kışını avuçlama fırsatını yakaladım.

Omzunun üzerinden bana alaycı bir bakış attı. Ben de ona bir öpücük verdim.

En ufak bir kıskançlık hissetmesi bile beni gıdıklıyordu. Arash'la ilgili en etkileyici şey, Gideon'un yanında kendi başına kalabilmesiydi; kesinlikle onu geçemezdi. Arash'ın en az kocam kadar tehditkâr olabileceğini görmüş olsam da, bu onun varsayılan ayarı değildi.

Gideon her zaman tehlikeliydi. Kimse onu başka bir şeyle karıştırmazdı. Bu yönünden çok etkilenmişim ve onu asla evcilleştiremeyeceğimi anlamıştım. Tanrım, ne kadar da muhteşemdi. O da bunu biliyordu. Onun tarafından ne kadar büyülendiğimi biliyordu.

Ama yeşil gözlü canavar yine de onu alt edebilirdi.

"Akşam yemeğine kalacak mısınız?" Arash'a sordum. "Henüz ne yapacağımı bilmiyorum ama planlarınızı mahvettik ve bunun için kendimi kötü hissediyorum."

"Daha çok erken." Gideon şarabından derin bir yudum aldı. "Başka planlar yapabilir."

"Akşam yemeğine kalmayı çok isterim," dedi Arash hınzırca sırıtarak.

Bir kez daha dokunmadan duramadım, şarabımı almak için kocamın etrafına uzandım ve bu sırada kalçasını okşadım. Göğüslerimi okşadım. Elimi çektiğimde sırtına doğru.

Yıldırım hızıyla Gideon'un eli bileğimi yakaladı. Sıktı ve içimden bir uyarılma ürpertisi geçti.

O mavi gözler bana döndü. "Yaramazlık mı yapmak istiyorsun?" diye sordu ipek gibi.

Onun için anında çaresiz kalmıştım. Çünkü çok havalı ve vahşi bir şekilde medeni görünüyordu, temelde sevişmek isteyip istemediğimi sorarken tamamen kontrol altındaydı.

Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hafif bir vızıltı duydum. Beni hâlâ bileğimden tutan Gideon adanın öbür ucundaki Arash'a baktı. "Telefonumu uzat."

Arash bana baktı ve başını salladı, bir yandan da Gideon'un telefonunu bar taburesinin üzerindeki takım elbise ceketinden çıkarmaya çalışıyordu. "Ona nasıl , asla bilemeyeceğim."

"Yatakta harikadır," diye takıldım, "ve orada huysuz değildir, yani.."

Gideon beni kendi tarafına çekti ve kulak mememi ısırdı. Meme uçlarım sert noktalar halinde gerildi. Boynuma karşı neredeyse duyulmayacak şekilde hırladı.

Arash'ın duymasını umursadığından şüpheliydi.

Nefes nefese, kendimi geri çektim ve yemek yapmaya odaklanmaya çalıştım. Daha önce Gideon'un mutfağını ele geçirmemiştim, kahveyi hazırlarken gözüme çarpanlar dışında neyin nerede ya da ne stokladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Polisi aradım. Bir soğan, bir bıçak ve kesme tahtası buldum. Dikkatimi dağıttığı için ne kadar minnettar olsam da, ikimizi de heyecanlandırmaktan başka bir şey yapmam gerekiyordu.

Gideon telefonda iç çekerek, "Tamam," dedi. "Ben de geliyorum."

Kafamı kaldırdım. "Bir yere mi gitmen gerekiyor?"

"Hayır. Angus Luckyyi getiriyor."

Sırıttım.

"Lucky kim?" Arash sordu. "Gideon'un köpeği."

Avukat uygun bir şekilde şok olmuş görünüyordu. "Köpeğiniz mi var?" "Artık var," dedi Gideon hayıflanarak ve mutfaktan çıktı.

Bir süre sonra çenesini mutlu bir şekilde yalayan, kıvranan bir Lucky ile geri döndüğünde eridim. Orada, yelege ve gömlek kollarıyla, bir endüstri devi, küresel bir güç merkezi olarak duruyordu ve gelmiş geçmiş en sevimli köpek yavrusu tarafından boğuluyordu.

Telefonunu aldım, kilidini açtım ve bir fotoğraf çektim. Bu en kısa zamanda bir çerçeveye girecekti.

O sırada Cary'ye mesaj attım. *Selam, ben Eva. Akşam yemeği için çatı katına gelmek ister misin?*

Cevap vermesi için bir süre bekledikten sonra Gideon'un telefonunu bıraktım ve doğramaya geri döndüm.

Arash'a veda ettikten sonra oturma odasına döndüğümüzde Gideon'a, "Anne konusunda seni dinlemeliydim," dedim. "Özür dilerim."

Sırtımın alt kısmındaki eli daha uzağa kayarak belimi kavradı. "Olma."

"Benim inatçılığım la uğraşmak senin için sinir bozucu olmalı." "Yatakta harikasin ve orada inatçı değilsin, yani ..."

Sözlerimi bana geri fırlattığında güldüm. Mutluydum. Akşamı onunla ve Arash'la geçirmek, arkadaşıyla ne kadar rahat ve kolay olduğunu izlemek, çatı katında evimmiş gibi dolaşabilmek

...

"Kendimi evli hissediyorum," diye mırıldandım ve daha önce hiç hissetmediğimi fark ettim. Yüzüklerimiz ve yeminlerimiz vardı ama bunlar evliliğin süsleriydi, gerçekliği değil.

"Öyle yapmalısın," diye cevap verdi, tanıdık bir kibirle, "çünkü hayatının geri kalanında öylesin ve öyle olacaksın."

Kanepeye yerleşirken ona baktım. "Öyle mi?"

Bakışları Lucky'nin uyuduğu şöminenin yanındaki oyun parkına gitti. "Kendimi evcilleşmiş hissedip hissetmediğimi mi soruyorsun?"

"Bu asla olmayacak," dedim kuru bir sesle.

Gideon bana baktı, araştırıyordu. "Olmamı istiyor musun?"

Elimi kalçasında gezdirdim, çünkü kendime engel olamıyordum. "Hayır." "Bu gece... Arash'ın burada olması hoşuna gitti."

Ona bir bakış attım. "Avukatını , değil mi? Bu çok saçma olurdu."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum." Kaşlarını çatı. "Ama kastettiğim bu değildi. İnsanları ağırlamaktan hoşlanıyorsun."

"Evet." Kaşlarımı çatı. "Öyle değil mi?"

Başka tarafa baktı, dudakları büzülmüştü. " değil."

Sustum. Gideon'un evi onun mabedi. Benden önce buraya hiç kadın getirmemişti. Erkek arkadaşlarını ağırladığını düşünmüştüm ama belki de öyle değildi...? Belki de çatı katı herkesten uzaklaştığı yerd.

Elini uzattım. "Özür dilerim, Gideon. Önce sana sormalıydım. Bunu düşünmedim ama düşünmeliydim. Bu senin evin-"

"Evimiz," diye düzeltti ve tekrar bana odaklandı. " özür diliyorsun? Burada istediğin her şeyi yapmaya hakkın var. Hiçbir şey için benden izin almak zorunda değilsin."

"Ve kendi evinizde istila edilmiş hissetmemelisiniz."

"Evimiz," diye tersledi. "Bu kavramı kavraman gerek Eva.

Çabuk ol."

Ani öfke patlaması karşısında irkildim. "Sen delisin."

Ayağa kalktı ve sehpanın etrafında döndü, vücudu gerginlikle titreşiyordu. "Kendini evli hissetmekten evimde misafirmişsin gibi davranmaya başladın."

"Bizim evimiz," diye düzelttim. "Yani onu paylaşıyoruz ve burada eğlenmememizi tercih ettiğini söyleme hakkına ."

Gideon bir elini saçlarının arasından geçirdi, bu giderek artan tedirginliğinin kesin bir işaretiydi. "Bu umurumda bile değil."

"Kesinlikle biliyormuş gibi davranıyorsun," dedim eşit bir şekilde.

"aşkına." Yüzünü bana döndü, elleri zayıf kalçalarının üzerindeydi. "Arash benim arkadaşım. Ona yemek pişirmen neden umurumda olsun ki?"

Kıskançlığa geri mi dönüyorduk? "Senin için yemek pişirdim ve onu da bize katılmaya davet ettim."

"İyi. Her neyse."

"İyi görünmüyor, çünkü kızgınsın." "Kızgın değilim."

"Kafam karıştı ve bu beni kızdırmaya başladı."

Çenesi gerildi. Arkasını döndü, şömineye doğru yürüdü ve şöminenin üzerine yerleştirdiğim aile fotoğraflarına baktı.

Birden bunu yaptığımı pişman oldum. Onu olması gerekenden daha hızlı değişime zorladığımı kabul eden ilk kişi ben olurdum ama bir sığınağa, gardını indirebileceği sessiz bir yere olan ihtiyacını anlıyordum. Onun için öyle olmak istedim, evimizin onun için öyle olmasını istedim. Eğer burayı kaçınmak isteyeceği bir yer haline getirirsem - eğer *benden* kaçınmayı daha kolay bulursa - *o zaman* etkili bir şekilde tehlikeye atmış olurdum.

Her şeyden çok değer verdiğim evliliğimi.

"Gideon. Lütfen konuş benimle." Belki bunu da zorlaştırmıştım. "Eğer çizgiyi aştıysam, bana söylemelisin."

Kaşlarını çatarak tekrar bana döndü. "Sen neden bahsediyorsun?" "Bilmiyorum.

Bana neden kızgın olduğunu anlamıyorum. Bana yardım et. anlıyorum."

Gideon hayal kırıklığı içinde bir iç çekti, sonra bana odaklandı. Sahip olduğum her sırrı açığa çıkaran lazer gibi bir hassasiyet. "Eğer dünyada başka kimse olmasaydı, sadece sen ve ben olsaydık, bu benim için sorun olmazdı. Ama bu senin için yeterli olmazdı."

İrkilerek arkama yaslandım. Zihni asla haritasını çıkaramayacağım bir labirent gibiydi. "Sadece benimle ve başka hiç kimseyle -sonsuz dek- iyi olur muydun? Ezilecek rakipler yok mu? Planlayacak küresel bir hakimiyet yok mu?" Homurdandım. "Aklımı kaçıracak kadar sıkılırdın."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Bildiğim bu."

"Peki ya sen?" diye meydan okudu. "Davet edeceğin arkadaşların ve karışacağın başka bir hayat olmasaydı nasıl idare ederdin?"

Bakışlarım daraldı. "Ben karışmam."

Bana sabırlı bir bakış attı. "Başka kimse olmasaydı, ben senin için yeterli olur muydum?"

"Başka kimse yok." "Eva.

Soruya cevap ver."

Nereden hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bu sadece ona cevap vermemi kolaylaştırdı. "Beni çok etkiliyorsun, bunu biliyor musun? Hiç sıkıcı değilsin. Seninle baş başa bir ömür bile seni anlamaya yetmez."

"Mutlu olabilir misin?"

"Seninle baş başa kalmak mı? Bu cennet olurdu." Ağzım kıvrıldı. "Bir Tarzan fantezim var. Sen Tarzan, ben Jane."

Omuzlarındaki gerginlik gözle görülür bir şekilde azaldı ve ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bir aydır evliyiz. Bunu neden şimdi duyuyorum?"

"Ucubeyi çıkarmadan önce birkaç ay bekleyeyim dedim." Gideon bana nadir görülen geniş bir gülümseme attı ve bu beynimi kızarttı.

"Fantezi nasıl gidiyor?"

"Ah, bilirsin." Bir elimi umursamazca salladım. "Ağaç ev, peştamal.

Hava sizi terletecek kadar sıcak ama çok da sıcak değil. Sen

sevişme arzusuyla yanıp tutuşuyor olabilirsin ama bunu yapma konusunda hiç tecrüben yok. Sana nasıl yapılacağını göstermem gerekecek."

Bana baktı. "Benim *bakire* olduğum bir cinsel fantezin mi var?"

İnançsızlığına gülmemek için büyük çaba harcadım. "Her yönden," dedim büyük bir ciddiyetle. "Benimkinden önce hiç göğüs ya da kadın amı görmedin. Bana nasıl dokunacağını, nelerden hoşlandığımı sana göstermek zorundayım. Çabuk anlıyorsun, ama sonra elimde vahşi bir adam var. Doyamazsın."

"Bu gerçek." Mutfağa doğru yöneldi. "Senin için bir şeyim var."

"Peştamal mı?"

Omzunun üzerinden cevap verdi. "Peki ya ne var?"

Ağzım kıvrıldı. Elinde şarapla geri gelmesini bekliyordum. Elinde küçük ve parlak kırmızı bir şey olduğunu görünce doğruldum, Cartier olduğunu anladığım bir renk ve şekil. "Bir hediye mi?"

Gideon kendinden emin, seksi adımlarıyla aramızdaki mesafeyi geçti. Heyecanla dizlerimin üzerine çöktüm. "Ver bana, ver bana."

Otururken elini havada tutarak başını salladı. "Sana henüz vermediğim bir şeye sahip olamazsın."

Ellerimi kalçalarımaya koyarak tekrar yere çöktüm.

"Sorularınıza cevap olarak..." Parmak uçlarını yanağımda gezdirdi. "Evet, kendimi evli hissediyorum."

Nabzım çırpındı.

"Eve senin yanına gelmek," diye mırıldandı, bakışları ağızımdaydı, "mutfağımızda yemek hazırlamanı izlemek. Lanet olası Arash burada olsa bile. İstediğim şey bu. Seni. İnşa ettiğimiz bu hayatı."

"Gideon..." Boğazım yandı.

Elindeki kırmızı süet keseye baktı. Keseyi kapalı tutan düğmeyi çevirerek açtı ve iki platin hilali avucunun içine boşalttı.

"Vay canına." Elim boğazıma gitti.

Sol bileğimi tuttu ve yavaşça kucağına çekti, bileziğin bir yarısını altına kaydırды. Diğer yarısını bana doğru tuttu, böylece görebiliyordum.

içine bir şey yazdığını fark ettim.

HER ZAMAN BENİM. SONSUZA KADAR SENİN. -GIDEON

"Tanrım," diye nefes aldım, kocamın bileziğin üst yarısını alt yarısına izlerken. "Bu seni çok fena yatağa atacak."

Yumuşak kahkahası beni ona daha da aşık etti.

Bileziğin tüm bandını çevreleyen bir vida motifi vardı ve yanlarda küçük bir tornavidayla sabitlediği iki gerçek vida bulunuyordu.

"Bu," dedi tornavidayı kaldırarak, "benim."

O olmadan bileziği çıkaranlayarak cebine sokmasını izledim. İstedğimden değil. Ona ve onun romantik ruhunun kanıtına zaten değer veriyordum.

"Ve bu"-Kalçalarını kavradım, kollarımı omuzlarına attım

-"benimdir."

Elleri belimi kavradı, başını geriye eğerek boğazını araştıran dudaklarına gösterdi. Teslimiyet değildi. Bu hoşgörüydü ve bu sadece Bana uyar.

"Beni yatağa götür," diye fısıldadım, dilim kulağının kabuğunu çevreliyordu.

Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni tutarak ayağa kalkarken kaslarının gevşediğini, sonra da zahmetsizce esnediğini hissettim. Gırtlaktan bir takdir mırıltısı verdim ve beni oturma odasından dışarı taşımadan önce kıcıma vurarak beni daha yükseğe kaldırdı.

Nefes nefese kalmıştım, kalbim hızla çarpıyordu. Ellerim her yerdeydi, saçlarında ve omuzlarında geziniyor, kravatını çözüyordum. Tenine ulaşmak, onu ten tene hissetmek istiyordum. Dudaklarım yüzünde geziniyor, ulaşabildiğim her yeri öpüyordu.

Adımları amaçlıydı ama yavaştı. Nefes alış verişini düzgün ve sabitti. Kapıyı zarif ve kolay bir itişle tekmeleyerek kapattı.

Tanrım, bu kadar kontrollü olması beni deli ediyordu. Beni yatağa yatırmaya çalıştı ama ben tutundum.

"Eğer gitmeme izin vermezsen kıyafetlerini çıkaramam." Sadece sesinin kısıklığı ihtiyacını ele veriyordu.

Onu serbest bıraktım, doğrulmadan önce yeleşinin düğmeleriyle uğraştım.
"Kıyafetlerini çıkar."

İşi devralabilmek için parmaklarımı uzaklaştırdı. Soyunmaya başladığında nefesimi tutarak ona baktım.

Güneşin bronzlaştırdığı, ona verdiğim yüzüklerle parıldayan, kravatını ustalıkla çözen ellerinin görüntüsü... Bu nasıl bu kadar erotik olabilirdi?

İpeği çekiştirirken çıkardığı fısıltı. Dikkatsizce yere düşmesine izin vermesi. Onu izlememi izlerken gözlerindeki sıcaklık.

Bu en kötü türden bir inkârdı, aşırı bir kendine işkenceydi ve kendimi buna katlanmaya zorladım. Ona dokunmak istiyordum ama kendimi tutuyordum. Onu bekliyordum.

onu arzularken. Bizi bekleterek ikimize de işkence etmiştim, bu yüzden en azından bunu hak etmiştim.

Onu *özlemiştim*. Böyle olmasını özledim.

Gömleğinin yakası, düğmeleri deliklerinden kaydırırken ayrıldı, boğazının güçlü sütununu ortaya çıkardı, sonra göğsüne bir göz attı. Göğüs kaslarının altındaki düğmede durdu, benimle dalga geçerek kol düğmelerine geçti.

Onları yavaşça, teker çıkardı, dikkatlice ve kasıtlı olarak komodinin üzerine koydu.

İçimden yumuşak bir inilti kaçtı. Çaresizlik vahşi bir şeydi, damarlarımda dolaşıyordu, en güçlü afrodisyaktı.

Gideon gömleğini ve yeleşini silkti, omuzları gerildi, sonra rahatladı.

O mükemmeldi. Her santimini. Bilenmiş kasların her sert levhası derisinin kaba ipeğinin altında görülebiliyordu. Hiçbir şekilde kaba değil. Hiçbir şeyden çok fazla değil.

Aleti hariç. Tanrım.

Oxford pantolonunu çıkarıp ve boxer külotunu uzun, güçlü bacaklarından aşağı iterken kalçalarını birbirine sıkıştı. Seksim ağrıyor ve şişiyordu, kan çekirdeğime hücum ediyordu, yarığım istekle kayganlaşıyordu.

Doğrulurken karın kaslarının sert bağları esnedi. Kaslar kalçalarında dallanıp budaklanıyor ve uyluklarının arasından yukarı doğru kıvrılan kalın, uzun penisi işaret ediyordu.

"Aman Tanrım. Gideon."

Ön ejakülat geniş başını kayganlaştırıyordu. Testisleri ağır bir şekilde sarkıyor, kalın damarlı sikinin ağırlığını dengeliyordu. Muhteşemdi, en ilkel şekilde güzeldi, vahşice erkeksiydi. Onu görmek her şeyi harekete geçirdi. İçimdeki kadınısı.

Dudaklarımı yaladım, ağzım nemle doldu. Onu tatmak, kendi zevkime kapılmadığım zamanlarda onun zevkini duymak, onu uçurumun kenarına götürdüğümde titrediğini ve ürperdiğini hissetmek istiyordum.

Gideon ereksiyonunu yumrukladı, kökünden ucuna kadar sertçe okşadı, ucuna boncuk boncuk nem pompaladı.

"Bu senin meleğim," dedi kabaca. "Al onu."

Yataktan fırladım ve dizlerimin üzerine çökmeye başladım.

Beni dirseğimden yakaladı, ağzı gergin bir çizgiydi. "Çıplak."

Bacaklarımı düzeltmek zordu, dizlerim arzudan zayıf düşmüştü. Kıyafetlerimi aceleyle çıkarmaya direnmek daha zordu. Bağlarımı çözerken titriyordum. kolsuz şal üst, gevşemiş yarımları bir tür striptizle açmaya çalışıyor.

Sütyenimin dantelini açtığımda çıkardığı hava, yıpranan kontrolüne ihanet ediyordu. Göğüslerim ağır ve hassas, meme uçlarım sert ve sıkıydı.

Gideon bana doğru bir adım attı, elleri omuz askılarının altından geçti ve beni bekleyen avuçlarının içine düşene kadar aşağı çekti. Yavaşça sıkıp ağırlığımı kaldırırken gözlerim kısık bir iniltiyle kapandı.

Başparmaklarıyla meme uçlarımı okşamadan önce göğüslerimi okşadı. "Seni giydirmeliydim," dedi sıkıca. Ama dokunuşu şöyle dedi başka bir şey. Güzel olduğumu. Seksi. Tek görebildiği bendim.

Geri çekildi ve ellerini özleyerek haykırdım.

Gözleri o kadar karanlıktı ki simsiyah görünüyordu. "Onları bana ver."

Ayaklarımın üzerinde kaydım, seksim zonkluyordu. Silkelenerek gömleğimin düşmesine izin verdim, sonra sütyenimi açmak için arkama uzandım. Kollarımdan aşağı kaydım, göğüslerimi kavrayıp ona doğru kaldırmam için beni serbest bıraktı.

Sinir bozucu bir sabırla başını eğen Gideon, elinin ucuyla Dilini meme ucumun üzerinde yavaşça, telaşsızca yaladı. Çılgılık atmak... ona vurmak... bir şey yapmak istedim. Bu çıldırtıcı kısıtlamayı kıracak *herhangi bir şey*.

"Lütfen," diye yalvardım, utanmadan. "Gideon, lütfen..."

Sertçe emdi. Derin ve hızlı çekişlerle beni kendine çekiyor, dili hassas ucumu öfkeyle kırbaçlıyordu. hayvani şehvetin kokusunu alabiliyordum, feromonlar ve testosteron, vahşice uyarılmış erkeksi bir erkeğin kokusu. Beni çağırıyordu, talepkâr ve sahiplenici. Onun çekimini hissettim. İçimdeki erimeyi, teslimiyeti hissettim.

Sallandım ve beni yakaladı, kollarının üzerinden geriye doğru yatırdı ve diğer göğsüme geçti. Emme gücüyle yanakları çukurlaştı, ritmik bir şekilde sıkıştı. Onun zevk alması için tutmam gereken pozun zorlamasıyla omurgam ağrıyordu ve bu beni çıldırtacak kadar tahrik ediyordu.

Onun için savaşmıştım. O da benim için öldürmüştü. Aramızda tanımı aşan, ilkel ve kadim bir bağ vardı. Beni alabilir, kullanabilirdi. Ben onundum. Onu bekletmişim ve o da bilmediğim nedenlerden dolayı bana *izin vermişti*. Ama şimdi bana uzaklara yürüyebileceğimi ve bazen mesafemi korumaya çalışabileceğimi hatırlatıyordu, ama bizi birbirimize bağlayan zincirleri her zaman onun eli tutacaktı. Ve işine geldiğinde beni geri çekecekti, Çünkü ben ona aittim.

Her zaman benim.

"Bekleme." Ellerim saçlarına gitti. "Becer beni. İçimde sikine ihtiyacım var-"

Beni döndürdü ve yatağa doğru eğdi, bir eliyle kürek kemiklerimin arasına sıkıştırdı, kaprimin arka fermuarına uzandı. Fermuarı çekti, yırtarak açtı ve pamuğu parçaladı.

"Benimle misin?" diye homurdandı elini açıklıktan içeri sokarak kalçamın yanağını avuçladı.

"Evet! Tanrım, evet..." Bunu biliyordu ama yine de sordu. Her zaman kontrolün bende olduğunu, ona izin verdiğimi hatırlatmayı ihmal etmedi.

Bir eliyle pantolonumu dizlerime kadar indirirken diğer eliyle saçlarımı okşadı. Sert ve sabırsızdı. Kavradı

Tangamın bandını tutup çekiştirdim, malzeme bir çırpıda kopmadan önce tenime battı.

Elini bağlı bacaklarımın arasına sokarak cinsel organımı avuçladı. Sırtım kamburlaştı, vücudum titriyordu.

"Tanrım, ıslanmışsın." Bir parmağını içime soktu. . İki parmağıyla itti. "Senin için çok sertleştim."

Hassas dokular onun daldırdığı parmaklarını kavradı. Geri çekildi, klitorisimin etrafında dönerek onu ovdu. Parmak uçlarına bastırdım, ihtiyacım olan baskıyı aradım, boğazımdan yumuşak yalvarma sesleri döküldü.

"Ben içine girene kadar boşalma," diye homurdandı. İki eliyle kalçalarımı kavradı, sikiğinin geniş başını yarığıma sokarken beni geri çekti.

Bir an durakladı, sert ve yüksek sesle nefes alıyordu. Sonra içime doğru itti. Yatağa doğru çığlık attım, geniş ve çok doluydum, ona uyum sağlamak için kıvranıyordum.

Beni havada tuttu, ayaklarım yerden kesildi. Kalçalarını döndürdü ve içimdeki son küçük boşluğa sahip çıktı, penisi derinlere doğru tünel açtı. Her santimini sıkıyor, çılgınca bir zevkle etrafında titreşiyordum.

"Tamam mı?" diye , parmakları huzursuzca etimi yoğuruyordu.

Kollarımla geri ittim, boşalmaya o kadar yakındım ki canım acıyordu.

"Daha fazla."

Kulaklarımdaki kan uğultusu arasında adımları inlediğini duydum. Sert darbelerle orgazm olurken siki şişti ve uzadı, sarsıldı. Sonsuz gibi geliyordu ve belki de öyleydi, çünkü doruk noktası boyunca sevişmeye başladı, beni sıcak, kremsi meniyle dolduruyordu. Onun boşalma hissi orgazmımı tetikledi. Güçlü spazmlar halinde üzerime hücum etti, vücudumu şiddetli titremelerle sarsıyordu.

Tırnaklarım yorganı pençeliyor, Gideon aletini içime sokarken, sıcak ve öfkeli bir kızgınlığın içinde kaybolmuş, bir yer bulmaya çalışıyordu. Menisinin kayganlığı seksimin dudaklarını ıslattı, sonra bacaklarımdan aşağı yuvarlandı. İnledi ve derinlere doğru itti, kalçalarını döndürerek girdi. İlk boşalmasından sadece birkaç dakika sonra titreyerek tekrar boşaldı.

Üzerime katlanan Gideon omzumu öptü, nefesi sıcak ve hızlı bir şekilde sırtımın terden kaygan kıvrımlarında gezindi. Göğsü omurgama yaslandı, kalçalarımdaki morartıcı tutuşu hafifledi. Elleri okşamaya başladı.

yatıştırdı. Parmakları klitorisimi buldu ve masaj yaptı, beni heyecanlandırdı, beni başka bir titreyen doruğa doğru ovuşturdu.

Dudakları tenimde gezindi. *Melek...* Tekrar tekrar o kelimeyi . Kırık dökük. Umutsuzca. Nefes nefese.

Sonsuza kadar senin.

İçimde derinlerdeyken, sert ve hazır kaldı.

Yatağın üzerinde, Gideon'un yanına yaslanmış yatıyordum. Pantolonum yoktu ve o çıplaktı, muhteşem vücudu hâlâ terden nemliydi.

Kocam sırtüstü uzanmış, kalın kaslı kollarından birini başının üzerinde kavisli bir şekilde tutarken, diğeri altımda ve etrafımda kıvrılmış, parmakları dalgın bir şekilde gövdemde aşağı yukarı geziniyordu.

Çarşafların üzerinde çırılçıplak yatıyorduk, bacaklarını açmıştı, siki yarı dikti ve göbeğine doğru kıvrılıyordu. Başucu lambalarının ışığında parlıyordu, benden ve ondan ıslanmıştı. Nefes alış verişi yavaşlamaya başlamıştı, kalp atışları kulağımın dibinde sakinleşiyordu. Günah, seks ve Gideon gibi nefis kokuyordu.

"Yatağa nasıl girdiğimizi hatırlamıyorum," diye mırıldandım, sesim gırtlaktan geliyordu ve neredeyse boğuktu.

Gideon'un göğsü bir gümbürdedi. çevirerek dudaklarını alnıma bastırdı.

Ona daha sıkı sarıldım, kolum beline dolandı ve sıkıca tutundum.

"İyi misin?" diye sordu .

Başımı arkaya eğerek ona baktım. Kızarmış ve terlemişti, saçları şakaklarına ve boynuna yapışmıştı. Vücudu iyi yağlanmış bir makineydi, onu kondisyonlamak için kullandığı yorucu karma dövüş sanatlarına alışkındı. Sikişmekten bitap düşmemişti; bunu bütün gece yorulmadan yapabilirdi. Elinden geldiğince kendini tutmaya çalışıyordu, ben de onun için onun benim için olduğu kadar vahşi olana kadar kendini dizginliyordu.

"Beynimi siktin." Kendimi uyuşturulmuş hissederek gülümsedim. "Ayak parmaklarım ve el parmaklarım karıncalanıyor."

"Sert davrandım." Kalçama dokundu. "Seni morarttım."

"Umm..." Gözlerim kapandı. "Biliyorum."

Kaydığını, yükseldiğini ve ışığı engellediğini hissettim. "Hoşuna gitti," diye mırıldandı.

Başımı kaldırıp eğilen ona baktım. Yüzüne dokundum, parmak uçlarımla alnında ve çenesinde gezindim. "Kontrolünü seviyorum. Beni tahrik ediyor."

Parmaklarımı dişlerinin arasına aldı, sonra serbest bıraktı. "Biliyorum."

"Ama onu kaybettiğinde..." İçimi çektim, hatırlıyordum. "Sana bunu yapabileceğimi bilmek, beni bu kadar çok istemen beni deli ediyor."

Başını eğdi, alnı benimkine değdi. Beni çekti ve ne kadar sert olduğunu tekrar hissettirdi. "Her şeyden çok."

"Ve sen bana güveniyorsun." Kollarımdayken tüm gardını indirdi. İhtiyacının vahşiliği kırılğanlığını gizlemiyor, ortaya çıkarıyordu.

"Herkesten daha fazla." Üzerimden kayarak vücudumu ayak bileğimden omzuma kadar kapladı, beni ezmek için ağırlığını zahmetsizce destekledi. Bu şehvetli baskı beni ona karşı yeniden ateşlendirdi.

Gideon başını eğerek dudaklarını üzerinde gezdirdi. "Çapraz ateş," diye mırıldandı.

Çapraz ateş benim güvenli kelimemdi, bunaldığımda ve her ne yapıyorsa durmasını istediğimde ona söylediğim şeydi. Bu kelimeyi bana söylediğinde o da bunalmıştı ama durmamı istemiyordu. Gideon için *Crossfire* sevgiden daha derin bir bağ ifade ediyordu.

Ağzım kıvrıldı. "Ben de seni seviyorum."

Kendimi bir yastığa sararak dolaba doğru baktım ve Gideon'un şarkı söylerken çıkardığı sesi dinledim. Acı acı gülümsedim. Duş almış ve giyinmişti ve sabaha beni yıldızlar görmeme neden olan bir orgazmıla becererek başlamasına rağmen belli ki enerjik hissediyordu.

Şarkıyı tanımam biraz zaman aldı. Anladığımda, kelebekler uçtu. "At Last." Zihninde duyduğu şarkının Etta James mi yoksa Beyoncé versiyonu mu olduğu önemli değildi. *Benim* duyduğum onun zengin ve nüanslı sesiydi, mavi gökyüzünü ve onu büyüleyen gülümsemeleri gördüğünü söylüyordu.

Kömür rengi kravatını düğümleyerek, yeleğinin düğmelerini açarak ve ceketini koluna geçirerek dışarı çıktı. Lucky onun peşinden koştu, asla geride kalmadı. O sabah oyun parkından kurtulduktan sonra, yavru köpek onun Gölge.

Gideon'un bakışları bana takıldı. Bana kalp kırıcı bir gülümseme fırlattı. "Ve işte buradayız," diye mırıldandı.

"İşte . Saatler süren seks yüzünden dibe vurdum. Dayanabileceğimi sanmıyorum ve sen" -onu işaret ettim- "sen. Bu adil değil. Bir şeyleri doğru yapmıyorum."

Gideon buruşuk yatağın kenarına oturmuş, kusursuz görünüyordu. Eğilip beni öptü. "Hatırlat bana... En son kaç kez boşaldım? gece?"

Ona bir bakış attım. "Görünüşe göre yeterli değil, çünkü güneş doğduğunda tekrar gitmeye hazırsın."

"Bu da senin *çok* doğru bir şey yaptığını kanıtlıyor." Yanağımdaki saçları fırçaladı. "Evde kalmayı çok istiyorum ama bir aylığına ortadan kaybolabilmemiz için işleri yoluna koymam . Gördüğünüz gibi son derece motive olmuş durumdayım."

"Bu konuda ciddi miydin?"

"Olmadığımı mı düşündün?" Çarşafı kenara iterek göğsümü avuçladı.

Beni tekrar tahrik etmeden önce elini tuttum. "Bir ay süreceksin bir balayı. Seni en az bir kere yıpratacağım. Kararlıyım."

"Yapacak mısın?" Gözleri kahkahalarla parlıyordu. "Sadece bir kez mi?"

"Bunu sen istiyorsun, as. İşim bittiğinde, seni yalnız bırakmam için yalvaracaksın."

"Bu asla olmayacak meleşim. Milyon yıl geçse bile." Kendine güveni bana meydan okuyordu.

Çarşafı tekrar yukarı çektim. "Bunu göreceğiz."

Angus ofisime girdiğinde, okumakta olduğum e-postadan başımı kaldırdım. Şapkasını elinde tutuyordu ve masamın önünde durdu.

"Dün gece Terrence Lucas'ın ofisini aradım," dedi. "Hiçbir şey bulamadım."

Bunu yapmasını , o yüzden şaşırmadım. "Hugh'un Anne'e bildiklerini anlatmış olması ve bulunabilecek hiçbir kayıt olmaması mümkün."

Acımasızca başını salladı. "Hazır başlamışken, Eva'nın randevusunun tüm izlerini hem sahadaki sabit disklerden hem de yedeklerden sildim. Ayrıca senin ve Eva'nın orada olduğunuz video görüntülerini de sildim. Kontrol ettim ve güvenlikten bir kopyasını istememiş, bu yüzden karısının ipucunu alıp kendi şikayetlerini bildirirse sorun yaşamazsınız."

Angus böyleydi, her zaman tüm olasılıkları göz önünde bulundururdu.

"Polis bunu ilginç bulmaz mıydı?" Arkama yaslandım. "Lucases'in de benim kadar kaybedecek şeyi var."

"Onlar suçlu, delikanlı. Sen değilsin."

"Asla bu kadar basit değildir."

"İstediğin ve hak ettiğin her şeye Senden hiçbir şey alamazlar."

Kendime olan saygım, arkadaşlarımdan ve meslektaşlarımdan saygısı hariç. Babamın herkesin önünde rezil olmasından sonra her ikisini de yeniden kazanmak için çok çalışmışım. Bende zayıflık bulmak isteyenler tatmin olacaktı. Bu beni eskiden olduğu kadar endişelendirmiyordu.

Angus haklıydı. Servetimi yapmışım ve Eva'ya sahiptim.

Eğer onun huzurunu güvence altına almak halkın gözünden kaçmak anlamına geliyorsa, bunu yapabilirdim. Bu, Nathan Barker hâlâ bir tehditken göz önünde bulundurduğum bir şeydi. Eva, geçmişinden kaynaklanabilecek olası bir skandaldan beni korumak için ilişkimizi dünyadan saklamaya istekliydin. Bu

yapmak istemediğim bir fedakarlıktı. Saklanmak. Birlikte geçirdiğimiz anları gizlemek. Başkaları için derinden ve geri dönülmez bir şekilde aşık değilmişiz gibi davranmak.

Artık her şey farklıydı. Hava kadar gerekli hale gelmişti. Onu korumak mutluluk her zamankinden daha önemliydi. Başkasının günahları yüzünden yargılanmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum ve karıma bunu asla yaşatamazdım. Onun inancının aksine, Cross Industries'in dahil olduğu her şeyde benim elim olmadan da yaşayabilirdim.

Günlerimi lanet olası bir peştamalın içinde Tarzan'ı canlandırarak geçirmezdim, ama iki uç arasında rahat bir orta yol vardı.

"Beni Anne konusunda uyarmıştın." Başımı salladım. "Seni dinlemeliydim."

Omuz . "Olan . Anne Lucas yetişkin bir kadın. Kararlarının sorumluluğunu alabilecek yaşta."

Anne o ilk gece Bentley'in arkasına kayarken, *"Ne yapıyorsun delikanlı?"* diye sormuştu. Takip eden haftalarda, bir gün bana sesini yükseltene kadar onaylamadığını giderek daha fazla belli etti. Bana hiçbir şey yapmamış bir kadını cezalandırdığım için kendimden tiksindiğimden, hıncımı ondan çıkardım ve ona haddini bilmesini söyledim.

Hızla gizlediği kısa acı dolu bakışları mezara kadar peşimi bırakmayacaktı. "Özür dilerim," dedim bakışlarını tutarak. "Olayı ele alış şeklim için."

Küçük bir gülümseme yüzündeki çizgileri kırıştırdı. "Özür dilemene gerek yok ama kabul ediyorum."

"Teşekkür ederim."

Hoparlörden Scott'ın sesi geldi. "PosIT ekibi burada. Arnoldo Ricci de hatta. Uzun sürmeyeceğini söylüyor."

Bana söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığını anlamak için Angus'a baktım. Sıradan bir selamla alnını sıvazladı ve gitti.

Scott'la konuşurken, "Onu bağla" dedim.

Kırmızı ışığın yanıp sönmelerini bekledim, sonra hoparlörden hattı açtım. "Şu anda neredesin?"

"Sana da merhaba dostum," diye selamladı Arnoldo, sesi İtalya'nın notalarıyla aksanlanmıştı. "Bu hafta seni ve Eva'yı restoranda özlediğimi duydum."

"Mükemmel bir öğle yemeği yedik."

"Ah, servis ettiğimiz tek çeşit bu. Akşam yemeği konusunda da fena sayılmayız." Sandalyemde geriye doğru sallandım. "New York'ta mısın?"

"Evet, bekârlığa veda partinizi planlıyordum, bu yüzden aradım. Bu hafta sonu için planların iptal et."

"Eva ve ben şehir dışında olacağız."

"Şehir dışında olacak. Aslında, Shawna'dan anladığım kadarıyla ülke dışında. Ve sen de şehir dışında olacaksın. Diğer çocuklar da benimle aynı fikirde. Değişiklik olsun diye seni New York'tan ayrılmaya zorlayacağız."

Arnoldo'nun ilk kısmı beni o kadar şaşırttı ki son kısmını duyamadım bile. "Eva ülkeyi terk etmiyor."

"Bunu ona ve arkadaşlarına sormanız gerekecek," dedi yumuşak bir sesle. "Bize gelince, biz Rio'ya gidiyoruz."

Kendimi ayakta buldum. Lanet olsun. Eva Crossfire'da değildi. Asansöre binip onu bulamazdım.

"Scott'tan uçuşu ayarlamasını isteyeceğim," diye devam etti. "Cuma akşamı yola ve eğer yeterince hırslıysan Pazartesi günü işe gitmen için zamanında dönmeyi planlıyoruz."

"Eva nereye gidiyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Shawna söylemedi, çünkü bunu bilmek sana düşmez. Bana sadece hafta sonu için gideceklerini ve seni meşgul etmek için plan yapmamı söyledi, çünkü Cary karışmanı istemiyor."

"Bu onun bir karar değil," diye tersledim.

Durakladı. "Bana kızmanın sana bir faydası olmaz, Gideon. Ve eğer ona güvenmiyorsan, dostum, onunla evlenmemelisin."

Telefonu sıkıca kavradım. "Arnoldo, sen benim en yakın arkadaşımsın. Ama Eva söz konusu olduğunda kafanı kıcıncıdan çıkarmazsan bu değişecek."

"Beni yanlış anladınız," diye telaşla düzeltti. "Kendi güvenliğinin için onu kafese koyarsan, onu kaybedersin. Bir erkek arkadaş için romantik sayılan şey bir koca için boğucu olabilir."

Tavsiye verdiğini anlayınca kadar saymaya başladım. Yediye kadar saydım. "Buna inanamıyorum."

"Beni yanlış anlama. Arash bana onun senin başına gelen en iyi şey olduğunu garanti ediyor. Seni hiç bu kadar mutlu görmediğini ve sana tapıldığını söylüyor."

"Ben de aynısını söyledim."

Arnoldo sesli bir şekilde nefes verdi. "Aşık erkekler en iyi tanıklar değildir."

Kızgınlığın yerini eğlence aldı. "Sen ve Arash neden benim özel hayatımı tartışıyorsunuz?"

"Arkadaşlar böyle yapar."

"Kız arkadaşlar. Siz yetişkin adamlarsınız. Zamanınızı daha iyi değerlendirmelisiniz." Parmak eklemlerimi masaüstüne vurdum. "Ve benden bir grup erkek dedikoducuyla Brezilya'da bir hafta sonu geçirmemi mi istiyorsun?"

"Dinle." Ses tonu rahatsız edici derecede sakindi. "Manhattan . Şehri ben de seviyorum ama sanırım cazibesini tükettik. Özellikle de böyle bir durum için."

Hayal kırıklığıyla pencereden sevdiğim şehre baktım. Sürekli rezerve ettiğim otel odasını sadece Eva biliyordu - onun deyişiyle "sevişme odamı". Ona kadar, kadınları seks için götürdüğüm tek yer orasıydı. Güvenliydi. Kişisel değildi. Orada benim çıplak görüldüğüm ve sevişmeyi sevdiğim dışında öğrenilecek bir şey yoktu.

New York'tan ayrılmak seks yapamayacağım anlamına geliyordu, bu yüzden tabii ki her zaman erkeklerin eve yakın yerlerde gezinmesi konusunda ısrar ettim.

". Tartışmayacağım." Bunu Eva ve Cary ile tartışacaktım.

-Ama Arnoldo'nun bu değildi.

"Mükemmel. İşe dönmene izin vereceğim. Bu hafta sonu arayı kapatabiliriz."

Görüşmeyi sonlandırdık. Cam duvarın arkasından Scott'a baktım ve bir parmağımı kaldırarak ona bir dakika daha zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Akıllı telefonumu elime alıp Eva'yı aradım.

"Hey, as," diye cevap verdi, sesi flörtöz ve mutluydu.

İçimde dolaşan zevk ve sıcaklıkla birlikte bunu da özümstedim. Her zaman gırtlaktan gelen sesi son zamanlarda olduğundan daha boğuktu. I

uzun geceyi, tahrik olduğuunda çıkardığı sesleri, boşaldığında benim için attığı çığlıkları hatırladım.

Onun sesinin sonsuza dek böyle çıkmasını sağlamak, teninin kızarmasını, dudaklarının şişmesini, adımlarının yavaş ve boğucu olmasını sağlamak benim yeni hedefimdi.

Çünkü beni hâlâ içinde hissedebiliyordu. Nereye giderse gitsin, onu sık sık ve becerdiğim belli olmalıydı. Bu bana da çok açık geliyordu. Gevşemiştım, rahatlamıştım, dizlerimin bağı özölmüştü -ama bunu asla itiraf etmeyecektim.

"Hafta sonu için planlarımız değışti mi?" diye sordum.

"Vitaminlerimi artırabilirim," diye dalga geçti, "ama onun dışında hayır. Gerçekten dört gözle bekliyorum."

Sesindeki mırıltı beni tahrik etti. "Arkadaşlarımızın bu hafta sonu bekârlığa veda partilerimiz için bizi ayrı tutmayı planladıklarını duydum."

"Oh." Bir duraklama oldu. "Herkesin bunu unutmasını umuyordum."

Ağzım, onun da görmesini dilediğim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bizi bulamayacakları bir yere kaçabiliriz."

"Keşke." İç ekti. "Bence bu tür şeyler bizden çok onlar için. Bu, alıştıkları şekilde hepimizin kendilerine ait olması için son şansları."

"Seninle tanıştığımda o günler geride kalmıştı." Ama Eva için henüz bitmediğini biliyordum. Bağımsızlığını korumuştı. her zaman olduğu gibi arkadaşlıklar.

"Tuhaf bir ritüel, değıl mi?" diye . "İki insan ömür boyu birbirlerine verir ve arkadaşları onları dışarı çıkarır, sarhoş eder ve onları son bir kez daha kötü olmaya teşvik et."

Konuşma başladığında sahip olduğu tüm o seksi şakacılığı gitmişti. Karım son derece kıskanç bir kadındı. Bunu biliyor ve kabulleniyordum, tıpkı onun da benim sahipleniciliğimi kabul ettiğı gibi. "Bunu bu gece daha fazla tartışacağız."

"Yaşasın," dedi, sesi hiç de mutlu değıl gibiydi.

Bunda biraz teselli vardı. Hayatının en güzel zamanını geçirmektense bensiz bir hafta sonu geçirerek acı çektiğini hayal etmeyi tercih ettim.

"Seni seviyorum Eva."

Nefesi kesildi. "Ben de seni seviyorum."

Görüşmeyi sonlandırıp ceketimi askılıktan almak için döndüm, sonra fikrimi değiştirdim. Adımlarımı masama doğru takip ettim ve Cary'yi aradım.

"Ne ?" diye cevap verdi.

"Bu hafta sonu karımı nereye götürmeyi planlıyorsun?"

O kadar hızlı cevap verdi ki, benden duymak için hazırlandığını anladım. "Bilmene gerek yok."

"Cehenneme kadar yolum var."

Onu kontrol etmene izin vermeyeceğim," dedi Cary sert bir sesle. Vegas'ta yaptığın gibi yanına yaklaşan her erkeği engelliyor. O büyük bir kız. Kendi başının çaresine bakabilir ve eğlenmeyi hak ediyor."

Demek buydu. "O zaman hafifletici sebepler vardı, Cary."

"Gerçekten mi?" Ses tonunda ağır bir alaycılık vardı. "Ne gibi?"

"Nathan Barker hâlâ nefes alıyordu ve sen oturma odanda lanet olası bir seks partisi yapmıştın. Onun güvenliğini sana emanet edemezdin."

Bir duraklama oldu. Tekrar konuştuğunda sesi belirgin bir şekilde daha az hararetiliydi. "Clancy güvenliği sağlıyor. Ona bir şey olmaz."

Derin bir nefes aldım. Clancy ve ben birbirimize karşı temkinliydik, çünkü o Nathan'ı Eva'nın hayatına bir tehdit olmaktan çıkarmak için ne yaptığımı biliyordu. Ne olursa olsun, ikimiz de aynı şeyi istiyorduk; Eva'nın mutlu ve güvende olmasını. Eva konusunda güveniyordum, Stanton ve Monica'nın güvenliğini sağlama işinde çok iyi olduğunu biliyordum.

Ben olsam Clancy ile bizzat konuşur, Angus ile temasa geçirirdim. Beklenmedik durumların planlanması ve iletişimin uyumlu hale getirilmesi gerekiyordu. Bana ihtiyacı olduğunda, ona mümkün olduğunca çabuk ulaşabilmeliydim.

Bu düşünce içimi daralttı. "Eva'nın arkadaşlarına ihtiyacı var ve ben de onun eğlenmesini istiyorum."

"Harika," dedi havalı bir şekilde. "Anlaştık."

"Karışmayacağım Cary, ama unutma ki kimse onu güvende tutmaya benim kadar önem vermiyor. O senin hayatının sadece bir parçası. O benim . Bana ihtiyacın olduğunda bana ulaşamayacak kadar inatçı olma. Anlaşıldı mı?"

"Evet. Anladım."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Brezilya'da olacağım."

Bir dakika sessiz kaldı. "Henüz nereye gideceğimize karar vermedim ama Ibiza'ya gitmeyi düşünüyorum."

Sessizce lanet ettim. Rio'dan ona ulaşmak yarım gün sürerdi.

Tartışmak istedim - kesinlikle bazı alternatifler yapardım

Ama Dr. Petersen'in Eva'nın geniş bir sosyal çevreye ihtiyaç duyduğuna dair yorumlarının farkında olduğum için şimdilik dilimi tuttum. Bunun yerine, "Kararınızı bana bildirin" dedim.

"Tamam."

Telefon görüşmesini sonlandırıp ceketimi aldım ve üzerime geçirdim.

Eva ve Dr. Petersen'in aynı fikirde olmayacağından emindim ama arkadaşlar ve aile her şeyden daha fazla baş belası olabiliyordu.

Öğleden sonrasının geri kalanı planlandığı gibi geçti. Arash içeri girip en yakındaki kanepeye rahatça yerleştğinde ve kollarını arkaya doğru açtığında saat beşe yaklaşıyordu.

Montreal'deki dağıtım merkezlerimizden biriyle yaptığım görüşmeyi tamamladım ve ayağa kalkarak bacaklarımı esnetmeye başladım. Antrenörümle bir seans yapmam gerekiyordu ama o

kıçıma tekme basacaktı. Eva'nın dayanıklılığımı azalttığını öğrenince çok emindim.

Gün bittiğinde ona tekrar sahip olmamı engellemeyeceğinden değil.

"Kendini evinde hissetmek için iyi bir nedenin olsa iyi olur," dedim Arash'a kuru bir sesle, masamın etrafında dönerken.

Kendini beğenmiş bir sırtışla parladı. "Deanna Johnson."

Adımlarım yavaşladı, bu isim beni şaşırttı. "Ne olmuş ona?" Arash ıslık çaldı. "Onu tanıyorsun."

"Serbest çalışan bir gazeteci." Bara doğru yürüdüm ve buzdolabından iki şişe soğuk su çıkardım. Deanna aynı zamanda becerdiğim bir kadındı, ki bunun birden fazla açıdan büyük bir hata olduğu ortaya çıkmıştı.

"Tamam. Dün gece ektiğim seksi sarışın mı?"

Ona sabırsız bir bakış attım. "Devam et."

"Corinne'in kitabının haklarını satın alan yayınevinin hukuk departmanında çalışıyor. Bana hayalet yazarın Deanna olduğunu söyledi. Johnson."

Kabaca nefes verdim, ellerim şişeleri o kadar sert sıkıyordu ki zorlamadan dolayı sızdırıyorlardı. "Lanet olsun."

Karım beni Deanna konusunda uyarmıştı ama ben dinlememiştim.

"Dur bir tahminde bulunayım," Arash. "Bayan Johnson'ı İncil'deki anlamıyla tanıyorsunuz."

Dönüp onunla yüzleştım ve oturduğu yere doğru ilerledim. Ona bir şişe fırlattım ve aramızda su serpintileri yayıldı. Kendiminkini açıp derin derin içtim.

Eva haklıydı: Daha iyi, daha uyumlu bir ekip olmamız gerekiyordu. O ve ben birbirimize güvenmeyi ve birbirimizin tavsiyelerini dolaylı olarak almayı öğrenmek zorundaydık.

Arkadaşım dirseklerini dizlerine dayamış, iki eliyle suyunu tutuyordu. "Eva'ya yüzük takmak için neden bu kadar acele ettiğini şimdi anlıyorum. Çılgılık atarak kaçmadan önce anlaşmayı imzala."

Arash şaka yapıyordu ama yüzündeki endişeyi görebiliyordum. Benimkiyle örtüşüyordu. Gerçekten, karım ne kadarını kaldırabilirdi?

Şişeyi dudaklarımdan çektim. "Günü tamamlamak için güzel bir haber," diye mırıldandım.

"Neymiş o?"

Arash ve ben başımızı çevirdiğimizde Eva'nın elinde sadece akıllı telefonuyla ofisimin açık kapısından içeri girdiğini gördük. Onu ilk gördüğüm gün giydiği egzersiz kıyafetlerinin aynısını giymişti. At kuyruğu bugünlerde daha açık renk ve daha kısaydı, vücudu daha zayıf ve daha belirgindi. Ama o her zaman nefesimi kesen o kız olacaktı.

"Eva." Arash hızla ayağa kalktı.

"Hey." Bana doğru gelirken ona gülümsedi ve parmak uçlarına kalkarak ağzıma bir öpücük kondurdu. "Selam, as."

Tekrar aşağı indiğinde kaşlarını çatı. "Sorun nedir? Kötü bir zaman mı?"

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. Vücudunun benimkine değmesi hoşuma gidiyordu; ayrı kaldığımız zamanlarda hissettiğim endişeyi yatıştırıyordu.

"Asla, meleğim. Ne zaman istersen bana gelebilirsin."

Gözleri parlıyordu. "Megumi'yle birlikte spor salonuna gideceğiz ama erken geldim, sana uğrayayım dedim. Beni motive etmek için sıcaklığına bir göz at."

Alnına bir öpücük bıraktım. "Kendini ," diye mırıldandım. "Bu benim işim."

Ben doğrulurken kaşlarının arasında bir çatılma oldu. "Ciddiyim.

Sorun nedir?"

Arash boğazını temizledi ve kapıya doğru işaret etti. "Ben ofisime ."

O gitmeden önce sorusunu cevapladım. "Deanna, Corinne'in kitabının hayalet yazarlığını yapıyor."

Eva kaskatı kesildi. "Öyle mi?"

"Deanna'yı biliyor mu?" Arash kocaman gözlerle ikimize de baktı. Eşim bakışlarıyla onu kıstırdı. "Deanna'yı tanıyor *musun*?"

İki elini de havaya kaldırdı. "Onunla hiç tanışmadım. Bugünden önce adını bile duymadım."

Kucağımdan inen Eva bana bir bakış fırlattı. "Sana söylemiştim."

"Biliyorum."

"Ona ne söyledin?" Arash ellerini ceplerine sokarak sordu.

Su şişemi aldı ve bir kulüp sandalyesine çöktü. "Ona güvenilemeyeceğini söyledi. Onu soyup sonra da başından savdığı için çok kızgın. Onu suçladığımdan değil. Malları göstersem ama satış yapamasam tamamen aşağılanmış olurum."

Arash tekrar kanepeye oturdu. "Performans sorunların mı var Cross?"

"Gözün işsizliğin üzerinde mi, Madani?" Diğer sandalyeye ben oturdum. "Zaten bir keresinde Gideon'la saklambaç oynamıştı," diye devam etti Eva.

"Ve salamı *gerçekten* sevdi. Bu konuda da onu suçlayamam. Sana onun ne kadar harika olduğunu söylemiştim."

Arash bana baktı, oldukça eğlenmişti. "Yaptın, evet."

"Başınızın tepesini . Ayak parmaklarınız kıvrılır ve-" "Tanrı aşkına Eva," diye mırıldandım.

Bana masumca baktı. "Sadece biraz bilgi vermeye çalışıyorum bebeğim. Ve hakkını vermek lazım. Her neyse, zavallı Deanna ondan nefret etmekle ona davul gibi vurmak arasında kalıyor. İkincisini yapamadığı için, birincisiyle baş başa kaldı."

Ona baktım. "İşin bitti mi?"

Karım bana bir öpücük verdi, sonra da büyük bir yudum su içti.

Arash arkasına yaslandı. "Bütün bunları onun önüne serdiğin için tebrikler," dedi bana. "Sen bir azizesin Eva, ona ve peşindeki hor görülmüş kadınlara katlandığın için."

"Ne diyebilirim ki?" Dudakları büzüldü. "Nasıl ?" "Yayınevinde içeriden bir bağlantım var."

"Belki Deanna bir şey söylemiştir diye düşündüm."

"Yazmayacak. Corinne'in kitabı yazmadığının bilinmesini istemiyorlar, bu yüzden bir gizlilik maddesi var. Şu anda sözleşmeyi görüşüyorlar."

Eva öne doğru oturdu, parmakları şişenin üzerindeki etiketi karıştırıyordu. Kalçasının yanındaki sandalyede duran telefonu çaldı ve Eva mesajı okumak için telefonu eline aldı. "Gidiyorum. Megumi hazır."

Ayağa kalktı. Arash ve ben de onunla birlikte ayağa kalktık. Bir an sonra kollarımdaydı, öpmek için başını arkaya eğdi. O geri çekilmeden önce burnumu onun kine dayayarak öpücük verdim.

"Geldiğim çok şanslısın." Bana suyu geri uzattı. "Biraz daha bekâr kalsaydın başının ne kadar belaya gireceğini ."

"Sen bir ömür boyu yetecek kadar belasın."

Arash'a veda etti ve dışarı çıktı. Gidişini izledim, gidişini görmekten nefret ediyordum. Scott'ın yanından geçerken ona el salladı ve gözden kayboldu.

"Kız kardeşi var mı?" İkimiz de tekrar otururken Arash sordu. "Hayır, o türünün tek örneği."

"Hey, bekle," diye seslendi Eva koşarak içeri girerken.

Arash ve ben ikimiz de ayağa fırladık.

Bize tekrar katıldı. "Pazarlık yapıyorlarsa, hiçbir şey imzalanmamıştır, değil mi?"

"Doğru," diye yanıtladı Arash.

Bana baktı. "İmzalamamasını sağlayabilirsin." Kaşlarını

kalktı. "Bunu nasıl yapacağım?" "Ona bir iş teklif et."

Ona baktım, sonra "Hayır" dedim.

"Hayır deme."

"Hayır," diye tekrarladım.

Eşim Arash'a baktı. "Çalışan sözleşmeleriniz ifşa etmeme, kötülememe, rekabet etmeme ve benzeri şeyleri , değil mi?"

Arash bunu bir dakika düşündü. "Nereye istediğini anlıyorum ve evet, var. Ancak bu maddelerin neleri kapsadığı ve nasıl uygulanabileceği konusunda sınırlamalar var."

"Hiç yoktan iyidir belki de? Düşmanlarını yakınında tutmak falan." Bakışları beklentiyle bana döndü.

"Bana öyle bakma Eva."

"Tamam. Bu sadece bir fikir. Gitmem gerekiyor." El salladı ve aceleyle dışarı çıktı.

Bir öpücük ya da veda olmaması beni rahatsız etti. Onu tekrar giderken görmek... İkinci seferde daha çok nefret ettim.

Onunla seks yapmak için beni bekletti. Başka bir kadını baştan çıkarmamı önerdi.

Benim tanıdığım ve sevdiğim Eva ikisini de asla yapmazdı. "O kitabın yayınlanmasını istemiyorsun," diye arkasından seslendim.

Eva kapıda durdu ve döndü. Başını hafifçe eğerek bana baktı. "Hayır, istemiyorum."

Onun o inceleyici bakışı beni ayağa kaldırdı. İçimi gördü, içimdeki çalkantıyı gördü. "Ona bir işten daha fazlasını teklif etmemi beklediğini biliyorsun."

"Onu baştan çıkarman gerekecek," diye kabul etti, adımlarını geri çekerek. "Sen sulu bir havuçsun Cross. Ve hiç uğraşmadan nasıl ulaşamayacak bir yerde sallanacağını biliyorsun. Sadece noktalı çizgiyi imzalaması gerekiyor. Sonrasında, iş tanımına uygun bir iş verdiğin sürece onu Sibiry'a'ya transfer edebilirsin."

Sesindeki bir şey beni gerdi; bir de bana aslanın etrafında dönen bir aslan terbiyecisi gibi, temkinli ve dikkatli ama kontrollü bir şekilde bakması.

Kışkırttım, onu yemledim. "İstedğini elde etmek için bana fahişelik yapıyorsun."

"Tanrım, Cross," diye mırıldandı Arash. "Götlük yapma."

Eva'nın bakışları daraldı, gözlerinin berrak grisi fırtınaya dönüştü. "Saçmalık. Onu zorundasın, becermek değil. Senin 'Altın Kız'ı tekrar tekrar dinlemek istediğin kadar ben de o kitabın yayınlanmasını istiyorum ama sen lanet şarkıyla yaşıyorsun, ben de lanet kitapla yaşayabilirim."

"O zaman neden onu işe almaktan bahsediyorsun?" Ona doğru bir adım atarak karşı çıktım. "Bırakın benim için çalışmasını, o lanet olası kadını bir mil yakınımda bile istemiyorum."

"Tamam. Bu sadece bir öneriydi. Buraya geldiğimde bu konuda üzgün olduğunu görebiliyordum ve senin üzgün olmandan hoşlanmıyorum."

"Tanrı aşkına, ben *üzülmem*!"

"Doğru," diye . "Tabii ki hayır. *Huysuzluğu* daha mı çok seviyorsun? *Somurtkan mı? Moody?* Bunlar senin için daha mı erkeksi, as?"

"Seni dizime yatırmalıyım."

"Dene de o seksi dudağını patlatayım," diye karşılık verdi, çabuk öfkelenmişti. "O kaltağı azdırma fikrinden hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

Rahatsız mı oldun? Onunla flört , onu becermek istediğin fikrini verdiğini hayal etmek bile bende bir şeyleri kırıp dökme isteği uyandırıyor - buna yüzü de dahil."

"Güzel." İhtiyacım olanı almıştım. Eva sinirlendiğinde kıskançlığını gizleyemezdi. İçten içe kaynıyor, öfkeyle titreşiyordu. Ancak ben yatışmıştım.

"Ve belki de Deanna'nın vazgeçmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diye devam etti, hâlâ öfke saçarak. "Yayıncı başka birini işe alabilir.

Lanet kitabı hayalet yazar. Umarım tarafsız biri yazıyordur, ama eski sevgilileriniz ortalıkta cirit atıyor, o yüzden şansları yaver gidebilir tekrar."

"Bu kadar yeter, Eva."

"Sırf o kitabın basılmasını engellemek için sana fahişelik yapmazdım. Sen yüzyılın en iyi sikicisisin. Senin için saatte birkaç bin dolar kazanabilirim.

en azından."

"Lanet olsun!" Ona doğru hamle yaptım ve o da zıplayarak yoldan çekildi.

"Oha!" Arash aramıza girerek araya girdi. "Avukatınız olarak, karınızı kızdırmanın size milyonlara mal olabileceğini belirtmek zorundayım."

"Kadınları kızdırmayı seviyor," diyerek beni atlatmak için Arash'ın arkasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Bu onu tahrik ediyor."

"Çekil önümden Madani," diye homurdandım.

"O tamamen senin, Arash," diye , sonra kaçmaya başladı.

Peşine düştüm. Kapıdan geçerken yakaladım, belinden kavradım ve ayağa kaldırdım. Debeleniyor, hırliyordu.

Dişlerimi omzuna geçirdim ve o bir düzine gözü üzerimize çekerek çılgılık attı. Tam zamanında köşeyi dönen Megumi'ninki de dahil.

"Bana veda öpücüğü ver," dedim.

"Şu anda ağzımı yakınında istemezsin!"

Onu havaya fırlattım, havada döndürdüm ve yüzüme bakacak şekilde aşağı indirdim, sert bir öpücükle ağzını yakaladım. Özensiz ve nezaketsizdi. Burunlarımız çarpıştı. Ama ağzının benimkinin altındaki hissi, ellerimin altındaki sıcak teni tam da ihtiyacım olan şeydi.

Dişleriyle alt dudağımı ısırды. Canımı yakabilir, kanımı çekebilirdi. Bunun yerine ısırik nazik bir azarlamaydı, tıpkı saçlarımı yumruklarıyla çekiştirmesi gibi.

"Sen delisin," diye yakındı. "Senin derdin ne be?" "Bana veda öpücüğü vermeden gitme."

" misin sen?" Bana ters ters baktı. "Seni öptüm." "İlk seferinde.

İkinci ya da üçüncü değil."

"O zaman beni yandan becer," diye nefes aldı. Boynumdaki tutuşunu sıkılaştırarak kendini yukarı çekti ve bacaklarını belime doladı. "Neden sadece sormadın?"

"Yalvarmayacağım."

"Asla yapmazsın." Yüzüme dokundu. "Emir veriyorsun. Şimdi durma."

Megumi, masasında oturan ve bakışlarını titizlikle monitörüne sabitlemiş olan Scott'a, "Patron olduğun zaman yaptığın şeyler yanına kâr kalıyor," dedi.

Scott akıllıca bir şekilde hiçbir şey söylemedi.

Ancak Arash o kadar ihtiyatlı değildi. "Düğün öncesi gerginlikten geçici bir delilik, değil mi Scott?" Yanıma geldi. "Azalan kapasite. Bir çeşit epik beyin osuruğu."

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Kapa çeneni."

" ol." Eva beni hafifçe öptü. "Bunu daha sonra konuşacağız." "Sizin evde mi, bizim evde mi?"

Gülümsedi, öfkesi geçmişti. "Bizimki."

Bacakları çözüldü ve onu yere bıraktım.

Artık gitmesine izin verebilirdim. Hâlâ hoşuma gitmiyordu ama midemdeki düğüm hafiflemişti. Eva'nın durumu hiç de kötü değildi. Öfkesi her zaman ani bir fırtına gibi eser ve aynı hızla dağılarak her şeyi silip süpürürdü.

"Merhaba, Megumi." Elimi uzattım.

Onu aldı ve ısıltılı çıplak tırnaklarını gösterdi. Megumi, çene hizasında siyah saçları ve badem biçimli gözleriyle çekici bir kadındı.

Eva'nın arkadaşı ve eski iş arkadaşı onu son gördüğümde olduğundan daha güçlü görünüyordu, bu beni memnun etti, çünkü karımın ne kadar onun için endişelendim. Kısa süre önce hayatını değiştiren cinsel saldırıdan önce onu sadece geçici olarak tanıyordum. Bundan pişmanlık duydum. Şimdi karşımda duran kadının koyu kahverengi gözlerinde yaralı bir bakış ve kırılganlığa ihanet eden bir kabadayılık havası vardı.

Tecrübelerim bana önünde uzun bir yol olduğunu öğretti. Ve bir daha asla eskisi gibi biri olamayacaktı.

Eva'ya baktım. Karım hem uzun zaman önceki kızıdan hem de ilk tanıştığım genç kadından çok daha ileri gitmişti. Artık daha güçlüydü. Bunu görmekten mutluydum ve bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Tek yapabildiğim, gücün sonunda onu benden almaması için dua etmekte.

James Cho'nun stüdyosundan tam da beklediğim gibi, kıcıma tekmeyle ayrıldım. Yine de sonunda kendimi affettirmeyi başarmış, son antrenman maçımızda eski şampiyon dövüşçüyü yere sermiştim.

Angus dışarıda Bentley'in yanında beni bekliyordu. Kapıyı açtı ve spor çantamı aldı ama gülümsemedi. Arka koltukta, Lucky taşıyıcısının içinde havlıyor, heyecanlı yüzü parmaklıkların arkasından bakıyordu.

Arkaya kaymadan önce duraklayarak Angus'un bakışlarını üzerimde tuttum. "Elimde bazı bilgiler var," dedi acımasızca.

Hugh'nun dosyalarının aranması düşünüldüğünde, kötü haberlere hazırdım. "Çatı katına çıktığımızda konuşuruz."

"Ofisin daha iyi olur."

"." Kaşlarımı çatarak arka tarafa geçtim. Her iki yer de özeldi. Elindeki bilgileri aktarırken Eva'nın yanımda olup beni destekleyebilmesi için evi önermiştim. Angus'un ofisi tercih etmesi sadece Eva'yı yanında istemediği anlamına gelebilirdi.

Bana karımdan saklaması gereken ne söyleyebilirdi ki?

Lucky taşıyıcının kapısını tırmalıyor, hafifçe mızızlanıyordu. Dalgınca kapıyı açtım ve yuvarlanarak dışarı çıktı, kucağıma tırmandı ve çenemi yalamak için şaha kalktı.

"Tamam, tamam." Çılgınlığı sırasında düşmemesi için onu tuttum ve ağzımın yalanmasını önlemek için başımı arkaya yatırdım. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Bir elimle onun sıcak, yumuşak bedenini okşarken şehre baktım. İçinden . New York geceleri bambaşka bir manzaraya bürünüyor; karanlık sokaklar ve ışıltılı yüksek binalar, cafcacflı neon vitrinler ve samimi kaldırım yemeklerinin bir karışımı.

Yirmi üç mil kareden daha az bir alanda yaklaşık iki milyon insanın yaşadığı bir adada mahremiyet hem nadirdi hem de hayal ediliyordu. Daire Pencereler birbirlerine bakıyordu ve neredeyse hiç mesafe yoktu. Çoğu zaman bu pencereler açıkta kalıyor, bakmak isteyen herkese özel hayatları ifşa ediyordu. Teleskoplar popüler bir eşyaydı.

Bu bir New Yorklu'nun kendi işine bakarak ve başkalarının da aynı şeyi yapmasını bekleyerek bir balon içinde yaşama biçimiydi. Diğer seçeneği, Empire State'in temeli olan özgürlük ruhunun antitezi olan klostrofobik hissetmekti.

Crossfire'a vardık ve ben Lucky ile birlikte Bentley'den çıktım. Angus beni döner kapılardan geçerken takip etti ve lobiye sessizce geçtik. Ben yaklaşırken güvenlik görevlileri ayağa kalktı, bir yandan kolumun altındaki minik köpek yavrusuna göz atarken bir yandan da isimleriyle beni hızlıca selamladılar. Yansımamı yakaladığımda içten içe gülümsedim. Üzerimde eşofman ve tişört, saçlarımda duş nemi vardı, bilmeyen birinin binanın sahibi olduğuma inanacağından şüpheliydim.

Asansör bizi hızla yukarı çıkardı ve varışımızdan birkaç dakika sonra Cross Industries genel merkezine doğru yürüyorduk. Çoğu ofis ve Kabinler karanlık ve boştu, ancak bazı hırslı çalışanlar hala işlerini hallediyordu - ya da eve gitmek için bir nedenleri yoktu. Bunu anlay. İş yerinde çatı katından daha fazla zaman geçirmemin üzerinden çok zaman geçmemişti.

Ofisime girerek ışıkları açtım ve cam duvarın opaklığını etkinleştirdim. Sonra oturma alanına gittim, kanepeye yerleştim ve Lucky'yi yanımdaki mindere bıraktım. O sırada fark ettim ki

Angus yıpranmış deri bir cilt taşıyordu.

Sehpanın yanına bir sandalye çekti ve oturdu. Bakışları benimkileri tuttu.

Aklıma başka bir olasılık gelince boğazım düğümlendi. Angus çok kasvetli görünüyordu, toplantı çok resmiydi.

"Emekli ," diye önünü kestim, kelimeler ağzımda düğümlenmişti. "Sana izin vermeyeceğim."

Bir an bana baktı ve sonra yüzü yumuşadı. "Ah, delikanlı. Bir süre daha benimle kalacaksın."

Rahatlama hissi beni öyle etkiledi ki, kalbim küt küt atarken kanepeye geri yaslandım. Lucky, her zaman oynamaya hazır, göğsüme atladı.

"Yere yat," diye emrettim, bu onu daha da heyecanlandırdı. Bir elimle onu olduğu yerde sabitledim ve Angus'a başlaması için hızlıca başımı salladım.

"Eva ile tanıştığınızda hazırladığımız dosyayı hatırlarsınız," diye söze başladı.

Karımın adının duyulmasıyla odaklandım ve doğruldum. "Tabii ki."

Eva'yla tanıştığım günün anısı hızla geri geldi. Limuzinde otuyordum, Crossfire'dan ayrılmama saniyeler kalmıştı. O da

binaya giriyordu. Onu izledim, onun çekimini hissettim. Karşı koyamayarak Angus'a beklemesini söyledim ve onu bulmak için geri döndüm, bir kadının peşinden gidiyordum - daha önce hiç yapmadığım bir şey.

Beni gördüğünde yaka kartını düşürmüştü ve ben de onun için geri aldım, adını ve çalıştığı şirketi not ettim. Gecenin sonunda, evdeki ofis masamda hızlı bir geçmiş araştırması içeren ince bir dosya vardı - yine, sadece cinsel bir ilgi için asla yapmadığım bir şey. Bir şekilde, henüz fark etmediğim bir seviyede, onun benim olduğunu biliyordum. Kendimi nasıl kandırırsam kandırayım, onun benim için önemli olacağını biliyordum.

Takip eden günlerde dosya büyüdü, Eva'nın anne ve babasını, Cary'yi, sonra da Eva'nın anne ve baba tarafından büyükannesi ve büyükbabasını kapsadı.

"Angus, Harrison ve Leah Tramell ile ilgili olağandışı faaliyetlere dair her türlü raporu bize göndermesi için Austin'de bir avukat tuttuk," diye devam etti.

Monica'nın ailesi. Kızlarından ve torunlarından uzaklaşmaları benim için sorun değildi. daha az aile. Ama şunu da anlıyordum ki, Eva'ya bir çocuk olarak ilgi duymuyor olabilirlerdi.

Gayrimeşru torun, Eva alenen karım olduğunda fikirleri değişebilirdi. "Ne yapmışlar?"

"Öldüler," dedi açıkça, dosyanın fermuarını açarak. "Neredeyse bir ay önce."

Bu beni duraksattı. "Eva bilmiyor. Hafta sonu düğün davetiyeleri hakkında konuşuyorduk ve onlar gündeme geldi. Monica'nın onları takip etmediğini varsayıyorum."

"Yerel gazetede çıkan ölüm ilanını o yazdı." Angus bir fotokopi çekti ve masanın üzerine koydu.

Elime alıp hızlıca göz gezdirdim. Tramell'lar bir yaz tatili sırasında bir tekne kazasında birlikte ölmüşlerdi. Yanındaki fotoğraf onlarca yıllıktı, giysileri ve saçları yetmişli yıllarda. İyi giyimli ve pahalı aksesuarlara sahip çekici bir çiftti. Uymayan şey saçlarıydı -siyah bile olsa-

ve beyaz gazete baskısından ikisinin de siyah saçlı olduğunu görebiliyordum.

Kapanış cümlesini okudum. *Harrison ve Leah'dan geriye Kızı Monica ve iki torunu.* Angus'a bakarak yüksek sesle tekrarladım, "İki torun mu? Eva'nın bir kardeşi mi var?"

Lucky gevşek tutuşumdan sıyrıldı ve yere atladı.

Angus derin bir nefes aldı. "Bu söz ve fotoğraf daha derinlemesine bakmamı sağladı."

Bir resim çıkardı ve yere koydu. Bir göz attım. "Bu kim?"

"Bu Monica Tramell-şimdi Monica Dieck."

Kanım dondu. kadın esmerdi, tıpkı ailesi gibi. Ve tanıdığım Monica'ya ya da karıma hiç benzemiyordu. "Anlamıyorum."

"Eva'nın annesinin gerçek adının ne olduğunu henüz öğrenemedim ama gerçek Monica Tramell'in Jackson adında bir erkek kardeşi vardı ve kısa bir süre Lauren Kittrie ile evli kaldı."

"Lauren." Eva'nın göbek adı. "Onun hakkında ne biliyoruz?" "Şimdilik hiçbir şey, ama bu değişecek. Arıyoruz."

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Tramell'ları karıştırmış ve yanlış aileye bakmış olabilir miyiz?"

"Hayır, delikanlı."

Ayağa kalkıp bara gittim. Raftan iki bardak aldım ve her birine iki parmak Ardbeg Uigeadail single malt koydum. "Stanton Monica'yla -Eva'nın annesiyle- evlenmeden önce onu iyice araştırırdı."

"Eva'nın geçmişini o sana anlatana kadar öğrenmedin," diye belirtti.

O haklıydı. Eva'nın tacizine, düşük yapmasına, mahkeme tutanaklarına, anlaşılmaya dair kayıtlar... hepsi titizlikle gömülmüştü. Evlilik sözleşmesini hazırlaması için Arash'ı görevlendirdiğimde, onun finansal varlıklarını ve borçlarını doğrulamıştık, ama hepsi bu kadardı. Onu seviyordum. Onu istiyordum.

Onu herhangi bir şekilde itibarsızlaştırmak hiç düşünülmemişti.

Stanton karısını da seviyordu. Maddi açıdan avantajlı iki boşanmanın ardından biriken kişisel serveti, en acil endişeyi giderirdi. Geri kalanına gelince, sanırım o da ben de benzer şekilde davranmıştık. Tüm göstergeler ortada bir sorun olmadığını gösterirken neden sorun arayalım ki? Aşk kasıtlı olarak kördü ve insanları aptal yerine koyuyordu.

Barın etrafında döndüm ve fırlayan Lucky'ye neredeyse takılıp düşüyordum.

"Benjamin Clancy çok iyidir. Bunu kaçırmazdı."

"Kaçırdık." Ona uzattığım bardağı aldı. "Tramell'ler ölmeseydi, hâlâ bilmiyor olacaktık. Geçmiş araştırması temiz çıktı."

"Nasıl temiz olabilir, Tanrı aşkına?" Viskiye bir içtim.

"Eva'nın annesi Monica'nın adını, doğum tarihini ve aile geçmişini kullanmış ama hiçbir zaman kredi limiti açmamış ki çoğu kimlik hırsızlığı bu şekilde ortaya çıkar. Kullandığı banka hesabı yirmi beş yıl önce açılmış ve ayrı bir vergi kimliği olan bir işletme hesabı."

Açarken kişisel SSN'sini de vermek zorunda kalacaktı, ancak internetten önce dünya çok farklı bir yerdi.

Bu sahtekârlığın büyüklüğünü kavramak benim için çok zordu. Eğer Angus haklıysa, Eva'nın annesi hayatının büyük bir bölümünü kendisinden çok başka bir kadın olarak yaşamıştı.

"İz yok, delikanlı," diye tekrarladı, bardağını dokunmadan yere bırakarak. "Takip edilecek kısıntı yok."

"Peki ya gerçek Monica Tramell?"

"Kocasını her şeyi idare ediyor. Bu anlamda, o neredeyse hiç yok."

Bacağımı mincıklayan yavru köpeğe baktım. "Eva bunların hiçbirinden haberdar değil," dedim suratımı asarak. "Bana söylerdi."

Bunu söylerken bile, bana *nasıl* söyleyeceğini merak ediyordum. Onun yerinde olsaydım, ben ona nasıl söylerdim? Böylesine büyük bir sırrı saklayabilir miydi, yalanla o kadar uzun süre yaşamıştı ki artık bunun doğru olduğuna inanıyordu?

"Evet, Gideon," dedi Angus, sesi alçak ve uzlaştıracıydı. O da merak ediyordu. Bunu yapmak onun göreviydi. "Seni seviyor. Bir genç kızın bir erkeği sevdiğini hiç görmediğim kadar derin ve gerçek."

Tekrar kanepeye uzandım ve Lucky'nin tırmanırken hafif ağırlığını hissettim. "Daha fazlasını bilmem gerek. Her şeyi. Böyle bir bilgiyi Eva'ya parça parça getiremem."

"," diye söz verdi.

"Bu.." Cary'nin koyduğu ayrıntılı taslağa bakarak yüzümü ve başımı salladım. "Güzel ama doğru değil. Doğru olan bu değil."

Cary nefesini dışarı verdi. Ayaklarımın dibinde, yerde oturduğu yerden başını kanepeye doğru eğerek bana tepeden baktı. "Şaka yapıyorsun. Sana sadece senin için tasarlanmış, türünün tek örneği bir gelinlik veriyorum ve sen bunu görmezden mi geliyorsun?"

"Straplez bir elbise istemiyorum. Bunun da etek ucu yüksek ve düşük." "O bir tren," dedi kuru bir sesle.

"O zaman ayakkabıları neden görebiliyorum? Ayakkabıları görememelisin." "Bu beş dakikalık bir taslak. Ön tarafı daha uzun yapmasını söyleyebilirsin."

Öne doğru eğilerek daha önce açtığımız şarap şişesini aldım ve kadehime biraz daha ekledim. Journey'nin en iyi şarkıları, sesi kısık olan surround ses hoparlörlerinden duyuluyordu. Çatı katının geri kalanı sessiz ve karanlıktı; oturma odası iki sehpa lambasıyla aydınlatılıyordu.

"Bu çok... çağdaş," diye yakındım. "Çok modern."

"Ah, evet." Çizime tekrar bakmak için başını kaldırdı. "Onu havalı yapan da bu."

"Bu çok moda, Cary. Çocuklarım olduğunda buna bakıp ne düşündüğümü merak edecekler." Şarabımdan bir yudum aldım ve parmaklarımı onun gür saçlarında gezdirdim. "Ben zamansız bir şey istiyorum. Grace Kelly ya da Jackie Kennedy gibi."

"Çocuklar, ha?" Bir kedi gibi dokunuşuma doğru eğildi. "edersen, bebek arabalarını parkta birlikte itebilir ve oyun buluşmaları planlayabiliriz."

"Ha! Belki on yıl sonra." Bu bana doğru gibi geldi. On yıldır Gideon'u kendime saklıyordum. İkimiz için de biraz daha büyüme zamanı. ve kendimize bir yol bulmalıyız.

İşler her geçen gün daha iyiye gidiyordu, ancak fırtınalı bir ilişkiye sahip uçucu bir çift olarak kaldık. Onunla daha önce ne hakkında tartışmıştık?

Ofis mi?... Hala bilmiyordum. Ama bu Gideon'du. Bir kurt kadar zarif, vahşi ve tehlikeliydi. Bir an elimi yiyor, bir an sonra da ona saldırıyordu. Bunu genellikle beni bir canavar gibi sikmesi izliyordu, yani... işime geliyordu.

"Evet," dedi Cary asık suratla. "Eğer onu tekrar çivilemeye başlamazsan hamile kalman için on yıl -ve tertemiz bir gebe kalma- geçmesi gerekecek."

"Ugh." Saçını çektim. "Bu seni ilgilendirmez ama dün gece onun dünyasını sarstım."

"mı?" Omzunun üzerinden bana baktı. "İşte benim kızım." Sırıttım. "Eve döndüğünde yine sallayacak."

"Kıskanıyorum. Ben hiç alamıyorum. Sıfır. Sıfır. Sıfır. Avucumda yalnız aletimden dolayı kalıcı bir çentik olacak."

Gülerek koltuğa yaslandım. "Bir süreliğine ara vermek iyi geliyor. Her şeyi bir perspektife oturtuyor."

"Bir hafta bile dayanamadın," diye alay etti.

"Aslında on gün. On korkunç, cehennem gibi, dehşet verici gün." Bir içki daha aldım.

"Değil mi? Berbat. Kötü."

"Bunu tekrar yaşamak istemezdim, ama bunu başarabildiğimiz için mutluyum. seksi bir denklemden çıkardı. Bir şeyleri konuşmaya odaklanmamızı ve sadece takılmanın tadını çıkarmamızı sağladı. Sonunda gevşediğimizde, bu ..." Dudaklarımı yaladım. "Patlayıcı."

"Beni sertleştiriyorsun."

Homurdandım. "Ne yapmaz ki?"

Bana ters bir bakış fırlattı. "Sağlıklı cinsel dürtülerimden utanmayacağım."

"Nereye gittiğini anlamak için biraz zaman ayırdığın için kendinle gurur duy. Ben seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler anne." Başını dizime yasladı. "Biliyorsun... Sana yalan söylüyor olabilirim."

"Hayır, hayır. Eğer dalga geçiyor olsaydın, bunu bilmemi isterdin, çünkü o zaman kışını tekmelerim ki bu da eğlencenin bir parçası." Olmadı. Ama bu bir

Kendini cezalandırmak için beni kullanma

şekli. "Eğlenceli olacak olan Ibiza."

"İbiza mı?" Toparlamam bir saniye sürdü. "Bekarlığa veda partim için mi?"

"Evet."

İspanya. Dünyanın yarısı kadar uzakta. Bunu beklemiyordum. "Bu parti ne kadar sürecek?"

Cary milyon dolarlık gülümsemesini gösterdi. "Hafta sonu." "Söz hakkı olduğundan değil ama Gideon bundan hoşlanmayacak."

"Onu . Güvenlik konusunda biraz tedirgin ama Brezilya'da kendisi de meşgul olacak."

Ayağa kalktım. "Brezilya mı?"

"Bu gece papağan gibisin, her şeyi tekrarlıyorsun."

Brezilya'yı sevdim. Müziğini, havasını, insanların tutkusunu sevdim. Brezilya kültüründe dünyada eşi benzeri olmayan bir duygusallık vardı.

Ve Gideon'u orada, arkadaş dediği o ateşli, zengin erkeklerle birlikte, çoktan vazgeçtiği bekarlığının son günlerini kutlarken düşünmek

...

En iyi arkadaşım bana doğru döndü. "Bu bakışı biliyorum. Etrafında Brezilya bikinileri ve onları giyen ateşli kadınlarla çevrili olduğunu düşünmek bile seni geriyor."

"Kapa çeneni, Cary."

"O da sert vurmak için doğru ekibe sahip. Özellikle de Manuel karakteri. O büyük bir oyuncu."

Hep birlikte bir karaoke bara gittiğimizde Manuel Alcoa'yı bir fetih yaparken izlediğimi hatırladım. Arnoldo, Gideon ve Arash gibi Manuel'in de denemesine bile gerek yoktu. Kendini ona atan geniş kadın yelpazesinden seçim yapmak zorundaydı.

Arkadaşları güzel kızlarla eşleştğinde kocam ne yapardı? Tek başına oturup bir caipirinha mı içerdi? Ben öyle düşünmüyorum.

Gideon aldatmazdı. Flört bile etmezdi; bu onun tarzı değildi. Başlangıçta benimle flört bile etmemişti ve ben onun hayatının aşkıydım.

Hayır, o odaya hükmedecekti, karanlık, tehlikeli ve dokunulmaz görünecekti, etrafında sonsuz bir muhteşem kadın dalgası akarken.

Bundan nasıl etkilenmemiş olabilir?

Cary güldü. "Birini öldürmeye hazır görünüyorsun." "En yakın sensin," diye uyardım onu.

"Beni öldüremezsın. Başka kim Gideon'u senin kadar kışkındıracak doğru kıyafetleri senin için hazırlayabilir ki?"

"Görünüşe göre eve tam zamanında gelmişim."

Cary ve ben ön kapıya baktık ve Gideon'un omzuna asılı bir spor çantası ve elinden sarkan bir evcil hayvan taşıyıcısıyla içeri gördük.

Kaşlarımı çatmam, onu gördüğümde içimden geçen zevk tarafından kovuldu. Bunu nasıl yaptığını bilemiyordum ama Gideon eşofman ve tişörtü bile delicesine seksi gösteriyordu.

Eşyalarını yere bıraktı.

" ne var?" Cary ayağa kalktı ve taşıyıcıya yürüdü.

Ayağa kalktım ve kocamın yanına gittim, onu evde karşılamamanın basit sevinciyle heyecanlandım. Beni yarı yolda karşıladı, kollarını bana doladı. Ellerimi gömleğinin arkasına doğru ittim ve sıcak, sert kasları okşadım. Beni öpmek için eğildiğinde, başımı geriye doğru eğdim. Dudakları dudaklarıma değdi, sonra yumuşak, sözsüz bir merhaba için yerleşti.

Doğrulurken dudaklarını yaladı. "Tadın şarap gibi." "Biraz ister misin?"

"Kesinlikle."

Bir bardak daha almak için mutfağa yöneldim. Arkamda, çocukların birbirlerini selamladıklarını duydum ve sonra Gideon Lucky'yi Cary ile tanıştırdı. Mutlu havlamalar ve Cary'nin zengin kahkahası havada süzülüyordu.

Henüz taşınmamıştım ama evim gibi hissediyordum.

Gideon'a aklımdaki yakıcı soruyu soracak cesareti bulana Cary gideli bir saat olmuştu.

Kanepede oturuyorduk. Rahatça eğilmiş, dizlerini açmış, bir kolunu omzuma atmış, bir elini de rahatça kalçasına koymuştu. Bense onun yanına kıvrılmışım, bacaklarımı yukarı çekmişim, başım omzundaydı.

parmakları tişörtünün etekleriyle oynuyordu. Lucky yanmayan şöminenin yanındaki oyun uyuyor, köpeklerin hayalini kurduğu şey her neyse onu hayal ederken ara sıra mızızlanıyordu.

Gideon son otuz dakikadır sessizdi, ben sehpadan aldığı gelinlik taslağının değerini tartışırken neredeyse düşünceli gibiydi.

" neyse," diye bitirdim, "gördüğümde anlayacakmışım gibi hissediyorum ama zamanım tükeniyor. Bu konuda panik yapmamaya çalışıyorum. Panik yapmak istemiyorum.

yerleşin."

Eli omzumdan kalktı ve başımın arkasını kavradı. Dudakları alnıma bastırdı. "Kot pantolon giyebilirsin meleğim ve gelmiş geçmiş en güzel gelin olabilirsin."

Dokunulunca da sokuldum. Derin bir nefes aldım ve sonra "Brezilya'da nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Gideon'un parmakları saçlarımı karıştırdı. "Rio."

"Oh." Onu Copacabana'nın beyaz kumlu sahilinde tembellik ederken, güneşten bronzlaşmış muhteşem vücudunu sergilerken, gözlerinin parlak mavisini koyu renk güneş gözlüklerinin ardında saklarken hayal edebiliyordum.

Sahildeki güzel kadınlar onun kendilerini izleyip izlemediğini anlayamayacaklardı. Bu onları heyecanlandıracak, cesaretlendirecekti.

Geceleri, o ve çocuklar Ipanema'daki gece hayatına katılıyor ya da belki de gerçek hedonistler olup Lapa'ya gidiyorlardı. Nereye giderlerse gitsinler, çarpıcı, tutkulu, az giyimli kadınlar takip edecekti. Bu kaçınılmazdı. "Cary'nin senin kıskanç olduğunu söylediğini duydum," diye mırıldandı.

Başımı. Sesinde kendini beğenmiş bir memnuniyet vardı. "Bu yüzden mi Brezilya'yı seçtin? Acı çekeyim diye mi?"

"Angel." Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve başımı hafifçe geriye doğru iterek ona bakmamı sağladı. "Gidilecek yerin seçimiyle hiçbir ilgim yok." Onun

Dudakları seksi bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildi. "Ama acı çekeceğin için mutluyum." "Sadist." Ondan uzaklaştım.

Gideon uzaklaşmama izin vermeyerek beni geri çekti. "Deanna hakkındaki önerinden sonra benden sıkılmaya başladığını düşünmeye başlamıştım."

"Bu histerik."

"Bana göre değil," dedi sakın bir sesle. Bakışları yüzümü taradı.

En azından kısmen ciddi olduğunu anlayınca kaçmaya çalışmayı bıraktım. "Sana onu işe alma fikrinden hoşlanmadığımı söylemiştim."

"Hemen yapmadın. İştene eve dönerken bir şişe şarap almamı söyler gibi onu baştan çıkarmamı önerdin. En azından Rio'dan bahsettiğimde gerildin ve surat astın."

"Arada bir fark var-"

"Daha önce becerdiğim bir kadını aktif olarak baştan çıkarmak ve planladığım bir bekârlığa veda partisini kabul arasında? Kesinlikle. Ve ilkinin kabul edip ikincisini sorun etmeniz hiç mantıklı değil."

Ters ters baktım. "Çünkü biri kontrollü bir ortamda yapılan bir ticari işlem. Diğerini ise dünyanın en seksi şehirlerinden birinde spor sikişi için son bir hurra!"

"Sen daha iyi bilirsin." Sesi alçak ve yumuşaktı, kolaydı. Bu da tehlikeli olduğu anlamına .

"Senin için endişelenmiyorum," diye vurguladım. "Seni isteyecek olan kadınlar. Ve sarhoş olup azacak ve senin de oynamanı isteyecek arkadaşların."

Yüzü vurdumduymaz, bakışları soğuktu. "Ve sen benim akran baskısıyla başa çıkacak kadar güçlü olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim. Kelimeleri ağzıma tıkma." "Ben sadece senin karmaşık düşüncelerini açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum."

"Bak. Deanna senaryosuna geri dönelim." Kıpırdandım ve ayağa kalktım. Sehpaya dönerek ellerimi uzattım ve yönlendirdim. "Öneriyi yapmadan önce böyle hayal etmiştim. Ofisinizde, masanıza yaslanmış, o çok seksi . Ceketin portmantonun üzerinde, belki de gayri resmi bir buluşma için elinin yanında buzlu bir viski dokun."

Yüzümü kanepeye döndüm. "Deanna senden en uzaktaki sandalyede oturuyor, böylece tüm resmi görebiliyor. Ona yavaşça bir göz at, birkaç çift birlikte bir şeyler yapmakla ilgili imalar. Fikirleri alır ve noktalı çizgiye bir imza atarak anlaşmayı mühürler. Bu . Ona asla birkaç metreden fazla yaklaşmıyorsun ve asla oturmuyorsun. Cam duvar temiz kalır, yani harekete geçmeyecektir."

"Tüm bunları bir mı hayal ettin?"

"Şey"-şakağıma dokundum-"Yangını körükleyen bazı anılarım var."

"baştan çıkarma anılarımda başka kimse yok," dedi kuru bir sesle.

"Dinle, as." Sehpanın üzerine oturdum. "Senin için endişelendiğimden aklıma kendiliğinden gelen bir düşünceydi."

Gideon'un yüzü yumuşadı. "Melekler ediyor. Anlıyorum."

"mi?" Öne doğru eğilerek ellerimi dizlerinin üzerine koydum. "Ben her zaman sahiplenici olacağım, Gideon. Sen *benimsin*. Keşke üzerine bunu belirten bir işaret koyabilseydim."

Sol elini kaldırarak evlilik yüzüğünü .

Alay ettim. "Ekibinle Rio'da gezinirken kaç kadının buna dikkat edeceğini biliyor musun?"

"İşaret ettiğimde dikkat edeceklerdir."

"Sonra çocuklardan biri bunun bir bekarlığa veda partisi olduğunu ağzından kaçırarak ve daha çok çabalayacaklar."

"Denemekle bir yere varamazlar."

Bakışlarım onun üzerinde gezindi. "Grafit gri elbise ve siyah V yaka gömlekle karşı konulmaz olacaksın-"

"Kulüpteki o geceyi hatırlıyorsun."

Belli ki o da anlamıştı. Aleti kalınlaştı ve uzadı, eşofmanını müstehcen bir şekilde çadırladı.

Tahrik oluşu şüphelendiğim şeyi kanıtlayınca neredeyse inleyecektim: Yumuşak pamuğun altında komandoydu.

"Ofisimden ayrıldıktan sonra seni düşünmeden edemedim," diye mırıldandı. "Senin hayalini aklımdan çıkaramadım. Sonra aradım

İşteyken benimle alay ettin, sikim sert ve senin için hazırken eve gidip vibratörünle oynayacağını söyledin."

Her ayrıntıyı hatırlayarak kıvrandım. O gece New York'ta V yakalı bir kazak giymişti, ama Rio'da giydiğini hayal ettiğim şey

Tropikal iklim ve gece kulübündeki buharlı vücut baskısı için ödenekler.

"Zihnimde seni yatağında gördüm," diye etti, bacaklarının arasına uzanıp pantolonunun üzerinden ereksiyonunu okşadı. "Bacaklarını açmıştın. Sırtın kamburlaşıyor. Vücudun çıplak ve terden parlıyordu.

plastik horoz kremsi amcık içine ve dışına. Bu fikir beni çılgına çevirmişti. Hiç böyle bir şehvet hissetmemiştim. Sanki ateşim varmış gibi hissediyordum. Sevişme ihtiyacı içimde ateş gibi yanıyordu."

"Tanrım, Gideon." Cinsel organım ağrıyordu. Göğüslerim şişmiş ve hassaslaşmış, meme uçlarım gergin ve ağrıyordu.

Beni izledi, gözleri kapalıydı. "Seninle buluşmayı ayarlamadan önce dışarı çıktım. Senin gibi hayır demeyecek birini bulacaktım. Onu otele götürecektim, yayacak ve deliliği geçene kadar becerecektim. Kim olduğu önemli değildi. Yüzsüz ve isimsiz olacaktı. Onun içindeyken ona bakmayacaktım. O sadece senin bir dublöründü."

Kısık bir acı sesi beni terk etti, onun bu şekilde başka biriyle birlikte düşüncesi dayanılamayacak kadar acı vericiydi.

"Birkaç kez yaklaştım." Sesi şimdi daha kısıktı. "Her birinin flört etmeyi bitirip gitmeye hazır olduklarını işaret etmelerini beklerken bir içki içtim. İlk seferinde geri çekildiğimi düşündüm çünkü benim için yapmıyordu. İkincisinde, kimsenin bunu benim için yapmayacağını biliyordum. Senden başka kimse. Çok öfkeliydim. Beni reddettiğin için sana. Onlara aşağılık oldukları için. Seni unutamayacak kadar zayıf olduğum için bana."

"Ben de öyle hissediyordum," diye itiraf ettim. "Tanıştığım her erkek yanılttı. Onlar sen değildi."

"Benim için her zaman böyle olacak Eva. Sadece sen. Her zaman." "Aldatman konusunda endişelenmiyorum," diye yineledim, ayağa kalkarak. Ayağa kalkarak atletimi, sonra şortumu. Çıplak dantel Carine Gilson sütyenim ve külotum

takip ettim. Hızlıca, metodik bir şekilde soyundum. alay etmeden.

Gideon uzanmış, kımıldamadan izliyordu. Tıpkı seks tanrısı gibi, zevk almayı bekliyordu.

Sonra onu bir başkasının gözünden gördüm, kocam kalabalık bir Brezilya kulübünde aynen oturuyordu, sessiz seks talebi ondan sıcaklık ve ihtiyaç dalgaları halinde dökülüyordu. Bu onun kim olduğuydu, yoğun ve doyumsuz bir şekilde cinsel bir yaratıktı. Yaşayan bir kadın var mıydı ki

Ona meydan okumak mı? Henüz biriyle tanışmamıştım.

Ona doğru hareket ettim. Üstüne çıktım. Ellerim geniş omuzlarında gezindi, tişörtünün pamuğunda onun sıcaklığını hissettim. Elleri kalçalarımına gitti ve tenimi yaktı. "Seni gören kadınlar seninle sevişmek isteyecek.

Bu," diye mırıldandım. "Sana dokunmak. Bunu hayal edecekler."

Gideon başını kaldırıp bana bakarak dilini alt dudağının üzerinde yavaşça gezdirdi. "Seni hayal ediyor olacağım. Tıpkı bunun gibi."

"Bu sadece durumu daha da kötüleştirir, çünkü bunu ne kadar çok istediğini görecekler." "*Seni* ne kadar istediğimi," diye düzeltti, ellerini kışımı avuçlamak için hareket ettirdi

ve beni ereksiyonuna doğru itti. Kalçalarımın açılmasıyla ayrılan seksimin dudakları, dantelin arasından onun sikine sarıldı. Klitorisim ona doğru bastırıldı sertleşti ve ben de zevkle kalçalarımı yuvarladım.

"En iyi bakış noktasını bulduklarını görebiliyorum," dedim ona nefes nefese, "beni beceren gözlerle sana bakıyorlar. Parmaklarını aşağıya doğru göğüs dekoltesi, böylece onların varlıklarını takdir edersiniz. Ayaklarının üzerinde kayıyorlar, bacak bacak üstüne atıyorlar çünkü bunu istiyorlar."

Sert, kalın penisini avuçladım ve okşadım. Avucumun içinde esnedi, hayat dolu ve istekliydi. Dudakları aralandı, bu onun kontrolündeki tek kırılmaydı.

"Aklın bende, bu yüzden sertleşmişsin. Ve eğer böyle oturursan, bacaklarını açarsan, sikişinin ne kadar büyük olduğunu ve onu kullanmaya ne kadar hazır görebilirler."

Arkama uzanarak parmaklarımla bileğini daire içine aldım ve sol kolunu yukarı çekerek kanepenin alçak arkılığına doğru sarkıttım. "Böyle görünüyorsun. Kımıldama." Diğer kolunu kucağına götürdüm. "Bu elinde bir bardak olacak, içinde iki parmak koyu cachaça olacak. Arada bir yudumlayacaksın, dudaklarını yalayacaksın."

Öne doğru eğildim ve dilimi şehvetli kıvrımın üzerinde gezdirdim. Muhteşem, seksi bir ağzı vardı. Dudakları dolgun ama sertti. Genellikle sertti ve düşünceleri hakkında çok az ipucu veriyordu. Nadiren gülümserdi ama gülümsediğinde de çocuksu bir şakacı sırıtış ya da kendinden emin bir meydan okuma sergileyebilirdi. Onun Yavaş gülümsemeleri erotik alaylardı, alaycı yarım gülümsemeleri ise hem kendisiyle hem de başkalarıyla alay ediyordu.

"Uzak ve mesafeli görüneceksin," diye devam ettim. "Kendi düşüncelerinizde kaybolacaksınız. Çılgın enerji ve vurucu müzikten sıkıldım. Adamlar etrafınızda dönüp duruyor. Manuel'in kucağında her zaman ateşli bir güzel var. Her baktığınızda farklı biri. Ona kalırsa, etrafta ondan fazlasıyla var."

Gideon gülümsedi. "Ve Latinlere karşı bir düşkünlüğü var. Eş seçimimi tamamen onaylıyor."

"Karın," diye düzelttim. "İlk ve son eşin."

"Sadece benim," diye kabul etti. "Sıcak huylu. Sıcak kanlı. Benim tek ve kalıcı tek gecelik . Aramızdaki ilişkinin nasıl olacağını tam olarak biliyorum ve sonra sen gidip beni gafil avlıyorsun. Her seferinde beni canlı canlı yiyorsun ve daha fazlasını istiyorsun."

Bir elimle çenesini kavradım ve onu öptüm, hâlâ penisini uzun, yavaş çekişlerle okşuyordum. "Arash odanın içinde dolaştığında sana yeni bir içki getiriyor. Dolaşırken gördükleri hakkında sana hikâyeler anlatıyor ve sen de kısa bir süre eğlenmiş görünüyorsun, bu da seni izleyen kadınları çılgına çeviriyor. Bu küçük samimiyet ve sıcaklık parıltısı sadece daha fazlasını istemelerine neden oluyor."

"Ya Arnoldo?" diye mırıldandı, ateşli kara gözlerle beni izliyordu.

"O da senin gibi kopuk. Kırık kalbi yüzünden yaralı ve temkinli ama ulaşılabilir biri. Flört ediyor ve gülümsüyor, ama onda her zaman ulaşılamaz bir şey olduğu hissi var. Senden korkan kadınlar Arnoldo'ya gider. Kendisi onları tamamen unutturken bile onlara sizi unutturacaktır."

Ağzında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Ben orada oturup sürekli ereksiyon halinde kara kara düşünürken, seni hiç eğlenemeyecek kadar özlerken mi?"

"Ben de böyle hayal ediyorum, as." Taş gibi sert üzerine oturdum. "Kadınlar da benim gibi sana gelip kucağına hayal edecekler. Ellerini böyle gömleğinin içine sokmak isteyecekler."

Avuçlarımı tişörtünün eteklerinin altına kaydardım ve karın kaslarının sert bağlarına bastırdım. Parmaklarım olukları takip etti, ulaşabildiğim sekiz kasın her birinin izini sürdü. "Kıyafetlerinin altında vücudunun ne kadar sert olduğunu, göğüs kaslarını sıkıklarında nasıl hissedeceklerini hayal."

Hareketlerim sözlerime eşlik etti, ellerimin altında onu hissederken kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Gideon çok keskin ve güçlüydü, güçlü bir cinsel makineydi. Buna anında tepki veren ilkel bir kadın dürtüsü vardı. Onu arzuluyordu. Çiftleşmeye değer bir erkekti, en verimli çağında bir alfaydı. Dinç. Güçlü. Son derece tehlikeli ve evcilleştirilemez.

Hareket etti ve ben durdum. "Hayır, kırırdama," diye uyardım. "Onlara geri dokunmayacaksın."

"Bana hiç yaklaşmazlardı." Ama ona verdiğim poza devam etti. Hevesli bir harem kızı tarafından tapılan eski bir sultan.

Gömleğini kaldırdım. Yukarı ve başının üzerine doğru çektim, kumaşın sert gerginliğiyle omuzlarını geriye doğru sabitledim. Başını çevirdi, ağzı meme ucuma yapıştı ve emmeye başladı, hassas noktayı nazikçe çekiştiriyordu. İnledim ve çekilmeye çalıştım, dayanamayacak kadar tahrik olmuşum. Dişleri sertleşmiş ucu yakaladı ve beni hapsetti.

Başımı eğdim, gözlerim onun çukurlaşan yanaklarına dikildi. Ağzının sıcaklığı içinde, dili meme ucumu okşuyor, zayıf boğazı yutkunurken çalışıyordu. Göbeğim sıkılaştı ve titredi, ritmik çekişler yankılandı.

İkimizin arasına uzanarak bel kuşağının ipini çözdüm ve lastiği onu serbest bırakacak kadar aşağı ittim. Onu iki elimle tuttum, parmak uçlarım acımasızca seksi uzunluğu boyunca akan kalın, nabız gibi atan damarların izini sürüyordu. Tepesi ıslaktı, ellerim boşalma öncesi kayganlığın üzerinde kayıyordu.

Sikini seksimin açıklığıyla aynı hizaya getirdiğimde ağzı beni serbest bıraktı. "Yavaş ol meleğim," diye sertçe emretti. "İçinde çalış. Bütün gece içinde olacağım ve ağrımanı istemiyorum."

diken diken oldu. "Seni yavaşlatmayı hayal bile edemezler," diye karşı çıktım.

Gideon iki eliyle uzanıp saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. "Şu anda başka kadınları düşünmüyorsun meleğim. Hayal ettiğin ."

Bir anda haklı olduğunu anladım. çıkan kadın, gözümde canlandırıdığım uzun bacaklı esmerlerden biri değildi. O bendim. Onun sikini taparcasına okşayan bendim. Ona pozisyon veren bendim, Ona doğru alçalırken, penisinin geniş başını seksimin dudakları arasında ileri geri ovmak için bir an ayırdım.

Kocam beni hissettiğinde inledi, kalçaları hafifçe kalktı, vücudumun girişine doğru talepkar bir şekilde itti. Kalçalarımı kavradı, beni aşağı çekti ve sikinin sivri ucuyla cinsel organımı araladı.

"Oh, Gideon." Göz kapaklarım ağırlaşırken ona doğru eğildim ve kalın bir santimi içime aldım.

Sadece tepesi içimde olana kadar beni hafifçe kaldırdı, sonra beni tekrar indirdi ve daha fazlasını almamı sağladı. Boynundaki tendonlar belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı. "Bir işaret takmamı istemiyorsun. *Seni* , dar, küçük amcığının sikimi sıkmasını istiyorsun. Ben arkama yaslanıp sana sahip olmama izin verirken, sen kendini benim üstümde hayal ediyorsun."

Kollarını kanepenin arkasına doğru uzatarak o muhteşem erkek gövdesini sergiledi. "Yoksa benim de katılmamı mı istersiniz?"

Kuru dudaklarımı ıslatarak başımı salladım. "Hayır."

Yukarı ittim, sonra geri kaydım. Tekrar ve tekrar. Kalçalarım kalçalarının üzerine oturana kadar her seferinde onu daha derine ittim. Kalın ve uzundu. İçimde zonklarken usulca inledim.

Ve henüz onun tamamına sahip değildim.

Başımı eğerek onu öptüm, dilinin yavaşça benimkine doğru kaymasının tadını çıkardım.

"Seni , değil mi?" diye mırıldandı.

"Seni izliyorlar. Ben kaldırdığımda seni görebiliyorlar, sikinin ne kadar büyük olduğunu görebiliyorlar. Onu istiyorlar, onun için acı çekiyorlar, ama o benim. Beni izleyen sensin. Gözlerini benden alamıyorsun. Senin için odada başka kimse yok."

"Ama yine de sana dokunmuyorum, değil mi?" Başımı salladığımda ağzı hınzırca kıvrıldı. "Sanki yaşayan en seksi kadın herkesin gözü önünde sikime binmiyormuş gibi cachaça'yı gelişigüzel yudumluyorum. Artık sıkılmıyorum ama zaten hiç . Bekliyordum. Seni bekliyordum. Kanımdaki uğultu yüzünden orada olduğunu biliyordum."

Ellerim omuzlarında, kalçalarımın ritmik hareketleriyle onu becerdim. Çok lezzetliydi. Sikinin içimde hareket ettiğini hissediyordum. Göğsündeki alçak, tehlikeli gümbürtü ne kadar tahrik olduğunu ele veriyordu. Göğsündeki ter parıltısı. Aşağı indiğimde karın kaslarının sıkışması ve sikinin derine itilmesi. Doyamıyordum.

Ve benim oyunuma katılma şekli... beni ne iyi tanıdığı... beni ne kadar sevdiği...

Gideon benimle seks yaparken kendini kaybediyordu ama her zaman farkındaydı, orgazm olmadan önce bana odaklanıyordu. Teşhirci seks fantezimi benden önce fark etmişti ve buna müsamaha gösterdi. Beni her zaman güvende tuttu, asla gerçekten açığa çıkma riskini almadı ama bunun olasılığıyla beni kızdırdı. Ben asla Onu bu şekilde paylaştım, çok sahipleniciydim. O da beni bir an bile paylaşmazdı çünkü çok korumacıydı.

Ama şakalaştık ve oynadık. Seksle acı ve utançla tanışmış iki insan için, bu eylemde böylesine bir neşe ve sevgi bulabilmemiz harikaydı.

"İçinde çok sertleştin," diye homurdandı, elimde olduğu gibi seksimde de esnedi. "Müziğin sesi yüksek olduğu için çıkardığım sesleri kimse duymuyor ama sen hissediyorsun. Beni deli ettiğini biliyorsun. Gerçek şu ki izleniyor olmak kadar sizi tahrik ettiğini gösterin."

"Senin kontrolün," diye nefes nefese kaldım, tempoyu hızlandırdım.

"Çünkü ben en alttan en üste geliyorum," dedi karanlık bir sesle. "Sorumluluk sendeymiş davranıyorsun ama istediğin bu değil. Sırlarını biliyorum Eva. Sırlarını biliyorum Eva. hepsini biliyorum. Benden saklayabileceğin hiçbir şey yok."

Başparmağının ucunu dudaklarına götürdü ve dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Yavaşça, şehvetli bir şekilde yaladı, gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Aramıza uzanarak klitorisimi sert, hızlı dairelerle ovdu ve bir çığlıkla boşaldım, seksim kendinden geçmiş dalgalar halinde onun horozunu sağdı.

Harekete geçti, beni yakından yakaladı ve ayağa kalktı, ayaklarıyla zemini iterken beni sırtüstü kanepeye yatırdı ve o son kalın sikini içime soktu. Sonra beni şiddetli, ilkel bir açlıkla beceriyor, doruk noktamın dalgalanmalarından güç alıyordu. kendi yarışı için.

Başımı geriye atarak adımı haykırdı ve sarsıldı. Sıcak bir şekilde fışkırdı, inledi, kalçaları hala duramıyormuş gibi itiyordu.

Gözlerimi kırıştırarak kendime geldim, yavaşça tavandaki ay ışığının farkına vardım. Başımı bir yastık yastıkladı ve bir yorganın sıcaklığı çıplak vücudumu örttü.

Gideon'a bakmak için başımı çevirdim ama yanımdaki boşluk boştu, örtüler dağılmıştı ama düzgünce katlanmıştı. Doğrudum ve saate baktım. Saat neredeyse sabahın üçüydü.

Doğrulup önce banyoya, sonra da koridora baktım. Kısmen kapalı kapının aralığından zayıf bir ışık süzülüyordu. Yataktan kalkıp banyoya gittim ve arkada asılı duran bornozun kancasını açtım. Odadan çıkarken tavus kuşu mavisi ipeğin içine girdim ve Gideon'un ofisine doğru yürürken kemerini sıkıca bağladım.

Koridoru aydınlatan odanın ışığıydı ve içeri girerken gözlerimi kısıtım, gözlerim parlaklığa alışık değildi. Hızlı bir bakışla manzarayı inceledim: köpek yatağında uyuyan yavru köpek ve masasında oturan dalgın adam. Bakışları duvarını süsleyen fotoğraflarımdan oluşan kolajdaydı, kolları sandalyesinin kolçaklarında dengede duruyordu, ellerinin arasında kehribar rengi bir sıvı vardı.

Bana baktı.

"Sorun nedir?" ıplak ayaklarımı odanın içinde ilerleyerek sordum. "Yataktan kamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, yapmalıyım," diye niteledi, "ama hayır. Uyuyamadım."

"Seni ister misin?" Tek gözümün parlamaya karşı kapalı olduğu düşünülürse muhtemelen aptalca görünen bir gülümseme sundum.

Kocam ikisini bıraktı ve kucağını sıvazladı. "Buraya gel."

Yanına gittim, kollarımı boynuna dolayarak ona doğru kıvrıldım. Dudaklarımı çenesine bastırdım. "Seni rahatsız eden bir şey var."

Ve bu her neyse, bütün gece onu rahatsız etmişti.

Burnunun ucunu kulağımın kıvrımına dayayarak, "Bana sylemediğin bir şey var mı?" diye fısıldadı.

Kaşlarını çatarak geri çekildim ve yüzüne baktım. "Ne gibi?"

"Her şey gibi." Derin bir nefesle göğsü genişledi. "Hiç sırrın kaldı mı?"

Midemde tuhaf bir burkulma hissederek bunu içime çektim. "Doğum günü hediyen. Ama sana ne olduğunu söylemeyeceğim."

Küçük bir gülümseme ağzını yumuşattı.

"Ve sen," diye mırıldanıyorum, bu gülümsemeden etkilenerек. "Sadece benim bildiğim tüm parçaların. Sen son nefesimi verene kadar saklayacağım bir sırsın."

Başını eğdi, saçları kısa süreliğine yüzünü kapattı. "Angel." "Bir şey mi oldu, Gideon?"

Cevap vermesi uzun bir süre aldı. Bana baktı. "Tanıdığın, sana yakın biri yasadışı bir şey yapsa bana söyler miydin?"

İçimdeki burkulma bir düğüme dönüştü. "Ne duydun? Bir dedikodu blogu yalan mı yayıyor?"

Gerginleşti. "Soruya cevap ver Eva." "Kimse yasadışı bir şey yapmıyor!"

"Benim istediğim bu değildi," dedi sabırla ama kararlı bir şekilde.

Soruyu hatırladım. "Evet, sana söylerdim. Tabii ki anlatırım. Sana her şeyi anlatırım."

Rahatladı. Eli yukarı uzandı ve yüzüme dokundu. "Bana her konuda güvenebilirsin meleğim. Ne olduğu önemli değil."

"" Bileğini yakaladım. "Neden böyle konuştuğunu anlamıyorum."

"sır kalmasını istemiyorum."

Ona bir bakış attım. "Bu konuda en suçlu olan sensin. Eskiden bana hiçbir şey söylemezdin."

"Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden şu anda aramız gerçekten çok iyi."

Yumuşak gülümsemesi geri geldi. "Öyleler, değil mi?"

"Kesinlikle." Gülümseyen dudaklarını öptüm. "Artık kaçmak yok, saklanmak yok."

Gideon beni tutuşunu ayarlayarak ayağa kalktı ve beni de kendisiyle

birlikte kaldırdı. "Ne yapıyoruz biz?" Sıcak bedenine gömülerek sordum.

Yatak odasına doğru yöneldi. "Beni ." "Yaşasın."

Ertesi sabah da bir önceki sabah gibi geçti, Gideon zamanki saatte kalkarken ben yatakta tembel bir miskin gibi çıplak tembellik ettim.

Dolapta kravatını düğümlerken aynadan gözlerini bana baktı. "Bugün için planın nedir?"

Esneyerek yastığıma daha sıkı sarıldım. "Sen gidince tekrar uyuyacağım. Sadece bir saatliğine. Blaire Ash saat 10'da uğrayacak."

"mi?" Tekrar aynaya baktı. "Neden?"

"şeyi değiştiriyorum. Misafir yatak odasını Murphy yataklı bir ev ofisine . Bu şekilde hem misafirlerimiz için yerimiz olacak hem de benim çalışabileceğim bir yerim olacak."

Gideon kravatını düzeltti, sonra yeğinin düğmelerini ilikleyerek yatak odasına çıktı. "Bunu konuşmamıştık."

"Doğru." Çarşafın kayması için bacağıma kasten hareket ettirdim. "Bu konuda tartışmanı istemedim."

Başlangıçta misafir odasını benim odama dönüştürmeyi ve ebeveyn banyosuna bağlayarak iki kişilik bir ebeveyn süiti oluşturmayı kararlaştırmıştık. Bu düzen Gideon'un parasomnisini ama aynı zamanda ayrı odalarda uyumak zorunda kalacağımız anlamına da geliyordu.

"Aynı yatağı paylaşmamalıyız," dedi sessizce.

"Katılmıyorum." O daha fazla üstelemeden ben devam ettim. "Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım Gideon, ama şu anki gibi ayrı olma fikri beni mutlu etmiyor. Bu."

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak sessizce orada durdu. "Beni senin mutluluğun ve güvenliğin arasında seçim yapmaya zorlaman adil değil."

"Biliyorum. Ama seni seçim yapmaya zorlamıyorum, ben çoktan kararımı verdim. Bunun da adil olmadığını farkındayım ama bir karar verilmesi gerekiyordu ve ben de verdim." Doğrulup yastığı arkama ittim ve yatak başlığına yaslanabilmek için arkama yaslandım.

"Aramayı birlikte yaptık. Sonra görünüşe göre daha fazla tartışmadan fikrini değiştirdin. Ve göğüslerini bana göstermen - ne kadar çarpıcı olsalar da - dikkatimi dağıtmayacak."

Gözlerimi ona diktim. "Dikkatini dağıtmak , en başta bu konuyu açmazdım."

"Konsültasyonu iptal et Eva," dedi sertçe. "Önce bunu konuşmamız gerek."

"Danışma çoktan gerçekleşti. Polisler geldiği için kısa kesmek zorunda kaldık ama Blaire şimdiden yeni tasarımlar üzerinde çalışıyor. Bugün bana bazı fikirler getirecek."

Gideon'un elleri ceplerinden çıktı ve kollarını kavuşturdu. "Yani senin mutluluğun önce geliyor ve benimkinin canı cehenneme mi?"

"Benimle aynı yatağı paylaşmaktan mutlu değil misin?"

Çenesindeki bir kas . "Benimle geçme. Sana zarar verirsem bunun bana ne yapacağını hesaba katmıyorsun."

Hayal kırıklığım aniden utanca dönüştü. "Gideon-"

"Ve bunun *bize* ne yapacağını düşünmüyorsun," diye . "Pek çok şeyi denemene izin vereceğim Eva, ama hiçbir şey ilişkimize zarar verebilir. Eğer yanımda uyumak istersen, orada olacağım."

Yanında ben varken uyanmak istersen bunu da yapabilirim. Ama ikimiz de bayginken aradaki saatler bir hevesle kumar oynamak için çok tehlikeli."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Ona daha fazla açıklama yapmak, ayrı yatak odalarının yaratacağı mesafeden endişe ettiğimi söylemek istedim. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da.

Benimle sevişmesi ve sonra yatağımlı terk etmesi beni incitti. Güzel ve büyülu bir şeyi alıp başka bir şeye dönüştirdü. Ve eğer ben uyuyana kadar kalır, sonra benden önce uyanıp geri dönerse, uykusuzluktan acı çekecekti. Ne kadar yorulmak bilmez görünse de o da bir insandı. Çok çalışıyor, daha çok spor yapıyor ve her gün tonlarca stresle başa çıkmak zorunda kalıyordu. Uykusuz kalmak rutin hale gelemezdi.

Ama güvenliğımlle ilgili korkuları tek bir konuşmayla geçiştirilemeyecekti. Adım adım ilerlememiz gerekecekti.

"Tamam," diye kabul ettim. "Bu konuda anlaşalım: Blaire konseptlerini bırakacak ve daha sonra birlikte inceleyeceğiz. Bu arada, misafir odasındaki duvarları yıkmama konusunda anlaşacağız. Bence bu çok ileri gitmek olur, Gideon."

"Daha önce böyle düşünmemiştin."

"Bu, kalıcı hale gelebilecek geçici bir çözüm ve biz bunu istemiyoruz. Yani, de bunu istemiyorsunuz, değil mi? Birlikte uyumak için çalışmak istiyorsunuz, değil mi?"

Kollarını açtı ve yatağın etrafında dönerek kenarına oturdu.

Elimi avucunun içine alarak dudaklarına götürdü. "Evet, bunu istiyorum. Evliliğimizde bu kadar temel bir şeyi sana verememek beni öldürüyor. Ve bunu bilmek

Bu konuda mutsuzsun... Üzgünüm meleğim. Sana ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

Öne doğru eğilerek yanağını okşadım. "Bunun üzerinde çalışacağız. başlamalıydım. Sanırım sana Gideon gibi davrandım-önce davran, sonra açıkla."

Ağzı alaycı bir şekilde buruştu. "Touché." Bana hızlı ve sert bir öpücük verdi.

"Blaire'e dikkat et. Seni istiyor."

Arkama yaslandım. "Beni çekici buluyor," diye düzeltiltim. "Ve doğuştan çapkın."

Gideon'un gözleri tehlikeli bir parıltıya büründü. "Sana asılıyor muydu?"

"Profesyonelce olmayan bir şey yok. Eğer çizgiyi aşsaydı onu kendim kovardım, ama ben

Muhtemelen tüm kadın müşterilerini inceltiyordur. Bahse girerim bu iş." Gülümsedim. "Ona senin dayanıklılığına alıştığımı ve uyumak için ayrı bir yatağa ihtiyacım olmadığını söylediğimde sakinleşti. artık."

Kaşları havaya kalktı. "Sen ."

"Kesinlikle öyle. Ona öldüğümde uyuyabileceğimi söyledim. Bu arada, kocam her gece benimle yarım düzine kez sevişmek istiyorsa ve bunu yapmakta bu kadar yetenekliyse, ben kimim ki şikayet edeyim?"

Blaire'e ilk danıştığımızda, tasarımcının Gideon'un yatmaya niyetli olmadığı bir kadınla evlenmesi konusunda ne düşüneceğini hesaba katmamıştım. Blaire'in ince flörtünü fark edince, neden anlayışlı olacağımı düşünebileceğini anladım ve bu durumun kocam için ne kadar garip olduğunu anladım. Yine de Gideon bunun dışarıdan nasıl görünebileceği konusunda hiç şikâyet etmemişti. Onun endişesi benim içindi, dünya çapında bir oyuncu olarak ünü için değil.

Blaire'i doğru yola getirmek hoşuma gitmişti.

Dağınık saçlarımı kabarttım. "Ben büyük memeli bir sarışınım. Araya bir de kıkırdama katarsam genellikle her şeyi söyleyebilirim."

"Tanrım." Gideon uzun uzun iç çeker gibi yaptı ama eğlendiği belliydi. "Seks hayatımızın ayrıntılarını seninle paylaşmak senin için bir zorunluluk mu? herkes?"

"Hayır." Göz kırptım. "Ama kesinlikle eğlenceli."

Gideon işe gittikten sonra uyumadım. Onun yerine ve antrenörüm Parker Smith'i aradım. Saat erken olduğu için henüz çalışmıyordu ve telefonu açtı.

"Selam Parker. Ben Eva Tramell. ?"

"Ben iyiyim. Bugün geliyor musun? Son zamanlarda kaytarıyorsun."

Burnumu kırıttırdım. "Biliyorum. Ve evet, . Bu yüzden aradım. Seninle bir şey üzerinde çalışmak istiyorum."

"Öyle mi? Aklında ne var?"

"Durumsal farkındalık ve köşeye sıkıştığınızda ne yapmanız, nasıl kaçmanız gerektiği konularının üzerinden geçtik. Ama ya uyurken olduğu gibi tamamen hazırlıksız yakalanırsam?"

Bunu özömsedi. "Taşaklara sert bir diz darbesi her adamı yere serer. İhtiyacınız olan açılışı sağlar."

Bunu daha önce Gideon'a da yapmıştım, onu korkunç bir kâbustan kurtarmak için. İş o noktaya gelirse yine yapardım ama tuttuğu yerden koparıp canını yakmadan uzaklaşmayı tercih ederdim. Rüyalarında zaten çok acı çekiyordu. Uyandığında da acı çekmesini istemedim.

"Ama ya... Biri üstünüzde yatarken ona nasıl diz çökersiniz?"

" çalışabiliriz. Bazı farklı senaryoların koreografisini yapabiliriz." Durakladı. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey ," diye onu temin ettim ve sonra yalan söyledim. "Dün gece izlediğim bir TV programında aklıma geldi ve ne kadar hazırlıklı olursan ol, uyurken durumun farkında olamayacağını fark ettim."

"Sorun değil. Birkaç saat içinde depoda olacağım ve kapanışa kadar kalacağım."

"Tamam. Teşekkürler."

Telefonu kapattım ve duşa girdim. Geri döndüğümde, Cary' gelen iki cevapsız arama vardı. Onu geri aradım.

"Hey, ?"

"Düşünüyordum da. Klasik bir elbise hakkında bir şeyler söylemiştin, değil mi?"

İç çektim. Bunu her düşündüğümde içim cız ediyordu. Çünkü mükemmel elbisenin büyük günden önce gökten düşeceğine ne kadar inanmak istesem de, bunu kabul etmek daha gerçekçiydi. anlaşılmak zorunda.

Yine de Cary'yi bu konuda üstüme gelmediği için sevmek zorundaydım. O da beni benim kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyordu.

"Monica'nın gelinliklerinden birine ne dersin?" diye önerdi. "Eski bir şey falan. İkiniz de aynı yapıya sahipsiniz. Fazla bir şey gerekmez. değişiklik."

"Gerçekten mi? Hayır, Cary. Eğer evlenmiş olsaydı, belki. Ama üvey babamla evlenirken giydiği bir şeyi giyemem. Bu çok garip."

Güldü. "Evet, haklısın. Yine de harika bir zevki var."

Parmaklarımı nemli saçlarımda gezdirdim. "Gelinliklerini sakladığını sanmıyorum zaten. Yeni kocanızın evinde asılı durması pek de iyi bir hatıra sayılmaz."

"Tamam, bu aptalca bir fikir. Vintage bir şeyler arayabiliriz. Bir arkadaşım Manhattan'daki tüm modacı ve tasarımcı konsinye dükkanlarını biliyor."

Bu düşünce haklıydı. "Güzel. Bu iyi bir fikir."

"Bazen çok . Bugün Grey Isles'la işim var ama bu gece çalışabilirim."

"Bu akşam çiftler danışmanım var."

"Ah, . İyi eğlenceler. Yarın mı? Belki Ibiza için de birkaç şey alırsın."

Hafta sonu planlarının hatırlatılması kendimi zaman sıkıntısı içinde hissetmeme neden oldu. Arkadaşarımla vakit geçirmenin ne kadar eğlenceli olacağını bilsem de bu konuda endişelenmekten kendimi alamıyordum. "Yarın iyi. "Yarın güzel. daire."

"Güzel. Biz de toplanırız."

Telefonu kapattık ve uzun bir süre telefonumu elimde tuttum. keder duygusu. New York'a taşındığımızdan beri ilk kez Cary ve ben iki ayrı yerde yaşıyormuşuz hissediyordum. Ben, Cary'nin Cary'nin evi hâlâ apartman dairesiyken, Gideon'la ev.

Takvim uygulamam, Blaire'in otuz dakika içinde geleceğini hatırlatan bir bip sesi çıkardı. Kendi kendime küfrederek telefonumu yatağın üzerine bıraktım ve aceleyle hazırlandım.

"İkiniz de " Üçümüz de yerimize otururken Dr. Petersen sordu.

Gideon ve ben her zamanki gibi kanepede otururken, Dr. Petersen koltuğuna yerleşti ve tabletini eline aldı.

"Her zamankinden daha iyiyiz," diye cevap verdim.

Kocam hiçbir şey söylemedi ama uzanıp elimi tuttu ve kalçasına yaslamak için çekti.

"Resepsiyonunuz için bir davetiye aldım." Dr. Petersen gülümsedi. "Eşim ve ben dört gözle bekliyoruz."

Annemi davetiyelerde en ufak bir kırmızı bile yer vermeye ikna edememiştim ama de güzel olduklarını düşünmüştüm. Şeffaf bir cebin içine sıkıştırılmış, dışı beyaz, parşömen bir davetiye üzerinde anlaşıştık.

postalama ve gizlilik için zarf. Zarfların elime geçtiğini düşünmek içimde kelebekler uçuşmasına neden oluyordu. Nişanlılık görüntüsünü arkamızda bırakmaya bir adım daha yaklaşmıştık.

"Ben de." Omzumu Gideon'un omzuna yasladım ve o da kolunu bana doladı.

"En son görüştüğümüzde," dedi Dr. Petersen, "işinden yeni ayrılmıştın Eva. Nasıl geçti?"

"Düşündüğümde daha kolay. Gerçi meşguldüm, bu da yardımcı oluyor." "Neye yardımcı oluyor?"

Cevabımı düşündüm. "Amaçsız hissetmekten. Artık daha meşgulüm. Ve hayatımda gerçekten fark yaratacak şeyler üzerinde çalışıyorum."

"Ne gibi?"

"Düğün tabii ki. Ve çatı katına taşınmak, ki bunu bebek adımlarıyla yapıyorum. Ve hakkında konuşmak istediğim bazı tadilatlar planlıyorum."

"Tabii ki." Beni inceledi. "Önce şu bebek adımları hakkında konuşalım. Bunun bir önemi var mı?"

"Şey, sadece hepsini bir yapmıyorum. Devam ediyor."

"Bunu bağlılığı kolaylaştırmanın bir yolu olarak mı görüyorsunuz? Daha önce çok kararlı davrandınız. Kaçarak. Ayrılmak. İşinizi bıraktınız."

Bu beni düşündürdü. "Bu, beni olduğu kadar Gideon ve Cary'yi de etkileyen bir geçiş."

"Bana kalırsa," diye araya girdi Gideon, "ne kadar erken taşınırsa o kadar iyi."

"Sadece dikkatli oluyorum." Omuz silktim.

Dr. Petersen tablet ekranında bir şeyler karalıyor, notlar alıyordu. "Cary uyum sağlamakta zorluk çekiyor mu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Öyleymiş gibi davranmıyor. Ama endişeleniyorum. Destek olmadan kötü alışkanlıklara kapılıyor."

"Bu konuda bir fikrin var mı, Gideon?"

Ses tonunu nötr tuttu. "Onunla evlendiğimde neye bulaştığımı biliyordum."

"Her zaman iyi bir şeydir." Dr. Petersen gülümsedi. "Ama bu bana pek bir şey anlatmıyor."

Gideon'un eli omzumdan kalkıp saçıma gitti ve oynadı. "Siz de evli bir adam olarak Doktor, bir kocanın huzuru korumak için verdiği tavizler olduğunu bilirsiniz. Cary de benimkilerden biri."

Bunu duymak beni incitmişti ama Cary'nin Gideon'la temiz bir sayfa açarak işe başladığını anlamıştım. Sonra birkaç yanlış hareket yapmıştı -bir gece oturma odamızda grup seks yapmak gibi- bu da onun aleyhine işaretler koymuştu.

Dr. Petersen bana baktı. "Yani hem kocanızın hem de en iyi arkadaşınızın ihtiyaçlarını dengelemeye çalışıyorsunuz. Bu stresli bir durum mu?"

"Eğlenceli değil," çekindim, "ama gerçekten dengeleyici değil. Evliliğim -ve Gideon- her şeyden önce gelir."

Gideon'un bunu duymaktan hoşlandığını, eli saçlarımı hafifçe -sahiplenerek- kavradığında anladım.

"Ama" diye devam ettim, "Gideon'u bunaltmak istemiyorum ve Cary'nin de kendini terk edilmiş hissetmesini istemiyorum. Her gün küçük bir çanta dolusu eşya taşımak değişimi kademeli hale getirir."

Bu düşünce aklımdan çıktığında, kulağa ne kadar anaç geldiğini itiraf etmek zorunda kaldım. Yine de, hayatımda buna ihtiyacı olanları, özellikle de kendi eylemlerimin neden olabileceği acıdan korumak istememe engel olamıyordum.

"Kendin hariç herkesten bahsettin," diye dikkat . "Nasıl hissediyorsun?"

"Çatı katı evim gibi hissettirmeye başladı. Zorlandığım tek şey uyku düzenimiz. Bir yatağı paylaşıyorduk ama Gideon ayrı yatmamızı istiyor ve ben istemiyorum."

"Kâbuslar yüzünden mi?" Dr. Petersen bakışlarını Gideon'a dikerek sordu. "Evet," diye cevap verdi.

"Son zamanlarda hiç içtin mi?"

Kocam başıyla onayladı. "Gerçekten kötü olanları değil."

"Gerçekten kötü bir kabusu ne oluşturur? Fiziksel olarak canlandırdığınız bir kabus mu?"

Gideon'un göğsü derin bir nefesle genişledi. "Evet."

Doktor tekrar bana baktı. "Riski anlıyorsun Eva, ama yine de Gideon'la aynı yatağı paylaşmak istiyorsun."

"Evet, tabii ki." Hatırladıkça kalp atışlarım hızlandı. Gideon beni acımasızca yere sermişti, acı ve öfkeyle dolu çirkin sözler ağzımdan dökülüyordu. korkunç şiddet tehditleri.

Bir kâbusun pençesindeki Gideon beni görmedi, Hugh'u gördü; çıplak elleriyle parçalamak istediği bir adamı.

Dr. Petersen, "Mutlu bir evliliği olan pek çok çift ayrı uyuyor," . "Sebepler çok çeşitli - koca horluyor, kadın örtüyü çalıyor, vs. - ama ayrı uyumanın evlilik uyumuna birlikte uyumaktan daha elverişli olduğunu düşünüyorlar."

Gideon'dan uzaklaştım, ikisinin de anlamasını istiyordum. "Onun yanında uyumayı *seviyorum*. Bazen gecenin bir yarısı uyanıyorum ve onun uyumasını izliyorum. Bazen uyanıyorum ve gözümü bile açmıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, sadece nefes alışını dinliyorum. Kokusunu alabiliyorum, sıcaklığını hissedebiliyorum. O yanımdayken daha iyi uyuyorum. Ve biliyorum ki o da daha iyi uyuyor."

"Angel." Gideon'un eli sırtımı okşadı.

Omzumun üzerinden bakarken bakışlarını yakaladım. Yüzü ifadesizdi. Muhteşemdi. Ancak gözleri acı dolu koyu mavi havuzlardı. Elini tutmak için uzandım. "Seni incittiğini biliyorum. Özür dilerim. Sadece buna sahip olmak için çalışmamızı istiyorum. Bundan asla vazgeçmemizi istemiyorum."

"Tarif ettiğin şey," dedi Dr. Petersen nazikçe, "yakınlıktır, Eva. Ve bu evliliğin gerçek zevklerinden biridir. Bunu arzulaman anlaşılabilir bir şey. Herkes bir dereceye kadar bunu yapar. Ancak siz ve Gideon için bu muhtemelen özellikle önemli görünüyor."

"Bana öyle geliyor," diye kabul ettim.

"Benim için farklı olduğunu mu ima ediyorsun?" Gideon sert bir sesle konuştu.

"Hayır." Yüzümü ona döndüm. "Lütfen savunmaya geçme. Bu senin hatan değil. Seni suçlamıyorum."

"Bunun beni ne kadar boktan hissettirdiğini biliyor musun?" diye suçladı. "Keşke bunu kişisel algılamasaydın, Gideon. Bu-"

"Karım beni uyurken izlemek istiyor ve ben ona bunu bile veremiyorum," tersledi. "Bu kişisel bir şey değil de nedir?"

Dr. Petersen dikkatimizi kendisine çekerek hızla, "Tamam, tartışalım," dedi. "Bu konuşmanın temelinde samimi bir yakınlığa duyulan özlem yatıyor. doğaları gereği yakınlık isterler, ancak çocukluk çağında cinsel istismara maruz kalanlar bu ihtiyacı özellikle şiddetli bulabilirler."

Gideon hâlâ gergindi ama dikkatle dinliyordu.

"Birçok vakada," diye devam etti doktor, "istismarcı, suçunu gizlemek ve mağduru bağımlı hale getirmek için mağduru izole etmek için çok çalışır. Mağdurların kendileri de sıklıkla arkadaşlarından ve ailelerinden uzaklaşırlar. Saklamak zorunda hissettikleri korkunç sırrın yanında diğer herkesin hayatı çok sıradan ve diğerlerinin sorunları çok önemsiz görünür."

Tekrar Gideon'un yanına doğru kaydım ve dizlerimi yukarı çekerek tüm vücudumla ona sarıldım. Kolu bir kez daha bana sıkıca sarıldı, diğer eli de benimkine uzandı.

Dr. Petersen'in yüzü bizi izlerken yumuşadı. "İkiniz de açıldığınızda bu derin yalnızlık hafifledi, ancak bu kadar uzun süre gerçek yakınlıktan mahrum kalmak iz bırakıyor. Arzuladığınız yakınlığa ulaşmak için alternatif yollar düşünmeni tavsiye ediyorum Eva. İlişkinize özgü, ikinizi de tehdit etmeyen ve ikinize de bağlantı hissi veren sinyaller ve ritüeller yaratın."

İç çekerek başımı salladım.

"Bunun üzerinde çalışacağız," dedi. "Ve kabusların, Gideon, muhtemelen biz çalıştıkça miktar ve şiddet olarak azalmaya devam edecek. Ama bu sadece bir başlangıç. Uzun bir yolculuğun ilk adımlarını attık."

Başımı arkaya yatırarak Gideon'a baktım. "Bir ömür boyu," diye yemin ettim.

Gideon nazik parmaklarıyla yanağıma dokundu. Kelimeleri söylemedi, Ama bakışlarında gördüm, okşayışlarında hissettim.

Aşkımız vardı. Gerisi gelirdi.

Raúl dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi ve "Benjamin Clancy ile iletişim halindeyim," dedi. "Siz ve Bayan Cross aynı anda havaalanına doğru yola çıkacaksınız, isterseniz birlikte seyahat edebilirsiniz."

"Elbette." Yollarımız ayrılmadan önce Eva ile geçireceğim zamana ihtiyacım vardı. İş günündeki saatler ondan uzak kalmak için çok uzundu. Bir hafta sonu işkence olacaktı. "Onu arayacağım ve onu alacağımızı bildireceğim. Limuzine ihtiyacımız olacak."

kadar profesyonel olan Raúl hiçbir tepki göstermedi. Limuzini bizim yerimize Eva'nın arkadaşları için kullanmak daha mantıklı olurdu ama ne Bentley ne de Benz istediğim mahremiyeti sağlıyordu.

Ofisimdeki kanepede otururken, iki kulüp sandalyesine yerleşmiş olan Angus ve Raúl ile yüz yüze geldim. Raúl bana Brezilya'da eşlik edecek güvenlik ekibinin başındayken Angus'un geride kalmasına karar vermiştik.

Angus, Lauren Kittrie'nin geçmişini araştırmak için Austin'e gidecekti.

Raúl anlayışla başını salladı. "Onun ve sizin arkadaşlarınız için ayrı ulaşım düzenlemeleri yapacağız."

"Eva Ibiza'ya nasıl gidecek?"

"Özel jet," diye yanıtladı, "Richard Stanton tarafından kiralanmış. Hotel Vientos Cruzados Ibiza'da kalmalarını önerdim ve Clancy de kabul etti. Tesis yaz sezonu için tamamen dolu olduğundan biraz uğraşmak gerekti ama tesis müdürü bunu gerçekleştirmeyi başardı. Bayan Cross'un gelişini beklerken güvenliği arttırdılar."

"Güzel." Eva'nın bir Cross Industries tesisinde kalması bana gönül rahatlığıyla. Ibiza'da da biri Ibiza Kenti'nde diğeri Sant Antoni'de olmak üzere iki tanınmış gece kulübümüz vardı. Sormadan biliyordum ki her ikisinde de Clancy'ye önceden belirtilmişti. Bu bilgiyi kullanmasını beklerdim.

Akıllı bir adamdı ve güvenlik ve personel tarafından sağlanan ilave desteği takdir ederdi.

"Daha önce de konuştuğumuz gibi," diye devam etti, "havaalanında kendi ekibimiz olacak ve hafta sonu boyunca Bayan Cross'u takip edecekler. Onlara sivil kıyafetlerle kalmaları ve ortama karışmaları, Clancy'nin ekibine destek sağlamaları ve yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda müdahale etmeleri talimatı verildi."

Başımı salladım. Clancy iyiydi ama gözetimi altında hem Monica hem de Eva vardı ve Cary'yi aileden sayıyorlardı, bu yüzden Clancy onu da yakından izleyecekti. Odağı üçe bölünecekti, Monica'yı işverenin karısı olarak öncelikliydi. Eva benim için olduğu kadar başkaları için de öncelikli değildi. Otelden dışarı çıktığı her an gözlerin üzerinde olmasını istedim.

Tanrı'ya şükürler olsun ki bu hafta sonu hayatta bir kez yaşanacak bir olaydı.

Raúl ayağa kalktı. "Havaalanına gidiş protokolünü görüşmek üzere Clancy ile temasa geçeceğim."

"Teşekkürler, Raúl."

Başını sallayarak ayrıldı.

Angus ayağa . "Lucky'yi kız kardeşine götürmek üzere yola . Her saat başı mesaj atıp gitmediğimi soruyor."

Bu beni neredeyse gülümsetiyordu. Köpeğe benim için bakıp bakamayacağını sorduğumda Ireland çok heyecanlanmıştı. Lucky'nin bunu yatılı kalmaktan daha çok seveceğini ve İrlanda'nın da annemizin boşanma nedeniyle yaşadığı depresyondan biraz uzaklaşabileceğini düşünmüştüm.

Angus kapıya doğru giderken durakladı. "İyi eğlenceler delikanlı. Sana iyi gelecektir." Homurdandım. "Bir şey bulursan beni ara."

"Elbette." O da gitti ve beni iş haftasını bitirmem için yalnız bıraktı.

Karımı hızlı aramadan önce telefonuma saati not ettim.

"Merhaba, as," diye cevap verdi, sesi hafif ve parlaktı. "Beni düşünmeden edemiyorsun, değil mi?"

"Beni düşündüğünü söyle." "Her zaman."

Onu dün geceki haliyle hatırladım, topuklarını arkasına atmış, yatakta yüzükoyun yatıyordu. Çenesini ellerinin üzerine koyarak bavulumu hazırlamamı izlemiş, ara sıra seçimlerim hakkında yorum yapmıştı. Hayalini kurduğu grafit gri pantolonu ya da siyah V yaka tişörtü almadığımı fark etmişti. Bu kasıtlı ihmal onu gülümseten tek şeydi. Bunun dışında çoğunlukla sessiz ve karamsardı.

"Sen ve ben havaalanına birlikte gideceğiz," dedim ona. "Yalnız." "Oh." Bunu içine sindirdi. "Bu güzel olacak."

"Güzelden daha fazlasını hedefliyorum."

"Ohhh..." Sesi alçaldı, düşüncelerinin sekse döndüğünü anlatan yumuşak bir boğukluğa büründü. "Senin de küçük bir ulaşım fetişin var mı?"

İçimden sıcak bir eğlence geçti ve önümüzdeki günleri düşünmenin getirdiği stresi hafifletmeye yardımcı oldu. Eva onunla her yerde birlikte olmama izin veriyordu ama beni sık sık bir yere giderken baştan çıkarıyordu. Daha önce sadece otelde seks yapmakla sınırlandırılmışken, beni arabalarda ve uçaklarda onunla sevişmeye teşvik ederek dünyamı sarsmıştı. ev ve çeşitli iş yerleri.

Ona asla hayır diyemezdin. Bunu yapabilecek kapasitede değildim. Beni istediğinde, hazırdım ve fazlasıyla istekliydin.

"Benim bir Eva fetişistim var," mırıldandım, bir zamanlar bana söylediği bir şeyin etrafında dönerek.

"Güzel." Bir nefes aldı. "Hafta sonu bitti mi?"

Cary'nin tam olarak bir şey söylediğini duydum. "Yakında meleşim. Gitmene izin vereceğim."

"Beni asla , Gideon." Sözlerinde beni duygulandıran bir coşku vardı, önümüzdeki hafta sonunun onu ne kadar tedirgin ettiğini ele veriyordu. Zorladığı ayrılıktan sonra, çok daha mutlu koşullar altında bile bir başkasını dört gözle beklemediğini bilmek güzeldi.

"dönmene izin vereceğim," diye düzelttim. "Böylece Raúl senin için geldiğinde hazır olabilirsin."

"Boş ver onu. Senin için gelmeye hazır olacağım," mırıldandı ve aramayı bitirdiğimde beni sert ve ağırlı bıraktı.

Arash saat dörtten kısa bir süre sonra ofisime girdi, elleri cebinde ve bir melodi mırıldanarak içeri girdi. Koltuklardan birine otururken sırttı. masamın önündeki sandalyeler. "Hafta sonu için hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım." Arkama yaslandım ve parmaklarımı sandalyemin kolçaklarına .

"Anne Lucas'ın saldırı şikayetinin ortadan kalktığını duyduğunuza sevineceksiniz."

Bu kadarını bekliyordum ama yine de teyit almak güzeldi. "Olması gerektiği gibi."

"Bir olayı yalan yere ihbar etmekle suçlanıp suçlanmayacağını henüz duymadım. Bu arada, sizinle, Eva'yla ya da Cary'yle herhangi bir şekilde temas kurmaya kalkışırsa derhal haberim olsun."

Dalgınca başımı salladım. "Tabii ki."

Beni inceledi. "Kafan şu anda nerede?"

Ağzım alaycı bir şekilde çarpıldı. "Az önce Vidal Records yönetim kurulu üyelerinden biriyle telefonda görüştüm. Christopher satın alma işlemi için sermaye bulma çalışmalarına devam ediyor."

Arash'ın kaşları havaya kalktı. "Eğer kendini toparlarsa, ayrılmayı düşünür müsün?"

"Endişelenmem gereken tek kişi o olsaydı, endişelenirdim." Ireland'gelecekte aile şirketine katılıp katılmayacağını zaman gösterecekti ama ne olursa olsun şirketin başarısında payı vardı ve Christopher kötü kararlar veriyordu. Ona destek olmak ve yol göstermek için yaptığım tüm teklifler reddedilmişti. zaman Chris'i de dinlemeyi reddediyordu, anlaşılan babasının bilgeliğinin bir kısmının benden geldiğini varsayıyordu.

"Kurul ne düşünüyor?"

"Bu bir aile kavgası olarak görülüyor ve benden hızlı, acısız bir çözüm bulmamı istiyorlar."

"Bu mümkün mü? Kardeşinle hiç iyi geçinemediniz." Başımı salladım.

"Bu bir başlangıç değil."

Arash'ın anlayamayacağını biliyordum. da bir erkek ve kız kardeşi vardı ve ailesi birbirine son derece bağlıydı.

İç çekti. "Üzgünüm dostum. Bu çok zor."

İdeal bir dünyada, Christopher bekarlığa veda partime katılırdı. Yakın olurduk. Düşünümde sağdıçım olurdu.

... ki bu henüz kimseden doldurmasını istemediğim bir pozisyondu. Arnoldo hafta sonu planlamasında ipleri eline almıştı ama bunu düşünde yanımda olacağını düşündüğü için mi yapmıştı bilmiyordum. Belki de diğerlerinden daha fazla inisiyatif sahibiydi.

Sadece birkaç hafta önce Arnoldo'nun yanımda durması hiç de olmazdı. Bir parçam hâlâ öyle olmasını umuyordu.

Arash da iyi bir seçimdi. Arnoldo'nun aksine, Arash'ı neredeyse her gün görüyordum. Ve avukatım olarak benim ve Eva hakkında kimsenin bilmediği şeyleri biliyordu. Avukat/müvekkil gizliliğinin koruması olmasa bile ona her konuda güvenebilirdim.

Ama Arnoldo, karımdan başka kimsenin yapmadığı şekilde bana karşı açık sözlüydü. Uzun zamandır Arnoldo'nun açık sözlü, keskin tavsiyelerinin beni fazla alaycı ve bıkkın olmaktan koruduğunu düşünüyordum.

Bu hafta sonu iki adam arasındaki seçim netleşecektir.

Eva'nın apartman kapısının önünde durup onu beklemek... yanlış geliyordu. Kapının karşısındaki duvara yaslanırken, ne kadar hızlı bir şekilde İşler tersine dönmüştü ve ben onların geri dönmesine şiddetle karşı çıkıyordum. Aramızdaki ilişkinin böyle olabileceğini bilmiyordum. Açık, saklayacak bir şey yok, birbirimize derinden aşığız.

Daha önce de bu hayattan kesitler vardı. Yandaki dairede birlikte geçirdiğimiz bazı geceler. Hafta sonları birlikte yalnız kalmak için gizlice kaçmıştık. Ama o zamanlar bir boşlukta var olmuştu. Şimdi, o anları açıkça yaşıyoruz. Dünya bir araya geldiğinde daha da iyi olacaktı.

evli olduğumuzu biliyordu ve tamamen benimle birlikte çatı katında yaşıyordu.

Kapı açıldı ve Eva dışarı çıktı, havalı ve seksi görünüyordu. kolsuz kırmızı şal elbisesi ve topuklu sandaletleri vardı. güneş gözlükleri vardı ve yanında bir bavul taşıyordu. Bir sonraki bavul hazırlayışı balayımız için olacaktı. Şu anda yaptığımız gibi birlikte ayrılacaktık ama o andan itibaren birlikte kalacaktık.

"İşte," dedim, bavulu ondan almak için doğrulurken.

Ben ona uzanırken beni yakaladı, vücudu yumuşak ve sıcaktı. Başımı aşağı çekti ve beni öptü, hızlı, tatlı bir öpücük. "İçeri gelmeliydin."

"Sen ve ben, yanımızda bir yatakla mı?" Onu belinden yakaladım ve asansöre doğru yönlendirdim. "Cary'nin kapıya vurup uçağını kaçırdığın için söyleneceğini düşünmeseydim bundan faydalanırdım."

Lobiye inerken Eva benden ayrıldı, tırabzanı tutmak için arkasına uzandı ve seksi bacaklarını gösterdi. Tüm vücuduyla flört ediyordu, gözleri de oyunu oynuyordu. Alt dudağını yalarken gözleri bana parlıyordu. "Çok seksi görünüyorsun."

İşten çıkmadan önce üzerime geçirdiğim beyaz V yaka tişörte ve hakilere baktım.

"Genelde koyu renkler giyiyorsun," diye dikkat .

"Gideceğimiz yer bunun için çok sıcak."

"Çok ateşlisin." Bir ayağını asansörün zemininden kaldırdı ve yavaşça kalçalarını birbirine sürttü.

Eğlenerek ve yavaş yavaş artan uyarılmanın sıcaklığını hissederek arkama yaslandım ve gösterinin tadını çıkardım.

Lobiye ulaştığımızda ona işaret ettim ve iki adımda ona yetişerek elimi sırtının alt kısmına koyabildim.

Omzunun üzerinden bana bir gülümseme attı. "Trafik olacak."

"Lanet olsun." Trafik ve bunun işe gidip gelme süresine ekleyeceği zaman, güvendiğim şeydi.

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin," diye alay ettikten sonra kapıyı açan görevliye gülümsedi.

Raúl dışarıda limuzinin yanında bekledi. Birkaç dakika içinde Manhattan'da yollarını bulmaya çalışan araba denizine karışarak yola koyulduk.

Ben arkadaki koltuğa yerleşirken, Eva aracın uzunluğuna yayılan bank koltuğuna oturdu. "Bir içki ister misin?" diye sordu karşıdaki bara bakarak.

"Öyle mi?"

"Emin değilim." Dudakları büzüldü. "Daha önce bir tane istemiştim."

Karar vermesini bekledim, bakışlarını onun üzerinde geziniyordu. O benim neşemdi, dünyanın ışığıydı. Onu hayatının geri kalanında kaygısız ve mutlu tutmak için her şeyi yapardım. Onu incitmek zorunda kalabileceğimi düşünmek bana ağır geliyordu. Zaten çok şey yaşamıştı.

Monica'nın Eva'nın sandığı kişi olmadığını öğrenseydik, bu haberi nasıl verirdim? Karım, annesinin kendisini cep telefonu, saati ve çantasındaki kompakt ayna aracılığıyla izlediğini fark ettiğinde yıkılmıştı. Sahte bir kimlik çok daha kötü bir ihanetti.

Peki bu sahte kimlik neyi saklıyordu?

"Bir elbise bulamıyorum," dedi aniden, yemyeşil ağzı kaşlarını çatarak aşağı doğru döndü.

Düşüncelerimden sıyrılıp ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. "Düğün için mi?"

Başını salladı, o kadar umutsuz görünüyordu ki onu kendime çekmek ve güzel yüzüne öpücükler istedim.

"Yardım etmemi ister misin, meleğim?"

". Damadın büyük günden önce gelinliği görmemesi gerekiyor." Gözleri şok ve dehşetle irileşti. "Benim gelinliğimi gördün. İlk evlendiğimizde giymiştim!"

Ben . Ben . "Ben gördüğümde sadece bir gelinlikti," diye yatıştırdım. "Sen giyene kadar gelinlik değildi."

"Oh." Gülümsemesi geri geldi. Sandaletlerini çıkarıp bana katıldı, başını kucağıma koyarak uzandı, saçları uyluklarımın üzerinde gümüşü altın bir yelpaze oluşturdu.

Parmaklarımı kalın ipek tellerde gezdirerek derin bir nefes aldım ve parfümünün kokusunu içime çektim.

"Ne giyeceksin?" diye sordu, gözleri kapanırken. "Özellikle bir şey mi hayal ediyorsun?"

Ağzı kıvrıldı. Cevabı yavaş ve hülyalı bir şekilde geldi. "Smokin. Her zaman harikasin. Ama smokinle bambaşka bir şey oluyorsun."

Parmak uçlarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. Yüzümden nefret ettiğim zamanlar olmuştu, görünüşümün yoğun cinsel ilgi çektiği bir zamanda

arzulanmak tüylerimi diken diken ediyordu. Sonunda ilgiye alıştım, ancak Eva'ya kadar kim olduğuma kendi iyiliğim için değer vermeye başlamadım.

Bana bakmaktan çok zevk alıyordu. Giyinik. Giyinikken. Duşta. Havluya sarılmış.  st nde. Altında. Gözlerinin üzerimde olmadığı tek zaman uyuduğu zamandı. Ona verdiğim mücevherlerden başka bir şey takmadan, çırılçıplak ona bakmaktan en çok zevk aldığım zamandı.

"Smokin olsun o zaman."

Gözleri açıldı ve hayran olduğum yumuşak griyi ortaya çıkardı. "Ama bu bir sahil düğünü."

"Bunu başaracağım."

"Evet, eminim

yapabilirsin."

Başını çevirerek burnunu sikime dayadı. Nefesinin sıcaklığı hakilerimin arasından hassas tenime doğru süzülüyordu. Onun için sertleştim.

Sa larıyla oynadım. "Ne istiyorsun meleğim?"

"Bu." Parmaklarını ereksiyonumun uzunluğu boyunca gezdirdi. "Nasıl istiyorsun?"

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. "Ağzıma," diye nefes aldı, çoktan kemerimin düğmesini   zm şt .

Gözlerim derin bir nefes alarak bir anlığına kapandı. Fermuarımın indirilme sesi, aletimi dikkatlice serbest bırakırken baskının azalması... Ağzının ıslak sıcaklığına karşı kendimi  elikleştirdim, ama anlamsızdı. I

Beni kolayca emerek içine çektiğinde sertçe sarsıldım, açlık ve ihtiyaç omurgamda karıncalanıyordu. Onun ruh halini ve sekse nasıl yansıdığını biliyordum. Acele etmemeyi, benden zevk almayı ve beni aklımdan çıkarmayı planlıyordu.

"Eva." Nazik parmaklarıyla beni okşarken inledim, ağzı usulca çalışıyordu. Yavaşça, tadını çıkararak yalayarak aletimin başını dilledi.

Gözlerimi açarak ona baktım. Onu bu kadar mükemmel bir şekilde görmek, tamamen ağzındaki sikimin hissine odaklanması hem yakıcı bir şekilde erotik hem de acı verici bir şekilde şefkatliydi.

"Tanrım, bu çok iyi," dedim boğuk bir sesle, bir elimle başının arkasını kavrarken. "Daha derine götür... evet, böyle..."

Kalçalarım gerilirken başım geriye düştü, itme ihtiyacıyla zorlanıyordu. Dürtüyle savaştım, istediğini almasına izin verdim.

"şekilde bitirmeyeceğim," diye uyardım onu, amacının bu olduğunu biliyordum.

Bir protesto mırıldandı ve beni yumrukladı, yumuşak, sıkı tutuşuyla sikimi pompaladı. Ona direnmem için bana meydan okuyordu.

"Senin mükemmel amcığın biniyor olacağım Eva. Sen hafta sonunu benden uzakta geçirirken benim döllerim senin içinde olacak."

Onu, vahşi gece hayatıyla ünlü İbiza'da, arkadaşlarıyla birlikte bir vücut cümbüşü içinde dans ederken hayal ederken gözlerim kapandı. Erkekler ona imrenecek, onu becermenin hayalini kuracaklardı. Tüm bunlar olurken o da benim tarafımdan olabilecek en ilkel şekilde işaretlenecekti. Ben orada olmasam bile ele geçirilmişti.

İniltisinin aletimin uzunluğu boyunca titreştiğini hissettim.

Geri çekildi, dudakları çoktan kızarmış ve dolgunlaşmıştı. "Bu hiç adil değil," diye dudak büktü.

Bileğini yakaladım ve elini göğsüme doğru kaldırarak çarpan kalbime bastırdım. "Burada olacaksın meleğim. Her zaman."

"*Mano*, şu anda çalışıyor olamazsın," diye yakındı Manuel, yanımdaki şezlonga çökerek. "Manzarayı kaçırıyorsun."

Telefonumdan başımı kaldırdım, okyanus esintisi saçlarımı karıştırıyordu. Bugün Barra'da, kaldığımız otelin tam Avenida Lúcio Costa'da kalmıştık. Recreio Plajı Copacabana'ya göre daha rahat, daha az turistik ve kalabalıktı. Tüm sahil boyunca, kadınlar

Bikinileriyle sörf yapıyorlardı, dalgaların üzerinden atlarken göğüsleri zıplıyordu, neredeyse çıplak kalçaları bronzlaşma yağıyla parlıyordu. Önlerindeki beyaz kumda Arash ve Arnaldo bir frizbiyi ileri geri fırlatmaya devam ediyordu. Sörf şortumun cebinde telefonumun çaldığını hissettiğimde çekip gitmiştim.

Manuel'e baktığımda onu kızarmış ve ter içinde buldum. Yaklaşık bir saat önce ortadan kaybolmuştu ve onu benim kadar iyi tanımasam bile bunun nedeni belliydi.

"Benim manzaram daha iyi." Eva'nın bana az önce gönderdiği selfie'yi ona göstermek için telefonumu çevirdim. O da kumsalda uzanmış, benimkinden pek de farklı olmayan bir uzanmıştı. Bikinisi beyazdı, teni çoktan hafifçe bronzlaşmıştı. İnce bir zincir boynuna dolanmış, dolgun göğüslerinin arasına yerleşmiş, sonra da ince beline sarılmıştı. Güneş gözlükleri gözlerini koruyordu ve parlak kırmızı parlaticı bir öpücükle büzdüğü dudaklarını lekeliyordu.

Keşke burada olsaydın... diye mesaj atmıştı.

Ben de öyle. Eve dönüş uçağımıza binmek için kalan birkaç saati sayıyordum. Cumartesi günü alkol ve müzikle yeterince keyifli geçmişti ama Pazar günü çok uzun bir gündü.

Manuel ıslık çaldı. "Lanet olsun."

Karımın fotoğrafı hakkındaki düşüncelerimi özetlediği için sırttım. "*Kabul ediyorum* dedikten sonra işlerin değişeceğinden endişelenmiyor musun?" diye sordu,

ellerini başının arkasında birleştirerek arkasına yaslandı. "Eşler böyle görünmez. Böyle selfie'ler göndermezler."

Ana ekrandan çıktım ve telefonumu tekrar çevirdim.

Manuel'in gözleri duvar kâğıdım olarak kullandığım düğün fotoğrafına kaydı. "Yok artık. Ne zaman?"

"Bir ay önce."

Başını iki yana salladı. "Ben bunu göremiyorum. Evlilik, yani sen ve Eva değil. Nasıl eskimez?" "Mutlu olmak asla ."

"Çeşitlilik hayatın baharatı falan değil midir?" diye sordu, yarım yamalak felsefi bir ruh haliyle. "Bir kadını becermenin eğlenceli yanlarından biri de onu neyin harekete geçirdiğini anlamak ve sana yeni bir şey gösterdiğinde şaşırmaktır. Sürekli , rutin hale gelmiyor mu? Burasına dokun, orasını yala, onu boşaltmak için sevdiği ritmi tut... Durula ve tekrarlayın."

"Zamanın geldiğinde bunu ." Omuz silkti. "Çocuk mu istiyorsun? Bu yüzden mi?"

"Eninde sonunda. Yakın bir zamanda değil." Bunu hayal bile edemiyordum. Eva'dan harika bir anne olurdu; o bir besleyiciydi. Ama ikimiz birlikte

Ebeveynler mi? Bir gün buna hazır olacaktım. Çok uzaklarda, onu başka biriyle paylaşmaya katlanabileceğim bir gün. "Şu anda sadece onu istiyorum."

"Bay Cross."

kaldırdım ve Raúl'ün arkamda durduğunu gördüm, ağzı sıkı bir çizgiydi. Anında kaskatı kesildim, sonra , ayaklarımı kuma gömmek için bacaklarımı yana salladım. "Ne oldu?"

Eva için duyduğum korku ağır bir şekilde yerleşti. Birkaç dakika önce bana mesaj atmıştı, ama ...

"Bunu görmek isteyeceksin," dedi acımasızca ve dikkatimi elindeki tablete çekti.

Ayağa kalktım, telefonumu cebime soktum ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Elimi uzattım. Güneşin parıltısı ekranı karartıyordu, bu yüzden gölgemi camın üzerine düşürmek için yer değiştirdim. Odağa gelen fotoğraf damarlarımdaki kanı dondurdu. Başlık dişlerimi gıcırdattı.

Gideon Cross'un Vahşi Brezilya Bekarlığa Veda Partisi.

"Bu da ne böyle?" Tersledim.

Manuel gelirken elini omzuma vurdu. "İyi vakit geçiriyor gibisin, *cabron*. Hem de iki ateşli hatunla."

Raúl'e baktım.

"Bunu bana Clancy gönderdi," diye açıkladı. "Bir arama yaptım ve viral oldu."

Clancy. Sikeyim. *Eva...*

Tableti Raúl'e doğru iterek telefonumu geri çektim. "Bu fotoğrafı kimin çektiğini bilmek istiyorum." Brezilya'da olduğumu kim biliyordu? Bir gece beni bir kulübe, özel bir VIP alanına kadar takip edip fotoğrafımı kim çekmişti?

"Çoktan hallettim."

Nefesimin altında küfrederek karımı aradım. Açmasını beklerken sabırsızlık ve öfke beni zorladı. Telesekreteri devreye girdi ve . Tekrar aradım. Endişeyle dolup taşım.

Fantezilerindeki en kötü korkular o fotoğrafta canlı renklerle yakalanmıştı. Nasıl yapacağımı bilmesem de açıklamak zorundaydım. Alnımdan boncuk boncuk ter akıyor ve avuçlarımı ıslatıyordu ama içim ürpermişti.

Telesekreteri ikinci kez çaldı.

"Lanet olsun." Telefonu kapattım, tekrar aradım.

Shawna iki şezlongumuzun arasındaki küçük masaya iki rebujito koyarken, "Yeniden doldurmaya ihtiyacın var gibi görünüyor," dedi.

"Tanrım." Hafif çakırkeyif bir halde güldüm. İçkideki kuru şeri ve tatlı soda karışımının sinsisi bir etkisi vardı. Akşamdan kalmalığı daha fazla alkolle kovalamak da pek akıllıca sayılmazdı. "Bundan sonra detoks yapmam gerekecek. hafta sonu."

Sırıttı ve gerindi, çilli teni güneşte geçirdiği iki günün ardından hâlâ solgun ve hafif pembeydi. Kızıl saçları seksi bir dağınıklıkla başının üzerine yığılmıştı, önceki gece çok güldüğü için sesi hafifçe kısılmıştı. Giydiği parlak su mavisi bikinisi birçok takdir dolu bakışı üzerine çekmişti. Shawna, hazır bir gülümseme ve müstehcen bir mizah anlayışıyla parlak bir renk noktasıydı.

Bu , eski patronum Mark'ın nişanlısı olarak tanıdığım ve sevdiğim kardeşine çok benziyordu.

Megumi iki içki daha taşıyarak diğer tarafıma doğru yürüdü. Annemin bulunduğu boş şezlonga baktı. "Monica nerede?"

"Suda serinlemeye gitti." aradım ama göremedim.

Lavanta rengi bikinisiyle gözden kaçması zordu, bu yüzden bir yerlere düşündüm.

"Geri dönecek."

Başından beri bizimle birlikteydi, yolun her adımında bizimle birlikte parti yapıyordu. Çok fazla içmek ve geç saatlere kadar ayakta kalmak onun tarzı değildi ama eğleniyor gibi görünüyordu. Kesinlikle bir heyecan yaratıyordu. Her yaştan erkek üşüşmüştü. Annemde karşı konulmaz kedi yavrusu duygusallığı vardı. Keşke bende de olsaydı.

"Şunun gidişine bak," dedi Shawna, dikkatimi Cary'nin sörf yaptığı yere çekerek. "Tam bir piliç mıknaatısı."

"Oh evet."

Plaj tıklım tıklımdı, o kadar ki kumu görmek bile zordu. Düzinelerce omuz ve baş okyanus dalgalarının arasında sallanıyordu ama Cary'nin etrafındaki kümeyi görmek kolaydı. Sırıttıyor, güneşe çıkmış bir kedi gibi dikkatleri üzerine çekiyordu. Parlak güneşi engellemek için taktığı havacı gözlüklerine rağmen saçları geriye doğru taranmış, muhteşem yüzünün güzelliği gözler önüne serilmişti. Onu izlediğimi fark edince bana el salladı. Ben de ortalığı karıştırmak için ona bir öpücük kondurdum.

"Sen ve Cary hiç bir araya gelmediniz mi?" Shawna sordu. "Hiç istediniz mi?"

Başımı salladım. Cary şimdi göz kamaştırıcıydı, sağlıklı ve zayıf kaslıydı, mükemmel erkeğin en iyi örneğiydi. Ama onunla tanıştığımda çelimsiz ve çukur gözlüydü, San Diego yazlarının sıcaklığında bile her zaman kapüşonla örtünürdü. Kesim izlerini gizlemek için kollarını kapatır ve kapüşonu sık kesilmiş başının üzerine geçirirdi.

Grup terapisi seanslarında her zaman çemberin dışında ve duvara karşı otururdu, sandalyesi arka ayakları üzerinde dengede durmak için geriye doğru tekmelenirdi. Nadiren yorum yapardı ama yorum yaptığı da mizahı karanlık ve iğneleyiciydi, içgörüsü neredeyse her zaman alaycıydı.

Bir keresinde ondan yayılan derin iç acısını görmezden gelemeyerek ona yaklaşmıştım. *Zamanımı boşa harcama*, demişti yumuşak bir sesle, güzel yeşil gözlerinde hiç ışık yoktu. *Sikime binmek istiyorsan, söyle yeter. Bir sevişmeye asla hayır demem.*

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Dr. Travis'in pek çok dağılmış hastası vardı ve bunların çoğu seksi bir merhem ya da kendini cezalandırma biçimi olarak kullanıyordu. Cary hepsi tarafından kullanılmaya ve birçoğu bu açık kapı davetinden sık sık geçiyordu.

Hayır, teşekkürler, diye karşılık verdim, cinsel saldırganlığı tiksinti uyandırmıştı. *Benim için çok zayıfsın. Lanet olası bir çizburger ye, sik kafalı.*

O günden sonra ona iyi davranmaya çalıştığıma pişman oldum. Beni acımasızca takip etmiş, sürekli kaba cinsel tekliflerle beni oyalamıştı. İlk başta huysuz Bu işe yaramayınca, onu nezaketle öldürdüm. Sonunda onunla gerçekten yatmayacağımı anladı.

Bu arada kilo almaya başladı. Saçlarının başlamasına izin verdi. Her ne kadar daha seçici davransa da, sikici olmayı bırakmıştı. Ne kadar muhteşem olduğunu fark etmişim ama

Orada bir çekim vardı. Bana çok fazla benziyordu ve kendimi koruma içgüdülerim yüksek alarmdaydı.

"Arkadaştık," dedim ona. "Sonra benim için bir kardeş gibi oldu."

"Ona bayılıyorum," dedi Megumi, bacaklarına güneş kremi sürerken. "Bana şu anda Trey'le aralarının kötü olduğunu söyledi. Bunu duyduğuma üzuldüm. Birlikte çok iyiler."

Başımı salladım, bakışlarım tekrar en yakın arkadaşına döndü. Cary bir kadını belinden tutup kaldırarak dalgaların arasına atıyordu. Kadın çırpınarak ve gülerek yukarı çıktı, belli ki aşık olmuştu. "Kismet olursa her şeyin yoluna gireceğini söylemek biraz ezikçe ama ben böyle düşünüyorum."

Hala Trey'i aramam gerekiyordu. Ve Gideon'un annesi Elizabeth'i. İrlanda ile de görüşmek istiyordum. Ve Chris'le. Muhtemelen jet lag ve çok fazla alkolden bitkin düşmüş olacağımdan, çatı katında iyileşirken tüm bu aramaları sığdırmak için zihinsel bir not aldım. Babamla da görüşmem gerekiyordu, Aramızdaki saat farkı nedeniyle Cumartesi günü için planladığımız görüşmeyi de ertelemiştim.

"Eve gitmek istemiyorum." Megumi iç çekerek uzandı, içkisi elindeydi. "Bu iki gün çok hızlı geçti. Birkaç saat içinde ayrılacağımıza inanamıyorum."

Gideon'u bu özlemeseydim bir hafta daha kalabilirdim. "Eva, tatlım."

Annemin sesiyle başım öne eğildi. Arkamdan gelmiş ve şezlongumun arkasında, örtüsüne sarınmış bir şekilde duruyordu. "Gitme vakti geldi mi?"

Başımı salladı. Sonra ellerini sıktığını fark ettim. Asla iyiye işaret değildir.

"Benimle otele gelebilir misin?" diye sordu. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek."

Clancy'nin onun arkasında durduğunu gördüm, çenesi gergin ve sertti. Nabzım hızlanmaya başladı. Ayağa kalkarak sahilde giydiğim şalvarı aldım ve

Belime doladım.

"Biz de gelelim mi?" Shawna doğrulup sordu.

Annem güven verici bir gülümsemeyle, "Burada Cary ile kal," dedi.

Endişeli olduğunu bildiğim halde bu kadar sakin ve telaşsız davranması beni hayrete düşürüyordu. Ben tepkilerimi gizleyemeyecek kadar dışavurumcuydum ama annem duygularını sadece gözleri ve elleriyle gösterir, sık sık kahkahanın bile yüzde çizgiler oluşturduğunu söylerdi. Güneş gözlüğü taktığı için etkili bir şekilde kamufle oluyordu.

Sessizce onu ve Clancy'yi otele kadar takip ettim. Lobiye vardığımızda, her çalışan bizi bir gülümseme ya da el sallamayla karşılamak zorundaymış gibi görünüyordu. Hepsi kim olduğumu biliyordu. Ne de olsa Gideon'un tatil köylerinden birinde kalıyorduk. Vientos Cruzados ismi Crosswinds anlamına geliyordu.

Gideon benimle Crosswinds tatil köyünde evlenmişti. Küresel bir zincir olduklarını fark etmemiştim.

Asansöre adım attık ve Clancy bizim katımıza erişimi sınırlayan bir güvenlik önlemi olan anahtar kartını gerekli yuvaya yerleştirdi. Arabada bizimle birlikte başka insanlar da olduğu için, yine de cevapları beklemek zorundaydım.

Midem bulanıyordu, düşüncelerim oradan oraya savruluyordu. Gideon'a bir şey mi olmuştu? Ya da babama? Telefonumu masanın üzerinde, içkimin yanında unuttuğumu fark ettim ve kendimi tekmeledim. Gideon'a kısa bir mesaj gönderebilseydim, kendimi delirtmek dışında bir şey yapıyormuş gibi hissedecektim.

Üç durak sonra, katımıza tırmanmaya devam ederken asansör kabini dışımızda boştu.

" oluyor?" Hem anneme hem de Clancy'ye dönerek sordum.

Titreyen parmaklarıyla gözlüklerini çıkardı. "Ortada bir skandal var," diye başladı. "Çoğunlukla internette."

Bu da kontrolden çıktığı anlamına geliyordu. Ya da olmak üzereydi. "Anne. Sadece söyle bana." Derin bir nefes aldı. "Bazı resimler var..." Şöyle bir baktı Clancy'den yardım istedim.

"Neyin?" Kusacağımı sandım. Üvey kardeşim Nathan'ın çektiği fotoğraflar bir şekilde ortaya çıkmış mıydı? Ya da Brett'le olan seks kasetinden kareler?

"Gideon Cross'un Brezilya'daki fotoğrafları bu sabah viral oldu," dedi Clancy. Tarafsız konuşuyordu ama duruşunda garip bir sertlik vardı. Bu kadar gergin olması onun için alışılmadık bir durumdu.

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. Başka bir şey söylemedim. Kanıtları görene kadar söyleyecek bir şey yoktu.

Doğrudan süitimize çıktık, birkaç yatak odası ve geniş bir merkezi yaşam alanı olan devasa bir alan. Hizmetçiler etrafı saran balkona kapıları açmışlardı ve şeffaf perdeler esintiyle dalgalanarak onları tutması gereken bağlardan kurtulmuştu. İspanya'nın renkleri ve sıcaklığıyla ısıldayan süit, geldiğimiz anda beni çok memnun etmişti.

Şu an hiçbirini fark etmedim.

Titrek bacaklarımla kanepeye doğru yürüdüm ve Clancy'nin şifresini bir tablete girip bana vermesini bekledim. Annem yanımdaki koltuğa oturdu ve sessizce bana destek oldu.

Yere bakarak hızlı ve sesli bir nefes çektim. Göğsüm bir mengenenin içinde eziliyormuş gibi hissediyordum. Gördüğüm şey beni korkuttu... Sanki Birisi kafamın içine girmiş ve zihnimdeki görüntülerden birini yakalamıştı.

Bakışlarım Gideon'a kilitlendi, tamamen siyah giyinmiş, çok karanlık ve muhteşemdi. Saçlarının dökülmesi yüzünü kısmen gizliyordu ama kocam olduğu belliydi. Öyle olmamasını umdum, fotoğraftaki adamın sahtekâr olduğunu gösterecek bir şey bulmaya çalıştım. Ama Gideon'un vücudunu en az kendim kadar iyi tanıyordum.

kendiminkini biliyordum. Nasıl hareket ettiğini biliyordum. Nasıl rahatladığını. Nasıl baştan çıkardığını.

Müstehcen tablonun ortasındaki o sevgili figürden gözlerimi kaçırdım, buna dayanamadım.

U şeklinde bir kesit kanepesi. Siyah kadife perdeler. Alçak bir masanın üzerinde yarım düzine şişe içki.

Özel bir VIP kabini.

İnce, esmer bir kadın bir yastık yığınının üzerine uzanmıştı. Payetli bluzunun düşük V'si kenara itilmişti. Gideon'un vücudu kısmen onunkinin üzerindeydi. Ağzı meme ucunu emiyordu.

İkinci bir uzun bacaklı esmer. Sırtına sarılmış. Bir bacağı onunkine asılmış. Bacaklarını açmış. Ağzı zevkten kocaman bir O olmuştu. Gideon'un kolu

Arkasında. Eli kızın kısa eteğinin altında.

Görünmüyordu ama parmakları kadının içindeydi. Bunu biliyordum. Kalbime keskin, sivri bir bıçak saplanmıştı.

Gözyaşlarımı kırıştıtırırken görüntü bulanıklaştı ve gözyaşlarımın yüzümden sıcak bir şekilde aktığını hissettim. Resmi kaydırarak gözden uzaklaştırdım. Sonra adımı gördüm ve yazarın, bekârlığa veda ederken nişanlığının seks maceraları hakkında ne düşüneceğine dair kaba spekülasyonunu taradım.

Tableti sehpanın üzerine koydum, zor nefes alıyordum. Annem yaklaştı ve kolunu bana dolayarak beni kucağına çekti. Oda telefonu yüksek sesle çaldı, beni sarstı ve sinirlerimi yıprattı.

"Şşşt..." diye fısıldadı, eli saçlarımı okşuyordu. ", tatlım. Ben buradayım."

Clancy ahizeye gitti ve kaba bir "Evet?" ile cevap verdi. Sonra ses tonu soğuk bir ısırik aldı. "Görüyorum ki iyi vakit geçiriyorsun."

Gideon.

Clancy'ye baktım ve ondan yayılan sıcaklığı hissettim. Bakışlarıma karşılık verdi. "Evet, o burada."

Annemden uzaklaştım ve ayağa kalkmayı başardım. Bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıarak yanına gittim ve telefonu almak için elimi uzattım. O da telsiz ahizeyi bana verdi ve geri çekildi.

Bir hıçkırığı yuttum. "Merhaba."

Bir duraklama oldu. Gideon'un nefes alış veriş hızlandı. Tek bir kelime söylemişim, ama ondan bildiğimi anlamıştı.

"Angel-"

Aniden midem bulandı, banyoya koştum ve telefonu bıraktım, midemdekileri şiddetli bir şekilde boşaltmadan önce klozet kapağını kaldırmayı zar zor başardım.

Annem koşarak içeri girdi ve ben ona başımı salladım. "buradan," diye nefes nefese kaldım ve sırtımı duvara dayayarak yere çöktüm.

"Eva-"

"Bir dakikaya ihtiyacım var, anne. Sadece ... bana bir dakika ver."

Bana baktı, sonra başını salladı ve kapıyı arkasından kapattı.

Yerdeki telefondan Gideon'un bağırdığını duydum. Telefona uzandım, elimi etrafına doladım ve sürükledim. Kulağıma doğru kaldırdım.

"Eva! Tanrı aşkına, aç şu telefonu!" "Bağırmayı kes,"

dedim ona, başım çatlıyordu.

"Tanrım." Düzensiz bir nefes aldı. "Sen hastasın. Lanet olsun. Çok uzaktayım..." Sesi yükseldi. "Raúl! Neredesin lan sen? Lanet jetin hemen hazır olmasını istiyorum! Aç şu lanet telefonu-"

"Hayır. Hayır, yapma-"

"Seninle tanışmadan önce oldu." Çok hızlı konuşuyor, çok hızlı nefes alıyordu. "Ne zaman olduğunu bilmiyorum ya da-ne?" Arka planda biri konuştu. "Cinco de Mayo mu? Tanrı aşkına. Bu neden şimdi ortaya çıkıyor?"

"Gideon-"

"Eva, sana yemin ederim ki o lanet fotoğraf bu hafta sonu çekilmedi. Bunu sana *asla* yapmam. Bunu *biliyorsun*. Benim için ne ifade ettiğini biliyorsun. _"

"Gideon, sakın ." Hızla atan nabzım yavaşlamaya başladı. Çılgına dönmüştü. Panikledim. Bunu duymak kalbimi kırdı. O çok güçlüydü, her şeyin üstesinden gelebilir, hayatta kalabilir ve her şeyi ezip .

Tek istediğim onun gücü olmakken, ben onun zayıflığıydım.

"Bana inanmalısın Eva. Bunu bize asla yapmazdım. Ben asla _"

"Sana inanıyorum."

"Ne?"

Gözlerimi kapatarak başımın duvara yaslanmasına izin verdim. Midem yatışmaya başladı. "Sana inanıyorum."

Titreyerek verdiği nefes, hattın öbür ucundan sert ve ağır bir şekilde geldi.

"Tanrım." Sessizlik.

Ona tamamen inanmamın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Her konuda. Her konuda. Güvenimi, sevgimi arzuladığından daha fazla arzuladığı halde, bunu kabullenmeyi neredeyse imkânsız buluyordu. Ona göre, ona *olan* inancım aşkımdı.

Açıklaması basitti, bazıları çok basit diyebilirdi ama onu tanıdığım kadarıyla en mantıklı açıklama buydu.

"Seni seviyorum." Sesi yumuşaktı. Yorgun. "Seni çok seviyorum Eva. Telefonuna cevap vermediğinde-"

"Ben de seni seviyorum."

"Özür dilerim." Acı ve pişmanlık dolu küçük bir ses çıkardı. "Bunu gördüğün için çok üzgünüm. Bu çok berbat bir şey. Bütün bunlar berbat."

"Daha kötülerini de gördün." Gideon beni Brett Kline'ı öperken görmüştü, hem de onun gözleri önünde. Brett ve benim yer aldığımız seks kasetinin en azından bir kısmını izlemişti. Bununla kıyaslandığında, bir fotoğraf hiçbir şeydi.

"Senin orada olmandan ve benim burada olmamdan nefret ediyorum."

"Ben de." Bana sarılan kollarının tesellisini istedim. Bundan da öte, onu rahatlatmak istiyordum. Ona hiçbir yere gitmediğimi ve korkması için hiçbir neden olmadığını tekrar göstermek istedim.

"Bunu bir yapmayacağız."

"Hayır, sadece iki kez evleniyorsun, ikisinde de benimle. Artık senin için bekarlığa veda partisi yok."

Bir kakhaha attı. "Kastettiğim bu değildi." "Biliyorum."

"Clancy'ye seni hemen eve getirmesini söyle. Havaalanına gitmek için toplanıyoruz."

O göremese de başımı salladım. "Yarın al." "Yarın...? Evet. Sen hastasın-"

"Hayır, ben iyiyim. Sana geliyorum. Rio'da."

"Ne dedin? Hayır. Burada olmak istemiyorum. Bu boku çözmek için evde olmam gerek."

"O vahşi doğada, Gideon. Yapabileceğin hiçbir şey bunu değiştiremez." Kendimi yerden kaldırdım. "Onu ya da kadını daha sonra avlayabilirsin. Bunun hafta sonu anılarımızı mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Öyle değil-"

"Eğer Brezilya'da senin fotoğraflarını istiyorlarsa, o fotoğraflarda ben de olacağım." Bunu anladı. "Pekâlâ. Seni bekliyor olacağım."

Megumi, "Belki fotoşoplanmıştır," dedi.

Shawna, Megumi'ye yaklaşıp tabletine bakarak, "Ya da o adam bir benzeridir," diye önerdi. "Onu pek fazla göremiyorsun Eva."

"Hayır." Başımı salladım. Neyse oydu. "Bu kesinlikle Gideon." Limuzinde yanımda oturan Cary elimi tuttu ve parmaklarımızı birleştirdi. Annem şoförün hemen arkasındaki bankta oturmuş, bana bakıyordu.

kumaş parçaları. Şık bacaklarını çaprazlamış, ayaklarını huzursuzca yere vuruyordu.

Hem Megumi hem de Shawna bana acıyan bakışlar attılar.

Onların sempatisi gururumu incitti. Sosyal medyaya bakmak gibi bir hata yapmıştım. İnsanların bu kadar acımasız olabilmesi beni şaşırtmıştı. Bazılarına göre ben aşağılanmış bir kadındım. Ya da vücudunu ve ilgisini seçtiği herkese verirken bana adını verecek bir adamla evlendiğimi fark edemeyecek kadar aptaldım. Para için aşağılanmaya katlanmaya hazır bir servet avcısıydım. Gideon'a sırtımı dönüp başka birini bulursam tüm kadınlar için şampiyon olabilecek bir kadındım.

"Bu eski bir fotoğraf," diye tekrarladım.

Aslında Mayıs ayı o kadar da uzun zaman önce değildi ama fotoğrafın benimle ilişkisi varken çekilmemiş olması dışında kimsenin tam olarak ne zaman çekildiğini bilmesine gerek .

zamandan beri çok değişmişti. Benim için. Bizim için. Ve ben artık Haziran'daki o kader gününde tanıştığı kadın değildim.

"Çok eski," dedi Shawna kararlı bir şekilde. "Kesinlikle."

Megumi başını salladı ama hâlâ kuşkulu görünüyordu.

"Neden yalan söylesin ki?" Açıkça sordum. "Bulmak için fazla uğraşmaya gerek yok. Arka plandaki kulüp. Gideon'un kulüplerinden biri olmalı ve bahse girerim Manhattan'dadır. Aynı gün hem New York'ta olup hem de Brezilya'da pasaportuna damga vurdurmuş olamaz."

Bunu anlamam birkaç saatimi almıştı ve buna sevinmişim. Kocamın bana doğruyu söylediğine dair kanıtı ihtiyacım yoktu. Ancak fotoğrafın belirli, tanımlanabilir bir yerde çekildiğini bir şekilde kanıtlayabilirsek, kamu kayıtlarını düzeltmek güzel olurdu.

"Ah, doğru." Megumi bana kocaman bir gülümseme verdi. "Ve senin için deli oluyor, Eva. Seninle dalga geçmez."

Başımla onayladıktan sonra konuyu bir kenara ittim. Yakında havaalanında olacaktık ve birbirimizi düşünerek ayrılmamızı istemiyordum. aptalca dedikodular yerine harika bir yolculuk yaptık. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Harika vakit geçirdim."

Onları Rio'ya götürmeyi ben de çok isterdim ama ülkeye giriş için gerekli vizeleri yoktu. Ayrıca, Pazartesi günü ikisinin de çalışması gerekiyordu. Böylece yollarımızı ayırdık; kızlar Clancy'nin güvenlik ekibiyle birlikte eve dönerken, Cary, annem ve Clancy benimle birlikte Gideon'un bizim için ayarladığı bir jetle Brezilya'ya uçtu.

Hızlı bir yolculuk olacaktı. Pazartesi sabahı varacaktık ve Pazartesi gecesi ayrılacaktık. Uyuyabildiğimiz kadarını da uçuşta uyuyarak geçirecektik. Ama işim bittiğinde Gideon Brezilya'dan gülümseyerek ayrılacaktı. Hafta sonuna pişmanlıkla bakmasını istemiyordum. Yeterince kötü anısı vardı. İleriye dönük olarak, iyi anılardan başka bir şey biriktirmemesini istiyordum.

"Sana teşekkür etmeliyiz." Shawna sıırttı. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

"Shawna'ya katılıyorum," dedi Megumi. "Bu hayatımın gezisiydi."

Gözlerini kapatan Shawna başını koltuğa yasladı. "Arnoldo'ya benden selam söyle."

Shawna ve Arnoldo'nun Six-Ninths konserine gittiğimiz gece tanıştırıldıklarından beri arkadaş olduklarını biliyordum. Sanırım birbirlerinin yanında kendilerini güvende hissediyorlardı. Shawna erkek arkadaşı Doug'ın gelmesini bekliyordu. Şefler için düzenlenen özel bir kursa katıldığı Sicilya'dan eve dönüyordu. Arnoldo kırık bir kalbe bakıyordu ama kadınları seven bir adamdı ve muhtemelen daha fazlasını beklemeyen birinin arkadaşlığından zevk alabilmeyi takdir ediyordu.

Cary de benzer bir şeyle uğraşıyordu. Trey'i özlüyordu ve sevişmekle ilgilenmiyordu ki bu onun için çok büyük bir şeydi. Genelde canı yandığında unutmak için sevişirdi. Bunun yerine hafta sonunu, erkekler ona yaklaştığında far ışığında kalmış bir geyik gibi görünen Megumi'ye yakın durarak geçirmişti. Cary onun kalkanı olmuş, her ikisi için de işleri hafif ve eğlenceli tutmuştu.

Uzun bir yol kat eden tek kişi Gideon değildi.

Bana gelince, kocamla birlikte olmak için can atıyordum. Stres getirdi
Bu yüzden telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım. *Beni hayal et.*

Cevabı o kadar mükemmeldi ki Gideon, yüzüme bir gülümseme getirdi. *Daha hızlı uç.*

Ve o kadar çabuk, oyuna geri döndüğünü biliyordum.

"Vay canına." Rio'nun eteklerindeki özel bir havaalanında durmak üzere taksi yaparken jetin penceresinden dışarı baktım. "İşte bu bir manzara."

Pistte Gideon, Arnoldo, Manuel ve Arash duruyordu. Hepsi de uzun şortlar ve tişörtler giymişti. Hepsi siyah saçlı ve uzun boyluydu.

Güzel kaslı. Bronzlaşmış.

Egzotik, aşırı pahalı spor arabalar gibi sıralanmışlardı. Güçlü, seksi, tehlikeli derecede hızlı.

Kocamın sadakati konusunda hiçbir şüphem yoktu, ama eğer varsa, ona bakmak bu şphelerimi giderirdi. Arkadaşları gevşek bacaklı ve rahattı, motorları uzun ve zorlu srşlerle soğutulmuştu. Rio'dan -ve kadınlarından- hoşlandıkları her hallerinden belliydi. Gideon ise gergindi.

Dikkatli. Motoru çalışıyordu, bir kalp atışı kadar kısa bir sürede sıfırdan altmışa kkreme ihtiyacıyla mırıldanıyordu. Kimse adamıma test sürüşü yaptırmamıştı.

Ona yatıştırmak, strateji belirlemek ve yaralı gururumun bir kısmını geri almak amacıyla gelmiştim. Onun yerine, yakıtını yakan sürücü olacaktım.

Evet, lütfen.

Yuvarlanan merdiven jete karşı konumlandığında hafif bir sarsıntı hissettim. nce Clancy ıktı. Annem de onu takip etti. Ben de peşinden gittim ve merdivenlerin başında durup telefonumla bir fotoğraf çektim. Gideon ve arkadaşlarının görüntüsü internete konuşacak başka bir şey verecekti.

Aşağıya ilk adımı attım ve Gideon hareket etti, aramızdaki mesafeyi kapatırken kollarını açtı. Gözlerini göremiyordum, lenslerinin yansımada sadece kendimi görüyordum ama beni görüş alanına yoğunluğu hissediyordum. Dizlerimin bağı çözüldü ve denge için tirabzana tutunmak zorunda kaldım.

Clancy'nin elini sıktı. Tahammül etti ve hatta annemin kısa bir sarılmasına karşılık vermeyi bile başardı. Ama gözlerini benden hiç ayırmadı ya da birkaç saniyeden fazla.

Onun için kırmızı topuklu ayakkabılarımı giymiştim. Dar, beyaz şort kıcımı zar zor örtüyordu ve göbeğimin çok altında bağlanıyordu. Üstüm kırmızı danteldi ve ince askıları vardı. Korse benzeri sırt kısmını kırmızı saten bir kurdele sabitliyordu. Saçlarımı dağınık bir şekilde toplamışım. Gideon beni son basamakta yakalayıp elini içine soktuğunda daha da dağınık hale getirmişti.

Sanki dudaklarıma sürdüğüm kırmızı parlaticıyı fark etmemiş gibi ağzını benimkinin üzerine kapattı. Kucağında asılı kalmışım, ayaklarım yerden kesilmişti, kolları belime sıkıca sarılmıştı. Kendimi onun etrafına sararak, ayak bileklerimi sırtının alt kısmında birleştirdim, başını arkaya yatıracak yukarı ittim ve onun etrafında kıvrıldım, dilim derinlere doğru yaladı

ağzını. Saçlarımdaki eli aşağı kayarak beni kavradı ve destekledi, kavrayışı sevdiğim talepkâr ve sahiplenici bir şekilde kıcımı yoğurdu.

Cary bir yerden, "Bu çok ateşli," dedi. Manuel delici bir ıslık çaldı.

Ne tür bir gösteri yaptığımız umurunda bile değildi. Gideon'un sert vücudu çok lezzetliydi ve onun tadı sarhoş ediciydi. Düşüncelerim dağıldı. Ona binmek, sürtünmek istiyordum. Çıplak ve terli olmasını, kokumla kaplanmasını istiyordum. Yüzüne, ellerine, sikine.

Kendi bölgesini işaretlemek isteyen tek kişi kocam değildi. "Eva Lauren," diye azarladı annem. "Kendine gel."

Annemin sesi ikimizi de anında sakinleştirdi. Bacaklarımı kalçalarından çözdüm ve tekrar ayağa kalkana kadar beni aşağı indirmesine izin verdim. İsteksizce geri çekildim, ellerim Gideon'un güneş gözlüklerini kısa süreliğine kaldırdı, böylece gözlerinin içine bakabildim. *Öfke... şehvet...*

Dudak parlaticımın izlerini parmaklarımla ağzından sildim. Dudakları öpüşmemizin tutkusuyla şişmiş, şehvetli kıvrımları yumuşamıştı.

Yüzümü ellerinin arasına aldı, başparmakları dudaklarımın üzerinde gezindi. Başımı geriye iterek burnumun ucunu öptü. Şimdi daha şefkatliydi, beni görmekten duyduğu vahşi sevinci bana dokunarak yatıştırmıştı.

"Eva," dedi Arnoldo, yakışıklı yüzünde küçük bir gülümsemeyle yanıma gelerek. "Seni görmek çok güzel."

Onu selamlamak için döndüm, gergin hissediyordum. Arkadaş olmamızı istiyordum. Gideon'u incittiğim için beni affetmesini istedim. İstedim ki-

Beni dudaklarımdan öptü. Şaşırmıştım, tepki vermedim.

"Çekil!" diye bağırdı Gideon.

"Ben köpek değilim," diye karşılık verdi Arnoldo. Bana eğlenerek baktı. "Senin için yanıp tutuşuyordu. Şimdi onu bu işkenceden kurtarabilirsin."

Endişem azaldı. Bana karşı son zamanlarda olduğundan daha sıcaktı, ilk tanıştığımız zamanki gibiydi. "Seni görmek de çok güzel Arnoldo."

Sırada Arash vardı. Yüzüme dokunmak için iki elini kaldırdığında, Gideon'un kolu aramıza girdi.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı. "Bu hiç adil değil."

Ona bir öpücük verdim.

Manuel daha sinsiydi. Arkamdan gelip beni ayağa kaldırdı ve dudaklarını yüzümün yan tarafına yapıştırdı. "Günaydın, güzelim."

"Merhaba Manuel," dedim gülerek. "Eğleniyor musun?"

"Bilmiyor musun?" Beni yere bırakırken bana göz kırptı.

Gideon biraz sakinleşmiş görünüyordu. Cary'nin elini sıktı ve kısaca İbiza'yı sordu.

Arkadaşları annemle tanıştı, anında cazibesini ortaya koydu ve beklenen sonuçları aldı - büyülenmiş görünüyorlardı.

Gideon elimi tuttu. "Pasaportun yanında mı?" "Evet."

"Güzel. Hadi gidelim." Hızlı adımlarla yürüdü.

Adımlarına ayak uydurmak için acele ederken omzumun üzerinden geride bıraktığımız gruba . Farklı bir yöne doğru gidiyorlardı.

"Hafta sonlarını bizimle geçirdiler," dedi, dile getirmediğim soruma cevap olarak. "Bugün bizim günümüz."

Beni hızlandırılmış bir gümrük sürecinden geçirdikten sonra bir helikopterin beklediği piste geri .

Biz yaklaştıkça rotor kanatları dönmeye başladı. Raúl aniden ortaya çıktı ve arka kapıyı açtı. Gideon arkaya yardım etti ve hemen arkama tırmandı. Emniyet kemerine uzandım, ama o ellerimi kenara itti ve arkaya yerleşmeden önce beni hızla emniyete aldı. Bana bir kulaklık verdi, sonra da kendi kulaklığını taktı.

"Gidelim," dedi pilota.

Gideon emniyet kemerini takmadan önce havaya yükseliyorduk.

Otele vardığımızda nefesim kesilmişti, hala Rio'nun altımızda yayılan, sahilleri yüksek binalarla ve tepeleri rengarenk boyanmış favelalarla kaplı görüntüsü karşısında dehşete düşmüştüm. Arabalar aşağıdaki yolları doldurmuştu, Manhattan'da yaşadığım işe gidip gelmelerle karşılaştırıldığında bile trafik etkileyici derecede yoğundu. Sugarloaf'u dönüp Barra da Tijuca'ya doğru sahil şeridini takip ederken, ünlü Kurtarıcı İsa heykeli sağımızdaki Corcovado Dağı'nda parlıyordu.

Havaalanından otele ulaşmak arabayla saatler alabilirdi.

Onun yerine, yolculuk dakikalar sürdü. Jet-lag olmuş beynim birkaç gün içinde üç ülkeye gittiğimi tam olarak anlayamadan Gideon'un süitine giriyorduk.

Vientos Cruzados Barra, gördüğüm tüm Crosswinds mülkleri kadar lükstü ancak onu benzersiz kılan yerel bir tada sahipti. Gideon'un süiti İbiza'da kaldığım süit kadar geniş ve manzarası da bir o kadar etkileyiciydi.

Balkondan sahili seyretmek için durakladım, uçsuz bucaksız hindistan cevizi sıralarını ve sahildeki altın rengi bedenleri fark ettim. Samba müziği sürükleniyordu

topraksı, seksi ve neşeli. Bir fotoğraf çektim, sonra hem onu hem de asfalttaki adamların fotoğrafını Instagram hesabıma yükledim. *Buradan manzara ... #RioDeJaneiro*

Herkesi etiketledim ve Arnoldo'nun Gideon ve benim havaalanında tutkuyla öpüştüğümüz bir fotoğrafımızı çektiğini keşfettim. Harika bir fotoğraftı, seksi ve samimiydi. Arnoldo'nun birkaç yüz bin takipçisi vardı ve fotoğraf çoktan onlarca yorum ve beğeni almıştı.

Sevgili dostlar #RioDeJaneiro'nun ve birbirimizin tadını çıkarıyoruz.

Gideon'telefonu çaldı ve izin istedi. Başka bir odada konuştuğunu duydum ve onu takip ettim. Havaalanından ayrıldığımızdan beri tek kelime etmemiştik, sanki onları samimi bir sohbet için saklıyorduk. Ya da belki de hiçbir şey söylememize gerek yoktu. Bırakın dünya konuşsun ve yalanlar yaysın. Biz neye sahip olduğumuzu biliyorduk. Bunun nitelendirilmesine, gerekçelendirilmesine ya da ifade edilmesine gerek yoktu.

Onu bir ofiste, bazıları yere dökülmüş fotoğraflar ve notlarla kaplı U şeklinde bir masanın önünde dururken buldum. Ortalık darmadağınktı, kocamın genelde koruduğu katı düzenden çok farklıydı. Fotoğrafların bir kulübün içine ait olduğunu ve Gideon'un Cinco de Mayo'daki fotoğrafında gördüğüm arka planla eşleştiğini fark etmem bir anımı aldı.

Aynı fikre varmış olmamız biraz ürkütücüydü. Aynı zamanda harika bir şeydi.

Gitmek için döndüm.

"Eva. Bekle."

Ona baktım.

"Yarın sabah daha iyi olur," dedi telefonun diğer ucundaki kişiye. "Onaylandığında bana mesaj atın."

Gideon telefonu kapatıp susturdu ve güneş gözlüklerinin yanına koydu.

"Bunları görmeni istiyorum."

Başımı sallayarak ona "Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin" dedim. Bana baktı. Gözlüğü olmadan gözlerinin altındaki gölgeleri görebiliyordum. "Dün gece uyumadın." Bu bir soru değildi. Bunu bilmeliydim.

yapmazdı.

"Bunu düzelteceğim." "Hiçbir şey bozuk değil."

"Seni telefonda duydum," dedi sıkıca.

Kapı pervazına yaslandım. Brett'i öptüğümde nasıl hissettiğini biliyordum - öldürücü. Canavarlar gibi dövüşmüşlerdi. Şiddetli bir fiziksel yüzleşme benim için bir seçenek değildi. Bedenim kıskançlığımı ancak bu şekilde giderebilirdi.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diye mırıldandım. "Ama hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ben iyiyim. Sen ve *ben*, biz iyiyiz."

Gideon derin bir nefes aldı. . Sonra uzandı ve gömleğini başının üzerinden çekti. Sandaletlerini tekmeledi, bir yandan da şortunu çözüp yere bıraktı. Altına hiçbir şey giymemişti.

Bana doğru çıplak bir şekilde ilerleyişini izledim, koyu bronzluk çizgilerine ve sikiinin sertliğini fark etti. İnanılmaz derecede sertti, taşakları çoktan sıkıca yukarı çekilmişti. Hareket ettikçe her kası esniyordu. Güçlü kalçaları, dolgun karın kasları, kalın pazıları.

Hareket etmedim, zar zor nefes aldım, gözümü bile kırpmadım. Onunla başa çıkabilmem beni şaşırtmıştı. Neredeyse bir karış daha uzun ve yüz kiloya yakın daha ağırdı. Ve güçlüydü. Çok güçlüydü.

Seviştığımızda, onun altında yatmak ve tüm o inanılmaz gücün yalnızca bedenimi memnun etmeye ve bundan zevk almaya odaklandığını hissetmek beni tahrik ediyordu.

Gideon bana ulaştı ve beni kollarına çekti. Başını eğip ağzımı gür, derin bir öpücükle aldı. Tadını çıkararak ve telaşsız. Yumuşak yalamalar ve ikna edici dudaklar. Kollarımdan aşağı kayana kadar üstümü çözdüğünü fark etmemiştim. Başparmaklarını şortumun kemerinin altından geçirdi, hassas tenimde ileri geri kaydırırdı, ta ki öpüşmeyi bırakıp çömelene ve kıyafetlerimden çıkmama yardım edene kadar. Daha fazlasını isteyerek inledim.

"Topukluları ," diye mırıldandı, tam boyuna doğru doğrulurken. Gözleri o kadar parlak maviydi ki bana evlendiğimizde çıplak yüzdüğümüz suyu hatırlatıyordu.

Kollarımı omuzlarına doladım ve beni kaldırarak yatak odasına taşıdı.

bu ... boşluk olabilir. İçimde," dedi sessizce. "Sen ona boşluk dedin. Doldurduğunu söyledin. Doldurdun."

Dinliyordum, sadece bekledim. Konuşuyordu. Paylaşıyordu. Bu onun için zordu ve bundan hoşlanmıyordu. Ama beni daha çok seviyordu.

"Ben de seni bekliyordum." Saçlarımı yanağımdan geriye doğru taradı. "Senin yaptığını bir düzine kadın bile yapamazdı. Ama.. Tanrım." İki elini de saçlarında gezdirdi. "Dikkat dağıtıcı şeyler bunu düşünmemeyi kolaylaştırdı."

"Bunun olmasını sağlayabilirim," diye mırıldandım, yeniden mutlu ve eğlenceli olmasını istiyordum. "Hiçbir şey düşünmemeni sağlayabilirim."

"O boşluk gitti. *Sen* ."

Üzerine eğilip onu öptüm. "Ben de *buradayım*."

değiştirdi, dizlerinin üzerine kalktı ve beni kaldırıp yastığın üzerine bıraktı, böylece kığım havaya kalktı.

"Ben seni böyle istiyorum."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Oda servisinin geleceğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Kırk beş ila altmış dakika dediler."

"Patron sensin. O kadar uzun sürmez."

Hareket ederek bacaklarımın arasına yerleşti. "Onlara bir saat sürmesini söyledim."

Güldüm. Öğle yemeğinin bir mola olduğunu sanıyordum. Meğer sadece telefon konuşması mış.

İki eliyle kığımın yanaklarını kavradı ve sıkarak yoğurdu. "Tanrım, harika bir kığın var. Bunu yapmak için mükemmel bir yastık..."

Kalçalarımı tutarak kaydı. Uzun, yavaş bir süzülüş. Erkeksi bir zevkle inledi ve ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrıldı.

"Aman Tanrım." Alnımı yatağa koydum ve inledim. "Çok sertleşmişsin."

Dudakları omzuma yapıştı. Kalçalarını yuvarladı, içimde okşadı, en ufak bir acıya neden olacak kadar derine itti. "Beni heyecanlandırıyorsun," dedi kabaca. "Bunu kapatamıyorum. Kapatmak da istemiyorum."

"Yapma." Sırtımı dikleştirdim ve onun kolay, ölçülü itişlerine doğru itildim. Bugünkü ruh hali buydu. Nazik. Şımartıcı. Sevişmek. "Sakın durma."

Kolları beni kavradı, avuç içleri yatağa bastırdı. Bana doğru sokuldu. "Seninle bir anlaşma yapalım meleşim. Sen yorulduğunda ben de yorulacağım."

"Ugh." Aynada bir o yana bir bu yana kayarak kendime baktım. "Domuz gibi yedikten sonra bikini giymek asla iyi bir fikir değil."

Gideon'un lobideki dükkândan aldığı zümrüt yeşili mayonun bandeau üst kısmını çekiştirdim, sonra da alt kısmını yeniden düzenlemeye çalıştım.

Arkamda belirdi, siyah bir şortun içinde seksi ve nefis görünüyordu. Kollarını arkamdan doladı ve göğüslerimin ağırlığını avuçlarının içine aldı. "Harika görünüyorsun. Bunu dişlerimle üzerinden sıyırmak istiyorum."

"Yap." Neden plaja gidelim ki? Geçen hafta sonu sahile gitmiştik. "Hâlâ burada fotoğraflarımızı istiyor musun?" Bakışları aynada benimkilerle buluştu. "Olmazsa, seni yatağa geri atıp seninle tekrar ilişkiye girebilirim."

Tartışırken alt dudağımı çiğnedim.

Beni kendine doğru çekti. Topuklu ayakkabılarım olmadan çenesini başımın tepesine koyabiliyordu. "Karar veremedin mi? Tamam, daha sonra gitmediğine pişman olmaman için sahile ineceğiz. Otuz dakika... bir saat.. sonra ayrılmak zorunda kalana kadar geri geleceğiz."

Eridim. Her zaman beni ve neye ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. "Seni çok seviyorum."

Yüzünde beliren ifade neredeyse kalbimi durduracaktı. "Bana inanıyorsun," diye fısıldadı. "Her zaman."

Başımı çevirerek yanağımı göğsüne bastırdım. "Her zaman."

"Çok güzel bir resim," diye fısıldadı annem, sesini alçaltarak. Çünkü herkes uyuyordu. Jetin kabin ışıkları karartılmıştı.

Hepsi koltuklarına yaslandı. "Keşke kışını bu kadar çok göstermeseydi."

Gülümsedim, bakışlarım elindeki tabletteydi. Vientos Cruzados Barra'da birçok etkinlik, kongre ve toplantı için fotoğrafçılar çalışıyordu.

Bu güzel tesiste gerçekleşen düğünler. Gideon bizi sahilde fotoğraflaması için bir fotoğrafçı ayarlamıştı ve ben farkına bile varmadan çekim yapmalarını sağlamıştı.

Daha önce yayınlanan Westport'taki fotoğraflarımızda Gideon beni altına sıkıştırmış, sörf bacaklarımıza vuruyordu. Yeni fotoğraflarda ise güneşin altında, o sırtüstü uzanmış, ben de onun üzerinde, kollarımı karın kaslarının üzerinde kavuşturmuş ve çenemi ellerimin üzerine koymuştum. Konuşuyorduk, o bana bakarken ve parmaklarını saçlarımda gezdirirken bakışlarım yüzündeydi. Evet, bikiimin Brezilya kesimi kışımın sergilendiği anlamına geliyordu, ama asıl göze çarpan Gideon'un bana ve kolay olana odaklanmasının yoğunluğu, Aramızda rahat bir yakınlık vardı.

Annem bana baktı. Gözlerinde anlayamadığım bir hüznü vardı. "İkinizin sakın, normal bir hayatınız olmasını umuyordum. Ama dünya bunun olmasına izin vermeyecek."

Fotoğraf bir medya sitesinde yayımlandıktan kısa bir süre sonra viral olmuştu. Spekülasyonlar çok fazlaydı. Rio'da Gideon'la birlikteyken nasıl olur da onun başka iki kadınla birlikte olmasını sorun etmezdim? Seks hayatımız o kadar sapıkça mıydı? Ya da belki de kulüpteki fotoğraftaki Gideon Cross değildi.

Uykuya dalmadan önce Gideon bana halkla ilişkiler ekibinin gece gündüz çalıştığını, telefonlara cevap verdiğini ve sosyal medyasını yönettiğini söylemişti. Bugün itibariyle resmi cevaplar sadece Gideon ile Rio'da olduğumu teyit etmekten ibaretti. Gerisini eve döndüğünde bizzat halledeceğini söyledi, ancak bunu nasıl yapacağı konusunda ketumdu.

"davranıyorsun," diye suçlamıştım, hiç kızmadan. "Şimdilik," diye hafif bir gülümsemeyle kabul etmişti.

Elimi annemin elinin üzerine koydum. "Her şey girecek. İnsanlar için her zaman bu kadar ilginç olmayacağız. Ve düğünden sonra bir aylığına gidiyoruz. Bu neredeyse bir ömür boyu bizden haber alınamayacak demek. Medya yoluna devam edecek."

"Umarım öyledir," diye iç geçirdi. "Cumartesi günü evleniyorsun. Buna inanamıyorum. Hâlâ yapacak çok şey var."

Cumartesi. Sadece birkaç gün . Gideon ve benim kendimizi zaten evli hissettiğimizden daha fazla evli hissetmemizin mümkün olduğunu ama ailelerimiz izlerken yeminlerimizi etmek güzel olacaktı.

"Neden yarın çatı katına gelmiyorsun?" Ben önerdim. "Görmeni çok isterim ve hala karar verilmesi gereken her şeyi tartışabiliriz. Öğle yemeği yeriz ve sadece takılırız."

Yüzü aydınlandı. "Ne harika bir fikir! Buna bayılırım Eva." Kolçakların üzerinden eğilerek yanağına bir öpücük kondurdum. "Ben de çok isterim."

"bile gitmiyor musun?" Gideon'un dolabını karıştırmasını hayretle izledim.

Üzerinde sadece boxer külot vardı, eve gelir gelmez aldığı duştan sonra saçları havluyla kurutulmuştu. Yataktaydım, uçakta uyumuş olmama rağmen kendimi bitkin ve yorgun hissediyordum.

"Kısa bir gün olacak," dedi koyu gri bir takım elbise çıkararak. "Eve erken döneceğim."

"Eğer yeterince uyumazsan üşüteceksin. Düğünümüzde ya da balayımızda hasta olmanı istemiyorum."

Kravat askısından sevdiğim mavi kravatı çıkardı. "Hastalanmayacağım."

Komodininin üzerindeki saate baktım. "Saat yedi bile değil! İşe hiç bu kadar erken gitmezsin."

"Yapacak işlerim var." Gömleğinin düğmelerini hızla ilikledi. "Dırdır kes." "Dırdır *etmiyorum.*"

Bana eğlenen bir bakış fırlattı. "Dün benden yeterince almadın mı?" "Aman Tanrım. Kendini bir şey mi sanıyorsun?"

Oturdu ve çoraplarını çekiştirdi. "Merak etme meleğim. Eve gittiğimde sana daha fazlasını vereceğim."

"Şu anda sana bir şey fırlatmak istiyorum."

Gideon bir giyinmişti ama her nasılsa çok şık ve mükemmel görünüyordu. Bu benim ruh halimi daha da bozdu.

"Bana kaşlarını çatmayı kes," diye azarladı, başımın üstünü öpmek için eğildi.

"Çabalamadan senin kadar iyi görünmem sonsuza kadar sürer," diye homurdandım. "Ve en sevdiğim kravatı takmışsın." Gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor, ondan ve ne kadar muhteşem olduğundan başka bir şey görmemenizi sağlıyordu.

Gülümsedi. "Biliyorum. Eve gittiğimde, bunu giyerken seni becermemi ister misin?"

Hayal ettim ve kaşlarım çatıldı. Fermuarını açsa ve güçlü kıyafetlerinden birini giyerek beni becerse nasıl olurdu? Tamamen ateşli. Birden fazla şekilde.

"Çok fazla terliyoruz." Bu düşünce karşısında suratımı astım. "Mahvederiz."

"Bende bir düzine var." Doğruldu. "Bugün evde kalacaksın, değil mi?" "Bekle. Sende o kravatlardan bir düzine mi var?"

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi basitçe, "Bu senin favorin," diye cevap verdi. Sanırım öyle de oldu. "Ev, değil mi?" diye tekrarladı.

"Evet, annem birkaç saat içinde burada olacak ve benim de yapmam gereken telefon görüşmeleri var."

Kapıya doğru yürümeye başladı. "Biraz kestir, huysuz melek. Beni hayal et."

"Evet, evet," diye mırıldandım, bir yastığa sarıldım ve gözlerimi kapattım.

Onu hayal ettim. Tabii ki.

"LCV'lerin çoğu çoktan geldi," dedi annem, elindeki parmaklarını dizüstü bilgisayarındaki trackpad'in üzerinde gezdirerek gözlerimin dolmasına neden olan bir hesap tablosunu gösterdi. "Bu kadar kısa sürede bu kadar çok misafirin geleceğini tahmin etmemiştim."

"Bu iyi bir şey, değil mi?" Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yoktu. Resepsiyona kimlerin davet edildiğini bile tam olarak bilmiyordum. Sadece Pazar akşamı, Gideon'un şehirdeki otellerinden birinde olduğunu biliyordum.

Aksi takdirde ihtiyacımız olan alanı asla bulamazdık. Scott bunu hiç söylemedi ama başka birinin etkinliğinin son dakikada ertelendiğini düşünmek zorundaydım. Ve benim etkinliğim için ayırdığımız oda sayısı

Ailenin baba tarafı... Tarih olarak Gideon'un doğum gününü seçtiğimde bunların hiçbirini düşünmemiştim.

"Evet, harika." Annem bana gülümsedi ama bu gergin bir . Son derece stresliydi ve ben de bu konuda kendimi kötü hissediyordum.

"Harika olacak anne. Tamamen harika. Hepimiz o kadar mutlu olacağız ki, bir şeyler gitse bile umurumuzda olmayacak." İrkildi ve ben de devam ettim. "Ki öyle olmayacak. Tüm personel her şeyi doğru yaptıklarından emin olacak. Bu onların patronunun büyük günü."

"Evet." Başını salladı, rahatlamış görünüyordu. "Haklısın. Her şeyin mükemmel olmasını isteyeceklerdir."

"Ve olacak." Nasıl olmasın ki? Gideon ve ben zaten evliydik ama onun doğum gününü kutlamak henüz birlikte yapmadığımız bir şeydi. Sabırsızlanıyordum.

Akıllı telefonum bir mesajla çınladı. Elime aldım ve kaşlarımı çatarak okudum. Televizyon kumandasına uzandım.

"Ne oldu?" diye sordu annem.

"Bilmiyorum. Gideon televizyonu açmamı istiyor." Midem kasıldı, endişe az önce hissettiğim beklentinin önüne geçti. Daha ne kadar dayanmamız gerekecekti?

Belirttiği kanala tıkladım ve popüler bir talk show programının setini tanıdım. Şok olmuştum, Gideon beş kadın sunucunun etrafını çevirdiği bir masadaki sandalyeye oturuyordu; alkışlar, çığlıklar ve ısıklar arasında. Sadakati hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, kadınlar ona karşı koyamıyordu. Karizması ve katıksız seksiliği şahsen milyon kat daha güçlüydü.

"Tanrım," diye nefes aldı annem. "Ne yapıyor bu?" Sesi açtım.

Bekleneceği üzere, nişanımız için onu tebrik ettikten sonra, sunucular doğrudan Rio ve meşhur ménage à trois kulüp fotoğrafı konusuna girdiler. Elbette, çok müstehcen olduğu için yayında gösterilemeyeceğini belirtmeyi de ihmal etmediler. Ancak izleyicileri programın web sitesine yönlendirdiler ve bu web sitesi ekranın alt kısmında sürekli yer alan bir afişte vurgulandı.

"Bu çok ," diye tersledi annem. "Neden buna daha fazla ilgi gösteriyor?"

Onu susturdum. "Bir planı var." En azından olmasını umuyordum.

İki elinin arasında şovun logosuyla damgalanmış bir kahve kupası tutan Gideon, konuşmasına izin verilmeden önce sunucular söze girerken düşünceli görünüyordu.

Ev sahiplerinden biri "Artık bekârlığa veda partileri yapmalı mıyız?" diye sordu.

Onlar bu konuyu tartışmaya başlamadan önce Gideon, "Bu konuyu kavuşturabilirim," diye araya girdi. "Eva ve ben geçen ay evlendiğimiz ve artık bekâr olmadığım için, bu bir bekârlığa veda partisi olamaz."

, devasa bir video ekranında, şovun logosu yerini Gideon'un yeminimizi ettikten sonra beni öptüğü bir fotoğrafa bıraktı.

Nefesim canlı izleyicilerin soluklarıyla birlikte kesildi. "Vay canına," diye mırıldandım. "Bizi ifşa etti."

Açıklamayı takip eden konuşma telaşını zar zor yakalayabildim, yaptığı şey karşısında her şeyi algılayamayacak kadar sersemlemiştim. Gideon çok özel bir adamdı. Asla kişisel röportaj vermezdi, sadece Cross Industries'e odaklanan röportajlar verirdi.

Fotoğrafımız, uzun bacaklı esmerlerin üzerine tırmandığı aynı gece kulübünde çekilen bir dizi fotoğrafa dönüştü. Seyircilere bakıp bazılarının mekânı biliyor olabileceğini söylediğinde, birkaç kişi bağırarak onayladı.

"Açıkçası," diye devam etti ev sahiplerine dönüp bakarak. "Aynı anda hem New York'ta hem de Brezilya'da olamazdım. Viral olan fotoğraf, kulübün logosunu kaldırmak için dijital olarak değiştirildi. VIP salonunun perdelerine işlenmiş olduğunu görebilirsiniz. Logoyu yok etmek için tek gereken doğru yazılım ve tıklamaydı."

Sunuculardan biri, "Ama kızlar oradaydı," diye karşı , "ve onlara olanlar gerçektir."

"Doğru. Karım ortaya önce de bir hayatım vardı," dedi eşitlikçi ve özür dilemeden. "Ne yazık ki bunu değiştiremem."

"Onun da senden önce bir hayatı vardı. O, Six- Ninths'in bir şarkısında adı geçen Eva." Gözlerini hafifçe kıstı. "Altın Kız. "

Sunucu belli ki bilgileri bir teleprompter'dan okuyordu. "Evet, bu o," diye onayladı.

Ses tonu nötrdü. Endişeli görünmüyordu. Programın asla görüldüğü kadar spontane olmadığını bilsem de, hayatlarımızın sabah reytinglerini artırmak için kullanıldığını görmek yine de gerçeküstüydü.

Brett ve benim Times'daki "Altın Kız" video lansmanında çekilmiş bir fotoğrafımız Kare açıldı ve şarkının bir bölümü bir anlığına çaldı. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Gideon onlara nadir gülümsemelerinden birini verdi. "Eğer bir şarkı yazarı olsaydım, ben de onun hakkında türküler bestelerdim."

Gideon ve benim Brezilya'daki fotoğrafımız ekranda belirdi. Hemen ardından Westport'taki fotoğrafımız ve çeşitli yardım etkinliklerinde kırmızı halıda yürürken çekilmiş bir dizi fotoğraf geldi. Hepsinde de gözleri benim üzerimdeydi.

"Ooh, bu işte çok iyi," dedim, çoğunlukla kendi kendime. Annem dizüstü bilgisayarını kapatmakla meşguldü. "Samimi ama yine de efsanevi Gideon Cross gibi görünecek kadar mesafeli ve kendinden emin. Ve onlara üzerinde çalışabilecekleri bir sürü fotoğraf verdi."

Ayrıca çoklu talk show formatını tercih etmek de iyi bir seçimdi. kadın odaklı konuları araştıran kadın sunucular. Sadakatsizlik iddiası konusunda onu serbest bırakmayacaklar ya da konunun etrafından dolaşmayacaklardı. Bu, erkek bir sunucuyla yapılacak bir röportajın yapamayacağı şekilde havayı temizleyecekti.

Ev sahiplerinden biri öne doğru eğildi. "Sizin hakkınızda da bir kitap çıkıyor, değil mi? Eski nişanlınız tarafından yazılmış?"

Ekranda Gideon ve Corinne'in Kingsman Votka partisinde çekilmiş bir fotoğrafı . Seyircilerden toplu bir mırıltı yükseldi. Dişlerim birbirine vurdu. Her zamanki gibi şaşırtıcı derecede güzel görünüyordu ve Gideon'un karanlık yakışıklılığını çok iyi tamamlıyordu.

Dizinin bu görüntüyü kendi kendine bulduğuna inanmayı seçtim.

"Ghostwritten, aslında," diye cevapladı. "Bir baltaya sap olamamış biri tarafından. Korkarım Bayan Giroux'dan faydalanılıyor ve bunu göremiyor."

"Bunu fark etmemiştim. Hayalet yazar kim?" Seyirciye baktı ve hızlıca hayalet yazarın ne olduğunu açıkladı.

"Kitabı kimin yazdığını söyleme özgürlüğüne sahip değilim."

Ev sahibi konuya girdi. "Ama onu tanıyor musunuz? Ya da onu? Ve onlar senden hoşlanmıyor."

"Her iki da doğru."

"Eski bir kız arkadaş mı? Eski bir iş ortağı mı?"

Çoğunlukla dinlemekte olan sunucu vites değiştirdi. "Corinne hakkında... Neden bize oradaki hikayenin ne olduğunu anlatmıyorsun, Gideon?"

Kocam az önce yudum aldığı bardağı yere bıraktı. "Bayan Giroux ve ben üniversitede çıktık. Bir süre nişanlı kaldık ama o zaman bile ilişkimiz bir yere gitmiyordu. Olgunlaşmamıştık ve doğrusu ne istediğimizi bilemeyecek kadar cahildik."

"Bu mı?"

"Genç ve kafası karışık olmak çok ilginç ya da müstehcen değil, mi? Evlendikten sonra da arkadaş kaldık. Evlendikten sonra da arkadaş kaldık. Artık evli olduğum için hayatımızın bu özel dönemini istemiyorum. Eminim bu benim için olduğu kadar Jean-François için de garip bir durumdur."

"Bu onun kocası, değil mi? Jean-François Giroux. Onu tanıyor musunuz?"

Corinne ve Jean-François bir davette gece kıyafetleri içinde ekranda belirdi. Aralarındaki zıtlığa rağmen çekici bir çifttiler. İki adam Fransız için pek de gurur verici değildi. Gideon'la rekabet edemezdi ama o zaman kim edebilirdi ki?

Gideon başıyla onayladı. "Birlikte iş yapıyoruz." "Bu konuyu onunla konuştunuz mu?"

"Hayır. Genelde her şeyi tartışmam." Ağzına yine o belli belirsiz gülümseme değdi. "Ben yeni evliyim. Aklımda başka şeyler var."

Ellerimi birbirine çırttım. "Yaşasın! Bu benim fikrimdi. İnsanlara onun evli olduğunu ve kocasını tanıdığını hatırlatmasını söyledim." Deanna hakkında da bir şeyler söyledi. Herkes iyi oynadı.

"Bunu yapacağını biliyor muydun?" diye sordu annem, sesi dehşete düşmüş gibiydi.

Ona baktım ve ne kadar solgun olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Son iki hafta sonu boyunca bronzlaştığı düşünülürse, bu endişe vericiydi. "Hayır. Hiçbir fikrim yoktu. Giroux olayını bir süre önce konuşmuştuk. Sen iyi misin?"

Parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. "Başım ağrıyor." "Bu iş bitene kadar bekle, sana bunun için bir şey getireceğim." Baktım

Televizyona döndüm, ama reklam için ara verdiler. Banyoya koştum.

Ecza dolabından küçük bir hap şişesini tıkırdatarak geri döndüğünde annemin eşyalarını topladığını görünce şaşırdı. "Gidiyor musun? Ne olmuş Öğle yemeği?"

"Yorulduğum, Eva. Eve gidip biraz uzanacağım."

"Misafir odasında biraz kestirebilirsin." Bundan hoşlanacağını düşündüm. Ne de olsa Gideon, apartmandaki yatak odamın tasarımını tam olarak buraya kopyalamıştı. İlişkimizde bizim için savaşmalı mıyım yoksa kaçmalı mıyım bilemediğim bir zamanda bana evinde güvenli bir sığınak sağlamak için yanlış yönlendirilmiş ama düşünceli bir çaba.

Başını salladı ve dizüstü bilgisayar çantasının askısını omzuna . "Ben iyi olacağım. En önemli şeyleri hallettik. Seni sonra ararım."

İki yanağını da öptü ve gitti.

Tekrar kanepeye uzandım, hapları sehpanın üzerine koydum ve Gideon'un röportajının geri kalanını izledim.

"Bay Cross." Scott masasının arkasında ayağa kalktı. "Bugün de burada olacak mısınız?"

Başımı salladım ve ofisimin kapısını açarak Angus'a benden önce içeri girmesi için el salladım. "Sadece bir şeyle ilgilenmem gerekiyor. Yarın geleceğim."

Programımı temizledim, toplantılarımı ve randevularımı haftanın geri kalanına yeniden dağıttım. Crossfire'a gelmeyi hiç planlamamıştım ama Angus'un toplaması için gönderildiği bilgi başka bir yerde ifşa edilemeyecek kadar hassastı.

Kapıyı kapatıp camı opak hale getirmek için bir an ayırdıktan sonra Angus'u oturma alanına kadar takip ettim ve bir sandalyeye çöktüm.

"Birkaç gündür çok meşgulsün delikanlı," dedi dudakları alaycı bir şekilde bükülerek. "Hiç sıkıcı bir anım olmadı." Yorgunlukla savaşıarak sertçe nefes verdim.

"Söyle bana
sende bir şey var."

Angus öne doğru eğildi. "Başlangıçta sahip olduğumdan biraz daha fazlası: hayali bir memleketi olan bir evlilik cüzdanı ve Lauren Kittrie'nin eşi olarak listelendiği Jackson Tramell'in ölüm belgesi. Evlenmelerinin üzerinden bir yıl geçmeden ölmüş."

En önemli bilgiye odaklandım. "Lauren nereli olduğu konusunda yalan mı söyledi?"
Başını salladı. "Yapması kolay."

"Ama neden?" Onu incelerken çenesindeki gerginliği gördüm. "Başka bir şey var."

"Ölüm şekli belirsiz olarak listelenmiş," dedi sessizce. "Jackson sağ şakağına bir kurşun yemiş."

Omurgam sertleşti. "İntihar mı yoksa cinayet mi olduğuna karar veremediler mi?"

"Evet. Öyle ya da böyle kesin olarak belirlenemedi."

Cevabı olmayan daha fazla soru, en büyük sorun da Lauren'in konuyla bir ilgisi olup olmadığı. Belki de kuyruğumuzu kovalıyorduk.

"Lanet olsun." Elimi yüzümde gezdirdim. "Tanrı aşkına, sadece bir fotoğraf istiyorum."

"Uzun zaman oldu, Gideon. Çeyrek asır. Belki memleketinden biri onu hatırlar ama neresi olduğunu bilmiyoruz."

Elimi bırakarak ona baktım. Sesinin tonunu ve ne anlama biliyordum. "Birinin gidip ortalığı toparladığını düşünüyorsun."

"Bu mümkün. Jackson'ın ölümüne ilişkin polis raporunun yıllar içinde gerçekten yanlış yere konmuş olması da mümkün."

"Buna inanmıyorsun."

Başını sallayarak ifademi doğruladı. "Lauren Kittrie Tramell'ı arayan bir IRS ajanı gibi davranması için bir kadın getirdim. Eski baldızını uzun zamandır görmediğini söyleyen Monica Dieck'i sorguladı.

ve bildiği kadarıyla Lauren ölmüş."

Başımı salladım, her şeyi anlamaya çalışıyordum ama hiçbir yere varamıyordum.

"Monica korkmuştu, delikanlı. Lauren'in adını duyduğunda bir hayalet gibi bembeyaz kesildi."

Ayağa kalkarak adımlarımı hızlandırmaya başladım. "Bu da ne demek şimdi? Bunların hiçbiri beni gerçeğe yaklaştırmıyor." "Cevaplara sahip olabilecek başka biri daha var." Aniden durdum. "Eva'nın annesi."

Başını salladı. "Ona sorabilirsin."

"Tanrım." Ona baktım. "Sadece karımın güvende olduğunu bilmek istiyorum. Bunların hiçbiri onun için herhangi bir tehlike oluşturmuyor."

Angus'un yüz hatları yumuşadı. "Eva'nın annesi hakkında bildiklerimize göre, kızını korumak her zaman önceliği olmuştur. Eva'yı riske attığını düşünemiyorum."

"Onun aşırı korumacılığı tam da benim endişem. Tanrı bilir ne kadar zamandır Eva'nın hareketlerini izliyordu. Nathan Barker yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Ama belki de o sadece nedenin bir parçasıydı. Belki daha fazlası vardır."

"Raúl ve ben halihazırda revize edilmiş protokoller üzerinde çalışıyoruz."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Güvenlik görevlerinin yanı sıra Anne'in sorunuyla ve kardeşinin tuttuğu kayıtları bulmakla uğraşüyor, çeken fotoğrafçıyı tespit etmeye ve Eva'nın annesinin gizemini çözmeye çalışıyorlardı. Yardımcı ekipleriyle bile çok zorlandıklarını biliyordum.

Güvenlik ekibim sadece benim işlerimi yürütmeye alışkındı. Şimdi hayatımda Eva vardı ve bu da onların görevlerini ikiye katlıyordu. Angus ve Raúl dönüşümlü vardiyalara alışkındı ama son zamanlarda ikisi de neredeyse 24 saat çalışıyordu. İhtiyaç duydukları her türlü desteği işe almak için emir almışlardı ama bizim ihtiyacımız olan bir güvenlik şefiydi, belki de iki.

Tek görevi Eva olacak ve mevcut ekibime güvendiğim güvenilebileceğim uzmanlar.

Bunu için zaman ayırmam gerekecekti. Eva ve ben balayımızdan döndüğümüzde her şeyin yerli yerinde olmasını istiyordum.

"Teşekkür , Angus." Nefesimi sertçe verdim. "Hadi çatı katına çıkalım. Şimdi Eva'yla olmak istiyorum. Bir sonraki adımları biraz dinlendikten sonra düşüneceğim. Uyu."

"Neden bana söylemedin?"

Kıyafetlerimi çıkarırken Eva'ya baktım. "Sürpriz hoşuna gider diye düşündüm."

"Şey, evet. Ama de. Bu çok büyük bir olaydı."

Görüşme konusunda mutlu olduğunu söyleyebilirdim. Eve geldiğimde benimle mücadele etme şekli iyi bir göstergesiydi. Ayrıca hızlı hızlı konuşuyor ve hoplayıp zıplıyordu. Düşündüm de, yatağın altına dalıp tekrar dışarı çıkan ve mutlu bir şekilde havlayan Lucky'den pek de farklı değildi.

Boxer külotumla dolaptan çıkıp yatağa gittim ve yayıldım. Tanrım, yorgundum. Güzeller güzeli sevgilime bakamayacak kadar yorgundum.

Straplez kısa tulumun içinde çok güzel görünen karım. birlikte, bana evlenme teklif ettiğinde kesinlikle duruma ayak uydurabilirdim.

Eva yatağın kendi tarafına oturdu, sonra kenara doğru eğilerek ayağa kalkmaya çalışan ama bunu tam olarak başaramayan Lucky'ye yardım etti. Bir an sonra, o Göğsümün üzerindeydi ve çeneme tükürük sıçratmasını engellediğim için protesto ederek sızlanıyordu. "Hey, anlıyorum. Ben de senden hoşlanıyorum ama yüzünü yalamıyorum."

Bunun üzerine havladı. Eva güldü ve yastığının üzerine uzandı.

İşte o zaman anladım ki burasıydı. Burası evimdi. Daha önce hiç olmadığı bir şekilde. Babam öldüğünden beri hiçbir şey bana evim gibi gelmemişti. Ama şimdi her zamankinden daha iyi bir şekilde geri dönmüştüm.

Lucky'yi karnıma bastırarak karıma doğru yuvarlandım. "Annenle işler nasıl gitti?"

"İyi, sanırım. Pazar günü için hemen hemen hazırız." "Tahmin mi ediyorsun?"

Omuz silkti. "Görüşmeniz sırasında başı ağrıyordu. Biraz korkmuş gibi görünüyordu."

Onu inceledim. "Ne hakkında?"

"Televizyonda kişisel meselelerimiz hakkında konuşuyordunuz. Bilmiyorum. Bazen onu anlamıyorum."

Eva'nın bana Corinne'in kitabını Monica ile nasıl tartıştığını ve medyayı bizim yararımıza nasıl kullandığını anlattığını hatırladım. Monica onu buna karşı uyarmış, mahremiyetimize değer vermesini söylemişti. O zamanlar Eva'nın annesiyle aynı fikirdeydim ve -bugünkü röportaj bir yana- onunla aynı fikirde olmaya devam edecektim.

Ama Monica'nın kimliği hakkında bildiklerimin ışığında Muhtemelen Eva'nın annesi de kendi mahremiyeti konusunda endişeliydi. Yerel sosyete gazetelerinde kısa haberlerle görünmek bir şeydi. Dünyanın dikkatini çekmek ise bambaşka bir şeydi.

Eva annesinin yüzüne ve bazı tavırlarına sahipti. Ayrıca Tramell soyadını taşıyordu ki bu ilginç bir hataydı. Ona Victor'un soyadını vermek daha iyi bir kılıf olurdu. Birileri Monica'yı arıyor olabilirdi. En az benim kadar biliyorlarsa, Eva'nın yüzünü ulusal televizyonda görmek haritaya bir X işareti koyardı.

Kalbim çarpmaya başladı. Karım tehlikede miydi? Monica'nın neyden saklanıyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Oh!" Eva ayağa fırladı. "Sana söylemedim... Bir elbisem var!"

"Tanrım. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum." Lucky benim şaşkın halimden saldırdı ve çılgınca yalamaya başladı.

"Özür dilerim." Eva yavru köpeği yakalayıp beni kurtardı ve yanımda bağdaş kurup otururken onu kucağına çekti. "Bugün babamı aradım. Büyükanнем gelinliğini giymek isteyip istemediğimi sormuş. Bana bir resmini gönderdi ama o kadar uzun süredir depodaymış ki tam olarak seçemedim.

Düğün gününde giydiği bir fotoğrafı taradı ve mükemmel oldu! Tam da istediğimi bilmediğim şey!"

Göğsümü ovuşturdum ve alaycı bir şekilde gülümsedim. Benimle tekrar evlenmek için bu kadar heyecanlı olmasından nasıl etkilenmezdim ki? "Sevindim meleğim."

Gözleri heyecanla parlıyordu. "Büyük büyükanнем kız kardeşlerinin yardımıyla onun için yaptı. Bu bir aile yadigârı, ne kadar havalı değil mi?"

"Son derece havalı."

"Değil mi? Boylarımız da hemen hemen aynı. Popomu ve göğüslerimi ailenin o tarafından . Değiştirilmesine hiç gerek olmayabilir."

"Poponu ve göğüslerini seviyorum."

"Şeytan." Başını iki yana salladı. "O taraftaki akrabaların beni bunun içinde görmesinin iyi olacağını hissediyorum. Kendilerini yersiz hissedeceklerinden endişeleniyordum, ama şimdi elbiseyi giyeceğim, bu yüzden büyük bir şekilde dahil edildiklerini hissetmeleri gerekiyor. Sizce de öyle değil mi?"

"Anlaştık." Parmağımı ona doğru uzattım. "Buraya gel."

Bana baktı. "Sende bir bakış var."

"Öyle mi?"

"Hâlâ kıcıımı ve göğüslerimi mi düşünüyorsun?" "Her zaman.

Ama şimdilik sadece bir öpücük yeter."

"Hmm." Eğilerek ağzını uzattı.

Başının arkasını avuçladım ve ihtiyacım olanı aldım.

"Etkileyici, evlat."

Sokak seviyesinden Crossfire'a bakıyorum ama babamın sesi başımı döndürüyor.
"Baba."

O da benim gibi koyu renk üç parçalı bir takım elbise giymiş. Kravatı da göğüs cebine sıkıştırdığı mendili bordo. Aynı boydayız ve bu beni bir an için ürkütüyor. Bu beni neden şaşırttı? Cevap

aklının bir köşesinde dolaşıyor ama türlü kavrayamıyorum.

Kolunu omuzlarıma doladı. "Bir imparatorluk kurdun. Seninle gurur duyuyorum."

Derin bir nefes aldım. Bunu söylemesine ne kadar ihtiyacım fark etmemiştim.

"Teşekkür ederim."

Yer değiştirip bana doğru döndü. "Ve sen evlisin. Tebrik ederim." "Benimle çatı katına gelmeli ve karımla tanışmalısın." Ben

Endişeli. Hayır demesini istemiyorum. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki ama hiç vaktimiz olmuyor. Sadece orada burada birkaç dakika, sadece yüzeyi çizebilen konuşmalar. Ve Eva yanımdayken, ihtiyacım olan şeyi söyleyecek cesareti bulabilirdim. "Onu seveceksin. İnanılmaz biri."

Babam sırtıyor. "Çok da güzel. Bir torunum olsun isterdim. Ve bir de torun."

"Vay be." Güliyorum. "Çok hızlı hareket etmeyelim."

"Hayat hızlı akıyor, evlat. Sen farkına bile varmadan biter. Boşa harcama."

Boğazımdaki sert yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Daha fazla zamanın olabilirdi."

Söylemek istediğim bu değil. Ona neden , neden bıraktığını sormak istiyorum. Ama cevaptan korkuyorum.

"Dünyadaki tüm zaman böyle bir şey inşa etmemi sağlayamazdı." Tekrar Crossfire'a bakar. Yerden bakıldığında, tepesindeki piramidin yarattığı optik bir yanılsama ile sonsuzluğa uzanıyor gibi görünüyor. "Bunu ayakta tutmak için çok çalışmak gerekecek. Evlilik için de aynı şey geçerli. Eninde sonunda birini diğerinin önüne koymak zorunda kalacaksın."

Bunu düşündüm. Bu doğru mu? Başımı sallıyorum. "Birlikte ayakta kalacağız."

Bir elini omzuma vuruyor ve yer ayaklarımın altında yankılanıyor. Hafifçe başlıyor, sonra artıyor, ta ki etrafımıza camlar yağmaya başlayana kadar. Dehşet içinde, tepedeki uzak kulenin dışa doğru patladığını, sonra aşağıya doğru yayıldığını, pencerelerin basınç altında patladığını izliyorum.

Nefes nefese uyandım, zor nefes alıyordum, göğsümdeki ağırlığı itiyordum ve sıcak bir kürk hissediyordum. Gözlerimi kırıştırdığımda Lucky'nin tırmandığını, göğsünden inilti yükseldiğini gördüm.

"Tanrım." Doğruldu ve saçlarımı geriye ittim.

Eva yanımda, ellerini çenesinin altına sıkıştırmış, top gibi kıvrılmış uyuyordu. Onun ötesindeki pencereden güneşin hızla kaybolduğunu gördüm. Saate hızlıca bir göz attığımda saatin akşamın beşini biraz geçtiğini gördüm. Alarmım saati çeyrek geçeye ayarlanmıştı, bu yüzden kapatmak için akıllı telefonuma uzandım.

Lucky başını ön kolumun altına itti. kaldırıp göz hizamda tuttum. "Yine yaptın."

Beni bir kâbustan uyandırmıştı. Bunu bilinçli yapıp yapmadığını kim bilebilirdi ki? Her iki durumda da minnettardım. Ona hızlı bir masaj yaptım ve yataktan kayarak çıktım.

"musun?" Eva sordu. "Dr. Petersen'e gitmem gerekiyor." "Ah, evet. Bunu unutmuşum."

Randevuyu atlamayı düşünmüştüm ama Eva ve ben yakında balayına gidecektik ve iyi doktoru bir ay boyunca göremeyecektim. O zamana kadar dayanabilirim diye düşündüm.

Lucky'yi yere bıraktım ve banyoya doğru yola çıktım.

"Hey," diye seslendi . "Chris'i bu akşam yemeğe davet ettim." Adımlarım önce duraksadı, sonra durdu. Dönüp onunla yüzleştım.

"Bana öyle bakma." Doğrulup yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. "O yalnız, Gideon. Ailesi olmadan tek başına. Onun için zor bir dönem. Akşam yemeği için basit bir şeyler hazırlarım ve film izleriz diye düşündüm. Belki bir süreliğine boşanmayı aklından çıkarır."

İç çektim. Bu benim karımdı. Her zaman kayıp ve yaralıların etrafında dönerdi. Aşık olduğum kadın olduğu için onu nasıl ki? "Peki."
Gülümsedi. Sırf bunu görmek için her şeye katlanmaya değerci.

Dr. Petersen koltuğuna yerleşirken, "Röportajınızı izlemeyi yeni bitirdim," dedi. "Eşim bana daha önce bahsetti ve ben de internetten izleyebildim. Çok iyi iş çıkarmışsınız. Çok keyif aldım."

Pantolonumu çekiştirerek kanepeye uzandım. "Gerekli bir kötülük, ama katılıyorum, iyi gitti."

"Eva nasıl?"

"Bana o fotoğrafı gördüğünde nasıl tepki verdiğini mi soruyorsunuz?"

Dr. Petersen gülümsedi. "Tepkisini tahmin edebiliyorum. Şimdi nasıl?" "O iyi." Hâlâ onun bu kadar üzgün olduğunu duyduğumda sarsılıyordum. şiddetle hasta. "Biz iyiyiz."

Bu, onu her düşündüğümde öfkeyle kaynadığım gerçeğini değıştirmiyordu. O fotoğraf aylardır vardı. Neden onu saklayıp sonra da Şimdi mi? Mayıs ayında haber olurdu.

Aklıma gelen tek cevap Eva'ya zarar vermek istedikleriydi. Belki aramıza bir kama koymak. Onu ve beni küçük düşürmek istediler.

Birileri bunun bedelini ödeyecekti. İşim bittiğinde, cehennemin nasıl bir his olduğunu anlayacaklardı. Eva ve benim çektiğimiz gibi acı çekeceklerdi.

"Sen ve Eva her şeyin olduğunu söylüyorsunuz. Bu ne anlama geliyor?"

Oradaki gerginliği hafifletmek için omuzlarımı geriye attım. "Biz... sağlamız. Daha önce olmayan bir istikrar var artık."

Tabletini kolçağın üzerine koydu ve bakışlarımla buluştu. "Bana bir örnek ver."

"Fotoğraf iyi bir fotoğraf. İlişkimizde bazı zamanlar Böyle bir fotoğraf bizi gerçekten ." "Bu sefer farklıydı."

"Hem de çok. Eva ve ben ayrılmadan önce bekarlığa veda partimi Rio'da yapmayı konuştuk. Çok kıskançtır. Her zaman öyleydi ama umurumda değil. Aslında hoşuma gidiyor. Ama bununla kendine işkence etmesinden hoşlanmıyorum."

"Kıskançlık güvensizlikten kaynaklanır."

"O zaman kelimeyi değiştirelim. Bölgeci biri. Hayatım boyunca başka bir kadına asla dokunmayacağım ve o da bunu biliyor. Ama aktif bir hayal gücü var. Ve bu fotoğraf onun korktuğu her şeyin canlı rengiydi."

Dr. Peterson konuşmayı benim yapmama izin veriyordu ama bir an için yapamadım. Devam etmeden önce o görüntüyü ve uyandırdığı öfkeyi zihnimden uzaklaştırmam gerekiyordu.

"Lanet şey internette patladığında Eva binlerce mil uzaktaydı ve elimde hiçbir kanıt yoktu. Elimde sadece sözüm vardı ve o da bana inandı. Soru sormadı. Şüphe yoktu. Elimden geldiğince açıkladım ve o da bunu gerçek olarak kabul etti."

"Bu seni şaşırttı."

"Evet, öyle-" Durakladım. "Biliyor , şimdi bunun hakkında konuşurken, bu beni gerçekten şaşırtmadı."

"Hayır mı?"

"İkimiz de zor bir an yaşadık ama bunu etmedik. Sanki aramızdaki ilişkiyi nasıl düzelterek biliyorduk. Ve yapacağımızı da biliyorduk. Bu konuda da herhangi bir şüphe yoktu."

Nazikçe gülümsedi. "Çok samimi davranıyorsun. Röportajda ve şimdi."

Omuz silktim. "Bir erkeğin onsuz yaşayamayacağı kadını karşı karşıya kaldığında neler yapabileceği şaşırtıcı."

"Daha önce ultimatoma kızmıştın. Kırğındın. Hâlâ öyle misin?" "Hayır." Cevabım hiç tereddüt etmeden geldi, ancak asla unutmayacaktım Bizi ayrılmaya zorladığında nasıl hissettiğimi. "Konuşmamı istiyor, konuşacağım. ne söylediğimin, söylerken hangi ruh halinde olduğumun, duyduğunda ne kadar korkunç hissettiğinin bir önemi yok... Başa çıkabilir. Ve beni daha çok seviyor."

Ani bir sevinçle irkilerek yüksek sesle güldüm.

Dr. Petersen'in kaşları kalktı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Daha önce hiç böyle güldüğünüzü duymamıştım."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Buna alışma."

"Oh, bundan emin değilim. Daha çok konuşma. Daha çok kahkaha. Birbirlerine bağlılar, biliyorsunuz."

"Kimin konuştuğuna bağlı."

Gözleri sıcak ve şefkatliydi. "Annen dinlemeyi bıraktığında sen de konuşmayı bıraktın."

Gülümsemem soldu.

"Eylemlerin kelimelerden daha yüksek sesle konuştuğu söylenir," diye devam etti, "ama de kelimelere ihtiyacımız var. Konuşmaya ve sesimizi duyurmaya ihtiyacımız var."

Ona baktım, nabzım açıklanamaz bir şekilde hızlanmıştı.

"Karın seni dinliyor, Gideon. Sana inanıyor." Öne doğru eğildi. "Dinliyorum ve sana inanıyorum. Yani tekrar ve kendini beklemeye şartlandırдың tepkiden farklı bir tepki alıyorsun. Bu bazı şeylerin önünü açıyor, değil mi?"

"Beni açıyor demek istiyorsun."

Başını salladı. "Öyle. Sevgiye ve kabullenmeye. Arkadaşlığa. Güvene. Yepyeni bir dünya, gerçekten."

Elimi uzatıp enseme ovuşturdum. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Daha fazla kahkaha iyi bir başlangıç olur." Dr. Petersen gülümseyerek arkasına yaslandı ve tabletini tekrar eline aldı. "Gerisini biz hallederiz."

Çatı katının fuayesine Nina Simone ve Lucky'nin sesleriyle girdim, kendimi iyi hissediyordum. Yavru köpek ön kapının diğer tarafından havladı, pençeleri delice tırmalıyordu. Kendime rağmen gülümseyerek kapının tokmağını çevirdim ve çömelerek, kendini açıklıktan içeri fırlatan küçük kıpır kıpır bedeni yakaladım.

"Geldiğimi duydun, değil mi?" Ayağa kalkarak onu göğsüme yasladım ve sırtını okşarken çenemi yalamasına izin verdim.

Oturma odasına girdiğimde üvey babamın yerde oturduğu yerden ayağa kalkışını izledim. Beni sıcak bir gülümseme ve daha da sıcak gözlerle karşıladı, sonra gülümsemesini azalttı ve ifadesini daha az... bir şeye dönüştürdü.

"Merhaba," diyerek beni selamladı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Kot pantolon ve polo tişört giymişti ama ayakkabılarını çıkarmış, parmak uçlarında kırmızı iplikler olan beyaz çoraplarını ortaya çıkarmıştı. Yıpranmış bir penny rengindeki dalgalı saçları hiç görmediğim kadar uzundu ve birkaç günlük kirli sakalı çenesini gölgeliyordu.

, düşüncelerim kendi etrafında dönüp duruyordu. Bir an için Chris bana Dr. Petersen gibi bakmıştı. Angus gibi.

Babamın yaptığı gibi, rüyalarımda.

Ona bakamayınca Lucky'yi yere bırakıp derin bir nefes almak için bir saniyemi ayırdım. Doğrulduğumda Chris'in bana elini uzattığını gördüm.

Tanıdık bir farkındalık hissiyle Chris'in omzunun ötesine baktım ve Eva'nın mutfağın kapısında durduğunu gördüm. Bakışları benimkilerle buluştu, yumuşak, şefkatli ve sevgi doluydu.

Onunla ilgili bir şeyler kökten değişmişti. Onun rahat selamlaması bana yıllar önce aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu hatırlattı. Chris'in bana karşı bu kadar resmi olmadığı bir zaman vardı. Bir zamanlar bana şefkatle baktı. Ben söylediğim durmuştu. O benim babam değildi. Asla babam olamayacaktım. Biliyordum ki ben sadece bir yüküm. annemi sevmesiyle birlikte geldi. Beni umursuyormuş gibi ihtiyacım yoktu.

Bunun yerine, görünüşe göre, umursamıyormuş gibi davranmıştı.

Elini tuttum, sonra hızlıca tuttum, bırakmadan önce omuzlarına sert ama nazık bir tokat attım. O tutundu ve ben donakaldım, bakışlarım Eva'ya kaydı.

hayali bir içki dolduruyormuş gibi yaptı, sonra da gerçek bir tane getirmek için geri çekildi.

Chris beni , geri çekildi ve boğazını temizledi. Altın çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki gözleri parlak ve ıslaktı. Kot pantolonuma ve tişörtüme bakarak huysuzca "Salı günü rahat mısın?" diye sordu. "Çok çalışıyorsun.

Özellikle de evde sizi bekleyen böyle sevimli bir köpek ve güzel bir eş varken."

Karın seni dinliyor, Gideon. Sana inanıyor. Dinliyorum ve sana inanıyorum.

Üvey babam da bana inanıyordu. Ve bu ona pahalıya mal oluyordu. Yaşadığı acıyı , kendim de böyle hissettiğim zamanlardan tanıyordum. Eva'dan ayrılmak neredeyse yaşayan bir ölüm gibiydi ve ilişkimiz henüz yeniydi. Chris annemle yirmi yılı aşkın bir süredir evliydi.

"Terapistimle bir randevum vardı," dedim ona. Sıradan kelimeler kulağıma yabancı geliyordu, akli dengesi yerinde olmayan birinin aşırı paylaşımcı bir şekilde söyleyeceği şeyler gibiydi.

Boğazı zor bir yutkunmaya çalıştı. "Biriyle görüşüyorsun. Bu iyi bir şey, Gideon. Bunu duyduğuma sevindim."

Eva elinde bir kadeh şarapla göründü. Kadehi bana uzattı ve çenesini yukarı kaldırarak ağzını uzattı. Onu öptüm ve dudaklarımı uzun, tatlı bir an boyunca onunkilere yapıştırdım.

Onu bıraktığımda "Aç mısın?" diye sordu. "Açlıktan ölüyorum."

"Hadi o zaman."

Bizi mutfağa götürürken onu inceledim ve kaprilerinin dolgun kalçalarını sarışına hayran kaldım. Yalınayaktı, sarı saçları omuzlarının etrafında yumuşakça sallanıyordu. Dudaklarındaki parlak bir şey dışında, çıplak ve nefes kesiciydi.

Bizi adada yemeğe oturttu, Chris ve beni bar tabureleriyle yan tarafa yerleştirdi, kendisi ise karşıımızda durup ayakta yemek yedi. Yarattığı atmosfer gibi o da çok rahat ve konforluydu.

Üç sütun mum havayı narenciye ve baharatlı bir şeyle kokulandırdı.

Akşam yemeğinde Gorgonzola, dilimlenmiş kırmızı soğan, kırmızı ve sarı tatlı biber ve keskin bir salata sosu ile kavrulmuş biftek salatası vardı. Sarımsaklı tereyağına batırılmış çıtır ekmek peçete kaplı bir sepette sıcak kalırken, bir şişe kırmızı şarap sapsız kadehleri doldurmak için bekliyordu.

Yemeğini yerken ve Chris'le Outer Banks sahil evi hakkında sohbet ederken müzik eşliğinde sallanmasını izledim. Bir an için, o başlamadan önce çatı katının nasıl olduğunu hatırladım. Yaşadığım yerdi ama evim olduğunu söyleyemezdim. Bir şekilde, evi satın aldığım da onun geleceğini biliyor olmalıydım. Benim gibi o da onu beklemişti, ona hayat vermek için ona ihtiyaç duyuyordu.

Chris, "Kız kardeşin yarın akşamki yemeğe benimle birlikte geliyor, Gideon," dedi. "Çok heyecanlı."

Eva kaşlarını çattı. "Ne yemeği?"

Kaşları kalktı. "Kocanız cömertliği için onurlandırılıyor." "Gerçekten mi?"

Gözleri büyüdü ve küçük bir sıçrama yaptı. "Kocanıza bir konuşma?"

Eğlenerek, "Bu genellikle beklenen bir şeydir, evet" dedim.

"Yaşasın!" Zıpladı ve bir amigo kız gibi alkışladı. "Seni konuşurken dinlemeye bayılıyorum."

Bir kereliğine, bunu yapmaktan hoşlanabileceğimi bile , sadece düşüncenin bile gözlerinde beni beceren bir parıltı yarattığını göz önünde bulundurarak.

"Ve İrlanda'yı görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Siyah kravat mı?"

"Evet."

"Çifte yaşasın! Smokin giymişsin, konuşma yapıyorsun." Ellerini birbirine sürttü.

Chris güldü. "Belli ki karın senin en büyük hayranın." Ona göz

kırptı. "Buna inansen iyi edersin."

Yutmadan önce şarabımın tadını çıkardım. "Sosyal takvimimiz telefonunla senkronize olmalı meleşim."

Eva'nın gülümsemesi yerini kaş çatmaya bıraktı. "Öyle olduğunu sanmıyorum." "Bir göz atacağım."

Sandalyesine geri yerleşen Chris, bardağını göğsüne yakın tuttu ve iç çekti. "Bu harikaydı Eva. Teşekkür ederim."

Bunu elinin tersiyle itti. "Salataydı. Ama beğenmenize sevindim."

Bakışlarım ondan üvey babama kaydı. Bir şey söylemeyi düşündüm, bunun üzerine kafa yordum. Her şey olduğu gibi güzeldi. Değişim bazen önceden iyi olan şeyleri mahvediyordu.

"Bunu daha sık yapmalıyız." Ben farkına varmadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı. Bana baktı, sonra bardağına baktı. Boğazını temizledi. "Bunu isterim, Gideon." Bana baktı. "Ne zaman istersen teklifini kabul ederim."

Başımı salladım. Taburemden kayarak onun tabağını ve kendi tabağımı aldım ve lavaboya taşıdım.

Eva bana katıldı ve tabağını uzattı. Bakışlarımız buluştu ve gülümsedi. Sonra Chris'e döndü. "Bir şişe şarap daha açalım."

"Programın iki hafta önündeyiz. Beklenmedik bir gelişme olmazsa, işi erken bitireceğiz."

"Mükemmel." Ayağa kalkarak proje yöneticisinin elini sıktım. "İyi iş çıkarıyorsun Leo."

En yeni Crosswinds tesisini planlanandan daha erken açmak sayısız fayda sağladı, bunlardan en önemlisi gerekli son incelemeleri eşimle biraz oyun zamanıyla birleştirmekti.

"Teşekkür ederim, Bay Cross." Malzemelerini topladı ve doğruldu. Leo Aigner, seyreلمiş sarı saçları ve kocaman gülümsemesiyle şişman bir adamdı. Sıkı bir işçiydi, zaman çizelgelerine sıkı sıkıya bağlıydı ve elinden geldiğince hızlandıırırdı. "Tebrikler bu arada. Yakın zamanda evlendiğinizi duydum."

"Yaptım, evet. Teşekkür ederim."

Onunla birlikte ofisimin kapısına kadar yürüdüm ve o saatime baktım. Eva öğlen Mark ve nişanlısı Steven ile öğle yemeği yemek için Crossfire'a gelecekti. Ona yakınken yetişmek istedim. Bütün gün düşündüğüm bir olasılığı gerçekleştirmeden önce onun fikrine ihtiyacım vardı.

"Bay Cross." Scott kapı aralığında durmuş, masama giderken kesiyordu.

Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Deanna Johnson yarım saattir resepsiyonda bekliyor. Cheryl'a ne söylememi istersiniz?"

Aklıma Eva geldi. "Ona Bayan Johnson'ı içeri göndermesini söyle."

Beklerken karıma mesaj attım. *Crossfire'dan ayrılmadan önce bana biraz zaman ayır. Sana bir şey sormam gerek.*

Yüz yüze bir buluşma mı? Mesaj . Yine popomu ve göğüslerimi mi düşünüyorsun? Her zaman, diye cevap verdim.

Deanna beni böyle buldu, telefonuma gülümsüyordu. O içeri girdiğinde başımı kaldırdım, tüm neşem bir anda kaybolmuştu. Beyaz bir pantolon takım giymişti ve boynunda kalın bir altın gerdanlık vardı; görünüşüne özen gösterdiği belliydi. Koyu renk saçları dalgalar halinde

Yüzü ve omuzları, ve makyajı drama düşünülerek yapılmıştı.

Masama doğru yürüdü.

"Bayan Johnson." Telefonumu bir kenara bıraktım ve o oturmadan önce sandalyeme yerleştim. "Fazla zamanım yok."

Ağzı gerildi. Çantasını en yakındaki sandalyeye fırlattı ve ayakta kaldı. "Bana düğününüzle ilgili özel bir haber sözü vermiştiniz. Fotoğraflar!"

"Yaptım, evet." Ve karşılığında ondan ne aldığımı hatırladığım için ofisimin kapısını kapatan kumandaya bastım.

Ellerini masamın üzerine koydu ve masaya doğru eğildi. "Eva ve Brett Kline'ın seks kasetiyle ilgili tüm bilgileri sana ben verdim. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim."

"Corinne'i benim hakkımda bir kitap yazman için gerekenleri sana vermeye ikna ederken."

Gözlerinden bir şey geçti.

"Görüşme sırasında blöf yaptığımı mı düşündün?" Arkama yaslanıp parmak uçlarını birbirine vurarak eşit bir şekilde sordum. "Hayalet yazarın sen olduğunu bilmediğimi mi?"

"Bunun yaptığımız anlaşmayla hiçbir ilgisi yok!" "Yok mu?"

Deanna şiddetli bir hareket patlamasıyla masadan uzaklaştı. "Tanrım, seni kendini beğenmiş orospu çocuğu. Kimse umurunda değil ama kendin."

"Öyle dediniz. Bu da şu soruyu akla getiriyor: İşi takip edeceğim konusunda bana neden güveniyorsun?"

"Tam bir aptallık. Özür dilerken gerçekten samimi olduğumu düşünmüştüm."

"Samimiydim. Seni becerdiğim için çok özür dilerim."

Öfke ve utanç yüzünü renklendirdi. "Senden nefret ediyorum," diye tısladı.

"Farkındayım. Bunu yapmakta kesinlikle özgürsün, ama iki kez düşünmeni öneririm

bana ya da karıma karşı bir kan davası gütmeden önce." Ayağa kalktı. "Kapıdan çıkıp gideceksin ve ben de senin varlığını unutacağım. Seni düşünmemi istemezsin, Deanna. Düşüncelerimin alacağı yönden hoşlanmayacaksın."

"O seks kasetiyle bir servet kazanabilirdim!" diye suçladı. "Ve o kitabı yazmam için bana iyi para ödeyeceklerdi. Düğün fotoğrafların bana kazandırabilirdi. Şimdi elimde ne var? Her şeyimi elimden aldın. Bana *borçlusun*."

Kaşlarını kaldırdım. "Artık kitabı yazmanı istemiyorlar mı? Ne kadar ilginç."

Gözle görülür bir şekilde kendini doğruldu. "Corinne bilmiyordu.

Bizim hakkımızda."

"Açık olalım. *Biz* diye bir şey yoktu." Akıllı telefonum Raúl'den gelen bir mesajla çınladı, Eva ile Crossfire'a varmak üzere olduğunu bildiriyordu. Vestiyere doğru ilerledim. "Sen sevişmek istedin, ben de seni becerdim. Eğer *beni* istediysen... abartılı beklentilerinden ben sorumlu değilim."

"Hiçbir şey için sorumluluk almıyorsun! Sadece insanları kullanıyorsun."

"Sen de beni kullandın. Sevişmek için. Banka hesabını doldurmaya çalışmak için." I

Ceketimin içine omuz silkti. "Maddi kayıplarınız için size ne borçlu olduğuma gelince, karım size bir iş teklif etmemi önerdi."

Kızın kara gözleri büyüdü. "Şaka yapıyorsun."

"Benim de cevabım buydu." Akıllı telefonumu aldım ve cebime . "Ama oldukça ciddiydi, bu yüzden teklifi yaptım. Eğer sen

Scott sizi insan kaynaklarından biriyle görüştürebilir." Kapıya doğru yöneldim.
"Kendin çıkabilirsin."

Lobiye inmek tamamen gereksizdi. Eva'nın öğle yemeği planları vardı ve onunla konuşabileceğim birkaç kelime önemli bir sohbet anlamına gelmeyecekti.

Ama onu görmek istedim. Bir anlığına ona dokunmak. Deanna gibi kadınları becerirken olduğum adamın artık var olmadığını kendime hatırlatmak istedim. Bir daha asla seks kokusu midemi bulandırmayacak ve duşta cildimi neredeyse çiğ çiğ keselememe neden olmayacaktı.

Lobideki güvenlik turnikelerinden geçerken Raúl Eva'ya döner kapıdan kadar eşlik etti, sonra da dışarıdaki görev yerine çekildi. Karım şarap rengi bir tulum giymiş, topuklu ayakkabıları o kadar narindi ki nasıl durduklarını anlayamadım. Bronzlaşmış omuzları ince kayışlarla açıkta bırakılmıştı ve kulaklarından altın halkalar sarkıyordu. Güneş gözlükleri yüzünü kısmen gizliyor, gözleri az önce sikimi saran dolgun ağzına çekiyordu.

saatler önce. Elinde çıplak bir debriyaj taşıyor ve altın damarlı mermer üzerinde kalçalarını doğal bir şekilde baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak yürüyordu.

O yürürken kafalar dönüyordu. Bu bakışlardan bazıları onun kışına hayranlıkla baktı.

İçinin hâlâ döllerimle kaymak gibi olduğunu bilseler ne düşünürlerdi? Meme uçlarının ağzımın emişiyle yumuşadığını ve mükemmel küçük amının dolgun dudaklarının, içlerinden kayan sikimin sürtünmesiyle şiştiğini?

Ne düşündüğümü biliyordum. *Benim. Hepsi benim.*

Sanki bu sessiz talebin sıcaklığını hissetmiş gibi başı hızla döndü ve beni kendisine doğru gelirken yakaladı. Dudakları aralandı. Hızlı bir nefes alış verişiyile göğsünün inip kalkışını izledim.

Ben de öyle, meleğim. Her karnıma yumruk yemiş gibi oluyorum.

"Ace."

İki elimle ince belini kavrayarak onu kendime çektim ve parfümünün kokusunu içime çekerek alnına bir öpücük kondurdum. "Angel."

"Bu güzel bir sürpriz," diye mırıldandı bana doğru eğilerek. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Sadece seni görmek istedim."

Geri çekildi, gözleri zevkle parlıyordu. "Benim için gerçekten çok kötüsün."

"Oldukça bulaşıcı. Senden kaptım."

"Oh, öyle mi?" Kahkahası sıcak bir sevgi seli halinde üzerime aktı. Steven Ellison gelerek, "İşte büyük adamın ta kendisi," dedi.

"Tebrikler, ikinize de."

"Steven." Eva benden döndü ve iri yarı kızıl saçlıya sarıldı.

Onu ayaklarını yerden kesen bir kucaklamayla yakaladı. "Evlilik sana çok yakışıyor."

Onu serbest bıraktı ve elimi sıktı. "Senin de." "İyi hissettiriyor," dedim.

Steven sırtıttı. "Bekleyemem. Mark beni yıllardır bekletiyor."

Mark yanımda belirerek, "Bu konuda kıcımlı tekmelemeye devam edemezsin," dedi. Benim de elimi sıktı. "Bay Cross. Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

"Öğle yemeği için bize katılacak mısınız?" Steven sordu. "Planlamıyordum, hayır."

"Rica . Ne kadar çok, o kadar iyi. Bryant Park Grill'e gidiyoruz."

Eva'ya baktım. Güneş gözlüklerini başının üstüne doğru itmiş ve beklentiyle bana bakıyordu. Beni cesaretlendirmek için başını salladı.

"gerekten çok şey var," dedim, ki bu yalan değildi. İki gün geride kalmıştım. Balayına gitmeden önce önde olmam gerektiğini düşünerek, evde yemek yemeyi ve çalışmayı planlamıştım.

"Patron sensin," dedi Eva. "okulu asabilirsin." "Kötü örnek oluyorsunuz Bayan Cross."

Kolunu benimkiyle birleştirdi ve beni kapıya doğru çekti. "Bayılıyorsun."

Mark'a bakarak kendimi tuttum.

"Meşgul olduğunu biliyorum," dedi. "Ama gelebilerseniz çok iyi olur. İkinizle de bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

Başımı sallayarak kabul ettim. Caddeye çıktık, günün sıcağı ve şehrin sesleri bizi hemen etkisi altına aldı. Raúl limuzinle birlikte kaldırımında bekliyordu, Eva için kapıyı açmadan önce bakışları benimkileri yakaladı. Bir bakış başımı çevirdi ve dikkatimi caddenin karşısına park etmiş bir arabadan bize bakan bir kameranın telefoto objektifine çekti.

Arkaya kaymadan önce Eva'nın şakağına bir öpücük kondurdum. Sevinç ve şaşkınlıkla bana baktı. Açıklamadım. Daha fazlasını istemişti. Corinne'in yaklaşan kitabıyla mücadele etmek için fotoğraflarımız. O lanet olası kitap gün ışığına çıksa da çıkmasa da ona olan sevgimi göstermek hiç de zor .

Bryant Park'a kısa bir sürüş mesafesindeydi. Birkaç dakika içinde caddeden merdivenleri çıkıyorduk ve ben zamanda geriye doğru bir yolculuk yaparak Eva ile tam da bu yerde kavga ettiğimiz zamanı hatırlıyordum. Uzun zamandır aile dostum olduğunu düşündüğüm ama sevgilim olduğu söylenen Magdalene ile çekilmiş bir fotoğrafımı görmüştü. Ben de Eva'nın, kardeşi gibi sevdiği ama sevgilisi olduğu söylenen Cary ile çekilmiş bir fotoğrafını görmüştüm.

İkimiz de kıskançlıktan deliye dönmüştük, ilişkimiz çok yeniydi ve aramızdaki çok fazla sır yüzünden sekteye uğramıştı. Ben zaten ona takıntılıydım, dünyam ona uyum sağlamak için kendi ekseninde dönüyordu. Öfkeli haliyle bile bana sevgiyle bakmış ve beni gördüğümde anlamamakla suçlamıştı. Ama biliyordum. Gördüm. Bu beni hiçbir şeyin kadar korkuttu. Ve hayatımda ilk kez bana umut verdi.

Restoranın sarmaşıklarla kaplı girişine yaklaşırken bana baktı ve onun da hatırladığını görebiliyordum. Daha yakın bir zamanda, Brett Kline onu geri kazanmaya çalıştığında da burada bulunmuştuk. O zaman çoktan benim olmuştum, yüzüklerim parmağındaydı, yeminlerimiz edilmişti. Eskisinden daha güçlüydük ama şimdi... Şimdi hiçbir şey bizi sarsamazdı. Derinlere demir atmıştık.

Mark ve Steven'ı kapıya kadar takip ederken, "Seni seviyorum," dedi. Popüler bir restoranın sesleri etrafımızı sardı. Gümüş çatal bıçakların porselenlere çarpması, çoklu konuşmaların uğultusu, zorlukla fark edilebilen borulu müzik ve yoğun bir mutfağın telaşı.

Ağzım kıvrıldı. "Biliyorum."

Hemen oturduk ve bir sunucu içki siparişimizi almak için hemen durdu.

"Şampanya sipariş edelim mi?" Steven sordu.

Mark başını salladı. "ama. İşe dönmem gerektiğini biliyorsun."

Karımın elini masanın altından tuttum. "Benim için çalışmaya başladığında tekrar sor. O zaman kutlarız."

Steven sırtıttı. "."

İçecek siparişimizi verdik - sade ve maden suyu ve bir soda - ve sunucu onları doldurmak için gitti.

Mark koltuğunda doğrulurken, "şu," diye başladı. "Eva'nın işi bırakmasının bir nedeni de LanCorp'un teklifiydi..."

Kadın onun önüne geçti, ağzı kanarya yiyen kedi gülümsemesiyle kıvrılmıştı. "Ryan Landon sana iş teklif etti."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nereden biliyorsun?"

Önce bana, sonra ona baktı. " , değil mi?" "Hayır." Mark arkasına yaslandı, ikimizi de inceledi. "Bu bir yanal olurdu

Hareket et. Cross Industries'den alacağım destek gibisi yok. Bundan da öte, Landon ve Cross arasında husumet olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Sen ayrıldıktan sonra araştırdım. Geçmiş bildiğimden, her şey doğru değildi - bizimle çalışmayı reddetti ve hemen ardından beni avlamaya çalıştı."

Eva, "Ajans olmadan sadece *seni* istiyor olabilir," dedi. Steven başını salladı. "Ben de öyle dedim."

Ben de öyle düşündüm, çünkü ortağına inanıyordu. Ama görünen o ki Mark daha iyisini biliyordu. Eva bana baktı. Bakışlarında *sana söylemiştim ifadesini* açıkça gördüm. Elini sıktım.

"Buna inanmıyorsun," diye karşı çıktı Mark, ikimizi de haklı çıkararak.

"Hayır," diye kabul etti. "Bilmiyorum. Dürüst olacağım, onlara yem attım. Onlara Gideon ve benim seni çok sevdiğimizi ve seninle tekrar çalışmayı dört gözle beklediğimizi söyledim. Isırıp ısırmayacaklarını görmek istedim. Eğer iyi bir teklifse, sana iyilik yapmış olurum diye düşündüm. Değilse de, zarar yok, faul yok."

Kaşlarını çattı. "Ama bunu neden yapasın ki? Beni Cross Industries'de istemiyor musun?"

"Elbette biliyoruz Mark," diye araya girdim. "Eva onlara karşı dürüsttü."

"Suyu test ediyordum," dedi. "Sana bir şey söylemeyi düşündüm ama sana ciddi olarak kabul etmeyi düşünebileceğin harika bir iş teklif ederse kendini garip hissetmeni istemedim."

"Peki şimdi ne yapıyorsun?" Steven sordu.

"Şimdi mi?" Eva omuz silkti. "Gideon ve ben bir yemin tazeleme töreni planlıyoruz ve ardından uzun bir balayına çıkacağız. Ryan Landon yakın zamanda ortadan kalkacak bir sorun değil. Etrafta olacak, kendi yapacak. Sadece onu hafife almayacağım. Mark da Cross Industries'de yeni ve harika bir işe başlayacak."

Eva bana baktı ve ben de anladım. Diğer tüm savaşlarım gibi Landon da artık tek başıma ilgileneceğim bir şey olmayacaktı. Karım orada olacak, benim için elinden geleni yapacak, iyi bir mücadele verecekti.

Mark'ın gülümsemesi keçi sakalının çerçevesi içinden bembeyaz parladı. "Bana uyar."

"Yine yaramaz sekreteri mi oynamak istiyorsun?" Eva fısıldadı.

Ofisime girdiğimizde eli benim elimdeydi, diğer eli de pazularımı avuçluyordu. Ona bir bakış attım ve gözlerindeki sıcak kahkahayı gördüm.

"Bugün bir ara çalışmam gerekiyor," dedim kuru bir sesle.

Göz kırptı ve beni serbest bırakarak masamın karşısındaki sandalyelerden birine usulca oturdu. "Nasıl yardımcı olabilirim Bay Cross?"

Ceketimi portmantoya asarken gülümsüyordum. "Chris'e düğünümüzde yanımda durmasını teklif etmem konusunda ne düşünüyorsun?"

Onun şaşkınlığını görmek için tam zamanında döndüm. Bana göz kırptı. "Gerçekten mi?"

"Düşünceleriniz?"

Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Sana kendiminkini vermeden önce seninkini duymak isterim."

Masamın arkasına oturmak yerine onun yanındaki sandalyeye oturdum. Eva benim ortağım, en iyi arkadaşımdı. Bununla ve diğer her şeyle yan yana başa çıkacaktık.

"Rio'dan sonra, seninle konuştuktan sonra Arnoldo'ya soracaktım." "Benim için sorun olmaz," dedi ve bunda ciddi olduğunu görebiliyordum. "Bu bir Bu kararı benim için değil, kendiniz için vermelisiniz."

"Birlikte sahip olduğumuz şeyi ve bunun için de iyi olduğunu anlıyor." Gülümsedi. "Buna sevindim."

"Ben de." Çenemi ovuşturdum. "Ama dün gecedен sonra..."

"Dün gecenin hangi kısmı?"

"Chris ile akşam yemeği. Bu beni düşündürdü. Bazı şeyler değişti. Ve Dr. Petersen'ın söylediği bir şey vardı. Ben sadece ..."

Uzandı ve elimi tuttu.

Doğru kelimeleri aradım. "Sen koridora çıktığında yanımda her şeyi bilen birinin durmasını istiyorum. Rol yapmasını istemiyorum. Bu kadar önemli bir şey için olmaz. Birbirimizin yüzüne baktığımızda ve yeminlerimizi tekrar ettiğimizde, bunun... gerçek olmasını istiyorum."

"Oh, Gideon." Sandalyesinden kayarak yanıma, dizimin dibine çömeldi. Gözleri, temizleyici bir yağmurdan hemen sonra fırtınalı bir gökyüzü gibi ıslak ve ıslık ıslık. "Seni güzel adam," diye nefes aldı. "Ne kadar romantik olduğunun bile değilsin."

Yüzünü avuçladım, başparmaklarım yanaklarından aşağı süzölen gözyaşlarını . "Ağlama. Buna dayanamıyorum."

Bileklerimden yakaladı ve ağzını benimkine bastırarak ayağa kalktı. "Bu kadar mutlu olduğuma inanamıyorum," diye mırıldandı, dudakları kelimeleri tenime fısıldıyordu. "Bazen gerçek gibi gelmiyor. Sanki rüya görüyorum ve

Uyanacağım ve hala lobide yerde olduğumu, sana ilk kez baktığımı ve tüm bunları seni çok istediğim için hayal ettiğimi fark edeceğim."

Onu kucağıma çektim, sarıldım ve yüzümü boynuna gömdüm. O her zaman benim söyleyemediklerimi söyleyebilirdi.

Elleri saçlarımda ve sırtımda gezindi. "Chris çok sevinecek."

Gözlerimi sıkarak ona daha sıkı sarıldım. "Bunu sen yaptın." O her şeyi mümkün kıldı. *Beni* mümkün kıldı.

"mi?" diye güldü ve geri çekilerek nazik parmak uçlarıyla yüzüme dokundu. "Hepsi senin, as. Ben sadece ön sıralarda oturan şanslı kızım."

Evlilik birdenbire onun benim için ifade ettiği anlamı korumak için yeterli görünmemeye başladı. Neden ona karım deme hakkını bana veren sadece bir kâğıt parçasından daha bağlayıcı bir şey yoktu? Yemin bir sözdü, ama ihtiyacım olan şey hayatımın her gününde onun da olacağına dair bir garantiydi. Kalbimin onunkiyle aynı ritimde atmasını ve onunki durduğunda benimkinin de durmasını istiyordum.

Ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiştik, bu yüzden onsuz bir an bile yaşayamazdım. Beni tekrar öptü, yumuşakça. Tatlı tatlı. Dudakları çok nazikti. "Seni seviyorum."

Bunu duymaktan asla bıkmam. Bunu duymaya ihtiyacım hiç bitmeyecek. Dr. Petersen'in dediği gibi, söylenmesi ve duyulması gereken sözler. "Seni seviyorum."

Daha fazla gözyaşı döküldü. "Tanrım. Berbat haldeyim." Beni tekrar öptü. "Ve çalışmak zorundasın. Ama geç saate kadar kalamazsın. Smokinini giymene ve çıkarmana yardım ederken çok eğleneceğim."

Kayıp ayağa kalktığında onu bıraktım ama gözlerimi ondan alamıyordum.

Odayı geçti ve banyoya girerek gözden kayboldu. Orada oturdum, henüz ayakta duracak gücüm olduğundan emin değildim. Dizlerimi zayıflattı, beni nabız yarışı çok sert ve hızlı.

"Gideon." Annem ofisime girdi, Scott da hemen peşindeydi. "Seninle konuşmam gerek."

Ayağa kalktım ve Scott'a başımla selam verdim. Kapıyı kapatarak geri çekildi. Annemle yüzleştiğimde Eva'nın sıcaklığı kaybolmuş, kendimi boş ve soğuk hissetmeme neden olmuştu.

Üzerine ikinci bir deri gibi oturan koyu renk bir kot pantolon ve beline sıkıştırdığı bol bir gömlek giymişti. Uzun siyah saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve yüzü çıplaktı. Onu gören çoğu kişi yaşından daha genç görünen çarpıcı bir kadın görürdü. Onun da en az Chris kadar yıpranmış ve yorgun olduğunu biliyordum. Makyaj yok, mücevher yok. Onun gibi değildi.

"Bu bir sürpriz," dedim masamın arkasındaki pozisyonuma geçerek. "Sizi şehre getiren nedir?"

"Az önce Corinne'den ayrıldım." Masama doğru yürüdü ve Deanna'nın ondan sadece birkaç saat önce yaptığı gibi ayakta kaldı. "Dün verdiğin röportaj yüzünden paramparça oldu. Tamamen yıkılmış durumda. Onu görmeye gitmelisin. Onunla konuşmalısın."

Aklının nasıl çalıştığını anlayamadan ona baktım. "Bunu neden yapayım ki?"

"Tanrı aşkına," diye tersledi, bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. "Özür dilemelisin. Çok incitici şeyler söyledin."

"Doğruyu söyledim, ki bu muhtemelen yayınlamakta olduğu kitap hakkında söylenebileceklerden daha fazlası."

"O kadınla bir geçmişiniz olduğunu bilmiyordu... o hayalet yazarla. Bunu öğrenir öğrenmez editörüne o kişiyle çalışamayacağını söyledi."

"Kitabı kimin yazdığı umurumda değil. Farklı bir yazar Corinne'in mahremiyetimi ihlal ettiği ve karıma zarar verme potansiyeli olan bir şeyi dünyaya yaydığı gerçeğini değiştirmeyecek."

Çenesi kalktı. "*Karın* hakkında konuşamam bile, Gideon. Üzgünüm, hayır. Ailen, arkadaşların olmadan evlendiğin için öfkeliyim. Bu sana bir şey anlatmıyor mu? Seni seven insanların onayı olmadan bu kadar önemli bir şey yapmak zorunda kalman?"

"Kimsenin onaylamayacağını mı ima ediyorsun?" Kollarımı kavuşturdum. "Bu kesinlikle doğru değil, ama öyle olsaydı bile, hayatınızı birlikte geçireceğiniz birini seçmek çoğunluk kuralıyla kararlaştırılmaz. Eva ve ben özel olarak evlendik çünkü mahrem ve kişiseldi ve paylaşılması gerekmiyordu."

"Ama haberi dünyayla paylaştın?! Ailenle paylaşmadan önce! Bu kadar düşüncesiz ve duyarsız olabildiğine inanamıyorum."

İşleri koymalısın," dedi şiddetle. "Olmak zorundasın başkalarına verdiğin acıdan sorumlusun. Seni bu şekilde yetiştirmedim. Ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı anlatamam."

Arkasında bir hareket yakaladım ve Eva'nın banyonun kapısını doldurduğunu gördüm, yüzü öfkeden sertleşmiş, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Başımı sertçe salladım, bakışlarım uyarıyla daraldı. Bu savaşı benim için yeterince vermişti. Sıra bendeydi ve sonunda hazırdım.

Camı opaklaştırmak için kumandaya bastım. "Bana acı çekirtme ya da hayal kırıklığına uğramış hissetme konusunda ders veremezsin *anne*."

Sanki yüzüne tokat atmışım gibi kafasını geriye attı. "Benimle bu tonda konuşma."

"Bana ne yapıldığını biliyordun. Ve hiçbir şey yapmadın."

"Bunu bir daha konuşmayacağız." Elini havaya doğru savurdu.

"Bu konuyu ne zaman konuştuk ki?" söyledim. "Sana söyledim, ama hiçbir zaman bunu tartışmaya açık olmadın."

"Bunu benim suçummuş gibi gösterme!" "Tecavüze uğradım."

Kelimeler havada asılı kaldı, bir bıçak kadar keskin ve çığdı. Annem geri çekildi.

Eva kapı pervazına gözü kapalı uzandı ve onu sıkıca kavradı.

Kendimi bir nebze olsun kontrol edebilmek için derin bir nefes aldım ve karımın varlığından güç aldım. "Tecavüze uğradım," dedim tekrar, sesim daha sakindi. Daha kararlı. "Neredeyse bir yıl boyunca, her hafta. Evinize davet ettiğiniz bir adam beni okşadı. Bana oğlancılık yaptı. Tekrar tekrar."

"Yapma." Sertçe nefes aldı, göğsü kabarmıştı. "O çirkin, korkunç şeyleri söyleme."

"Bu oldu. Defalarca. Sen sadece birkaç oda . Ortaya çıktığında heyecandan neredeyse nefes nefese kalırdı. Gözlerinde hastalıklı bir parıltıyla bana bakardı. Ve sen bunu göremezdin. Görmeyi reddettin."

"Bu bir yalan!"

Öfke yaktı, hareket etme ihtiyacıyla beni huzursuz etti. Ama yerimde durdum, bakışlarım Eva'ya kaydı. Bu sefer o bana başını salladı.

"Yalan nedir, anne? Tecavüze uğradığım mı? Yoksa bunu görmezden gelmeyi seçtiğin mi?"

"Şunu söylemeyi kes!" diye tersledi, doğruldu. "Seni muayeneye götürdüm. Kanıt bulmaya çalıştım-"

"Sözüm yeterli olmadığı için mi?"

"Sen rahatsız bir çocuktun! Her konuda yalan söyledin. Her şey hakkında. En bariz şeyler hakkında."

"Bu bana biraz kontrol sağladı! Ağzımdan çıkan kelimeler dışında hayatımdaki hiçbir şey üzerinde gücüm yoktu."

"Ve benim sihirli bir şekilde neyin gerçek neyin yalan olduğunu bulmam mı gerekiyordu?" Öne doğru eğilerek saldırıya geçti. "İki doktor tarafından muayene edildiniz. Birinin sana yaklaşmasına izin vermedin-"

"Ve başka bir erkeğin bana dokunması mı? Bu düşüncenin benim için ne kadar korkunç olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Dr. Lucas'ın-"

"Ah, evet. Dr. Lucas." Soğuk bir şekilde gülümsedim. "Onun adını nereden aldın anne? Beni taciz eden adamdan mı? Yoksa tezini denetleyen doktorunuzdan mı? Her iki durumda da, seni doğruca

Kayınbiraderi, saygın Dr. Lucas'ın ailesinin itibarını korumak için her şeyi söyleyeceğini biliyordu."

Geri çekildi, arkasındaki sandalyeye çarpana kadar sendeledi. "Bana sakinleştirici verdi," diye devam ettim, hâlâ hatırlıyordum. İğnenin batışını.

Soğuk masa. Vücudumun tiksintiyle titrememe neden bir bölümünü dürttüğü ve karıştırdığı için duyduğum utanç. "Beni muayene etti. Sonra da yalan söyledi."

"Bunu nasıl bilebilirim?" diye , solgun yüzünde mavi gözleri çok çarpıcıydı.

"Biliyordun," dedim açıkça. "Sonrasında Hugh'un geri gelmeyeceğini ve bu konuyu bir daha asla açmamamı söylediğin zamanki yüz ifadeni hatırlıyorum. Bana zar zor bakabiliyordun ama baktığında gözlerinden anladım."

Eva'ya baktım. Kollarını kendine sımsıkı sarmış ağlıyordu. Gözlerim acıdı ama benim için ağlayan oydu.

"Chris'in seni terk edeceğini mi düşündün?" Yüksek sesle merak ettim. "Yeni ailenin kadar çok olduğunu mu düşündün? Yıllarca, senin

Ona Dr. Lucas'tan bahsettiğinizi duydum ama Chris bilmiyordu. Bir kadının böyle bir şeyi kocasından saklamak için ne gibi bir nedeni olabilir ki?"

Annem konuşmadı, sadece sanki bu sessiz inkâr her şeye cevap veriyormuş gibi başını tekrar tekrar salladı.

Yumruğum masama çarptı üstündeki her şeyi salladı. "Bir şey söyle!" "

Yanılıyorsun. Senin için her şey altüst oldu. Sen ..." O başını tekrar salladı. "Bu şekilde olmadı. Kafan karışmış..."

Eva gözle görülür, hararetli bir öfkeyle annemin sırtına baktı. Nefret, ağzını ve çenesini sıkıyordu. O anda bu yükü benim yerime taşımasına izin verebileceğimi fark ettim. Onu zorundaydım. Artık ona ihtiyacım yoktu. İstemiyordum.

Aynı şeyi onun için farklı bir anlamda Nathan'la da yapmıştım. Yaptığım hareket onun gözlerindeki gölgeleri kovmuştu. Artık içimde yaşıyorlardı, olması gerektiği gibi. Onlar tarafından yeterince uzun süre rahatsız edilmişti.

Derin ve yavaş bir nefesle göğsüm genişledi. Nefesi bıraktığımda tüm öfke ve tiksinti de onunla birlikte gitti. Hissettiğim baş döndürücü hafifliği özümseyerek uzun bir süre orada durdum. Keder vardı, göğsümde yanan derin bir ısırap. Ve teslimiyet. Açıklayıcı, korkunç bir kabulleniş. Ama içimde beslediğim umutsuz umuttan çok daha az ağırdı: bir gün annemin beni gerçeği kabul edecek kadar seveceği umudu.

O umut ölmüştü.

Boğazımı temizledim. "Buna bir son verelim. Corinne'i görmeye gitmeyeceğim. Gerçeği söylediğim için de özür dilemeyeceğim. Benden bu kadar."

Annem uzun bir süre kıpırdamadı.

Sonra tek kelime etmeden benden uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü. Bir an sonra gitti, buzlu camın diğer tarafında kayboldu.

Eva'ya baktım. Bana doğru gelmeye başladı ve ben masamın etrafında dönerek ona doğru gittim. Bana öyle sıkı sarıldı ki nefes almakta zorlandım.

Ama havaya ihtiyacım yoktu. Ona sahiptim.

Gideon'un papyonunu , "İyi olduğuna emin misin?" diye sordum. Bileklerimi tuttu ve sabit, katı bir baskı uyguladı.

Tanıdık otoriter tutuş, koşullanmış bir tepkiyi teşvik etti. Beni toprakladı. Onun ve benimle ilgili farkındalığımı arttırdı. Bizim farkındalığımızı. Nefes alışım hızlandı.

"Sormaktan vazgeç." Sesi yumuşaktı. "Ben iyiyim."

"Bir kadın iyi söylüyorsa, hiç de iyi değildir." "Ben kadın değilim."

"Duh."

Ağzında bir gülümseme belirdi. "Ve bir adam iyi olduğunu söylüyorsa, bu iyi anlamına gelir." Alnıma hızlı ve sert bir öpücük kondurdu ve beni serbest bıraktı. Sonra kol düğmelerinin bulunduğu çekmeceye gitti ve düşünceli bir şekilde seçtiklerini inceledi.

Gideon ısmarlama pantolonu ve beyaz resmi gömleğinin içinde uzun ve zayıftı. Siyah çorapları vardı ama ayakkabıları ve ceketini hâlâ vücudunu süslemek için sıralarını bekliyordu.

Onu o yarı giyinik haliyle görmenin beni çılgınca tahrik eden bir yanı vardı. Bu sadece bana ait olan bir yakınlıktı ve buna değer veriyordum.

Dr. Petersen'in söyledikleri aklıma geldi. Belki de bazı geceleri kocamdan ayrı uyumam . Sonsuza kadar değil ama şimdilik.

Yine de ondan kalan diğer değerli parçalarım vardı ve onlar beni ayakta tutuyordu.

"Bir erkek. Peki ya *benim* erkeğim?" Ne kadar seksi görüldüğüne dikkatimi vermemek için kendimi zor tutarak karşı çıktım. Sorun onun mesafesiydi. Bana olduğum o keskin odaklanmadan eser yoktu. Aklının bir kısmı başka bir yerdeydi ve yalnız kalmaması gereken karanlık bir yer olmasından endişeleniyordum.

"Önemsediğim tek kişi o."

"Angel. Aylardır bana annemle konuşmamı söylüyorsun. Ben de yaptım. Bitti ve geride kaldı."

"Yine de bu konuda ne hissediyorsun? Canın yanıyor olmalı, Gideon. Eğer acıyorsa lütfen benden saklama."

Parmakları gömme şifonyerin üst kısmına vuruyor, bakışları hâlâ lanet olası kol düğmelerine odaklanmıştı. "Acıyor. Tamam mı? Ama acıyacağını biliyordum. Bu yüzden bu erteledim. Ama böylesi daha iyi. Hissediyorum... Siktir. Her şey halloldu."

Dudaklarımı büzdüm. Böyle şeyler söylerken bana bakmasını istediğim için bornozumu çözdüm ve ipeğin omuzlarımdan fısıldayarak inmesine izin verdim. Dolabın kapısına asmak için arkamı döndüm ve yerde baygın yatan Lucky'nin üzerine bastım. Kancaya uzanırken sırtımı dikleştirdim ve Gideon'a sevdiği kışının en iyi görüntüsünü verdim.

Kocamdan beklediğim gibi, bana yeni bir elbise hediye etmişti; güvercin grisi, boncuklu bir bedeni ve hareket ettiğimde duman gibi uçuşan hafif katmanlı şeffaf eteği olan muhteşem bir elbise.

Tecrübelerime dayanarak onun içindeki mağara adamını ortaya çıkaracağını bildiğim dekolte yaka yüzünden, göğüslerimi ortaya çıkarmak için tasarlanmış bir sutyen seçmiştim. Uyumlu iç çamaşırı, dumanlı gözler ve parlak dudaklarla birlikte pahalı bir seks gibi görünüyordum.

Onunla tekrar yüzleştüğimde, kocam tam da istediğim gibiydi; gözleri üzerimde, olduğu yerde donup kalmıştı.

"Bana bir söz vermeni istiyorum, as."

Yakıcı bir bakışla beni tepeden tırnağa taradı. "Şu anda sana her şeyin sözünü veririm."

"Sadece şu an mı?" Surat astım.

Bir şeyler mırıldandı ve yüzümü ellerinin arasına alarak bana yürüdü. Sonunda benimle birlikteydi. Yüzde yüz. "Ve bir sonraki, ve ondan sonraki." Bakışları yüzümü okşadı. "Neye ihtiyacın var, meleğim?"

Onu kalçalarından yakaladım, gözlerini aradım. "Sen. Sadece sen. Mutlu, bütün ve bana deli gibi aşık." Kaşlarının zarif kavisi kalktı

hafifçe, sanki mutlu olmak şüpheli bir öneriymiş gibi. "Çok üzgünsün. Bu beni öldürüyor."

Yumuşak bir iç çekiş onu terk etti ve ben de gerginliğin birlikte akıp gitmesini izledim. "Neden daha iyi hazırlanmadığımı bilmiyorum. Olanları kabullenmekten aciz. Eğer evliliğini kurtarmak için yapamıyorsa, benim için de yapamayacağı kesin."

"Onda eksik olan bir şey var, Gideon. Önemli bir şey. Sakın bunun seninle bir ilgisi olduğuna inanmaya kalkma."

Ağzı alaycı bir şekilde buruştu. "O ve babam arasında... Pek bir gen havuzu değil, değil mi?"

Parmaklarımı pantolonunun özel dikim kemerine sokarak onu kendime doğru çektim. "Dinle, as. Annen de baban da baskı altında boyun eğdiler ve kendilerini ön plana çıkardılar. Gerçeklik yüzleşemeyecekleri bir şey. Ama tahmin et ne oldu? Onların kusurlarından hiçbirini almadın. Tek bir tanesini bile."

"Eva-"

"Sen, Gideon Geoffrey Cross, onların en iyi yönlerinin damıtılmış halisin. Bireysel olarak pek bir şey ifade etmiyorlar. Ama birlikte... Adamım, seninle parkın dışına vurdular."

Başını sallayarak, "Buna ihtiyacım yok Eva," dedi.

"Seninle kafa bulmuyorum. Senin gerçeklikle bir sorunun yok. Onunla yüzleş ve o kaltağı yere ser."

Bir kahkaha attı.

"İncinmeye ve kızmaya hakkın var, Gideon. Ben de kızgıyım. Onlar size layık değiller. Bu seni daha az değil, *daha çok* yapar. İyi bir adam olmasaydın, saygı ve hayranlık duyduğum biri olmasaydın seninle evlenmezdim. Bana ilham veriyorsun, bunu bilmiyor musun?"

Eli saçlarımın arasından ensemeye doğru kaydı. "Angel." Alnı benimkine dokundu.

Sırtını okşadım, gömleğinin altındaki sıcak ve sert kasları hissettim. "yas tut, ama içine kapanıp kendini suçlama. Buna izin vermeyeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın." Başımı geriye itti ve burnumun ucunu öptü. "Teşekkür ederim."

"Bana hiçbir şey için teşekkür etmek zorunda değilsin."

"Haklıydın. İçimi dökmem ve onunla yüzleşmem gerekiyordu. Sen olmasaydın asla ."

"Bunu bilemezsin."

Gideon bana öyle bir sevgiyle baktı ki nefesim kesildi. "Evet, seviyorum."

Akıllı telefonu gelen bir mesajla çınladı. Dudaklarını alnıma bastırdı, sonra mesajı okumak için şifonyere doğru ilerledi. "Raúl, Cary ile birlikte yolda."

"Giyinsem iyi olacak o zaman. Beni istiyorum." "Her zaman zevkle."

Elbiseyi askısından çekerek içine girdim ve kollarımı ağır boncuklu askıların içine . Kocam, sırtımın küçük kısmının hemen üzerinde duran kanca ve göz bağlantılarını hızlıca yaptı. Boy aynasında, alt dudağımı ısırarak korsajın sıkışmasını ve içime yerleşmesini izledim.

Düşündüğüm . Yakası göğüs dekoltemle göbeğimin ortasında bir noktaya kadar iniyordu.

Son derece seksiydi, küçük göğüslü kadınların kolayca çıkarabileceği türden açık bir stildi. Elbisenin geri kalanı sırtım ve kollarım hariç her yerimi örtmesine rağmen üzerimde çok müstehcen duruyordu. Etkiyi olabildiğince azaltmak için mücevher takmamaya karar vermiştim. Yine de güzel bir elbiseydi ve biz genç bir çifttik. Bunu başarabilirdik.

Gideon'un bakışları aynada benimkilerle buluştu. Ona en masum bakışımı attım ve mal varlığımın ne kadarını sergilediğini görmesini bekledim.

Fırtına kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgiyle başladı. Bu kısa sürede kaşlarını çatmaya dönüştü. Kayışları arkadan çekiştirdi.

"Bir sorun mu var?" Tatlı tatlı sordum.

Bakışları daraldı. İki eliyle etrafa uzanarak parmaklarını göğüs dekoltemin içine soktu ve kalın askıların altındaki kıvrımları gizlemek için göğüslerimi ayırmaya çalıştı.

Mırıldandım ve ona yaslandım.

Omuzlarımdan tutarak beni doğrulttu, böylece bedenimi inceleyebildi. "Fotoğrafta böyle görünmüyordu."

Onu kasten yanlış anlayarak, "Henüz topuklarımı giymedim. Giydiğimde yerde sürüklenmeyecek."

"Alt kısım için endişelenmiyorum," dedi sıkıca. "O orta kısma bir şey koymamız gerekiyor."

"Bunu neden yapalım ki?"

"Nedenini çok iyi biliyorsun." Şifonyere doğru ilerledi ve bir çekmeceyi çekip açtı. Bir dakika sonra geri geldi ve bana doğru beyaz bir mendil uzattı. "Bunu oraya koy."

Güldüm. "Aman Tanrım. Şaka yapıyorsun."

Ama o değildi. Arkamdan uzanarak katlanmamış kumaşı korsajımın içine soktu ve iki yanından sıkıştırdı.

"Hayır," dedim ona. "Bu çok saçma görünüyor."

Ellerini, ne kadar aptalca görüldüğünü anlaması için ona bir saniye verdim. "Unut gitsin. Başka bir şey giyerim."

"Evet," diye onayladı, başını salladı ve ellerini ceplerine soktu. Mendili çekip çıkardım.

"Bunun gibi bir şey," diye mırıldandı.

Başımın üzerinden uzanıp göz kamaştırıcı bir elmas gerdanlığı boynuma doladığında ellerinden ateş kıvılcımları fırladı. En az on santim genişliğindeki gerdanlık boğazımın dibini sarıyor ve sanki içeriden aydınlatılmış gibi parlıyordu.

"Gideon." Sıkıca tuttururken titreyen parmaklarımla dokundum. "Bu... muhteşem." Kolları belime dolandı, dudakları şakağıma değdi. "Çok güzelsin. Kolye çok güzel." Kucağında döndüm ve ona baktım. "Teşekkür ederim."

Gülümsemesinin hızlı parıltısı ayak parmaklarımla haliye kıvrılmasına neden oldu. Ben de gülümseyerek, "Göğüslerim konusunda ciddi olduğumu sanıyordum" dedim.

"Angel, göğüslerini *çok* ciddiye alıyorum. Bu gece birisi onlara baktığında, senin çok pahalı olduğunu ve sana paralarının yetmeyeceğini anlayacaklar."

Omzuna bir şaplak attım. "Kapa çeneni."

Elimi tuttu ve beni şifonyere çekti. Açık çekmeceye uzandı ve elmas bir kelepçe çıkardı. Şaşkınlıkla izledim.

bileğime doladı. Onu kadife bir kutu izledi ve bana içindeki elmas gözyaşı küpelerini göstermek için kutuyu açtı. "Bunları kendin takmalısın."

Önce onlara, sonra da ona bakakaldım.

Gideon sadece gülümsedi. "Sen paha biçilemezsin. Kolye tek başına mesajı iletmeye yetmezdi."

Ona bakarken, bir şey söyleyecek kelimeleri bulamadım.

Sessizliğim onun gülümsemesini hınzır bir sırıtışa dönüştürdü. "Eve gittiğimizde, üzerinde elmaslar varken ve başka hiçbir şey yokken seni becereceğim."

Aklıma gelen erotik görüntü içimi ürpertti.

Omuzlarımdan tutarak beni döndürdü ve kıcıma vurdu. "Sansasyonel görünüyorsun. Her açıdan. Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak da hazırlanayım."

Ayakkabı rafından ışıltılı topuklu ayakkabılarımı aldım ve bana verdiği mücevherlerden çok kocamdan etkilenmiş bir halde dolaptan çıktım.

"Bir milyon dolar gibi görünüyorsun." Cary sarılmamdan çekildi ve beni kontrol .

"Aslında bence üzerinde bir milyon dolar var. Tanrım. Mücevherlerin gözümü o kadar kamaştırdı ki, kızlarının dışarı çıkıp oynamasına izin verdiğini neredeyse kaçıırıyordum."

"Gideon'un istediği de bu," dedim kuru bir sesle, elbisemin eteğini bacaklarımdan etrafında dolaştırmak için bir dönüş yaptım. "Elbette sen de çok güzelsin."

Bana o meşhur kötü çocuk sırıtışını yaptı. "Biliyorum."

Gülmek zorunda kaldım. Çoğu erkeğin smokin içinde iyi görüldüğünü düşünürdüm. Ancak Cary harika görünüyordu. Çok şıktı. Rock Hudson ya da Cary Grant gibi. Çapkın cazibesi ve çarpıcı yakışıklılığının birleşimi onu karşı konulmaz kılıyordu. Biraz kilo almıştı. Kıyafet ölçüsünü değiştirecek kadar değil ama yüzünü biraz daha dolduracak kadar. İyi ve sağlıklı görünüyordu, ki bu olması gerekenden daha nadir görülen bir şeydi.

Öte yandan Gideon daha çok 007'ydi. Ölümcul derecede seksi, tehlikenin rafine bir kenarıyla. Oturma odasına girdi ve ben sadece çaresizce bakabildim, yontulmuş vücudunun zarif zarafeti, yatakta ne kadar harika olduğunu ima eden o kolay komuta adımları ile perçinlenmiştim.

Benim. Hepsi benim.

"Lucky'yi kafesine koydum," dedi bize katılarak. "Hazır mıyız?"

Cary kararlı bir şekilde başını salladı. "Hadi gidelim."

Asansörle Angus'un limuzinle beklediği garaja indik. Önce ben bindim ve Cary'nin yanımda oturacağını, Gideon'un da her zamanki gibi arkada oturacağını bildiğim için uzun bankı seçtim.

Son zamanlarda Cary ile çok az vakit geçiriyordum. Moda Haftası onu çok meşgul ediyordu ve geceleri çatı katında kaldığım için akşamları ayaküstü sohbet etme ya da sabahları kahve içme şansımız bile olmuyordu.

Cary, Gideon'a baktı ve biz çıkmadan önce barı işaret etti. "Sakıncası var mı?"

"Keyfine bak."

"İkiniz de bir şey ister misiniz?"

Düşündüm. "Kingsman ve kızcılık lütfen." Gideon bana sıcak bir bakış attı. "Ben de aynısından alayım."

Cary doldurdu ve servis etti, sonra birayla arkasına yaslandı ve şişeden derin bir nefes çekti. "Önümüzdeki hafta bir çekim için Londra'ya uçuyorum," başladı.

"Gerçekten mi?" Öne doğru oturdum. "Bu harika, Cary! İlk uluslararası işin."

"Evet." Birasına gülümsedi, sonra bana baktı. "heyecanlıyım."

"Vay canına. Her şey senin için çok hızlı gelişti." Birkaç ay önce hâlâ San Diego'da yaşıyorduk. "Dünyayı kasıp kavuracaksın."

Gülümsemeyi başardım. En iyi arkadaşım için gerçekten ama gerçekten mutluydum. Ama çok da uzak olmayan bir gelecekte, ikimizin de çok meşgul olacağı ve çok sık seyahat edeceğimiz, birbirimizi nadiren göreceğimiz bir zamanı hayal edebiliyordum. Bunu düşünmek gözlerimi yaşarttı. Hayatımızın bir bölümünü kapatıyorduk ve ben bir arkadaşımın yasını tutuyordum.

İkimiz için de en iyisinin henüz gelmediğini bilsek bile, son için çok az şey vardı.

Cary sessiz bir kadeh kaldırarak şişesini kaldırdı. "Planımız bu."

"Tatiana nasıl?"

Gülümsemesi gerginleşti, gözleri sertleşti. "Biriyle çıktığını söylüyor. Hoşuna giden bir şey gördüğünde hemen harekete geçer, hep öyle olmuştur."

"Bu senin için sorun olur mu?"

"Hayır." Bira şişesinin etiketini soymaya başladı. "Adamın biri bebeğimin yere boşalıyor. Bence bu ." Gideon'a baktı. "Hayal edebiliyor musun?"

"Kimse bunu hayal etmemi istemez," diye cevap verdi, *tehlikeyi* haykıran o eşit ses tonuyla.

"Değil mi? bir durum. Ama onu durduramam ve onunla tekrar bir araya gelmeyeceğim, bu yüzden... Olan oldu."

"Tanrım." Elini ve tuttum. "Bu çok zor. Özür dilerim."

"karşı medeni davranıyoruz," dedi omuz silkerek. "Düzenli olarak seks yaptığında az kaltak oluyor."

"Yani siz çok mu konuşuyorsunuz?"

"Onu her gün kontrol ediyorum, ihtiyacı olanı aldığından emin oluyorum. Ona her şey için iyi olduğumu söyledim - tabii ki sikim hariç." Dışarı fırladı nefesi. "Bu iç karartıcı. Seks olmadan birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok. Yani iş hakkında konuşuyoruz. Ortak bir noktamız var. en azından."

"Ona Londra'dan bahsettin mi?"

"Tabii ki hayır." Cary elimi sıktı. "Önce en iyi kız arkadaşıma söylemem gerekiyordu. Ona yarın söyleyeyim."

Soruyu açmayı düşündüm ama kendime engel olamadım. "Peki ya Trey? Orada bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Birkaç günde bir ona mesaj ya da fotoğraf gönderiyorum. Aptalca şeyler. Sana göndereceğim şeyler."

"Yani penis fotoğrafı yok mu?" Alay ettim.

"Evet, hayır. Ona karşı gerçekçi olmaya çalışıyorum. Aşırı seks yaptığımı düşünüyor - ki benimle yataktayken bunu kesinlikle umursamıyor - ama her neyse. Arada sırada ona bir şeyler gönderiyorum, o da cevap veriyor ama hepsi bu."

Burnum kırıştı. Gideon'a baktım ve onu telefonuna bir şeyler yazarken buldum.

Cary bir yudum daha aldı, boğazı zorlukla yutkunmaya çalışıyordu. "Bu bir ilişki değil. Bu noktada arkadaşlık bile değil. Bildiğim kadarıyla o da biriyle görüşüyor olabilir ve ben dışlanmış bir adamım."

"Ne olursa olsun, bekarlık sana yakışıyor."

Homurdandı. "Birkaç kilo aldım diye mi? Olur. Yemek yiyorsun, çünkü orgazmı alamadığınız endorfini arzularsınız ve daha az egzersiz yaparsınız, çünkü yatak alıştırmayı yapmazsınız jimnastik."

"Cary." Güldüm.

"Şu haline bak, bebeğim. Marathon Man Cross'tan sonra ne kadar sıkı ve formdasın."

Gideon telefonundan başını kaldırdı. "Yine mi geldin?"

Cary bana göz kırparak, "Ben de az önce öyle dedim, dostum," dedi. "Çok fazla kelimeyle."

Yolcularını boşaltan limuzinlerin oluşturduğu kuyrukta bekledikten sonra, nihayet sadece üyelere özel bir kulübe ev sahipliği yapan tuğladan yapılmış tarihi bir binanın önüne serilen kırmızı halıya yanaştık. Paparazziler yerdeki sonbahar yaprakları sıkı ve onları yürüyüş yolundan kordon altına alan kadife ipleri sıraladılar.

Öne doğru eğilerek açık cam giriş kapılarına baktım ve girişin sağ tarafında daha fazla fotoğrafçının bekletildiğini, sol taraftaki duvarda ise etkinlik ve sponsor markalı fotoğraf çekimleri için logolu arka planların sıralandığını gördüm.

Angus kapıyı açtı ve paparazziler kimin çıkacağını görmek için beklerken anlık beklentiyi hissedebiliyordum. Gideon çıktığı anda tüm şimşek fırtınalarının anası gibiydi, kamera flaşları hızlı ve sonsuz bir şekilde art arda patlıyordu.

Bay Cross! Gideon! Bu bak!

Elini bana uzattı, alyansındaki yakutlar ışığı yakalayıp parlıyordu. Bir elimle eteğimi yukarı kaldırarak ona doğru ilerledim ve elimi onun elinin içine koydum. Dışarı adımımı attığım anda

Kör olmuştum, ama görüşümde dans eden lekelere rağmen gözlerimi açık tuttum, dudaklarıma alıştırılmış bir gülümseme yaptırdım.

Doğrudum, Gideon'un eli sırtımın küçük kısmına yerleşti ve ortalık karıştı. Cary ortaya çıktığında her nasılsa daha da kötüleşmeyi başardı. Bağırışlar sağır edici bir hal aldı. Girişte Raúl'ü gördüm, sert bakışları arbedeyi tarıyordu. Kolunu kaldırdı ve bilek mikrofonuna konuşarak emrindeki biriyle koordinasyon sağladı. Bana baktığında gülümsemem gerçek oldu. Bana hızlıca başını salladı.

İçeride iki etkinlik görevlisi tarafından karşılandık ve gerekli fotoğraf çekimini hızlı bir şekilde gerçekleştirdikten sonra bizi balo salonu katına çıkaran asansöre kadar eşlik ettiler.

New York'un seçkinleriyle dolu geniş bir alana adım attık; güçlü erkeklerden ve mükemmel bir şekilde sunulan kadınlardan oluşan göz alıcı bir topluluk, loş avize aydınlatması ve bol miktarda mum ışığıyla gurur verici bir etki yarattı. Atmosfer, her bir yemek masasını ortalayan devasa çiçek aranjmanları tarafından ağır bir şekilde kokulandırılmış ve bir sosyete tarafından canlandırılmıştı.

Orkestra, sohbetin uğultusu arasında neşeli enstrümanlar çalıyor.

Gideon beni yemek masalarının etrafında kümelenmiş insan gruplarının arasından geçirdi, yolumuza çıkanlara sık sık duraklayarak selamlar ve tebrikler. Kocam zahmetsizce, sorunsuzca kamusal kişiliğine bürünmüştü. Muhteşem yakışıklı, tamamen rahat, sessizce hükmeden, soğukkanlı bir şekilde mesafeli.

Ben ise gergin ve kaskatı kesilmiştim, ama gülümsememin gizlediğini umuyordum. Gideon ve benim bu tür etkinliklerde pek iyi bir geçmişimiz yoktu. Sonunda kavga ettik ve ayrı ayrı ayrıldık. Her şey farklıydı şimdi, ama hala ...

Eli çıplak sırtıma doğru kaydı ve enseme kavrayarak gergin kaslarımı nazikçe yoğurdu. Yolumuzu kesen iki beyefendiyle konuşmaya devam ediyor, piyasadaki dalgalanmaları tartışıyor ama içgüdüsel olarak bana odaklandığından emindim. Ben onun sağında durdum, o da yumuşak bir hareketle arkama geçti ve vücudunun sağ tarafı omzumdan dizime kadar sırtıma değecek şekilde biraz arkama kaydı.

Cary omzuma uzandı ve bana soğutulmuş bir kadeh şampanya uzattı. "Monica ve Stanton'ı görüyorum," dedi bana. "Onlara burada olduğumuzu haber vereyim."

Annemin kocasının yanında durduğu, başka bir çiftle konuşurlarken gülümsemesi parlak ve güzel olan yere yaklaştığında onun yönünü takip ettim. Stanton smokini içinde zarif bir yakışıklılığa sahipken, annem kirli beyaz ipek sütun elbisesi içinde bir inci gibi parlıyordu.

"Eva!"

Ireland'ın sesiyle döndüm ve onu en yakın masanın etrafında dolanırken bulduğumda gözlerim büyüdü. Bir an için beynim onu görmekten başka bir şey düşünemez oldu. Uzun boylu ve söğüt gibiydi, uzun siyah saçları ustaca şık bir şekilde toplanmıştı. Sofistike siyah kadife elbisesinin yandan yırtmacı kilometrelerce uzunluktaki bacaklarını gösterirken, tek omuzlu korsajı ince bedeni için mükemmel boyutta olan göğüslerini kavırıyordu.

Ireland Vidal şaşırtıcı derecede güzel bir kızdı, kalın kirpikli gözleri annesinin ve Gideon'unkilerle aynı çarpıcı maviydi. Ve henüz on yedi yaşındaydı. Onu ileride olacağı kadın olarak hayal etmek nefes kesiciydi. Dünyayı ateşe verecek olan tek kişi Cary değildi.

Bana doğru yürüdü ve sıkıca sarıldı. "Biz artık kardeşiz!"

Gülümsedim ve şampanyamı üzerine dökmemeye dikkat ederek ona sarıldım. Onun arkasında duran Chris'e baktım ve o da bana sırtarak karşılık verdi. Kızına döndüklerinde gözlerindeki bakış hem şefkatli hem de gururluydu. Tanrı gözünü İrlanda'ya dikenlerin yardımcısı olsun. Chris'le birlikte, Christopher ve Gideon ona göz kulak da, önce aşmaları gereken zorlu adamlar olacaktı.

Ireland geri çekildi ve beni kontrol . "Vay canına. Kolyen harika! Ve göğüslerin! Onlardan bir çift istiyorum."

Güldüm. "Sen olduğun gibi mükemmelsin. Buradaki en güzel kadın sensin."

"Asla olmaz. Ama teşekkürler." Gideon konuşmayı kesip yüzünü ona döndüğünde kadının yüzü aydınlandı. "Hey, kardeşim."

Bir anda onun kollarındaydı, bana gibi ona da sıkıca . Gideon bir an hareketsiz durdu. Sonra o da kıza sarıldı.

Yüzü kalbimi yerinden oynatacak şekilde yumuşamıştı.

Gideon'un röportajından sonra İrlanda ile telefonda kısa bir süre konuşmuş, düğünümüzün sırrını sakladığım için özür dilemiş ve nedenini açıklamıştım. Olduğumuzdan daha yakın olmamızı istiyordum ama çok fazla da çekiniyordum. Onunla Gideon arasında köprü olmak çok kolay olurdu ve ben bunu istemiyordum. Başkalarından bağımsız olarak kendi bağlantılarını kurmaları gerekiyordu.

Yengem de kendisinden önceki kardeşleri gibi yakında Columbia Üniversitesi'ni başlayacaktı. Yakın olacaktı ve birbirimizi daha sık görecektik. O zamana kadar, Gideon'u tomurcuklanan ilişkilerini geliştirmesi için teşvik etmeye devam edeceğim.

"Chris." Yanına gittim ve ona sarıldım, onun da bana coşkuyla sarılmasından memnun oldum. Yemeğe geldiğinden beri temizlenmişti, saçları yeni kesilmiş ve çenesi tıraş edilmişti.

Christopher Vidal Sr. nazik bakışları olan, sessiz ve yakışıklı bir adamdı. İçinde, sesine ve insanlara bakışına yansıyan doğuştan gelen bir nezaket vardı. Onunla ilk tanıştığımda böyle düşünmüştüm ve o da bu ilk izlenimi değiştirecek hiçbir şey yapmamıştı.

"Gideon. Eva." Magdalene Perez bize katıldı; şık, zümrüt yeşili elbisesi içinde baştan çıkarıcı bir güzelliğe sahipti ve kolunu erkek arkadaşıninkine bağlamıştı.

Magdalene'in Gideon'a duyduğu karşılıksız ilgiyi geride bıraktığını görmek güzeldi; bu ilgi ilişkimiz yeni başladığında Gideon ve benim için sorunlara yol açmıştı. O zamanlar Gideon'un kardeşinin manipülasyonları yüzünden acı çeken, kötü bir kaltak olmuştu. Şimdi sanatçısıyla mutlu olduğu için sakin ve sevimliydi ve yavaş yavaş yakın bir tanıdık haline geliyordu.

İkisini de sıcak bir şekilde selamlayarak Gage Flynn'in elini sıktım, Gideon da Magdalene'in uzattığı yanağını öptü. Gage'i henüz o kadar iyi tanıımıyordum ama Magdalene'e sıırıslıkam aşık olduğu belliydi. Ve Gideon'un onu edeceğini, adamın Gideon'un ailesinin uzun süredir arkadaşı olan kadın için yeterince iyi olduğundan emin olacağını biliyordum.

Annem ve Stanton bize katıldığında onların tebriklerini kabul , ardından Martin ve Lacey geldi.

Westport'ta bir hafta sonu. Cary Ireland'ın aralarında paylaştıkları bir şeye gülmelerini gülümseyerek izledim.

"Ne güzel bir kız," dedi annem şampanyasını yudumlarken ve Gideon'un kız kardeşine bakarken.

"Değil mi?"

"Ve Cary iyi görünüyor."

"Ben de aynı şeyi söyledim."

Bana gülümseyerek baktı. "İsterse daireyi ona bırakmayı ya da daha küçük bir yer bulmasına yardım etmeyi teklif ettiğimizi bilmelisin."

"Oh." Bakışlarım ona yöneldi ve Chris'in ona söylediği bir şeyi başıyla onayladığını gördüm. "Ne söyledi?"

"Ona Gideon'un evine bitişik özel bir daire teklif ettiğinizi çatı katı." Bana doğru eğildi. "Sizin için en uygun olana hepiniz karar vereceksiniz ama ben ona olduğu yerde kalma seçeneği sunmak istedim. Seçeneklerin olması her zaman iyidir."

İçimi çektim, sonra başımı salladım.

Elime uzandı. "Sen ve Gideon kamuoyundaki imajınızı kendi yöntemlerinizle idare ediyorsunuz ama o korkunç dedikodu bloglarında Cary ile sevgili olduğunuza dair yazılanların farkında olmalısınız."

Birdenbire kırmızı halıdaki çılgınlık anlam kazandı. birlikte gelmiştik.

"Gideon seni aldattığını inkâr etti," diye devam etti sessizce, "ama artık maceracı cinsel istekleri olduğu biliniyor. Üçünüz birlikte yaşarsanız dedikoduların nasıl uçacağını hayal edebiliyor musunuz?"

"Oh, adamım." Evet, yapabilirdim. Dünya, kocamın üçlü seks yapmaya hazır olduğunu tüm ayrıntılarıyla görmüştü. Başka bir erkekle değil ama öyle bile olsa. O günler geride kalmıştı ama bunu bilmiyorlardı ve zaten inanmak da istemiyorlardı. Bu çok müstehcen bir şeydi.

"Umursamadığını önce, tatlım, birçok insanın umursadığını fark . Ve eğer Gideon'un iş yapmak istediği biri onun ahlaken yozlaşmış olduğunu düşünürse, bu ona bir servete mal olabilir."

Gerçekten mi? Bugünlerde pek olası değil, ama annemin ilgili endişeleri hakkında konuşmak yerine dilimi ısırđım. Her zaman

öyle ya da böyle. "Seni duyuyorum," diye mırıldandım.

Akşam yemeğinin başlama saati yaklaştıkça herkes kendisine ayrılan masaları aramaya başladı. Gideon ve ben en öndeydik, tabii ki o konuşacağı için. Cary gibi Ireland ve Chris'in de masamızda yer kartları vardı.

Annem, Stanton, Martin ve Lacey sağımızdaki masadaydı; Magdalene ve Gage ise daha arkadaydı.

Gideon sandalyemi çekti, ben de oturmak için hareketlendim, sonra birkaç masa gördüğüm çiftle irkilerek durdum. Doğrulup Gideon'a baktım. "Lucas'lar burada."

Başını , bakışları araştırıyordu. Onları fark ettiği anda çenesinin sertleşmesinden anladım. "Demek öyleler. Otur meleğim."

Ben oturdum, o da sandalyemi iterek yanıma oturdu. Telefonunu çıkardı ve hızlıca bir mesaj yazdı.

Ona doğru eğilerek, "Onları daha önce hiç birlikte görmemiştim," diye fısıldadım.

Bana bakarken telefonu bir cevapla çaldı. "Çift olarak pek sık dışarı çıkmıyorlar."

"Arash'a mesaj mı atıyorsun?"

"Angus."

"Ha? Lucases hakkında mı?"

"Siktir et onları." Telefonunu ceketinin içine geri soktu ve bana doğru eğildi, bir kolunu sandalyemin arkasına, diğerini de masanın üzerine koyarak beni içine hapsedi. Dudaklarını kulağımın yanına koydu. "Bir dahaki sefere bunlardan birine geldiğimizde, sana kısa bir etek giydireceğim ve çıplak olacaksın altında."

Herkesin başka bir yere baktığı ve muhtemelen duyamayacağı için minnettardım ve orkestranın tüm dinleyicileri tutmak için biraz daha yüksek sesle çalmasına Konuklar koltuklarına doğru ilerliyor. "Sen bir şeytansın."

Sesi baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüştü. "Elimi kalçalarının arasına sokacağım ve parmaklarımı yumuşak, tatlı amcığına sokacağım."

"Gideon!" Rezil olmuş bir halde ona baktım ve onun vahşi bir sırıtış ve şehvet dolu gözlerle beni izlediğini gördüm.

"Yemek boyunca meleğim," diye mırıldandı, şakağıma sokularak, "Seni yavaş ve kolay bir şekilde parmaklayacağım, sen benim için boşalana kadar o sıkı, mükemmel amcığını çalıştıracacağım. Tekrar ve tekrar ..."

"Aman Tanrım." Alçak, sert sesi saf günah ve seks içeriyordu. Sırf bu yüzden bile ürpermişim ama müstehcen konuşması beni sandalyeme çökertmişti. "Sana ne oldu böyle?"

Yanağıma hızlı ve sert bir öpücük kondurdu ve doğruldu. "Her tarafın düğümlemişti. Şimdi değilsin."

Eğer tamamen yalnız olsaydık, onu tokatlardım. Ona öyle söyledim.

"Beni seviyorsun," diye karşılık verdi ve garsonlar salataları getirmeye başladığında balo salonuna dönüp etrafına bakındı.

"Öyle mi?"

Tekrar bana odaklandı. "Evet. Delicesine."

Tartışmanın anlamı yoktu. O haklıydı.

Tam bize tatlı servisi yapıliyordu ki, nefis görünen bir kubbe dolusu çikolatalı pasta, muhafazakâr lacivert elbiseli bir kadın masamıza geldi ve Gideon ile benim aramda çömeldi.

"Programa yaklaşık on beş dakika içinde başlayacağız," dedi. "Glen birkaç dakika konuşacak, sonra sizi ."

Başını salladı. "Sorun değil. Sen ne zaman istersen ben hazırım."

Gülümsedi ve ona bu yakın olduğu için biraz telaşlandığı belliydi. En az annesi yaşında olmalıydı ama her yaştan kadın muhteşem bir erkeği takdir ederdi.

"Eva." Ireland bana doğru eğildi. "O yukarı çıkmadan önce biraz ara vermek ister misin?"

Ne demek istediğini anladım. "Tabii ki."

Gideon ve Chris masadan kalkıp sandalyelerimizi çektiler. Yiyip içerken tüm dudak parlaticımı kaybettiğim için kocamın çenesine bir öpücük .

"Konuşmanı dinlemek için sabırsızlanıyorum," dedim ona, gülümsemem beklentiyle genişlemişti.

Başını iki yana salladı. "Seni eden şeyler." "Beni seviyorsun."

"Seviyorum. Delicesine."

Ireland'ı takip ederek masaların arasından geçtim ve doğrudan Lucas'ların yanından geçtim. Bizi izliyorlardı, Dr. Terrence Lucas'ın kolu karısının omuzlarına dolanmış, rahat görünüyorlardı. Anne bakışlarımı yakaladı ve tüylerimi diken diken eden keskin bir gülümseme takındı.

Elimi uzattım ve orta parmağımı kaşlarımın üzerinde gezdirerek ince ama bariz bir şekilde *siktir* çektim.

Ireland ve ben birkaç masa daha ilerlemiştik ki aniden önümde durdu.

Sırtına çarptım. "Özür dilerim."

İlerlemeye devam yolumuzu kapattığını görmek için etrafından dolandım. "Neler oluyor?"

Bana bakmak için döndü. Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ben Rick," dedi sesi titreyerek.

"Kim?" Beynim yetişmek için çabaladı. Çok incinmiş görünüyordu. Ve kaybolmuş. Bağlantı aniden tıklandı. "Erkek arkadaşın mı?"

Başını tekrar öne çevirdi ve ben de onun dikkatini takip etmeye çalışarak dolu masalarda birini aradım. "Nerede? Neye benziyor?"

"Tam orada." Çenesini sertçe salladı ve gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını gördüm. "Kırmızı elbiseli sarışınla."

Nerede? Birkaç olasılık buldum, sonra en genç çifte odaklandım. Ona bir kez baktım ve tipini tanıdım. Eskiden ben de onlara aşık olurdum. Kendinden emin, cinsel olarak deneyimli, tüm doğru çizgiler. Bir zamanlar böyle kaç erkeğin beni kullanmasına izin verdiğimi düşününce biraz midem bulandı.

Sonra sinirlendim. Rick yanına yapışmış olan kıza ukala ve seksi bir gülümseme veriyordu. Kesinlikle sadece arkadaş değillerdi. Birbirlerinin gözlerini sikerken değillerdi.

Ireland'ı dirseğinden yakaladım ve onu ileriye doğru yönlendirdim. "Yürümeye devam et."

Kadınlar tuvaletine gittik. İçeri girdiğimizde oluşan ani sessizlik onun hıçkırıklarını duymamızı sağladı. Onu makyaj odasında kenara çektim, Orada sadece biz olduğumuz için şükretti ve tezgahın üzerindeki kutudan çıkardığım mendilleri ona uzattı.

"Bana bu gece çalışması gerektiğini söyledi," dedi. "Bu yüzden babam bana gelmek isteyip istemediğimi sorduğunda evet dedim."

"Gideon'un babası ailesine senden bahsetmeyen adam bu mu?"

Başımı salladı. "Dışarıdalar. Onunla oturuyorlar."

Aklıma Six-Ninths klibinin lansmanı sırasında yaptığımız konuşma geliyordu. Rick'in büyükanne ve büyükbabası servetlerinin bir kısmını Geoffrey Cross'un saadet zincirinde kaybetmişti. Gideon'un şu anda dünyanın en zengin adamlarından biri olmasının "uygun" olduğunu düşünüyorlardı, oysa imparatorluğunu kendi emeği ve sermayesiyle kurduğu bakan herkes tarafından açıkça görülüyordu.

Ama Rick muhtemelen birden fazla randevu ayarlamak için bahaneler uyduruyordu. Ne de olsa ailesi buradaydı ve Gideon başroldeydi. Ona anlattığı düşmanlığın saçmalık olup olmadığını sorgulamama oldu.

"Bana ondan aylar önce ayrıldığını söyledi!" diye bağırdı. "Sarışın olan mı?"

Burnunu çekerek tekrar başını salladı. "Onu daha dün gece gördüm. Gece izin alıp buraya gelmekle ilgili bir şey söylemedi."

"Burada olacağınızı söylemiş miydiniz?"

"Hayır. Gideon hakkında konuşmam. En azından onunla."

Rick sadece kendisine izin veren her güzel kızla birlikte olan genç ve aptal bir ocuk muydu? Yoksa tür intikam için Gideon'un kız kardeşiyle mi yatıyordu? Her halükârda, adam tam bir pislikti.

"O ezik için ağlama, Ireland." Ona biraz daha mendil getirdim. "Ona bu zevki tattırma."

"Sadece eve gitmek istiyorum."

Başımı salladım. "Bunun bir faydası olmayacak. Dürüst gerekirse, hiçbir şeyin faydası olmayacak. Bir süre canın yanacak. Ama istersen ondan intikam alabilirsin. Bu iyi hissettirebilir."

Bana baktı, gözyaşları hâlâ akıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"New York'un en seksi erkek modellerinden biri yanınızda oturuyor.

Sadece söyle ve Cary senin çok dikkatli, senin için deli olan olsun." Düşündükçe daha da hoşuma gitti. "Birlikte Rick'le karşılaşabilirsin ve oops... şey, *merhaba*. Seni burada görmek ne güzel. Ama ne diyebilir ki? Sarışın onda. Ve sen de eşit bir skorla uzaklaşırsın."

Ireland titremeye başladı. "Belki de onunla konuşmalıyım..."

Münevver kadınlar tuvaletine girdi ve durup durumu . "İrlanda. Sorun nedir?"

Paylaşacak benim hikâyem olmadığı için çenemi kapalı tuttum.

Ireland başını salladı. "Önemli bir şey değil. Ben iyiyim."

". Münevver bana baktı. "Burnumu sokmayacağım ama şunu bilmelisin ki, sen söylemezsen kardeşlerinle hiçbir şey paylaşmam."

Bir an düşündü ve sonra Ireland gözyaşları arasında konuştu. "Birkaç aydır görüştüğüm bu adam... dışarıda başka biriyle birlikte. Eski kız arkadaşıyla."

Şahsen ben Rick'in o kız arkadaşından hiç ayrılmadığından ve İrlanda'yı oyaladığından şüpheleniyordum ama o zamanlar bu tür konularda alaycıydım.

"Ah." Münevver'in yüzü sempati ile yumuşadı. "Erkekler böyle pislik olabiliyor. Bak, eğer ona fark ettirmeden sıvışmak istersen, senin için bir araba siparişi veririm." Debriyajını açtı ve akıllı telefonunu çıkardı. "Benden. Bu nasıl?"

"Bekle," diye araya girdim. Planımı ortaya koydum.

Münevver'in kaşları kalktı. "Dolandırıcı. Ödeşmek varken neden kızasın ki?"

"Bilmiyorum..." Ireland aynaya baktı ve sövdü. Daha fazla mendil aldı ve göz makyajını düzeltmeye çalıştı. "Bok gibi görünüyorum."

"Oradaki sürtükten milyon kat daha iyi görünüyorsun," dedim ona. Sulu bir kahkaha attı. "Ben de ondan nefret ediyorum. Tam bir sürtük."

"Eminim Cary'nin Grey Isles reklamlarından bazılarına hayran kalmıştır," dedi Magdalene. "Ben hayran olduğumu biliyorum."

Bu işe . Ireland henüz Rick'i tamamen silmeye hazır olmasa da, onun flörtünü kışkandırmaya kesinlikle açıktı.

Gerisi zamanla gelecekti. Umarım.

Yine de biz kadınların zor yoldan öğrenmesi gereken bazı dersler vardı.

Masamıza döndüğümüzde Glen olduğunu tahmin ettiğim bir beyefendi merdivenlerden sahneye çıktı ve kürsüye doğru ilerledi. Cary'nin yanında diz çöktüm ve elimi koluna koydum.

Bana baktı. "Ne ?"

Ona ne yapmasını istediğimi ve nedenini açıkladım.

Loş ışıkta sırtışı bembeyaz parlıyordu. "Elbette, bebeğim." "Sen en iyisisin, Cary."

"Hepsi öyle diyor."

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım ve Gideon'un benim için çektiği sandalyeme geri döndüm. Pastam hâlâ oradaydı ve ona hevesle baktım.

"Onu almaya çalıştılar," diye mırıldandı Gideon. "Onu senin için savundum."

"Teşekkür ederim bebeğim. Bana karşı çok iyisin."

Elini masanın altından uyluğuma koydu ve yumuşak bir şekilde sıktı.

Yemeğimi yerken kocamı izledim, ikimiz de Glen'in kuruluşunun şehirde yaptığı işlerin önemi hakkında konuşmasını dinlerken Gideon'un sakin rahatlama havasına hayran kaldım. Ne zaman Crossroads adına konuşma yapmayı düşünsem midemde kelebekler uçuşurdu. Ama eninde sonunda alışır, işleri çözerdim. Hem eşime hem de Cross Industries'e faydalı olmak için bilmem gerekenleri öğrenecektim.

Zamanımız vardı ve Gideon'un sevgisine sahiptim. Gerisi çorap söküşü gibi gelirdi. "Gerçekten tanıtılmaya ihtiyacı olmayan bir adamı onurlandırmak bizim için bir zevktir."

Çatalımı yere bırakarak arkama ve Glen'in kocamın birçok başarısını ve cinsel istismar mağdurlarına fayda sağlayan amaçlara olan cömert bağlılığını övmesini dinledim. Chris'in cinsel istismar mağdurlarına

bakışlarında yeni bir anlayışla Gideon'u izliyordu. Ve gururla. Kocama attığı bakış, onu İrlanda'ya atarken gördüğümde farklı değildi.

Gideon hızla ayağa kalkarken salonda alkış tufanı koptu. Chris, Cary ve Ireland ile birlikte ben de ayağa kalktım. Salonun geri kalanı da aynı şeyi yaptı, ta ki Gideon sahneye çıktığında ayakta alkışlanana kadar. Uzaklaşmadan önce bana baktı, parmakları saçlarımın okşadı.

Onu sahnede görmek başlı başına bir zevkti. Adımları yumuşak ve telaşsızdı ama dikkat çekiyordu. Zarif bir şekilde güçlü, o kadar güzel hareket ediyordu ki onu izlemek bir keyifti.

Kendisine verilen plaketi kürsünün üzerine koydu, bronzlaşmış elleri manşetlerinin beyazıyla belirgin bir tezat oluşturuyordu. Sonra konuşmaya başladı. Dinamik bariton pürüzsüz ve kültürlü, her kelimeyi ayrı bir okşayış haline getiriyor. Odada başka hiçbir ses yoktu, herkes onun karanlık yakışıklılığına ve mükemmel hitabetine kapılmıştı.

Çok çabuk bitti. Plaketi aldığı anda tekrar ayağa kalkmıştım, ellerim o kadar sert alkışlıyordu ki avuçlarım acıyordu. Onu sahnenin kenarına yönlendirdiler, orada bir fotoğrafçı Glen ile birlikte bekliyordu. Gideon onlarla konuştu, sonra bana baktı ve uzattığı eliyle beni yanına çağırdı.

Merdivenlerin dibinde beni karşıladı, elbisem ve topuklu ayakkabılarımla yukarı çıkmama yardım etmek için kolunu uzattı.

"Şu anda senin için çok ateşliyim," dedim ona usulca.

Güldü. "Şeytan."

Yemek bittikten sonra bir saat dans ettik.

Neden kocamla daha sık dans etmiyordum? Yatakta olduğu kadar dans pistinde de yetenekli ve seksiydi, vücudu akıcı bir güçle hareket ediyordu, kendinden emin ve ustalıkla iddialıydı.

Gideon birlikte nasıl aktığımızı çok iyi biliyordu ve bunu kendi avantajına kullandı, her fırsatta vücudunu benimkine doğru kaydırdı. Çılgınca tahrik olmuştum ve o da bunun farkındaydı, yüzüme hem sıcak hem de bilerek bakıyordu.

Dikkatimi ondan ayırabildiğimde Cary'nin Ireland ile dans ettiğini gördüm. Benimle dans dersi almasını ilk istediğimde alay etmişti ama kısa sürede eğitmenimizin gözdesi haline gelmişti. Doğuştan yetenekliydi ve deneyimsizliğine rağmen Ireland'ı kolayca yönlendiriyordu.

Gösterişli bir dansçı olan Cary, pistte geniş bir alana sahipti. onu ve İrlanda'yı büyük bir ilgi odağı haline getirdi. Ancak onun gözü sadece partnerindeydi ve tamamen büyülenmiş bir randevu rolünü mükemmel bir şekilde oynuyordu. Kalbi kırılmış olsa da Ireland onun değişmeyen, odaklanmış ilgisinden etkilenmeden edemedi. Onu sık sık gülerken gördüm, yanakları yorgunluktan güzelce kızarmıştı.

Rick'le tanık olmayı umduğum *o tüh* anını kaçırmıştım ama sonucu gördüm. Kız arkadaşıyla dans ediyordu, ne yetenek ne de görünüş olarak Cary ile yarışmıyordu. Hem o hem de sarışın, çok daha fazla eğlendikleri belli olan Cary ve Ireland'a bakıp durdukları için artık ne gülümseme ne de göz sikişmesi vardı.

Terrence ve Anne Lucas da dans etti ama dans pistinin diğer tarafında kalacak kadar akıllıydılar.

"Hadi eve gidelim," diye mırıldandı Gideon, şarkı bitip de durduğumuzda, "ve şu elmasların üzerine biraz ter dökelim."

Gülümsedim. "Evet, lütfen."

Onun plaketini ve benim debriyajımı almak için masamıza geri döndük.

"Biz de sizinle geliyoruz," dedi Stanton, yanında annemle birlikte bize katılarak.

"Peki ya Cary?" Ben sordum.

"Martin onu eve götürecektir," diye cevap verdi annem. "Hepsi hâlâ eğleniyorlar."

Gideon ve Stanton'ı akşam boyunca ilk kez gören o kadar çok insan vardı ki gitmemiz de gelmemiz kadar uzun sürdü. Yapabilirdim

Sadece tebrik etmek için teşekkür ederdi ama annem zaman zaman otoriter bir şekilde konuşur, Stanton'ın tartıştığı konulara kısa ama keskin yorumlar eklerdi. Bu bilgisine gıpta ederdim ve ondan ilham alırdım. Zamanı geldiğinde bu konu hakkında konuşmamız .

kadar uzun süre gecikmenin iyi tarafı, arabaların getirilmesi için zaman kazandırmış olmasıydı. Nihayet cadde seviyesine indiğimizde Raúl bize limuzinin sadece bir blok ötede olduğunu bildirdi. Clancy anneme ve Stanton'a arabalarının geldiğini söylemeden önce bana hızlı bir gülümseme attı.

Paparazziler dışarıda bekliyordu. Eskisi kadar çok değil ama bir düzineden fazla.

"Yarın bir araya gelelim," dedi annem bana sarılırken.

Lobi.

"Kulağa hoş geliyor." Geri çekildim. "Spa'da bir gün geçirebilirim." "Ne güzel bir fikir." Gülümsemesi muhteşemdi. "Ben yaparım düzenlemeler."

Stanton'a sarılıp vedalaştım; Gideon da onun elini sıktı. Dışarı çıktık ve kamera flaşları etrafımızda patladı. Şehir, akşam trafiğinin sesleri ve akşamın hafif sıcaklığıyla bizi dışarıda karşıladı. Yaz yerini sonbahara bırakırken nem yavaş yavaş azalıyordu ve ben de dışarıda daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordum. New York'ta Sonbahar

daha önce sadece kısa ziyaretler sırasında tadını çıkardığım eşsiz bir büyüleyicilikti.

Yere yat!

Gideon beni yakalamadan önce bağırdığımı ancak fark ettim. Gürültülü bir çatırtı içimde sarsıntı yarattı, tuğlada yankılandı ve kulaklarımda çınladı. Sağır edici derecede yakın... Tanrım. Tam yanımızda.

Halı kaplı kaldırıma sertçe çarptık. Gideon yuvarlandı ve beni vücuduyla sardı. Birisi kendini Gideon'un üzerine attığında daha fazla ağırlık. Bir gürültü daha. Sonra bir tane daha. Başka bir ...

Ezilmiş. Çok ağır. Nefes al. Ciğerlerim genişleyemiyordu. Başım çarpıyordu. Oksijen. Tanrım.

Çırpındım. Kırmızı halıyı pençeliyordum. Gideon bana daha sıkı sarıldı. Onun Ses kulağıma sert geliyordu, kelimeler kulağımdaki çılgın uğultunun altında kayboluyordu.

Kafa.

Hava. Nefes alamıyorum... Dünya karardı.

"Tanrım. Eva." Şoför gaz pedalına sertçe bastığında ve limuzin öne doğru savrulup beni koltuğa geri çarptırdığında, elimi çılgınca gevşek formunun üzerinde gezdirip bir yara olup olmadığını araştırdım.

Karım kucağımda ölümcül bir şekilde hareketsiz yatıyor, çaresizce yaptığım muayeneye tepki vermiyordu. Önlüğünde ya da teninde kan yoktu. Nabızı sert ve hızlı atıyordu. Göğsü her nefeste inip kalkıyordu.

Rahatlama beni o kadar etkiledi ki başımın döndüğünü hissettim. Onu kendime doğru çektim, sımsıkı sarıldım. "Tanrı'ya şükür."

Raúl bileğindeki mikrofona emirler yağıdırıyordu. Sustuğu anda, "Ne oldu lan?" diye sordum.

Kolunu indirdi. "Fotoğrafçılardan birinin silahı vardı ve ateş açtı. Clancy onu yakaladı."

"Yaralanan oldu mu?"

"Monica Stanton düştü."

"Ne?" Yavaşlayan kalp atışlarım yeniden hızlı bir ritme kavuştu. Yavaşça kendine gelen karıma baktım, göz kapakları çırpınıyordu. "Tanrım. Ne kadar kötü?"

Sert bir şekilde nefes verdi. "Haber bekliyorum. Pek iyi görünmüyordu. Bayan Cross'u yakaladınız ve Bayan Stanton araya girdi."

Eva.

Şehirde hızla ilerlerken karıma daha sıkı sarıldım ve elimi saçlarında gezdirdim.

"Ne oldu?"

Garaja giden köşeyi döndüğümüzde Eva'nın yumuşak sorusu midemi düğümledi. Raúl bana baktı, yüzü asıktı. Sadece birkaç dakika önce bir telefon almış ve bakışlarımla karşılaşmıştı, başını sallayarak ve sessizce *özür dileyerek* en büyük korkumu doğruladı.

Karımın annesi ölmüştü.

Eva'ya nasıl söyleyecektim? Ve sonra, neler olup bittiğini öğrenene kadar onu nasıl güvende tutabilirdim?

Ceketimin cebinde telefonum sürekli çalışıyordu. Aramalar. Mesajlar. Hepsine ulaşmam gerekiyordu ama önce karım geliyordu.

Cam bölmedeki görevlinin yanından geçerek garaja girdik. Ayağım huzursuzca döşeme tahtasına vuruyordu. Arabadan çıkmak istedim. Karımın kilit altında tutulması gerekiyordu.

"Gideon?" Ceketimi tuttu. "Ne oldu? Silah sesleri duydum."
_"

"Yanlış alarm," dedim sertçe, onu çok sıkı kavramıştım. "Bir araba geri tepti." "Ne? Gerçekten mi?" Gözlerini kırıştırarak bana baktı, ben onu daha da çekerken yüzünü buruşturdu.
daha yakın. "Oww."

"Özür dilerim." Onu sertçe yere indirmiştim, onu tehlikeye atmadan düşüşünü engelleyememiştim. Bu içgüdüsel bir hareketti, Raúl'un sesindeki aciliyete ani bir yanıttı. "Aşırı tepki verdim."

"Gerçekten mi?" Doğrulamaya çalıştı. "Birden fazla silah sesi duyduğumu sandım."

"Belki birkaç kameranın ölümü. Birkaç kişi ürktü ve ekipmanlarını düşürdü."

Araba yavaşlayarak durdu ve Raúl dışarı fırlayarak Eva'ya yardım etmesi için elini uzattı. Yavaşça dışarı çıktı ve ben de hemen arkasıdaydım, doğrulduğum anda onu kollarıma aldım.

Garaj asansörüne doğru yürüdüm, Raúl kodu girerken bekledim. Ekibinden biri duruyordu, yüzü diğer yöne dönüktü, eli ceketinin içinde silahındaydı ve etrafı gözetliyordu.

Pusuda bekleyen başka bir tetikçi olsaydı yeterli olur muydu?

"Hey, ben yürüyebilirim," dedi Eva, kollarını omuzlarıma dolamış, hâlâ yumruk gibi bir sesle. "Ve telefonuna cevap vermen gerekiyor. O şey çıldırıyor."

"Bana bir dakika ver." Asansöre adımımı attım. ". Ödümü kopardın."

"Nefes alamıyordum."

Alnından öperek tekrar özür diledim. Oturma odamıza girene kadar kendimi güvende . Raúl'e baktım. "Birazdan çıkacağım."

Eşimi doğrudan yatak odasına götürdüm ve yorganın üzerine yatırdım. Lucky sandığında havlıyor, kapıyı pençeliyordu.

"Bu çok garipti." Eva başını salladı. "Debriyajım nerede? Annemi aramak istiyorum. Clancy de çıldırdı mı?"

Bağırsaklarım düğümlendi. Karıma asla yalan söylemeyeceğime söz vermiştim ve bu onu çok inciteceğini biliyordum. Bizi incitecekti. Ama... *Tanrım*. Ona nasıl söyleyebilirdim ki? Ve eğer söyleseydim, dışarı çıkıp gerçeği kendi gözleriyle görmek isteyecekken onu nasıl evde tutabilirdim?

Lucky'nin ağlamaklı sızlanmaları endişemi daha da artırdı.

"Sanırım çantayı arabada unuttuk." Tüm bedenimi sarmak isteyen titremeyle savaşıp saçlarını alnından geriye doğru taradım. "Birini çağırıp getirmesini söyley."

"Tamam. Şimdilik telefonunu kullanabilir miyim?"

"Önce seni yerleştirelim. Yaralandın mı? Yaralandın mı?" Lucky'ye ters ters baktım ama bu sadece metal parmaklıkları daha da öfkeyle pençelemesine neden oldu.

Kalçasını dürttü ve yüzünü buruşturdu. "Belki."

"Pekâlâ. Bunun icabına bakacağız."

Banyoya gittim ve telefonumu çıkarıp kapattım. Ekran cevapsız çağrılar ve mesajlarla doluydu. Kararmasını izledim, pantolonumun cebine soktum ve sonra küvetteki muslukları açtım. Haber almak istediğim herkes Raúl ya da Angus'a ulaşabilirdi.

Buharlı suya bir avuç Epsom tuzu attım; Eva banyo ona katılmamamın ne kadar nadir olduğunu düşünürsek, banyonun bir risk olduğunu biliyordum. Yine de sıcak su onu rahatlatır, sakinleştirirdi. Seks hayatımızın gecelerden çaldığı saatleri telafi etmek için gündüzleri kestirdiğinden şüpheleniyordum ama hafta sonundan sonra uyku açığı yaşıyordu.

Eğer onu yatağına yatırabilirsem, uyuyabilirdi. Bu bana neler olduğunu, hangi risklerin olduğunu anlamam için zaman kazandırır.

Dr. Petersen ile konuşun.

Hay sikeyim. Ve Victor. Eva'nın babasını aramak zorundaydım. Bir an önce New York'a uymasını . Cary. O da burada olmalıydı. Elimde daha fazla bilgi ve karım için bir destek sistemi olduktan sonra ona söyleyebilirdim. Sadece birkaç saat. Tek ihtiyacım olan buydu.

Eva'nın gecikme için beni affetmeyeceği korkusunu görmezden gelmeye çalıştım.

Ben yatak odasına geri döndüğümde Lucky'yi dışarı çıkarıyordu. Yavru köpeğin coşkusuyla bir kahkaha attı. Çok sevdiğim bu neşeli ses göğsüme bir bıçak gibi saplandı.

Lucky'nin başını öptükten sonra parlak gözlerle bana baktı. "Onu yavru köpek pedi üzerine koymalısın. Bir süredir kilitli."

"Onu ben alırım."

Lucky'nin yanından önce başını okşadı. "Banyo sesi duyuyorum."

"İslatmak sana iyi gelebilir."

"Beni esnekletirmek mi?" diye alay etti. Gözlerindeki bakış... Beni öldürdü. Neredeyse ona söyleyecektim ama boğazımdaki yumrudan kelimeleri çıkaramadım.

Bunun yerine arkamı döndüm ve koridordan geçerek oturma odasındaki yarım banyoya, Lucky'nin sahte çim parçasının olduğu yere yöneldim. Onu çimlerin üzerine bıraktım ve ellerimi saçlarımda gezdirdim.

Düşün, lanet . Tanrım, bir içkiye ihtiyacım vardı. Evet. Bir içkiye. Sert likör.

Mutfağa gittim, Eva'nın gerçekten içebileceği sert bir şeyler düşünmeye çalıştım. Belki bir sindirim ilacı? Ev telefonu. Kahretsın. Zil sesini kapatmaya gittim ve birinin bunu çoktan düşünmüş olduğunu gördüm. Arkamı döndüğümde kahve makinesini gördüm.

Sıcak bir şey. Rahatlatıcı. Kafeinsiz.

Çay. Kilere gidip aradım, raflardaki eşyaları itip kakarak Angus'un çatı katında sakladığı bir kutu çayı arıyordu. yumuşattığını söylediği bitkisel bir şeydi. Buldum ve odaklandım, hazır sıcak su musluğundan bir kupa doldurdum. İçine iki poşet çay attım, bolca rom döktüm, sonra da bir kaşık bal. Karıştırdım, tezgâha döküldü. Biraz daha rom.

Çay poşetlerini lavaboya attıktan sonra karımın yanına döndüm.

Onu yatak odasında bulamayınca bir an paniğe kapıldım. Sonra onun dolapta olduğunu duydum ve nefesim kesildi. Fincanı banyonun yanına bıraktım, suyu kapattım ve ona doğru gittim. Onu bankta oturmuş, ayakkabılarını çıkarırken buldum.

"Elbise mahvoldu sanırım," dedi çıplak ayaklarıyla durup bana sol tarafındaki yırtığı gösterirken.

"Sana bir tane daha alacağım."

Bana kocaman bir gülümseme attı. "Beni şımartıyorsun."

Tam bir işkenceydi. Her saniye. Söylediğim her yalan. Söylemediğim her gerçek.

Gözlerindeki sevgi beni derinden etkiledi. Mutlak güven. Ter sırtımdan aşağı kayıyordu. Ceketimi çekip çıkardım ve bir kenara fırlattım, papyonumu ve yakamı ikisi de ayrılıp nefes almama izin verene kadar tırmaladım.

"Bundan kurtulmama yardım et." Bana sırtını döndü.

Elbisenin düğmelerini açtım ve omuzlarından iterek yere düşmesini sağladım. yerde su birikintisi. Sonra sutyeninin kancasını açtım ve sutyeninin darlığı hafifledikçe zevkle iç çektiğini duydum.

Ona bakarken, kalçasını gölgeleyen morluğa ve kırmızı halıdan dolayı kolunda oluşan sıyrıklara sessizce küfrettim.

Esnedi. "Vay canına. Yorgunum." Tanrı'ya

şükür. "Uyumalısın o zaman."

Omzunun üzerinden bana ateşli bir bakış fırlattı. "*O kadar* da yorgun değilim."

Tanrım. Bağırsaklarımındeşilmesi daha fazla acı veremezdi. Ona dokunamazdım, onunla sevişemezdim... aramızdaki aldatmacayla olmazdı.

Sertçe yutkundum. "Tamam o zaman. Önce bazı işleri halletmem gerekiyor. Çantanı da al. Senin için sıcak bir toddy yaptım. Küvetin yanında. Sen rahatına bak, ben de en kısa zamanda sana katılacağım."

"Her şey yolunda mı?"

Zaten söylediğimden daha fazla yalan söyleyemeyeceğim için ona alakasız bir gerçeği söyledim. "Bu hafta çok fazla iş kaçırdım. Halledilmesi gereken bazı acil işler var."

"Özür dilerim. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum." Çenemi öptü. "Seni seviyorum, as."

Kancalardan bir bornoz kaptı, içine girdi ve dışarı çıktı. Orada öylece durdum, etrafım onun kokusuyla sarılmıştı, ellerim hala onu hissetmekten karıncalanıyordu, kalbim korku ve kendinden nefretle çarpıyordu.

Lucky o kadar hızlı içeri girdi ki kapıdan sekerek ayaklarıma çarptı. Onu kucağıma aldım ve başının üstünü okşadım.

Bu beni uyandıramayacağı bir kabustu.

Raúl evdeki ofisimde telefonuyla hızlı hızlı konuşarak bekliyordu. Ben de ona katıldım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Aramayı sonlandırdı ve ayağa kalktı. "Polis olay yerinde. Silahlı adam gözaltında."

"Monica?"

"Adli tabibi bekliyorlar."

Bunu hayal bile edemezdin. Masama gittim, sandalyeye ağır ağır oturdum. Bakışlarım duvardaki Eva'nın fotoğraflarına gitti.

"Dedektiflere, ifadelerinizi alma zamanı geldiğinde sizin ve Bayan Cross'un burada, evde olacağınız söylendi."

Başımı salladım ve ev ziyareti için sabaha kadar beklemeleri için dua ettim.

"Geldiğimizde mutfaktaki telefonu askıdan aldım," dedi sessizce.

"Fark ettim. Teşekkür ederim."

Kapı çalındı. Gerilerek Eva'nın içeri girmesini bekledim. Onun yerine Angus gelince rahat bir nefes aldım.

"Ben geri dönüyorum," dedi Raúl. "Seni haberdar ederim." "Eva'nın arabadaki çantasına ihtiyacım var. Ve Cary. Onu buraya getirin."

Başımı salladı ve gitti.

Angus, Raúl'ün az önce boşalttığı koltuğa yerleşti. "Özür dilerim, delikanlı."

"Ben de öyle."

"Orada olmalıydım."

"Ve ateş hattında sevdiğim başka biri mi olsun?" Ayağa kalktım, oturamayacak kadar huzursuzdum. "Lucas'lara gitmiş olman bir lütuf."

Bir an bana baktı ve sonra bakışları ellerine kayd.

Ne söylediğimi anlamam bir saniye sürdü. Onu sevdiğimi daha önce söylemediğimi bilmek de . Yine de bilmesini umuyordum.

Derin bir nefes alarak çenesini kaldırdı ve tekrar bana baktı. "Eva nasıl?"

"Onu kontrol etmem gerek. Banyo yapıyor." "Zavallı kız."

"O bilmiyor." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Ona söylemedim." "Gideon."

Gözleri benim hissettiğim dehşetle irileşmişti. "Yapamazsın

."

"Ne işe yarayacak ki?" Tersledim. "Elimizde cevap yok. Annesi öldü. Olay yerine geri dönüp bunu görmesine izin veremem. Neden ona işkence edelim ya da onu riske atalım? Tanrım, o olabilirdi! Eğer onu güvende tutmazsak hala o olabilir."

Çok şey görmüş -ve hâlâ gören- gözleriyle adım atışımı izledi. "Birkaç arama yapacağım." Telefonumu çıkardım. "Bir telefon almam lazım.

Ona söylemeden önce durumu kontrol altına almalıyım. Darbeyi elimden hafifletmeye çalışacağım. O kadar çok şey yaşadı ki-" Sesim kesildi. Gözlerim yandı.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kendimi topladım. "Eva'nın babası için bir jete ihtiyacım var. Şimdi onu arayacağım."

"Ben hallederim." Ayağa kalktı.

"Ona haberi vermem için bana birkaç dakika verin, sonra bilgiyi aldığınızda ona mesaj atın."

" bilin." "Teşekkür ederim."

"Gideon... Lucas'ların evini aramamın

başarılı." Cebine uzanarak on sentten daha büyük olmayan bir flash bellek çıkardı.

"Bunu yatak kasada, mücevherlerinin altına gömülü bir kutuda saklıyordu. Tüm notlarını taramış."

Ona boş boş baktım. Anne ve Hugh şu anda beni en az ilgilendiren konulardı.

"Hepsi yalan," diye devam etti. "Gerçekte neler olup bittiğine dair hiçbir şey söylemedi. Zamanı geldiğinde ilginizi çekebilecek şey, onun ne anlatmak zorunda kaldığıdır.

Christopher hakkında söyle."

Sürücüyü masaüstüme yerleştiren Angus odadan çıktı.

Ona baktım. Sonra masama gittim, bir çekmece ve elimi fırçalayarak sürücüyü içine süpürdüm.

Telefonumu tekrar açtığımda Cary, Magdalene, Clancy, Ireland ve Chris'ten gelen mesajlar ve sesli olduğunu gördüm.

Bunalmış bir şekilde ana ekrana gittim.

Rehberimde Dr. Petersen'in ofisini buldum ve aradım. Otomatik menüden mesai sonrası acil durum santralini seçtim ve cevap veren operatöre bunun çok acil bir durum olduğunu söyledim - bir ölüm vakası ve doktorun beni en kısa zamanda araması gerekiyordu.

Tüm etkileşim soğuk ve klinikti, özellikle de bu kadar umutsuzca kişisel bir şey için. Bu acımasız süreç, artık aramızda olmayan hayat dolu güzel eşe ve anneye yapılmış korkunç bir hakaret gibi görünüyordu. Yine de kendimi, yapmam gereken bir sonraki görüşmenin bu kadar az duyguyla gerçekleştirilmesini dilerken buldum.

Telefonun diğer ucu çaldığında sandalyeme çöktüm. Victor'la en son Rio de Janeiro'dan yaptığım telefon görüşmesinde, iki kadınla çektiğim fotoğrafın kızıyla tanışmadan önce çekildiğini açıklamıştım. Bu bilgiyi soğuk bir çekingenlikle karşılamış ve

Eva için yeterince iyi olmadığını söylemeden de biliyordum. Buna karşı çıkamazdım. Şimdi ona, değer diğer kadının yine elinden alındığını söylemeliydim - bu kez sonsuza dek.

Eva babasının hâlâ annesine aşık olduğuna inanıyordu. Eğer öyleyse, bu haber onu yerle bir ederdi. boğazımın arkasındaki safranın tadını alabiliyor ve vurulduktan sonraki o ilk birkaç dakikada zihnimi karartan buzgibi paniği hissedebiliyordum. Eva olmadan benim için hiçbir şey olmayacaktı.

"Reyes," diye cevap verdi Victor, sesi soğukkanlı ve . Arka planda bir gürültü vardı, belki de trafik. Uzaktan gelen bir müzik. Saatile baktım, görevde olabileceğini fark ettim.

"Ben Cross. Sana bir şey söylemem gerekiyor. Yalnız mısın?"

"Olabilirim. Sorun ne?" diye sordu, ses tonumdaki ciddiyeti fark etmişti. "Eva'ya bir şey mi oldu?"

"Hayır, o Eva değil." Çıkar ağzındaki baklayı. Açık ve hızlı. Hayatımın sona erdiğinin bana böyle söylenmesini isterdim. "Özür dilerim. Monica bu gece öldürüldü."

Korkunç bir duraklama oldu. "Az önce ne dedin sen?"

Başım sandalyeye yaslandı. Beni ilk seferinde duymuştu, sesinden anlayabiliyordum. Ama buna inanamıyordu. "Çok üzgünüm Victor. Şu anda bundan daha fazlasını bilmiyoruz."

Aramanın onun tarafından bir araba kapısının açıldığını ve sonra kapandığını duydum. Polis telsizinden kısa bir sinyal sesi geldi, ardından ürkütücü bir sessizlik oldu ve uzun dakikalar boyunca devam etti. Yine de orada olduğunu biliyordum.

"Neredeyse bir saat önce oldu," diye açıkladım sessizce, bu sessizliğe köprü kurmaya çalışarak. "Hepimiz bir etkinlikten ayrılıyorduk. Kalabalığın içindeki silahlı bir adam ateş açtı."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ama tetikçi yakalandı. Yakında daha fazla ayrıntıya sahip olacağız."

Sesi güçlendi. "Kızım nerede?"

"Benimle birlikte evde. Ben onun için güvenli olduğundan emin olana kadar buradan ayrılmayacak. Şimdi senin için uçuş ayarlamaları yapıyorum. Eva'nın sana ihtiyacı olacak, Victor."

"Onunla konuşmama izin ver."

"Dinleniyor. Onaylanır onaylanmaz uçuş bilgilerini içeren bir mesaj alacaksınız. Benim jetlerimden biri olacak. Sabah buraya geldiğinde onunla konuşabilirsin."

Victor kabaca nefes verdi. ". Hazır olacağım." "Birazdan görüşürüz."

Telefonu kapatırken Eva için bir baba figürü olan diğer adamı düşündüm. Stanton'ın neler yaşadığını düşünemiyordum; bu durum aklımı başımdan alıyordu. Ama onun için üzülüyordum ve sunabileceğim herhangi bir şeyin yetersiz kalacağı için çok üzgündüm.

Yine de, hızlı bir mesaj yazarak . *Eğer herhangi bir şekilde yardımcı olabilirsem, lütfen bana haber verin.*

Ofisimden çıktım ve ana banyoya gittim. Eşikte durakladım, Eva'nın gerilmiş görüntüsü karşısında içimdeki her şey çiğ ve ağrıyordu

Buharlı suyun içinde gözleri kapalıydı. Saçları seksi, vahşi bir dağınıklıkla toplanmıştı. Elmaslar tezgâhın üzerinde parlıyordu. Lucky bacaklarını mıncıkladı.

"Merhaba," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Her şeyle ilgileniyor musun?"

"Henüz değil. Şu anda seninle ilgilenmem gerekiyor." Yanına gittim. todty'nin yarısı bitmişti. "İçkini bitirmelisin."

Gözleri yavaşça açıldı, hülyalı ve yumuşaktı. "Çok güçlü. Bir vızıltı var." "Güzel. Şimdi kalanını iç."

O da itaat etti. İtaat ettiği için değil, gizli gündemi olan kadının emirlere uyuyormuş gibi yaptığı şekilde: çünkü işine geliyordu.

"İçeri geliyor musun?" diye sordu dudaklarını yalayarak.

Başımı salladım. Suratını astı.

"İşim bitti o zaman." Küvetin içinden kalktı, kızarmış kıvrımlarının üzerinden su damlaları kayıyordu. Bana baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi, bana ne yaptığını biliyordu. "Fikrini değiştirmeyeceğine emin misin?"

Boğazım zor bir yutkunmaya çalıştı. "Yapamam."

Ağır adımlarla bir havlu kaptım ve ona uzattım. Onu görmenin verdiği eziyetle arkamı döndüm ve ilk yardım malzemelerini toplayıp tüpleri ve paketleri tezgâhın üzerine koydum.

Yanıma geldi, yanıma doğru eğildi. "İyi misin? Hâlâ anneni mi düşünüyorsun?"

"Ne? Hayır." Başımı eğerek inledim. "Sen bayıldığında... Siktir. Hiç bu kadar korkmamıştım."

"Gideon." Bana doğru kaydı, bana sarıldı. "Ben iyiyim."

İç çekerek onu çabucak sıktım ve gitmesine izin verdim. Söylenmeden bırakılanları bildiğim için ona sarılmak bana acı veriyordu. "Bir bakıp emin olayım."

Lucky başını yana eğmiş oturuyor, ben Eva'nın kolunu incelerken merakla beni izliyordu. Kızgın kırmızı sıyrığın üzerine merhem sürmeden önce antibiyotikli bir mendille temizledim. Korumak için üzerine gazlı bez bantladım. Kalçasındaki morluğa da bolca arnika sürdüm, jel tamamen emilene kadar parmaklarım koyulaşan derinin üzerinde hafifçe gezindi.

En iyi çabalarım rağmen dokunuşum ve odaklanmam onu tahrik etti. Gözlerimi sıkarak kapattım ve doğruldum. "Sizinle yatağa, Bayan Cross."

"Umm... evet, hadi yatağa gidelim." Elleri omuzlarıma gitti, parmakları papyonumun çözülmüş uçlarında gezindi. "Yakanın böyle açık olması hoşuma gidiyor. Çok seksi."

"Angel... Beni parçalıyorsun." Ellerini tuttum. "Hâlâ halletmem gereken şeyler var."

"Tamam. Uslu duracağım. Şimdilik."

Elini elime alarak onu yatak odasına götürdüm. Cross Industries tişörtünü çıkarıp başına geçirdiğimde itiraz etti.

"Peki ya elmaslar?" diye sordu.

Bu geceden sonra onları bir daha asla giymeyebilirdi. Dr. Petersen hangi cehennemdeydi? Zamanı geldiğinde doğru şeyleri doğru şekilde söylemek için onun yardımına ihtiyacım vardı.

Parmaklarım yanağını okşadı, kendime izin verdiğim tek dokunuştı bu.

"Şimdilik bu daha rahat olacak."

Onu yatağına yatırdım, saçlarını yanaklarından geriye doğru düzelttim. Dünyasında hala annesinin olduğuna ve kocasının ona asla yalan söylemeyeceğine inanarak uyuyacaktı.

"Seni seviyorum." Alnına bir öpücük kondurdum, bu sözlerin rüyalarında yankılanmasını istiyordum.

Uyandığında onlara inanmaması çok .

Eva'yı dinlenmesi için bırakarak yatak odasının kapısını kapattım ve içimdeki soğuk düğümü hafifletebilecek sert ve yumuşak bir şeyler içmek için mutfığa yöneldim.

Cary'yi oturma odasında, başını ellerinin arasına kanepede otururken buldum. Angus yemek masasının en ucunda oturmuş, sessizce telefonuyla konuşuyordu.

"Bir içki ister misin?" Yanından geçerken Cary'ye sordum.

Başını kaldırdı ve gözyaşlarını gördüm. Yıkılmıştı. "Eva nerede?" "Uyumaya çalışıyor. En iyisi onun yapması." Mutfığa girdim, iki bardak ve bir şişe viski aldım ve iki büyük tayı doldurdum. Adada bana katıldığında bir tanesini uzattım.

Benimkini geri attım, içindekileri yuttum. Gözlerimi kapattığımda yanmayı hissettim. "Misafir odasında kalacaksın." Sesim likörün ısırmasıyla . "Sabah sana ihtiyacı olacak."

"ihtiyacımız olacak."

Kendim için bir bardak daha doldurdum. "Victor geliyor."

"Siktir." Cary nemli gözlerini ovuşturdu. "Stanton, dostum... Gözümün önünde yaşlandı. Sanki ben ayakta dururken üzerinden otuz yıl geçmiş gibi. İşte." Şiddetle titreyen eliyle bardağını dudaklarına götürdü.

Cebimdeki telefonum çaldı ve çıkarıp numarayı tanımasam cevap verdim. "Cross."

"Gideon. Ben Dr. Petersen. Mesajınızı aldım."

"Bir dakika." Telefonu göğsüme bastırdım ve Cary'ye baktım. "Buna bakmam gerek."

Bana salladı, bakışları bardağındaki kehribar renkli sıvıya .

Yatak odasına gidip kapıyı açtım ve Eva'yı yanında kıvrılmış köpeğiyle birlikte derin uykuda bulunca rahatladım. Geri çekilerek kendimi ofisime kapattım. "Özür dilerim. Yalnız kalmak için uzaklaşmam gerekiyordu."

" değil. Ne oldu, Gideon?"

Masamdaki sandalyeye çökerek başımı ellerimin arasına aldım. "Eva'nın annesi. Bu gece bir olay olmuş. Öldürüldü."

"Monica..." Derin bir nefes aldı. "Bana ne olduğunu anlat."

O zaman Monica'nın Doktor'un hastası olduğunu hatırladım. Petersen da. Victor'a verdiğim bilgilerin aynısını aktardım. "Evime istiyorum. Yardıma ihtiyacım var. Eva'ya nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Nasıl..? Özür dilerim, Gideon. Geç oldu ve kafam karıştı. Olay olduğunda seninle olduğunu sanmıştım."

"Tam yanımdaydı ama onu yoldan çekmek için yere . Nefesini kesti. Kendinden geçti ve

Kendine geldiğinde ona bunun yanlış alarm olduğunu söyledim."

"Ah, Gideon." Derin bir iç çekti. "Bu akıllıca değildi."

"Bu doğru bir karardı. Olanlar hakkında yapabileceği hiçbir şey yok."

"Onu her şeyden koruyamazsınız ve yalan söylemek asla bir çözüm değildir."

"Onu hedef olmaktan koruyabilirim!" Öfkeyle ayağa fırladım.

Onun ve Angus'un tepkisi, Eva'nın yaptığım seçime nasıl tepki vereceğine dair en kötü korkularımı yansıtıyordu. "Tehdidin ne olduğunu öğrenene kadar onu açıkta bırakmayacağım, ki bu tam da olmak isteyeceği yer!"

"Bu onun yapacağı bir seçim."

"Bu yanlış bir seçim olur."

"Ne olursa olsun, bu kararı kendi başına vermeye hakkı var."

O göremese de başımı salladım. "Onun güvenliği tartışılmaz. O herkes için endişeleniyor. Onun için endişelenmek benim işim."

"Ona endişelerinizi anlatabilirsiniz," dedi Dr. Petersen, sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "Bunları ona açıklayın."

"Güvenliğini ilk sıraya koymazdı. Stanton'la birlikte olmak isterdi." "Onun acısını paylaşan başkalarıyla birlikte olmak."

"Şu şehrin bir kaldırımında annesinin cesedinin üzerinde duruyor!" Kelimeler ve çağrıştırdıkları görüntü iğrençti. Midem çalkalandı, döktüğüm likörden tiksiniyordum. Ama yaşadığım dehşetin tüm boyutlarını kavrayacak ve kararımı neden verdiğimi anlayacak birine ihtiyacım vardı. Eva'nın anlayacağına dair bana biraz umut vermesi için.

"Bana şu anda onun için en iyisinin ne olacağını söyleme," dedim soğuk bir şekilde. "Oraya gitmesine izin vermeyeceğim. Bunu görürse hayatının geri kalanında bırakmazlar."

Sessizdi. Sonra, "Ne kadar uzun süre beklerseniz, bu her ikiniz için de o kadar zor ."

"Uyanır ona söyleyeceğim. Sen de buraya gelip bunu yapmama yardım edeceksin."

"Gideon-"

"Kaliforniya'daki babasıyla konuştum. Yakında yola çıkacak. Cary de burada." Adımlarımı hızlandırdım. "Bununla başa çıkmak için biraz zamanları var, yani Eva

Onları gördüğünde ona ihtiyacı olan desteği verebilecekler. Siz de ona yardım edebileceksiniz."

"Eva'nın en büyük güç ve teselli kaynağının *sen* olduğunu görmüyorsun, Gideon. Ve bu büyüklükte bir şeyi ifşa etmeyerek ve başlangıçta bu konuda dürüst davranmayarak, onun en çok güvendiği temeli sallantıya soktun."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?!" Karımın fotoğraf kolajının tam önünde, olduğum durdum. "Ben... Tanrım. Beni affetmeyeceğinden korkuyorum."

Dr. Petersen'in sessizliği bu sözlerin havada asılı kalmasına ve çaresizliğimle alay etmesine izin verdi.

Gözlerimi karımın görüntülerinden kaçırdım. "Ama yine olsa yine yapardım. Bu durum, bu riskler..."

". Uyanır uyanmaz tüm bunları onunla konuşmanız gerekecek. Ne hissettiğiniz konusunda açık olun ve mantığınız ya da gerekçeleriniz yerine buna odaklanın. Sizinle aynı fikirde olmayabilir ya da ne demek istediğinizi anlamayabilir ama eylemlerinizin ardındaki duygusal itici gücü anlamak yardımcı olacaktır."

"Öyle mi?" Meydan okudum.

"Anlıyorum, evet. Bu, farklı bir hareket tarzı önermeyeceğim anlamına gelmiyor, ama anlıyorum. Size bana doğrudan ulaşabileceğiniz başka bir numara vereceğim."

Masamdan bir kalem kapıp yazdım.

"Eva'yla konuş. Daha sonra, beni hâlâ orada istiyorsan, uğrarım. Hemen cevap vereceğime söz veremem," diye devam etti, "ama elimden geldiğince çabuk geleceğim."

"Teşekkür ederim." Telefon görüşmesini sonlandırdım ve masama oturdum. Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Eva'nın beklemek. Polisi beklemek. Gelip arayacak olan ziyaretçileri, en az benim kadar etkisiz kalacak olan arkadaşlarımı ve ailemi beklemek.

Bilgisayarımı açtım ve Scott'a bir e-posta göndererek haftanın geri kalanı için takvimimi boşaltmasını ve düğün organizatörüyle temasa geçmesini söyledim. Onu ve diğerlerini bilgilendirmek büyük olasılıkla tartışmalıydı.

Paparazziler vurulma anında zaten oradaydı. Tek bir gün bile özel yas tutma imkanı yoktu.

İnternette yayınlanmış olması gerekenleri düşünmek bile beni çaresiz bir öfkeyle doldurdu. Grafik suç mahalli fotoğrafları. Komplo teorileri ve çılgın spekülasyonlar. Dünya aylarca bizim penceremizden bakacaktı.

Düşünceleri bir kenara ittim.

Kendimi Eva'nın stresini azaltacak şeyler düşünmeye zorladım. Victor'la konuşmak için zaten planlarım vardı ve Cuma günü gelecekleri için ailesini o zaman konuşacaktık.

Ben farkına varmadan telefonum . Cevapsız aramalarımı kontrol ettim ve mesajlarıma göz attım. Annemden gelen hiçbir şey yoktu, gerçi Chris ya da Ireland'ın bu noktaya kadar ona bir şeyler söylemiş olacağını düşünmek zorundaydım. Sessizliği beni Christopher'dan gelen mesaj kadar şaşırtmadı.

Lütfen Eva'ya başsağlığı dileklerimi iletin.

Uzun bir süre metne baktım, ekran karardığında dokunarak aydınlanmasını ve durmasını sağladım. Beni etkileyen *lütfe*n kelimesiydi. Günlük nezaket kurallarından biriydi ama Christopher'ın bana karşı kullandığı bir kelime değildi.

Eva'nın adına aradığım insanları düşündüm. Cary, onun için bir kardeş gibiydi. Victor, babası. Durumlarımız tersine dönseydi Eva kimi ? Chris'i mi? Kesinlikle kardeşimi değil.

Neden? Bunca yıl bunu merak etmişim. Christopher benim için çok daha fazlasını ifade edebilirdi, annemin yarattığı yeni aileye bir bağ olabilirdi.

Çekmeceyi açıp Angus'un Lucas'ların evinden aldığı küçük flash belleğe baktım. Cevap onda mıydı?

Olsaydı şimdi fark eder miydi?

Korktuğum an çok çabuk geldi. Yatağa uzandım ve Gözlerim kapalı, Eva yatağın kaydığını hissediyor, yeni pozisyonuna yerleşirken yumuşak iç çekişini duyuyordum. Eğer izin verirsem tekrar uykuya dalacaktı. Ona birkaç saat daha huzur verebilirdim.

Ama Victor'un uçağı New York'ta yerdeydi. Polis her an buraya gelebilirdi. Gerçeklik nasıl olursa olsun araya girecekti. Kötü bir şekilde onu uzak tutmak istedim, bu da karıma haberi vermek için kalan zamanımın azaldığı anlamına .

Doğrudum ve çenemi gölgeleyen kirli sakalın yakıcılığını hissederek elimi yüzümde gezdirdim. Sonra omzuna dokunarak onu nazikçe uyandırdım. Elimden geldiğince.

"Hey." Bana doğru yuvarlandı, gözleri uykuluydu. "Hâlâ giyiniksin. Bütün gece çalıştın mı?"

Ayağa kalktım ve yatağımın başucundaki ışığı açtım, ayağa kalkmadan durumu tartışamazdım. "Eva. Konuşmamız gerek."

Bana göz kırparak dirseğinin üzerinde doğruldu. "Neyin var?" "Ben sana bir fincan kahve hazırlarken sen de yüzüne biraz su çarp, tamam mı? Ve ben onu sana getirene kadar yatak odasında bekle." Kaşlarını çattı. "Sesin ciddi geliyor."

"Öyleyim. Ve senin de uyanık olman gerekiyor."

"Tamam." Yorganı geriye atan Eva yataktan kalktı.

Lucky'yi kucaklayıp yatak odasının kapısını arkamdan ve hem kendime hem de Eva'ya kahve hazırlamadan önce onu banyoya . Yeni gün, aynı rutin. Birkaç dakika daha hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak farklı türden bir yalan anlamına geliyordu.

Yatak odasına döndüğümde Eva'yı bir çift pijama pantolonu giyerken buldum. Saçlarını kısa bir at kuyruğu yapmıştı ve tişörtünde diş macunu lekesi vardı. Normaldi. O an için, her şeyin ötesinde sevdiğim karımdı.

Kupayı benden aldı ve kokuyu çekti, gözleri saf bir zevkle kapandı. O kadar onun gibiydi, o kadar Eva'ydı ki göğsüm acıdı.

Kahvemi bir kenara bıraktım, midem aniden içine bir şey koymayı düşünemeyecek kadar düğümlendi. "Şuradaki sandalyeye otur meleğim."

"Beni başlıyorsun."

"Biliyorum. Özür dilerim." Yanağına dokundum. "Bunu uzatmak istememiştim. Oturursanız açıklayacağım."

Eva kemerli pencerelerin altındaki okuma koltuğuna yerleşti. Gökyüzü geceden mavimsi griye dönüyordu. Yanındaki ışığı yaktım, sonra diğer sandalyeyi kaptım ve önüne koydum. Elimi onunkine uzatıp oturdum ve parmaklarını nazikçe sıktım.

Derin bir nefes aldım. "Sana yalan söyledim. İşim bittiğinde bu kararımı savunacağım ama şimdilik ..."

Bakışları daraldı. "Çıkar ağzındaki baklayı, as."

"Duyduğunuz silah sesleri konusunda haklıydınız. Fotoğrafçılardan biri dün gece bize ateş açtı. Annen vuruldu." Duraksadım, kelimeleri söylemekte zorlandım. "O başaramadı."

Eva bana baktı, aniden solgunlaşan yüzünde iri ve karanlık gözleri vardı. Kahvesini sehpanın üzerine koyarken elleri şiddetle titriyordu. "Ne diyorsun sen?"

"O vuruldu, Eva." Paniğini hissederek aniden soğuyan ellerini sıkıca kavradım. "Ölümçüldü. Özür dilerim."

Nefes alış verişi hızlandı.

"Şu anda size verecek bir cevabım yok. Tetikçi gözaltında ve Raúl bana Dedektif Graves ve Michna'nın davaya atandığını söyledi."

"Onlar cinayet masası polisleri," dedi, sesi düzdü.

"Evet." Nathan Barker'ın ölümünü soruşturanlar onlardı. Onları dilediğimden daha iyi tanıyordum.

"Neden biri annemi öldürmek istesin ki?"

"Bilmiyorum Eva. Rastgele olmuş olabilir. Hedefini ıskalamış olabilir. Graves ya da Michna'yı arayabiliriz - kartları hâlâ sende, değil mi?

Bize şey söylemeyebilirler ama gelip ifadelerimizi almalarını bekliyorum."

"Neden? Ben bir şey bilmiyorum ki."

Bütün gece mücadele ettiğim korku içimi kapladı. Öfke ve gözyaşı bekliyordum. Şiddetli bir duygu patlaması. Onun yerine, kafası karışmış gibiydi. Neredeyse cansız.

"Angel." Yüzünü kavraması için ellerinden birini bıraktım. "Cary burada, misafir odasında. Baban havaalanından yola çıktı. Yakında burada olur."

"Baba." Yüzünden aşağı tek bir damla gözyaşı süzüldü. "O biliyor mu?" "Evet. Ona söyledim. Cary de biliyor. O da oradaydı."

"Onunla konuşmam gerek. Cary için bir anne gibiydi."

"Eva." Koltuğumun ucuna doğru kaydım ve omuzlarını kavradım. "Şu anda başka kimse için endişelenmene gerek yok."

"Neden bana söylemedin?" Bana boş boş baktı. "Neden bana yalan söyledin?"

Açıklamaya başladım, sonra tereddüt ettim. Sonunda, "Seni korumak için."

Bakışları yüzümden ayrılıp yana kaydı. "Sanırım kötü bir şey olduğunu biliyordum. Sanırım bu yüzden şaşırmadım. Ama ayrıldığımızda... O... muydu?"

"O çoktan gitmişti, Eva. Sana tekrar yalan söylemeyeceğim, seni oradan çıkardığımda kimsenin vurulup vurulmadığını bilmiyordum. En önemli şey seni güvenli bir yere götürmekti. Ondan sonra-"

"Boş ver."

Göğsüm genişledi, ciğerlerim titredi. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Artık bir önemi yok zaten."

"Şoktasın Eva. Bana bak." Bakmayınca onu kucağıma aldım ve kucağıma çektim. Tüm vücudu soğuktu. Onu ısıtmak için sıkıca sarıldım ama o titredi.

Ayağa kalkarak onu yatağa götürdüm ve yorganı geri çektim. Yatağın kenarına ve battaniyeleri omuzlarından aşağısını örtecek şekilde etrafımıza çektim. Sonra onu salladım, dudaklarımı alnına bastırdım.

"Çok üzgünüm meleğim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bana ne yapacağımı söyle." Bana cevap vermedi ve ağlamadı.

"Hiç uyudun mu?" Chris usulca sordu. "Belki de bir saat kadar uzanmalısın."

Masama baktım ve üvey babamın durduğunu görünce irkildim. İçeri girdiğini duymamıştım, pencereden dışarı bakarken düşüncelerim başka yerlerdeydi.

Victor ve Cary, Eva'yla birlikte oturma odasındaydı; iki adam da kederden sersemlemiş bir halde zar zor konuşabiliyordu. Angus binanın içinde bir yerlerdeydi ve ana girişin dışında kamp kurmuş olan fotoğrafçı ve muhabir kalabalığını idare etmek için lobi görevlileriyle birlikte çalışıyordu.

"Eva'yla konuştu mu?" Acıyan gözlerimi ovuşturdum. "Babası ve Cary enkaz halinde ve o da..."

Tanrım. Neydi o? Hiçbir fikrim yoktu. Kopuk görünüyordu. Sanki derinden sevdiği iki insandan akan ıstırap ve güçsüz öfkeyle hiçbir bağlantısı gibi.

"Uyuşmuş." Oturmaya başladı. "Eninde sonunda onu vuracak. Şimdilik bununla bildiği tek şekilde başa çıkmaya çalışıyor."

" 'Sonunda' ölçülebilir bir şey değil! Sadece ne zaman.. nasıl... ne yapacağımı bilmem gerekiyor."

"İşte bu yüzden kendine dikkat etmelisin, Gideon." Yumuşak bakışları yüzümü taradı. "Böylece sana ihtiyacı olduğunda onun için güçlü ." "Onu rahatlatmama izin vermiyor. Herkes için endişelenmekle o kadar meşgul ki.

başka."

"Eminim dikkat dağıtıcı bir şeydir," dedi sessizce. "Odaklanacak bir şey Kendi kaybı dışında. Ve eğer tavsiyemi dinlersen, şu anda *kendine* odaklanman gerekiyor. Bütün gece ayakta olduğun belli."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Beni ne ele verdi? Smokin mi?"

"Kan çanağına dönmüş gözler, sabahki kirli sakal. Eva'nın kendini toparlaması ve elinden geleni yapması için güvendiği kocaya benzemiyorsun."

"Lanet olsun." Ayağa kalktım. "Hiçbir şey olmamış gibi davranmak... yanlış geliyor."

"Kastettiğim bu değildi. Ama hayat devam etmek zorunda. Ve Eva için bu seninle birlikte olacak. *Sen de* öyle ol. Şu anda sen de en az onlar kadar titrek görünüyorsun."

Öyleydin. Eva'nın teselli için bana dönmediği gerçeği... Korktuğum her şey buydu.

Ama haklı olduğunu biliyordum. Ona destek olacak gibi görünmezsem, bana yaslanmasını nasıl bekleyebilirdim?

Chris ayağa kalktı. "Sen duştayken ben de bir fincan kahve yapayım. Bu arada yiyecek de getirdim. Kardeşinin tavsiye ettiği bir fırından birkaç hamur işi ve sandviç. Yakında öğle yemeği vakti gelecek."

Bir şey yemeyi hayal bile edemezdim ama bu onun düşüncesi idi. "Teşekkür ederim."

Benimle kapıya kadar yürüdü. "Senin gibi ben de şehirde kalıyorum. Biliyorum. Christopher önümüzdeki birkaç gün işyerindeki işlerle ilgilenecek, böylece ben de sana yardımcı olabilirim. Bir şeye ihtiyacın olursa -ne zaman olursa olsun, fark etmez- beni ara."

Durdum. Göğsüm çok sıkışmıştı. Her nefes için savaştım.

"Gideon." Chris elini omzuma koydu. "İkiniz de bunu atlatacaksınız. Size bakan aileniz ve arkadaşlarınız var-"

"Hangi aile?"

Kolu yanına düştü.

"Hayır, yapma," dedim, çekilmesinden nefret ediyordum. Yüzüne o incinmiş ifadeyi yerleştirdiğim için nefret ediyordum. "Bak, burada olmana sevindim. Bunu beklemiyordum ama sevindim"

Beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "O zaman bunu beklemeyi öğren," dedi hoyratça. "Çünkü bu sefer geri adım atmayacağım, Gideon. Biz bir aileyiz. Belki şimdi bunun için ne anlama geldiğini düşünmeye başlayabiliriz. Sen ve ben. Annen, Christopher ve İrlanda."

Başımı omzuna yaslayarak soğukkanlılığımı korumak için mücadele ettim. Yorulmuştum. İliklerime kadar yorgundum. Beynim hiçbir şeyi iyi işlemiyordu. Bu yüzden böyle hissediyor olmalıydım... Siktir. Ne hissettiğimi bilmiyordum.

Eva'nın babası ve Cary yıkılmıştı. Stanton... Onun ne kadar yıkılmış olabileceğini hayal bile edemezdim Benim hissettiklerimin yanında pek bir önemi yoktu.

Stresliydim, zihnim dağınıktı, düşünmeden konuştum. "Christopher'ın benim ailemden biri olabilmesi için tam bir kişilik nakline ihtiyacı var."

Chris sertleşti ve çekildi. "Christopher'la anlaşılamadığınızı biliyorum ama-"

"Benim hiçbir hatam yok. Bu konuda açık olalım." Soruyla çalıştım, söylemeden yutkunmaya çalıştım. "Benden neden nefret ettiğini seninle hiç tartıştı mı?"

Tanrı aşkına. *Neden sordun?* Neden sormak zorundaydım ki? Bunun bir önemi olmamalıydı. Bunca yıldan sonra olmaz.

Chris başını sallayarak geri çekildi. "Senden nefret etmiyor, Gideon."

Yorgunluktan mı yoksa duygudan mı, bilemiyorum, titrememek için kendimi zorlayarak doğruldum. Geçmiş arkamdaydı. Onu orada bırakmıştım, ait olduğu kutuya tıkmıştım. Artık Eva vardı-

Lanet olsun. Umarım Eva hala yanımdadır.

Karım, ailemin geri kalanıyla olduğu gibi Christopher'la da ilgilenmem için beni hiç zorlamamıştı. Kardeşim onun gözünde çok ileri gitmişti.

Magdalene çok duygusuzdu ve Cary bunu videoya çekmişti. Christopher'la ilişkimi çözersem belki Eva'nın umurunda olmazdı.

Ama belki de denediğim için benimle gurur duyardı.

Ve eğer , eğer bu ona benim farklı olduğumu, onun istediği şekilde değiştiğimi kanıtlarsa... Orospu *çocuğu*. Az önce her şeyden geri adım atmıştım.

Monica'nın ölümünü öğrendiğim anda ona söylemeyerek kaydettiğimiz ilerleme. Eğer şimdi ailemle aramı düzeltmek, söylediğim yalan için beni affetmesine bir şekilde yardımcı olacaksa, o zaman bana neye mal olursa olsun buna değerdi. çaba göster.

Ellerimi gevşemeye zorladım. Konuştuğumda sesim alçak ve düzgündü. "Sana bir şey göstermem gerekiyor."

Üvey babama masama oturmasını işaret ettim. Sandalyeyi öne doğru kaydırıldığında, monitörü uyandırmak için fareyi salladım. Hugh'un el yazısıyla yazdığı notlar ekranı doldurdu.

Chris'in gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor, hızla okuyordu. Neye baktığını anladığı anda anlamıştım. Omurgası sertleşti.

"Bunların ne kadarının doğru olduğunu bilmiyorum," diye uyardım. "Hugh'un benimle yaptığı seanslarla ilgili notlarının hepsi yalan. Bu notlar onun bir Ona karşı suç duyurusunda bulunmamız durumunda savunma olarak kullanabileceğim bir profil." "Yapmalıydık." Kelimeler sıkılmış dişler arasında ısırılmıştı.

"Bunları nasıl aldın?"

"Bunun bir önemi yok. Önemli olan Christopher'la yaptığı dört farklı seanstan notları olması. Bunlardan birinin benimle yapılan bir grup seansı olduğu söyleniyor. Ya bu bir uydurma ya da ben unuttum."

"Hangisi olduğunu düşünüyorsun?"

"Gerçekten söyleyemem. Çocukluğumun hatırlayamadığım bölümleri var." Rüyalarımda uyanırken hatırladığımdan daha fazlasını hatırlıyordum.

Chris sandalyede dönerek bana baktı. "Kardeşini taciz ettiğini mi düşünüyorsun?"

Anıları bir kenara itip cevap vermem biraz zaman aldı. "Bilmiyorum - Christopher'a sormanız gerekecek - ama bundan şüpheliyim."

"Neden?"

"Hugh'un notlarındaki tarih ve saatler Christopher'ın seanslarının benimkilerden hemen sonra olduğunu gösteriyor. Eğer bu zaman damgaları doğruysa -ki izini kaybettirmek istiyorsa bu akıllıca olurdu- o zaman bunu yapamazdı." Kollarımı kavuşturdum. Açıklamaya çalışmak tüm acıyı geri getirdi. Hem Hugh'ya hem de kendime duyduğum nefreti. "O hasta bir pislikti ama dinle, bunu söylemenin derli toplu bir yolu yok. Benimle işi bittikten sonra elinde hiçbir şey kalmadı."

"Tanrım... Gideon."

Bakışlarımı gözlerindeki şoktan ve kaynayan öfkeden başka yöne çevirdim. "Hugh Christopher'a benimle görüşüğünü söyledi çünkü sen ve annem onu öldüreceğimden korkuyordunuz."

Çatı katındaki diğer insanları düşünmek beni duvarı yumruklamaktan alıkoyan tek şeydi. Tanrı biliyordu ki çocukken yumruklarımınla birden fazla kez saldırmıştım.

O döneme dair hatırlayabildiklerimi hatırlayınca, Hugh'un beyin yıkamasının, ağabeyi sık sık öfke ve yıkım nöbetleri geçiren küçük bir çocuğun zihninde ne kadar kolay kök salmış olabileceğini görebiliyordum.

"Christopher buna inanmaz," diye iddia etti.

Omuzlarım yorgun bir omuz silkmeye kalktı. "Christopher geçenlerde bana, doğduğu günden beri onun ölmesini istediğimi söylemişti. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi ..."

"Bırak da okuyayım," dedi acımasızca ve monitöre döndü. "Git duşunu al. Çıktığında kahve içeriz. Ya da daha sert bir şey."

Odadan çıkmaya başladım ama kapıyı açmadan önce duraksadım. Chris'e dönüp baktığımda, önündeki kelimelere dikkatle odaklandığını gördüm. "Hugh'yu benim gibi tanı mıyordun," dedim ona. "Olayları nasıl çarpıtabildiğini ... sizi bir şeylere inandırmak ..."

Chris'in bakışları yukarı kalktı ve benimkileri tuttu. "Beni ikna etmene gerek yok, Gideon. Senin sözün yeterli."

Gözlerimi hızla başka yöne çevirdim. Bu dört kelimenin benim için ne anlama geldiği hakkında bir fikri var mıydı? Ona söyleyemezdim; boğazım çok acıydı.

Başımı sallayarak yanından ayrıldım.

Lanet olası kıyafetleri giymem gerekenden daha uzun sürdü. I Eva'yı seçti. Sevdği gri pantolon. Siyah V yaka bir tişört. Tamamdır.

Kapı çalındı. "İçeri gel."

Angus çerçeveyi doldurdu. "Dedektifler yukarı geliyorlar." ". Onunla birlikte koridordan oturma odasına doğru yürüdüm.

Karım kanepede oturuyordu, üzerinde eşofman altı ve bol bir kazak, ayaklarında çoraplar vardı. Başını Victor'un omzuna yaslamış, yanağını başının tepesine dayamıştı. Parmakları, dizinin yanındaki yastığa oturan Cary'nin saçlarını okşuyordu. Bundan daha fazla bağlanamazdı. Televizyon açıktı ve hiçbirinin izlemediği bir filme ayarlanmıştı.

"Eva."

Bakışları yavaşça bana doğru kaydı.

Ona elimi uzattım. "Polis geldi."

Victor doğruldu ve karımı oturmasını sağladı. Antrenin kapısına hızlı bir vuruş herkesi alarma geçirdi.

Kanepeye yaklaşırken kolumu uzatmaya devam ettim. Eva yavaşça kendini kurtardı ve yüzü hâlâ çok solgun bir halde ayağa kalktı. Elini

ve rahat bir nefes aldım. Onu kendime çektim, kolumu omuzlarına doladım ve alnına bir öpücük kondurdum.

"Seni seviyorum," dedim usulca, kapıya doğru yürürken.

Kollarını belime doladı ve bana doğru eğildi. "Biliyorum." Düğmeyi çevirdim. "Dedektifler. Lütfen, içeri gelin."

İlk olarak Graves girdi, keskin mavi gözleri hemen Eva'ya kaydı.

Michna da onu takip etti, ortağına göre sahip olduğu boy avantajı sayesinde benimle göz göze gelebildi.

Bana hızlıca başını salladı. "Bay Cross."

Ben kapıyı kapatırken Eva benden uzaklaştı.

"Kaybınız için çok üzgünüz, Bayan Cross," dedi Graves, polislerin bu sözleri çok sık söylediklerini anlatan bir şekilde.

"Eva'nın babası Victor Reyes'i hatırlarsınız," dedim. "Şuradaki uzun boylu İskoç da Angus McLeod."

Dedektiflerin ikisi de başını salladı ama her zamanki gibi Graves öne geçti.

"Dedektif Shelley Graves ve ortağım Dedektif Richard Michna." Birkaç saat önce konuştuğu Cary'ye baktı. "Bay Taylor."

Yemek masasına doğru işaret ettim. "Hadi oturalım."

Karım kararsız elleriyle saçlarını geriye doğru düzelitti. "İkinize de kahve getireyim mi? Ya da su?"

"Kahve harika olur," dedi Michna, kendisi için bir sandalye çekerek. "Ben getiririm," diye araya girdi Chris, koridordan odaya girerken.

"Merhaba. Ben Gideon'un üvey babasıyım, Chris Vidal."

Dedektifler tarafından onaylandıktan sonra mutfığa geçti.

Graves ortağının yanındaki koltuğa oturdu ve hırpalanmış deri çantasını dirseğinin dibindeki masanın üzerine koydu. Kadının zayıf olduğu yerde, adam iriydi. Saçları kahverengi ve kıvrıkcıktı, tilki gibi yüzü kadar sert bir at kuyruğuyla arkada toplanmıştı. Michna'nın saçları hem ağarmış hem de seyrelmişti, bu da onun koyu renk gözlerine ve sert yüz hatlarına daha fazla odaklanılmasını sağlıyordu.

Karım için bir sandalye çekerken Graves bana baktı. Bakışını karşıladım ve suçumun karanlık bilgisini görerek onu tuttum. Karşılığında, kararlılığımı görmesine izin verdim. Evet, karımı korumak uğruna bazı ahlaksız işler yapmıştım. Bu kararları sahiplendim, hatta mezara götüreceklerimi bile.

Eva'nın yanına oturdum, sandalyemi ona yaklaştırdım ve elini kendi elime aldım. Victor diğer tarafa, Cary de onun yanına yerleşti. Angus arkamda duruyordu.

"İkiniz de etkinliğe geldiğiniz andan başlayarak gecenizi gözden geçirebilir misiniz?" Michna sordu.

Önce ben gittim, Eva'nın söylediğim her kelimeyi dikkatle dinlediğinin acı verici bir şekilde farkındaydım. Sadece son birkaç dakikayı kaçırmıştı ama o dakikaların hayatı önem taşıdığını biliyordum.

"Ateş edeni görmedin mi?" Grave bastırdı.

"Hayır. Raúl'ün bağırdığını duydum ve Eva'yı yere yatırdım. Güvenlik ekibinin ilk sorun işaretinde burayı boşaltması protokol gereğidir. Bize ters yönde eşlik ve ben arkama bakmadım. O sırada bilinci yerinde olmayan eşime odaklanmıştım."

"Monica Stanton'ın düştüğünü görmedin mi?"

Eva'nın eli benimkini sıktı. Başımı salladım. "Hayır. Biz olay yerinden ayrıldıktan birkaç dakika sonrasına kadar kimsenin yaralandığından haberim yoktu."

Michna Eva'ya baktı. "Hangi noktada bilincinizi kaybettiniz, Bayan. Cross?"

Çatlamaya başlayan dudaklarını yaladı. "Kaldırıma çok sert çarptım. Gideon üzerime ve beni tuttu. Nefes alamıyordum ve sonra Birisi Gideon'u korudu. İkisi de çok ağırdı... İki, belki de üç el silah sesi duyduğumu sandım. Ama emin değilim. Kendime geldiğimde limuzindeydim."

"Tamam." Michna başını salladı. "Teşekkür ."

Graves çantanın fermuarını açtı ve bir dosya klasörü çıkardı. Kapağı bir sabıka fotoğrafı çıkardı ve masanın üzerine, bize bakacak şekilde koydu. "İkinizden biri Bu adamı tanıyor musun?"

Yaklaştım. Sarışın, yeşil gözlü. Kesilmiş sakallı. Sıradan görünümlü. "Evet," dedi Angus, başımı çevirip ona bakmamı sağlayarak. "Bu adam Westport'ta fotoğraf çeken biriyle kaçtık."

Michna, "Sizin ifadenize ihtiyacımız olacak, Bay McLeod," diye tavsiyede bulundu.

"Elbette." Kollarını kavuşturarak doğruldu. "Bayan Stanton'ı vuran o muydu?"

"Evet. Adı Roland Tyler Hall. Bu adamla hiç temasınız oldu mu Bay Cross? Hiç onunla konuştuğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Hayır," diye cevap verdim, hafızamı yokladım ve hiçbir şey bulamadım.

Eva öne doğru eğildi. "Onu takip mi ediyordu? Bir tür saplantı mı?" Soruları yumuşak bir şekilde dile getirilmişti, sessiz kederi buz bir öfkeyle süslenmişti. Haberi verdiğimden beri onda gördüğüm ilk kıvılcımdı bu. Ve ondan sakladığım başka bir şeyi hatırladığım anda geldi: annesinin karanlık geçmişini. Monica'nın şu anda ölü olmasının sebebi olabilecek karışık bir geçmiş.

Graves, Westport fotoğraflarından başlayarak görüntüleri kaydırmaya başladı.

"Hall'un kafayı taktığı annen değildi."

Ne oldu? Hissettiğim dehşet, bütün gece beni rahatsız eden korkuya dönüştü.

O kadar çok görüntü vardı ki, herhangi birine odaklanmak zordu.

Crossfire'in dışında çok sayıda fotoğrafımız çekildi. Bazıları standart paparazzi çekimlerine benzeyen etkinliklerden. Diğerleri bizi şehirde yakaladı.

Eva bir tanesinin köşesine uzandı ve onu dışarı kaydırды, CrossTrainer spor salonunun dışındaki kalabalık bir şehir kaldırımında onu tutkulu bir öpücüğe daldırdığımız görüntüsü karşısında nefesi kesildi.

Bu fotoğraf viral olan ilk fotoğrafımızdı. Basının sorularına onun hayatımdaki önemli kadın olduğunu teyit ederek yanıt vermiştim ve o da bana Nathan ve geçmişi hakkında açılmıştı.

Bryant Park'ta tartışırken çekilmiş, çokça görülen bir başka fotoğrafımız daha vardı. Farklı bir günde parkta çekilen bir başka ise kucaklaşıyorduk. Bunu daha önce görmemiştim.

"Bunların hepsini satmadı," dedim.

Graves başını salladı. "Hall fotoğrafların çoğunu kendisi için çekmişti. Parası azaldığında birkaçını satardı. Aylardır çalışmıyor ve arabasında yaşıyor."

Fotoğrafların üst katmanını altındakileri ortaya çıkarmak için kaydırduğımda, Eva ve benim bir fotoğrafçı gördüğümüz çoğu zaman, kamerayı tutanın Hall olduğunu fark ettim.

Arkama yaslandım ve Eva'nın elini bırakarak kolumu doladım ve kendime çektim. Hall karıma çok yaklaştı ve biz bunun farkında bile değildik.

"bir bakayım," dedi Victor.

Onları masadan aşağı ittim, önce üst katmanı kayıyordu. Geride kalan görüntüler sandalyemde doğrulmama neden oldu. Magdalene ile benim Bryant Park'ta Eva ile yaptığımız meşhur kavgayı tetikleyen ve çok konuşulan fotoğrafımızı çıkardım. Ve Corinne'le Kingsman Votka partisinde çekilmiş bir başka fotoğrafımı.

Nefes alışım hızlandı. Eva'yı serbest bıraktım ve sandalyemin kenarına kayarak iki elimle görüntüleri gözden geçirdim.

Cary öne doğru eğilerek Victor'un omzunun üzerinden baktı. "Bu adam gerçekten kötü bir nişancı mıydı? Yoksa Monica'yı Eva'yla mı karıştırdı?"

"Eva'yı takip etmiyordu," dedim sıkıca, korkunç farkındalık içime işliyordu. Gece kulübünde benim ve iki kadının olduğu fotoğrafı çıkardım. Mayıs ayında çekilen bu fotoğraf Eva'nın New York'a gelişinden önce çekilmişti.

Graves sorgulayan bakışlarıma başını sallayarak karşılık verdi. "Hall *sana* kafayı takmış."

Bu da Monica'nın hayatı hakkında bildiklerimi saklamakla kalmadığım, dolaylı olarak ölümünden de sorumlu olduğum anlamına geliyordu.

Masaya yaklaşıarak elimi Gideon'un sırtına koydum ve oradaki gerginliği hissettim. Tişörtünün yumuşak pamuğunun altındaki teni çok sıcaktı, kasları gergindi.

Chris mutfaktan, içinde dumanı tüten dört fincan kahve, küçük bir fincan yarım buçuk ve bir kâsede şeker bulunan bir tepsiyle geldi. Yemek masasının geri kalanı resimlerle kaplı olduğu için tepsiyi Michna'nın yanına koydu.

Dedektifler ona teşekkür ettiler ve birer fincan aldılar. Graves kahvesini sade içti. Michna biraz krema ve biraz da şeker ekledi.

Michna'yı sadece Nathan'ın ölümüyle ilgili soruşturma sırasında görmüştüm. Graves'i daha kişisel olarak tanıyordum; Parker'ın Krav Maga sırasında onunla dövüşmüştüm. Graves'in beni sevdiğine ya da en azından sempati duyduğuna inanıyordum. Ve Gideon'un bana olan sevgisinin onu Nathan'ın davasını hâlâ soruları varken kapatmaya ittiğinden emindim.

Yetkinin onlarda olması beni rahatlattı.

"Anladığımdan emin istiyorum," dedim bütün gün zihnimi bulandıran kederi bastırarak. "Bu adam Gideon'u takip mi ediyordu?"

Babam fotoğrafları . "Hall kızımı mı yoksa Cross'u mu hedef alıyordu?"

"Hall, Cross'un evlenerek kendisine ihanet ettiğine inanıyor," yanıtladı Graves.

Ona baktım. Mücevher takmıyor ya da makyaj yapmıyordu ama yine de son derece etkileyiciydi. İşinin gerçeklerinden bunalmış olsa da, yine de adaletle karşı bir tutkusu vardı - kanunların dışında olsa bile. "Eğer Gideon'a sahip olamadıysa Biri yapabilir mi?"

"Pek sayılmaz." Gideon'a baktı. "Hall seninle 'sarmalanmış bir kaderi' olduğuna inanıyor -bir tür kozmik anlaşma- ve evliliğinizin

bu anlaşmayı bozar. Hayatının istemediği bir yöne gitmesini engellemenin tek yolu seni öldürmek."

"Bunun mantıklı olması mı gerekiyor?" Cary dirseklerini masaya dayayıp başını iki eliyle kavrayarak sordu.

"Hall'saplantısı cinsel değil," diye detaylandırdı Michna, bütün gece çalışmaktan yorgun ve buruşuk görünüyordu. Yine de keskin ve rahatsız edici bir gözlem yeteneği vardı. Ortağı ; o da çevreyi değerlendirdi. "Romantik bile değil. Heteroseksüel olduğunu iddia ediyor."

Graves dosyadan bir fotoğraf daha çıkardı ve diğerlerinin üzerine koydu. "İkiniz de bu kadını tanıyorsunuz."

Anne. Avuçlarım birden nemlendi. Gideon'un vücudu bir yay gibi gerildi.

"Siktir git," diye mırıldandı Cary, yumruk yaptığı elleri beni zıplatan bir gümbürtüyle masaya düştü.

"Onu dün gece gördüm," dedi Chris, Gideon'un yanına bir sandalye çekerek. "Akşam yemeğindeydi. O parlak kızıl saçları görmemek zor."

"Kim o?" diye sordu babam, sesi sert ve düzdü.

Graves, "Dr. Anne Leslie Lucas," diye cevap verdi. "Hall'u tedavi eden psikiyatrist oydu, ancak onunla asıl muayenehanesinden başka bir yerde, Dr. Aris Matevosian takma adını kullanarak görüşüyordu."

Gideon'un nefesi dişlerinin arasından tıslayarak çıktı. "Bu ismi biliyorum."

Graves bakışlarını keskin bir şekilde odakladı. "Nasıl?"

"Bir dakika. Size göstereyim." Masadan kalktı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Gidişini izledim, Lucky'nin peşinden koşturduğunu gördüm. Köpek yavrusu sabahın büyük bölümünde bana yakın durmuştu, sanki şu anda ona Gideon'dan daha çok ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Bir şeyler değişmişti. Ve Lucky'nin duygusal barometresi şu anda benimkinden daha doğru olduğu için buna dikkat etmem gerekiyordu.

"Biri Dr. Lucas'ın kim olduğunu ve Hall ve Monica ile olan ilişkisini açıklayabilir mi?" diye sordu babam.

Michna, "konuda Cross'un bizi bilgilendirmesine izin vereceğiz," dedi.

"Bir süre önce cinsel bir ilişki yaşadılar," diye araya girdim. Gideon'un omuzlarından hikayeyi anlatma yükünü almak. Yaptığı şeyden utanıyordu, bunu biliyordum.

Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve ısınmak için kollarımı onlara doladım. Kelimelerimi dikkatle seçmem gerektiğini biliyordum. Babamın göreceği kocamın çirkin resmini düşününce tüm gerçeği söylemek zor olacaktı.

"Kendini bu işe kaptırdı," diye devam ettim, "ve kocasından ayrılmak istedi, bu yüzden Gideon ilişkiyi bitirdi. Hayatına devam edemedi ya da bunu atlatamadı. Bir keresinde benim binama geldi ve birkaç kez peruk takıp başka biri gibi davranarak Cary'ye yaklaşmaya çalıştı."

Graves keskin ve anlayışlı bakışlarıyla beni izledi. "Şikâyetini inceledik. Sen ve Cross iki farklı olayda ayrı ayrı onunla yüzleştiniz."

", Eva." Babam bana dik dik baktı, gözleri kan çanağı gibiydi ve kırmızı çerçeveliydi. "Sen daha iyi bilirsin."

"Neyi biliyorsun?" Ben de karşılık verdim. "Tüm bunların ne anlama geldiğini hâlâ anlamış değilim. En iyi arkadaşımı ve kocamı taciz ediyordu. Ona geri çekilmesini söyledim."

Gideon geri döndü ve çektiği bir fotoğrafı göstererek telefonunu uzattı.

Michna resmi inceledi. "Corinne Giroux için Dr. Aris Matevosian tarafından yazılmış bir reçete. Bu neden sizde?"

"Birkaç ay önce Corinne'in dengesizleştiği bir dönem oldu," dedi Gideon sessizce, yanımdaki koltuğuna yeniden oturarak, "bir terapistte gittiğini keşfettim. Ona antidepresan yazan bir terapistte gittiğini öğrendim, bu da ruh halinin değişmesine neden oluyordu. Sorun yaşamaya devam ederse kiminle iletişime geçeceğimi bilmek için etiketin resmini çektim."

Gideon kolunu bana doladı ve ona yaslanmam için beni teşvik etti. Ona yaslandığım anda, sanki beni tutması büyük bir rahatlamaymış gibi sandalyeye ağır ağır çöktüğünü hissettim. Kolumu beline doladım, dudaklarının alnıma değdiğini hissettim.

Konuşurken göğsü kulağımın dibinde gümbürdedi. "Demek Anne Hall'un terapistiymiş," dedi, sesi yorgunluktan pürüzlüydü. "Neden takma isim?"

"Kendini akıllı sanıyordu," dedi Grave açık açık. "Biz daha zekiyiz. Ve Hall elimizde, çok rahatsız ama aynı zamanda çok işbirlikçi biri. Onunla masaya oturduğumuz anda itiraf etti. Ayrıca Dr. Lucas'la yaptığı tüm seansları gizlice kaydedecek kadar da zeki -ya da paranoyak- biriydi, aracında yaptığımız aramada bunları bulduk."

"Bunu ona o mu yaptırdı?" Yanlış anlaşılma olmadığından emin olmak isteyerek sordum.

Michna, "Hall'un hiçbir zaman dolu bir desteyle oynadığını sanmıyorum," dedi, "ama eskiden bir işi, yaşayacak bir yeri vardı ve Cross'a özel bir ilgisi yoktu. Anne Lucas ona bir numara yaptı."

Graves, ortağının yardımıyla fotoğrafları toplamaya başladı. "Ona Cross Ponzi'den sonra okulu bıraktığından bahsetti. büyükannesi ve büyükbabasını yok etti. Bu onun kin beslediği bir şey değildi ama Cross'un hayatıyla kendi hayatının paralel olduğunu düşünmesine neden oldu. bir şekilde."

"Bunun için hapse girebilir mi?" Gideon'a daha sıkı sarıldım. "Yaptığı şey -Annemin gitmesinin bir nedeni de bu. Bundan öylece , değil mi?"

"Onu yaklaşık bir saat önce aldık." Graves bakışlarımı tuttu ve kararlılığını gördüm. "Avukatı ortaya çıktığında, ona bir şans vereceğiz."

Michna, "Savcılık suçlamaların tam kapsamını belirleyecek," dedi, "ancak Hall'un kayıtları ve hem Lucas'ın hem de Hall'un ikinci ofisine girip çıkarken çekilen güvenlik görüntüleri bize olası bir neden verdi."

"Bizi haberdar edeceksin," dedi babam.

"Elbette." Graves her şeyi çantasına yerleştirdikten sonra Gideon'a bir bakış attı. "Yemekte Dr. Lucas'ı gördün mü?"

"Evet," diye cevap verdi, eli kolumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Eva onu bana gösterdi."

"İkinizden biri onunla hiç konuştu mu?" Michna sordu.

"Hayır." Gideon gözlerinde bir soruyla bana baktı.

"Onu uzaktan tersledim," diye itiraf ettim, onun anısı bulanık zihnimde geziniyordu. "Yüzünde bir sırıtma vardı. Belki de bu yüzden oradaydı, ne olduğunu görebilmek için."

"Angel." Gideon beni sarmaladı, sıcaklığıyla ve teninin kokusuyla sarmaladı.

". Şimdilik ihtiyacımız olanı aldık," dedi Graves hızlıca. "Bay McLeod'un Westport olayıyla ilgili ifadesini alıp yolumuza edeceğiz. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

Görevden alındıktan sonra hepimiz masadan geri çekildik.

"Eva." Graves bakışlarımız buluşana kadar bekledi. Bir an için, o sadece bir polis değildi. "Kaybınız için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Kendimden utanarak gözlerimi Graves'ten kaçırdım.

Kuru gözlerimi merak etti mi? Tanrı biliyordu ki merak . Annem beni zaman zaman delirtse de onu seviyordum. Sevmiyor muydum? Nasıl bir kız çocuğu annesi öldüğünde hiçbir şey hissetmez?

Angus, Gideon'un terk ettiği sandalyeye oturdu ve Westport'ta olanları anlatmaya başladı.

Gideon elimi tuttu ve beni birkaç adım öteye götürdü. "Seninle biraz zamana ihtiyacım var."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Evet, tabii ki."

Beni de kendisiyle birlikte yatak odamıza doğru çekti. "Çapraz."

Babamın sesiyle ikimiz de döndük. "Evet?"

Babam oturma odasının yanında duruyordu, yüzü sert ve bakışları sıcaktı.

"Konuşmamız gerek."

Gideon başını sallayarak, "Anlaştık," dedi. "Bana karımla beş dakika ver yeter."

Babamın itiraz etmesine fırsat vermeden yoluna devam etti. Ben de peşinden yatak odamıza gittim, Lucky önümüzde koşuyordu. Üçümüz içerideyken kapıyı kapatırken Gideon'u izledim. Sonra bana döndü, bakışları beni arıyordu.

"Biraz kestirmelisin," dedim ona. "Yorgun görünüyorsun." Ve bu beni rahatsız etti. Onu daha önce ne zaman bu kadar bitkin gördüğümü hatırlamıyordum.

"Beni görüyor musun?" diye sordu kısık sesle. "Bana bakıyorsun ve Ben mi?"

Kaşlarım . Onu tepeden tırnağa inceledim. *Oh. Benim için giyinmişti. Beni düşünerek.* "Evet."

Uzandı ve yüzüme dokundu. Acı dolu bakışları benimkileri tuttu. "Senin için görünmezmişim gibi hissediyorum."

"Seni görüyorum."

"I ..." Sertçe nefes aldı, göğsü sanki kilometrelerce koşmuş gibi çalışıyordu. "Özür dilerim, Eva. Anne için üzgünüm... dün gece için..."

"Biliyorum." Tabii ki biliyordum.

Çok üzgündü. Benden çok daha fazla. Neden? Kendimi kontrol etmem asla onunki kadar iyi olmadı. Şu an hariç. Gerçeği öğrendiğim andan itibaren, içimde bir yerlerde buzbir kararlılık oluştuğunu hissettim. Anlamıyordum ama kullanıyordum. Polisle başa çıkmak için. Ve onlar için güçlü olmamı isteyen babam ve Cary ile.

"Lanet ." Yanıma geldi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bağır bana. Vur bana. Tanrı aşkına-" "Neden?"

"Neden?" Sanki deliymişim gibi bana baktı. "Çünkü bu benim hatam! Anne benim sorunumdu ve ben onu idare edemedim. Ben yapmadım-"

"Onun sen sorumlu değilsin, Gideon," dedim kızgınlıkla, böyle düşünmesine sinirlenerek. "Neden öyle olduğuna inanasın ki? Bu hiç mantıklı değil."

Elleri omuzlarıma gitti ve beni biraz salladı. "Mantıklı konuşmuyorsun! Niye sana seninle ilgili bir şey söylemediğim için kızgın değilsin?"

Anne mi? Mark'ı işe aldığımda ve sana söylemediğimde kendini kaybettin. Beni terk ettin-" Sesi kırıldı. "Beni bu yüzden terk etmiyorsun Eva. Bunun üstesinden geleceğiz... Bunu nasıl atlatacağımızı bulacağız."

"Seni bırakmayacağım." Yüzüne dokundum. "Uyumalısın, Gideon."

"Tanrım." Beni yakaladı ve dudaklarımı dudaklarımin üzerinde gezdirerek ağzıma götürdü. Kollarımı ona doladım, sırtını okşayarak onu çalıştırdım. "Neredesin?" diye mırıldandı.

"Bana geri dön."

Çenemi kavrayarak titreyen parmaklarıyla hafifçe bastırdı ve ağzımı açmaya zorladı. Açıldığı anda dili içeri girdi ve umutsuzca yalamaya başladı. Bir iniltiyle beni sertçe kendine doğru çekti ve dilini aceleyle ağzımın içine soktu.

İçimde bir sıcaklık patladı. Ateş gibi sıcak teninin sıcaklığı giysilerime işliyor, etime batıyordu. Beni eritecek bir şey için çaresizce onu öptüm, dilim onunkini okşuyordu.

"Eva." Gideon beni serbest bıraktı, elleri gezindi, sırtımda ve kollarımda dolaştı.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak dudaklarımızın temasını derinleştirdim. Ellerim gömleğinin altına kaydı ve tıslayarak parmaklarımın soğukluğundan uzaklaşıp bana doğru eğildi. Dokunuşum onu takip etti, tenini okşadı, o sıcaklığı aradı.

"Evet," diye nefes nefese ağzıma girdi. "Tanrım, Eva. Seni seviyorum."

Dudaklarını yaladım, o da beni yaladığında dilini emdim. Çıkardığı ses hem acı hem de rahatlamaydı, elleri kalçalarımı kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Ona sarıldım, içinde kayboldum. İhtiyacım olan şey oydu. O bana sarılırken başka hiçbir şey düşünemiyordum.

"Beni sevdiğini söyle," diye nefes aldı. "Beni affedeceğini. Gelecek hafta ... gelecek yıl ... bir gün .." "Seni seviyorum."

Ağzını çekti ve bana öyle sıkı sarıldı ki nefes almakta zorlandım. Ayaklarım yerden kesilmiş, şakağım onunkine bastırılmıştı.

"Bunu telafi edeceğim," diye söz verdi. "Bir yolunu bulacağım."

"Şşş..." Orada, zihnimin arkasında, dehşet vardı. Acı. Ama bunun Gideon yüzünden mi yoksa annem yüzünden mi olduğunu bilmiyordum.

Gözlerimi kapattım. Onun hayranlık uyandıran, tanıdık kokusuna odaklandım.

"Beni tekrar öp."

Gideon başını çevirdi, dudakları benimkileri buldu. Daha derine, daha sert öpmek istedim ama o beni reddetti. İlk öpücükleri ne kadar vahşice tutkuluysa, bu Biri yumuşaktı. Şefkatliydi. İtiraz edercesine inledim, ellerim onu daha yakına çekmek için saçlarını itti.

"Angel." Bana doğru sokuldu. "Baban bekliyor."

Oh, Tanrım. Babamı seviyordum ama acısı ve çaresiz öfkesi ondan akıyor, beni hırpalıyordu. Nasıl teselli edeceğimi ya da yatıştıracağımı bilmiyordum. İçimde bir boşluk vardı, sanki kimseye verecek bir şeyim kalmamış gibiydi. Ama herkesin bana ihtiyacı vardı.

Beni tekrar ayağa kaldıran Gideon tekrar yüzümü aradı. "Senin için burada olmama izin ver. Beni dışlama."

"Denemiyorum." Uzaklara, banyoya doğru baktım. *Yerde bir havlu var. Neden orada?* "Bir sorun var."

"Evet. Her şey," dedi sıkıca. "Her şey oldu. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hayır. İçimde yanlış var."

"Eva. Bunu nasıl söylersin? Senin hiçbir sorunun yok." Yüzümü tekrar kavradı, etrafında döndürdü.

"Kendini yaralamışsın." Çenesindeki küçük kurumuş kan lekesine dokundum.

"Bunu da hiç yapmazsın."

"O kafanın içinde neler oluyor?" Bana sarıldı. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi tekrar. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Oturma odasına dönerken Gideon elimi onunkinin içinde tuttu.

Babam koltukta oturduğu yerden baktı, sonra ayağa kalktı. Yıpranmış kot pantolon. Soluk bir UCSD tişörtü. Güçlü kare saçlarında kirli sakal gölgesi. Çene.

Gideon tıraş olmuştu. Ustura kesiğini fark ettiğimde bunu neden fark etmemiştim? Smokinini değiştirdiğini neden fark etmedim?

Bazı şeyler bana garip bir netlikle geldi. Diğerleri zihnimdeki sisin içinde kayboldu.

Dedektifler gitmişti. Cary kanepenin kol dayama yerine kıvrılmış, ağzı yarı açık, derin bir uykuya dalmıştı. Hafifçe horladığını duyabiliyordum.

"Ofisime geçebiliriz," dedi Gideon ve elimi bırakarak koridorda ilerlememi işaret etti.

Babam sert bir baş hareketiyle sehpanın etrafında döndü. "Yolu göster." Gideon yürümeye başladı. Ben de arkasından yürüdüm.

"Eva." Babamın sesi beni durdurdu ve arkamı döndüm. "Cross'la yalnız konuşmam gerek."

"Neden?"

"Duymana gerek olmayan şeyler söyleyeceğim." Başımı

yavaşça salladım. "Hayır."

Sinirli bir ses çıkardı. "Bu konuda tartışmayacağız."

"Baba, ben çocuk değilim. Kocama söyleyeceğin her şeyin benimle bir ilgisi var ve bence ben de dahil olmalıyım."

Gideon yanıma dönerek, "İtirazım yok," dedi.

Babamın çenesi gerildi, bakışları gidip geliyordu. "Peki."

Hepimiz Gideon'un ofisine gittik. Chris Gideon'un masasında oturmuş telefonla konuşuyordu. Biz içeri girdiğimizde geri çekildi ve ayağa kalktı. Her kiminle konuşuyorsa ona, "işin ne zaman biterse," dedi. "Seni gördüğümde açıklayacağım. Pekâlâ. Sonra konuşuruz, evlat."

Telefonu kapattığında Gideon ona, "Bir dakika ofisime gitmem gerek," dedi.

"Elbette." Endişeli bakışları de taradı. "Öğle yemeği için birkaç tabak ve bir şeyler getireyim. Hepimizin bir şeyler yemeye ihtiyacı var."

Chris odadan çıkınca gözüm babama takıldı.

duvardaki devasa fotoğraf kolajı. Ortadaki benim uyurken çekilmiş bir fotoğrafımdı. Samimi bir görüntüydü; bir erkeğin sevgilisiyle uykuya dalmadan önce yaptığı şeyleri hatırlamak için çektiği türden bir fotoğraf.

Diğer fotoğraflara baktım, Hall tarafından çekildiğini artık bildiğim bir etkinlikte Gideon'la birlikte çekilmiş bir fotoğrafı not ettim Başımı başka yöne çevirdim. Omurgamdan aşağıya karıncalanma akıyor.

Korku mu? Hall annemi benden almıştı ama asıl istediği kişi Gideon'du. Şimdi kocamın yasını tutuyor olabilirdim. Bu düşünce mideme kramplar girmesine neden oldu ve beni kamburlaştırdı.

"Angel." Bir anda yanıma geldi ve beni masasının karşısındaki iki sandalyeden birine oturmaya çağırdı.

" var?" Babam da öylece duruyordu, gözleri çılgına dönmüştü. Yapamadım. Kendi duygularımın farkındaydım ama onunkileri gördüm. Benim için korkuyordu, gereğinden fazla endişeliydi.

Gideon'un eline uzanıp sıkıca tutarken bile, "Ben iyiyim," diye onları temin ettim. "Yemek yemen gerek," dedi Gideon.

"Sen de öyle," diye verdim. "Siz ikiniz işinizi ne kadar çabuk bitirirseniz, bunu o kadar çabuk ."

Yemek düşüncesi bile midemi bulandırıyordu ama bunu söylemedim. İkisi de zaten benim için çok endişeleniyordu.

Babam doğruldu. "Ailemle konuştum," dedi Gideon'a. "Hâlâ gelip Eva için burada olmak istiyorlar. Ve benim için."

Gideon masasının kenarına yarı oturmuş, bir eliyle saçlarını karıştırıyordu. "Tamam. Onları doğrudan Kuzey Carolina'ya uçuracaktık. Uçuş planını ayarlamamız gerekecek."

"Buna minnettar olurum," dedi babam isteksizce. "Sorun değil. Bunun için endişelenme."

"O zaman neden endişeli görünüyorsun?" Gideon'a kaşlarını çattığını görerek,

"Neden endişeli görünüyorsun?" diye sordum. "Sadece... Şu anda sokakta tam bir tımarhane var. Seni getirebiliriz

Ancak şehirde oldukları duyulursa, otellerinde ya da şehirde gidebilecekleri herhangi bir yerde medya ve fotoğrafçılarla uğraşmak zorunda kalabilirler."

"Gezmeye gelmiyorlar," diye tersledi babam.

"Kastettiğim bu değildi Victor." Gideon bitkin bir halde içini çekti. "Sadece sesli düşünüyordum. Bunu halledeceğim. Bunu halledilmiş say."

Lobinin dışının nasıl olduğunu hayal ettim, büyükannemi ve kuzenlerimi böyle bir geçitten geçerken hayal ettim. Başımı salladım ve bir an için geldim. "Eğer gelmek istiyorlarsa, planladığımız gibi Outer Banks'e gitmeliyiz. Onlar için odalarımızı ayırdık bile. Sessiz ve özel bir yer olur."

Birdenbire sahilde olmayı arzuladım. Rüzgârı saçlarımda hissetmeyi, çıplak ayaklarıma vuran sörfü. Orada yaşadığımı hissetmiştim. Tekrar canlı hissetmek istedim. "Yemek servisi ayarlamıştık. Herkes için yiyecek ve içeceklerimiz olacaktı."

Gideon bana baktı. "Scott'a Kristine'le konuşmasını söyledim. Her şeyden çekildik."

"Birkaç saatten fazla olamaz. Otel muhtemelen bu kadar kısa sürede oda bloğunu doldurmamıştır. Ve yemek şirketinin elinde Bu noktada işler yolunda gidiyor."

"Sahil evine gitmeyi gerçekten istiyor musun?" diye sordu bana sessizce.

Başımı salladım. Şehirde olduğu gibi orada da annemle ilgili hiçbir anı yoktu. Ve dışarı çıkıp yürüyüş yapmak istediğimde kimse beni rahatsız etmiyordu.

"Tamam o zaman. Ben hallederim."

Babama baktım, planın onun için iyi olduğunu umuyordum. Kollarını kavuşturmuş, bakışları ayaklarının üzerinde, yanımda duruyordu.

Sonunda, "Olanlar her şeyi değiştirdi. Hepimiz için. New York'a taşınmak istiyorum."

Şaşırmış bir halde önce Gideon'a, sonra da babama baktım. "Gerçekten mi?"

"İşle ve evimi satmakla uğraşmam biraz zaman alacak. ama topu yuvarlamaya başlayacağım." Bana baktı. "Lanet ülkenin diğer ucundan daha yakın olmam gerekiyor. Sahip olduğum tek şey sensin."

"Oh, baba. İşini seviyorsun." "Ben seni daha çok seviyorum."

"İş için ne yapacaksın?" Gideon sordu.

Ses tonunda dikkatimi ona çeken bir şey vardı. Bize daha iyi bakabilmek için biraz dönmüş, bir bacağını masaya doğru çekmiş ve çapraz ellerini masanın koymuştu. Babamı hevesle izliyordu. Yüzünde benim hissettiğim şaşkınlıktan eser yoktu.

"Ben de konuşmak istiyordum," dedi babam, yakışıklı yüzü asık bir şekilde.

Gideon önleyici bir tavırla, "Eva'nın özel bir güvenlik şefine ihtiyacı var," dedi. "Angus ve Raúl'u sınırlarına kadar zorladım ve karımın kendi güvenlik ekibine ihtiyacı var."

Kocamın ne söylediğini fark ettiğimde ağzım açık kaldı. "Ne? Hayır, Gideon."

Kaşları kalktı. "Neden olmasın? Bu ideal olurdu. Seni korumak için öz babandan daha fazla güvenebileceğim kimse yok."

"Çünkü bu... garip. Tamam mı? Babam kendi işinin . Babamın kocamın maaş bordrosunda olması garip olurdu. Bu sadece... doğru değil."

"Angus benim babama en yakın olan kişi," diye , "ve o da aynı işte çalışıyor." Bakışları babama kaydı. "Onun hakkında daha azını düşünmüyorum. Chris'in de kontrol hissesine sahip olduğum bir şirketin yöneticisi olarak benim için çalıştığı söylenebilir."

"Bu farklı," dedim inatla.

"Eva." Babam elini omzuma koydu. "Ben , sen de halledebilirsin."

Gözlerimi ona çevirdim. "Sen ciddi misin? O konuyu açmadan önce de bunu mıydun?"

Başını salladı, hâlâ kasvetliydi. "Annen hakkında beni aradığından beri bunu düşünüyordum. Cross haklı: Seni güvende tutmak için kendimden daha fazla güvendiğim kimse yok."

"Neyden güvende? Dün gece olanlar... Bu her gün olan bir şey değil. şey." Başka türlü düşünemezdim. Gideon'un her an tehlikede olabileceği korkusuyla yaşamak? Bu beni çıldırtırdı. Babamı ateş hattına atarak kesinlikle yaşayamazdım.

"Eva, geçen yıl boyunca seni televizyonda, internette ve dergilerde şahsen gördüğümde daha fazla gördüm ve bu sürenin çoğunda San Diego'da yaşıyordun." Yüzü sertleşti. "İnşallah hiçbir zaman risk altında olmazsınız ama bu riski göze alamam. Ayrıca, Cross seni işe almayı planlıyor. Her halükarda biri. Ben de olabilirim."

"Öyle ?" Gideon'a dönerek sordum. Başını salladı.

"Evet. Aklımdan çıkmıyordu."

"Bundan hoşlanmadım."

"Özür dilerim meleğim." Ses tonu bana sadece çekmem gerektiğini .

Babamın kolları çaprazdı. "Diğer adamlarınıza ödediğinizin dışında herhangi bir ikramiye veya tazminat kabul etmeyeceğim."

Gideon masasını açtı ve bir çekmeceyi açarak kâğıt kırpılmış tomar kâğıt çıkardı. "Angus ve Raúl maaşlarını sizinle paylaşmama izin verdiler. Başlangıç olarak ne bekleyebileceğinizi de belirledim."

"Buna inanamıyorum," diye yakındım. "Bu kadar ileri gittin ve bana hiçbir şey söylemedin mi?"

"Bu sabah erken saatlerde bunun üzerinde çalıştım. Şimdiye kadar gündeme gelmemiştir ve babam şehre taşınmaktan bahsetmediği sürece bir şey söylemeyecektim."

Ve o da Gideon Cross'tu: Hiçbir numarayı kaçırmazdı.

Babam kâğıtları aldı, en üstteki sayfayı inceledi, sonra da Gideon'a kuşkuyla baktı. "Bu gerçek mi?"

"Angus'un hayatımın diğer yıllarından daha uzun bir süredir benimle birlikte olduğunu düşünün. Ayrıca önemli ölçüde gizli ve askeri eğitimi var. Kısacası, bunu hak etti." Gideon babamın sayfayı çevirmesini izledi. "Raúl daha kısa bir süredir benimle birlikte, yani henüz Angus'un olduğu yerde değil. Ama o da geniş bir eğitim ve beceri yelpazesine sahip."

Babam bir sonraki sayfayı çevirdiğinde aceleyle nefes verdi. "Tamam. Bu ..."

"Muhtemelen beklediğinizden daha fazla, ancak bu tablo size diğer şeylerime kıyasla teklif edilen tazminatı ölçmek için ihtiyacınız olan bilgiyi veriyor. Adil olduğunu görebilirsiniz. Daha fazla eğitim almayı kabul edeceğiniz ve gerekli izinleri, lisansları ve kayıtları alacağınız beklentisine dayanıyor."

Babamın omuzlarının gerilemesini, çenesinin kalkmasını ve ağzındaki inatçı çizginin yumuşamasını izledim. Her ne gördüyse, bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyordu. "Pekâlâ."

"Konut ödeneğinin de dahil olduğunu göreceksiniz," diye devam etti Gideon, gerçekçi tonuna rağmen tam bir patron modundaydı. "Eğer isterseniz, Eva'nın eski dairesinin bitişiğinde müsait bir daire var. döşenmiştir."

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım, Nathan tehdit altındayken tuttuğu daireden bahsettiğini biliyordum. Orada tanışmıştık.

Haftalarca gizlice, artık birlikte değilmişiz gibi davrandık.

"Bunu düşüneceğim," dedi babam.

"Gideon, "Düşünülmesi gereken bir başka şey de kızınızın benim karım olması gerçeği," diye söze başladı. Elbette Eva'nın hayatındaki kişisel rolünüzün farkında olacağız ve buna saygılı olacağız. Ama onun babası olarak sizin yerinize saygı duymak, küstah olmayacağımız anlamına gelir. Bu samimi olmayacağımız anlamına da gelmiyor."

Aman Tanrım. Omuzlarım utançtan kamburlaştı. Gideon'a ters ters baktım. Babam da öyle yaptı.

Babamın çenesini açıp cevap vermesi uzun bir dakika sürdü. "Düşünürken bunu aklında tutacağım."

Gideon hızlıca başını salladı. ". Ele almamız gereken başka bir şey var mıydı?"

Babam başını salladı. "Şimdi olmaz."

Kollarımı kavuşturdum, bir noktada söyleyecek daha çok şeyim olacağını biliyordum.

"Beni parçalamaya hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun meleğim." Kocam elini bana uzattı. "Bu arada, sana biraz yemek verelim."

Dr. Petersen saat üç civarında geldi, biraz sarsılmış görünüyordu. Kaldırımdaki kalabalığın arasından geçip lobiye girmek belli ki bir deneme olmuştu. Gideon onu herkesle tanıştırtırken ben de hakkında bu kadar samimi şeyler duyduğu insanlarla tanışmaya verdiği tepkiyi anlamaya çalışıyordum.

Benimle kısa bir süre konuştu ve başsağlığı diledi. Annemi severdi ve çoğu zaman nevroitik davranışlarına karşı biraz hoşgörülü davranırdı, bu da beni hayal kırıklığına uğrattırdı. Annemin kaybından etkilendiği belliydi, bu da ona nasıl görüldüğümü merak etmeme neden oldu. Belli ki tam olarak anlayamamıştı. Nasıl olduğumla ilgili sorularına cevap vermekte zorlandım.

Gideon'la çok daha uzun bir süre konuştuktan sonra kocamla birlikte yemek odasına çekildiler ve orada kısık sesle konuştular.

Ama uzun sürmedi. Gideon bana doğru döndü ve konuşmalarını anladım. bitmişti. Dr. Petersen'e fuayeye kadar eşlik ettim ve onu dışarı uğurladım, ama sehpanın üzerinde el çantamı görmeden önce değil.

Telefonumu elime aldığımda onlarca cevapsız arama ve mesaj gördüm. Megumi, Will, Shawna, Dr. Travis... hatta Brett. Mesajlarımı açtım ve cevap göndermeye başladım ki telefon gelen bir aramayla elimde titredi. Arayanın adını gördüm, Cary'ye baktım ve onu babamla konuşurken buldum, sonra koridordan yatak odasına yöneldim.

İnce pencerelerden öğleden sonranın ne kadar ilerlediğini görebiliyordum. Birkaç saat içinde hava kararacak ve annem olmadan geçirdiğim ilk gün sona erecekti.

"Selam, Trey."

"Eva. Ben... muhtemelen böyle bir zamanda rahatsız etmemeliyim ama haberleri gördüm ve bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeden önce seni arıyordum. Sadece ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim."

Şu anda manşetlerde neler yazıyor olabileceğini düşünmek istemeyerek okuma koltuklarından birine oturdum. "Beni düşündüğün için minnettarım."

"Olanlara inanamıyorum. Yapabileceğim bir şey varsa lütfen bana haber verin."

Ağırlaşan başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım. Trey'in yakışıklı yüzünü, nazik ela gözlerini ve üzerindeki küçük yumruyu hatırladım. burnunun bir zamanlar kırılmış olduğunu söyledi. "Bak Trey, seni suçlamak istemiyorum ama annemin Cary için çok önemli olduğunu bilmelisin. Onun için taşıyıcı anne gibiydi. Şu anda gerçekten çok acı çekiyor. Şimdi."

İç çekti. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Seni arayacaktım... daha önce." Bacaklarımı altına doğru kıvırdım. "Nasıl olduğunu görmek için ama dahası da var. Senin için en iyi olanı yapman gerektiğini bildiğimi söylemek istedim. birlikte, eğer Cary ile bir şeyler yaşamak isteyebileceğini düşünüyorsan, bir an önce kararını vermelisin. Kapı kapanıyor."

"Dur tahmin edeyim. Biriyle görüşüyor," dedi açıkça.

"Hayır, tam tersi. Kendine biraz zaman ayırıyor ve ne istediğini yeniden değerlendiriyor. Tatiana'dan ayrıldığını biliyorsun, değil mi?"

"O da öyle diyor."

"Doğruyu söyleyeceğine güvenmiyorsanız, ilişkinizi iyi olmuş."

"Özür dilerim." Sinirli bir ses çıkardı. "Kastettiğim bu değildi." "Cary iyileşiyor, Trey. Çok yakında, hayatına devam etmeye hazır olacak. Bu sadece düşünmeniz gereken bir şey."

"Tek yaptığım bunu . Cevabın ne olduğunu hâlâ bilmiyorum."

Kaşlarımın arasındaki boşluğu ovuşturdum. "Belki de yanlış soruyu soruyorsun. Onunla mı daha mutlusun yoksa onsuz mu? Bunu çözersen sanırım gerisi netleşecektir."

"Teşekkür ederim, Eva."

"Ne , sen ve ben aynı yoldan gittik. Gideon ve ben her zaman bu işi yürüteceğimizi söyledik, ama bu... Bilmiyorum

..." Beynimdeki sisi araştırdım. "Kabadayılık. İnatçılık. Sorunumuzun bir parçası da buydu, iskambilden bir ev olduğunu biliyorduk. Kendimizi sağlamlaştıracak adımları atmıyorduk. Bu mantıklı mı?"

"Evet."

"Ama ikimiz de büyük değişiklikler yaptık, tıpkı Cary'nin senin için yaptığı gibi. Ve büyük tavizler."

Kocamın odaya girdiğini hissettim ve gözlerimi açtım.

"Buna değdi, Trey," dedim usulca. "Bu artık hüs-nükuruntu değil. Hâlâ tümseklere çarpacağız, insanlar bize falsolu toplar atacak ama her şeyin üstesinden geleceğimizi söylediğimizde, bu gerçekten başka bir şey değil."

"Bana Cary'ye bir şans daha vermemi söylüyorsun."

Gideon'a uzandım, geldiğinde göğsümde yumuşak bir kıpırtı hissettim. "Yaptığı değişiklikleri begeneceğini düşündüğümü söylüyorum. Ve eğer onunla yarı yolda buluşursan, bu yolculuğa değdiğini görebilirsin."

Chris akşam altıdan kısa bir süre sonra Christopher'la yemek yemek için ayrıldı. Kocam onu dışarı çıkarırken nedense Gideon'la uzun uzun bakiştılar. Bir açıklama istemeden geçiştirdim. Aralarındaki ilişki değışmişti. Birbirlerine karşı eskiden duydukları o ihtiyatlı bakış gitmişti. Bunu sorgulamamın ya da Gideon'u

Bu konuda çok düşündü. Kalbiyle bazı kararlar vermesinin zamanı gelmişti.

Babam ve Cary dokuz gibi ayrıldılar, eski daireme geri döndüler, çünkü orada ikisi için de yer vardı ve çatı katında yeterli yer yoktu.

Babam annemle en son seviştiği yatak odasında kalır mıydı? Kalırsa buna nasıl ? Gideon'la ayrı olduğumuz zamanlarda Stanton'da kalmak zorunda kalmıştım. Odamda babamla ilgili çok fazla anı vardı.

Gideon ve ihtiyacım son şey, her şeyden çok istediğim ama sahip olamayacağımdan korktuğum şeyin hatırlatılmasıyla eziyet çekmekti.

Gideon çatı katını dolaştı, ışıkları söndürdü, Lucky her adımda onu takip etti. Kocamın hareket edişini izledim, adımları her daha ağırdı. Çok yorgundu. Sabahtan beri Kristine'le koordinasyonu sağlamak, arada sırada Scott'tan gelen telefonlara cevap vermek ve Arash'a polis ziyareti hakkında bilgi vermekle meşgul olduğu düşünülürse, günü nasıl hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Angel." Elini bana doğru uzattı.

Bir an ona baktım. Bütün gün boyunca bana elini uzattı. Böyle bir Basit bir şeydi aslında ama çok güçlüydü. *Ben buradayım, diyordu. Yalnız değilsin. Bunu birlikte yapabiliriz.*

Koltuktaki yerimden kalkarak parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve beni yatak odasına ve banyoya götürmesine izin verdim. Orada, onun yaptığı rutinin neredeyse aynısını yaptım. Dişlerimi fırçalıyorum, yüzümü yıkıyorum. O ekledi Dr. Petersen'in yazdığı haplardan birini içtim. Sonra onu yatak odasına kadar takip ettim ve başıma başka bir tişört önce beni soymasına izin verdim. Yumuşak, yavaş bir öpücükle beni yatağa yatırdı.

"Nereye gidiyorsun?" O uzaklaştığında sordum.

"Hiçbir yerde." Kaba bir soyundu, boxer külotunu üzerinde bıraktı. Sonra yatakta bana katıldı, Lucky'nin kalkmasına yardım etti, sonra da Işık.

Bana doğru yuvarlanarak beni yakaladı ve arkamdan kaşıklayarak kendine doğru çekti. Vücudunun sıcaklığıyla hafifçe inledim ve kemiklerimdeki soğukla mücadele ederken titredim.

Gözlerimi kapattım, nefes alış verişinin sesine ve hissine odaklandım. Birkaç dakika içinde, tempo uykunun ritmik eşitliğine düştü.

Kıyı boyunca yürürken rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyor, sörf her adımımı aşındırırken ayaklarım kuma batıyor. Önümde, Gideon'un bizim için satın aldığı sahil evinin yıpranmış kiremitlerini görüyorum. Kumsalın üzerinde tünemiş duruyor. Gelgit yüksek kazıklar üzerinde, birçok penceresi suyun üzerinden uzaklara bakıyor. Martılar dönüyor ve haykırıyor, hızlı dalışları ve tutuklanmaları tuzlu esintide bir dans gibi havada asılı kalıyor.

"Resepsiyonu kaçıracığıma inanamıyorum."

Başımı çeviriyorum ve annemin yürüdüğünü görüyorum. Üzerinde onu en son gördüğüm zarif resmi elbisesi vardı. O çok güzel. Gerçekten nefes kesici. Ona bakarken gözlerim yanıyor.

"Hepimiz bunu özleyeceğiz," diyorum ona.

"Biliyorum. Ve bunun için çok çalıştım." Bana bakıyor, saçlarının uçları yanağında dalgalanıyor. "Bazı kırmızı dokunuşlar yapmayı başardım."

"mi?" Acıma rağmen bu beni gülümsetiyor. Beni en iyi şekilde seviyor. Her zaman benim istediğim gibi olmaması, onun için değerli olmadığı anlamına gelmiyor.

"Yine de bir düğün için gerçekten cıfcaflı bir renk. Zor oldu."

"Gideon'un beni randevusuna götürdüğü ilk gece giydiğim o kırmızı elbiseyi almak senin suçun sayılır."

"Sana ilham veren bu mu?" Başını sallıyor. "Bir dahaki sefere daha yumuşak bir vurgu rengi seçmelisin."

"Bir dahaki sefer olmayacak. Gideon benim için bitti." Bir deniz kabuğunu alıp geldiği suya geri atıyorum. "Bazı zamanlar emin değildim başarabilirdik ama artık bunun için endişelenmiyorum. Kendimizin en büyük düşmanıydık ama bizi aşağı çeken yüklerden kurtulduk."

"İlk birkaç ayın işin kolay kısmı olması gerekiyor." Annem biraz önümde dans ediyor ve zarif bir dönüş yapıyor. "Kur yapma. Muhteşem geziler, ışıltılı mücevherler."

. "Bizim için kolay olmadı. Başlangıç en sarsıntılı dönemdi. Ama her geçen gün daha pürüzsüz hale geliyor."

"Babanın birini bulmasına yardım etmen gerekecek," diyor, sesindeki kız gibi sevinç kaybolmuş. "Çok uzun zamandır yalnız."

"Takip etmesi zor birisin. Seni hâlâ seviyor."

Bana hüznü bir gülümseme fırlatıyor, sonra suya bakıyor. "Richard'ı ... O çok iyi bir adam. Keşke tekrar mutlu olabilse."

Üvey babamı düşünüyorum ve endişeleniyorum. Annem onun için her şeydi. Şimdi o gittiğine göre ona ne neşe verecek?

"Asla büyükanne olamayacağım," diyor düşünceli bir şekilde. "Genç yaşta ve hayatımın baharında öldüm. Bu o kadar da korkunç değil, değil mi?"

"Bunu bana nasıl sorarsın?" Gözyaşlarının akmasına izin verdim. Ağlayamadığım için bütün gün ruhumu aradım. Şimdi buradalar, onlara hoş geldin diyorum. Sanki bir baraj patlamış gibi hissediyorum.

"Ağlama, tatlım." Duruyor ve bana sarılıyor, soluduğum havayı parfümünün kokusuyla dolduruyor. "Bunu göreceksin."

Bir solukla uyandım, vücudum şaşkınlığın verdiği sert bir sarsıntıyla sarsıldı. Lucky inledi ve karnımı yoğurarak beni mıncıkladı. Bir elimle kadifemsi başını okşadım, diğer elimle de gözlerime baktım ama kurudular. Rüyamdaki acı çoktan uzak bir anıya dönüşmüştü.

"Buraya gel," diye mırıldandı Gideon, sesi ay ışığıyla aydınlanmış yatak odamızda sert ve sıcak bir fener gibiydi. Kolları bana dolandı ve beni kendine doğru çekti.

Ona doğru döndüm, ağzını aradım ve buldum, gür, derin bir öpücükle içine daldım. Sürpriz onu bir an hareketsiz tuttu ve sonra eli başımın arkasını kavradı, beni yerinde tutarak devraldı.

Bacaklarımı onunkilere doladım, kaba saç fırçasını, lezzetli sıcak teni ve altındaki güçlü kasları hissettim. Yumuşak, Dilinin ritmik okşamaları beni yatıştırdı ve tahrik etti. Kimse Gideon gibi öpüşemezdi. Ağzının ikna edici talebi son derece seksiydi ama aynı zamanda şefkatliydi. Saygılıydı. Dudakları hem sert hem de yumuşaktı ve onları benimkilere nazıkçe sürtünmek için kullanıyordu.

Aramıza uzanarak penisini avucumun içine aldım ve onunkine cevap veren bir taleple okşadım. Dokunuşumla şişti, geniş başı bel kemerinin lastiğinin altından yukarı itilene kadar uzadı. İnledi, kalçaları okşamama doğru itildi.

"Eva."

Adımı söyleme şeklinden soruyu duydum. "Bana *hissettir*," diye fısıldadım.

Eli gömleğimin altından kaydı, parmakları göğsümü avuçlayana kadar karnımda tüy gibi hafifçe gezindi. Zeki parmakları meme ucumu kavramadan önce ağrıyan eti sıkarak dolgunlaştırdı. Çökertici bir

Gideon vücudumun bilgisiyle göğsümün sert, sıkı noktasını yuvarladı ve çekti, amansız baskı ve çekme tüm vücuduma ihtiyaç darbeleri gönderdi.

İnledim, tahrik oldum. Çaresiz. Bacaklarım onunkilerin etrafında sıkılaştı, böylece nemli seksimi onun kalçasına sürtebiliyordum.

"Güzel amın ağrıyor mu meleğim?" Dudaklarımın kenarını ısırды, kelimeler kendi başlarına bir baştan çıkarıcıydı. "Neye ihtiyacı var? Dilime mi... parmaklarıma mı... sikime mi?"

"Gideon." Çekildiğinde utanmadan inledim, üstümde yükselirken kollarım ona uzandı. Yumuşak bir sesle mırıldandı güvence verdi ve Lucky'yi dikkatlice yere bıraktı. Sonra elleri kalçalarımdaydı ve iç çamaşırımı dizlerime kadar indirdi.

"Bana cevap vermedin, Eva. Açgözlü küçük amına ne sokmamı istiyorsun? Yukarıdakilerin hepsini mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Her şeyi."

Bir an sonra bacaklarım havadaydı ve karanlık başı kalçalarımın arasındaki hassaslaşmış ete doğru iniyordu.

Nefesimi tutup bekledim. Olduğum gibi , göremiyordum ...

Dilinin sıcak, ıslak kadifesi seksimin hassas kıvrımları arasında kaydı. "Oh, Tanrım!" Sert bir şekilde eğildim.

Gideon mırıldandı. Mücadele ettim, kalçalarımı onun hınzır ağzının coşkusuna doğru kaldırmaya çalıştım. Kalçalarımı kavrayarak beni yerinde tuttu, istediği hızda tadıma baktı, kaygan açıklığın üzerinde ve çevresinde yaladı... benimle alay etti

Dilini hissetme açlığımla birlikte. Dudakları zonklayan klitorisimin etrafında dönüyor, ağzı emiyor, dilinin düz kısmı o hassas zevk noktasına sürtünüyordu.

"Lütfen.." Beni yalvarması umurumda değildi. Ben ona ne kadar çok verirsem, o da bana o kadar çok geri veriyordu.

Ama beni tadını çıkarırken bekletti, saçları kalçalarımın arkasındaki hassas deriyi okşuyor, dili klitorisime en hafif baskılarla masaj yapıyordu.

Ellerimi yüzüme bastırdım. "Bu çok iyi hissettiriyor... Durma..."

Daha aşağıları yaladığında ağzım açık kaldı, vücudumun titreyen kavramasına en ufak bir parçayı daldırdı ... sonra daha da aşağıya, İpeksi okşayışın altında titreyen rozet.

"Oh!" diye nefes nefese kaldım, saatlerce süren uyuşukluğun ardından gelen his bombardımanıyla yarı çılgına dönmüşüm.

Hırıltısı içimi titretti. Sonunda bana istediğimi verdiğinde vücudum sarsıldı, sertleşmiş dili yavaş, lezzetli bir itme ile kaygan sıcaklığıma itti.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Becer beni."

Ağzı enfesti, tüm zevk ve kaynağıydı, dili şehvetli saldırısında kötüydü, sıkılaşılan hassas kasların arasına daldı.

Gideon beni gergin bir odaklanmayla, o kadar hırslı ve açgözlü bir şekilde yedi ki, vücudumda titreşen inanılmaz coşkuyla kıvrandım. Bir baskı vardı ve sonra başparmağı arkama doğru kayd ve hassas açıklığı sikmeye başladı. Oradaki dolgunluk dilinin ritmik hareketleriyle tezat oluşturunuyordu. Çekirdeğim gerildi. Orgazmın eşiğinde gergin bir şekilde asılı kaldım.

Adımı haykırdım, bedenim , tenim sıcak ve nemliydi. Zevkle yaşıyordum, zevkle yanıyordum. Doruk noktası beni paramparça etti, parçalara ayırdı. Ama Gideon rahat durmuyordu, dili klitorisime doğru kayıyordu.

Bir orgazm diğerine yuvarlandı.

Hıçkırarak, sertçe ve durmaksızın boşalırken yumruklarımı gözlerime bastırdım. "Artık yok," diye yalvardım kısık sesle, içim bir kez daha kasılırken uzuvlarım titriyordu. "Daha fazla dayanamayacağım."

Bir eliyle ayak bileklerimi tutarak hareket ederken yatağın alçaldığını hissettim. Boxer külotunu aşağı iterken kemerinin şakırtısını duydum.

"Nasıl istersin?" diye sordu karanlık bir sesle. "Yavaş ve tatlı mı? Hızlı ve sert mi?"

Oh Tanrım...

Cevabımı kuru dudaklarımdan zorla geçirdim. "Derin. Sert."

Üzerime geldi, ikiye bükülene kadar bacaklarımı geriye itti. "Seni seviyorum," diye yemin etti şiddetle, hoyratça.

Kalın horozunun gür tepesi, zaten şişmiş ve hassas olan dokular üzerinde okşayarak seksime daldı.

Olduğum gibi katlanmıştım, bacaklarım iç dizlerimin etrafında bağlıydı, içim dardı ve o çok büyüktü. Onun genişliğiyle gerilmiştim, benim Hassas bedeni ele geçirme gücünden dolayı acıyordu. Ve hâlâ verecek daha çok şeyi vardı.

Adımı inleyerek, Gideon kalçalarını döndürdü, dışarı çekti, içeri itti, ağır şaftı daha derine işledi. "Bunu hissediyor musun meleğim?" diye sordu, sesi arzudan boğuklaşmıştı.

"Tek hissettiğim sensin," diye inledim, hareket etmek, daha fazlasını almak istiyordum. Ama o beni zapt etti, vücudu beni yıkıcı bir ustalıkla beceriyordu.

Onu hissetmek... çok sert... acımasız, yavaş itişler...

Parmaklarım çarşafı kavradı. Seksim onun etrafında çılgınca dalgalanıyor, açgözlülükle penisinin geniş başını kavırıyordu. Her geri çekilme beni boş bıraktı, her kalın sıcak kayma damarlarımda bir uyuşturucu gibi zevki zorladı.

"Eva. Tanrım."

Gideon ay ışığında üzerimde belirdi, karanlık ve seksi bir düşmüş melek. Gözleri bana doğru parıldarken güzel yüzü şehvetten sertleşmişti. Kolları tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla gerilmiş, gövdesi kaslarındaki gerginlikle yontulmuştu. "O dar amcığınla sikimi emmeye devam edersen beni boşaltacaksın. İstedğin bu mu meleğim? Hepsini almadan önce seni doldurmamı mı istiyorsun?"

"Hayır!" Aceleyle nefes verdim, içimdeki istekli sıkışmanın gevşemesini diledim. Kalçalarını yuvarladı, içime doğru okşadı, ben daha fazlasını alırken nefesi tıslıyordu.

Onu.

"Tanrım, Eva. Amın sikimi seviyor."

Yatak başlığına uzanan Gideon üzerime uzandı, bacaklarım sıkışmıştı. Tamamen açıkta kalmış ve zevki için geriye doğru eğilmişken, kalçalarını doğrultup penisinin son birkaç santimini içime sokmasını izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Beni terk eden ses sert bir feryattı, zevk o kadar yoğun ki canımı acıttı.

Uzaktan, Gideon'un küfrettiğini duydum, güçlü bedeninin titrediğini hissettim. "İyi misin?" diye ısırdı, dişleri gıcırdıyordu.

Nefesimi tutmaya çalıştım, ciğerlerim olabildiğince genişledi.

"Eva." Adımı homurdandı. "Are. Sen. İyi misin?"

Konuşmadan kalçalarına uzandım, parmaklarım boxer külotuna takıldı. Bir an bunun ne kadar ateşli olduğunu düşündüm, ikimizi de soyma girmemişti ...

Sonra sevişmeye başladı, kalçaları durmak bilmeyen bir tempoyla sallanıyor, uzun, kalın siki kökten uca hızlı hızlı itişlerle dalıyor ve geri çekiliyordu. Ağırlığını tamamen kolları ve ayak parmaklarının ucuyla destekleyerek içime girdi, sertleşmiş penisi beni doğruca yatağa çiviledi.

O kadar sert boşaldım ki görüşüm karardı, bedenim o kadar yoğun bir zevkle ele geçirildi ki, erotik hissin güçlü dalgalarında asılı kaldım.

Doruk noktamın vahşi dalgası tarafından sular altında bırakıldım. Tenim tepeden karıncalanıyordu. Gideon aşağı doğru inerken durakladı, bana sürtünerek vücuduma penisinin çelik gibi uzunluğunu kavraması için verdi. Seksim o lezzetli sertliğin etrafında kendinden geçerek kasıldı ve onu açlıkla kavradı.

"Siktir," diye Gideon, "sikimi çok sert sağıyorsun." Şiddetle titriyor, nefes almak için savaşıyordum.

Yatağın içine sarktığım anda Gideon sikini titreyen yarığımdan çıkardı ve yatağı terk etti.

Çaresiz, ona doğru bir el kaldırdım. "Nereye gidiyorsun?"

"Bekle." Boxer külotunu sonuna kadar çıkardı.

Hâlâ sertti, siki benim orgazmımdan kayganlaşmış bir şekilde yükseliyor ve gururlanıyordu.
-Ama ben onunkiyle ıslanmadım.

"Sen gelmedin." İç çamaşırlarımı çıkardığında yardım edemeyecek kadar halsizdim. Bir elini sırtımın altından geçirerek beni kaldırdı ve gömleğimi başımın üzerinden geçirdi.

Dudakları alnımda gezindi. "Sen hızlı ve sert istedin. Ben yavaş ve tatlı istiyorum."

Tekrar üzerime eğildi, bu sefer açık kollarımın ve bacaklarımın beşiğine yerleşti. Ağırlığını, sıcaklığını ve arzusunu hissettiğim an fark ettim ki Ben de yavaş ve tatlı olmayı ne kadar çok istiyordum. Sonunda gözyaşlarım geldi, tutkusunun ve sevgisinin sıcaklığıyla özgürleştim.

"Sen benim her şeyimsin," diye bağırdım, kelimeler gözyaşlarına boğulmuştu.

"Eva."

Gideon kalçalarını oynatarak penisinin ucunu yarığıma soktu ve yavaşça ileri doğru itti, beni doldurmak için zaman ayırdı ve özen gösterdi. Dudakları dudaklarıma doğru hareket etti, dilinin darbeleri bir şekilde sikişin kaymasından daha erotikti.

"Sarıl bana," diye fısıldadı, kolları altından kıvrılmıştı ve elleri başımın arkasını kavırıyordu.

Onu daha sıkı kavradım. İçime girerken kalçaları baldırlarıma esnedi, sırtını okşarken teri avuçlarımı kayganlaştırdı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı, parmak uçları gözyaşlarımı okşadı. "Bunu hissediyor ?"

"Evet."

İçimde hareket ederken yüzündeki zevki izledim. Vücudu orgazmla titreyerek inerken ona sarıldım.

O da benimle birlikte sessizce ağladığında gözyaşlarını öperek uzaklaştırdım.

Ve kederimi onun kollarının arasında bıraktım, sevinçte de acıda da Gideon'un benimle bir olduğunu biliyordum.

"Buraya bir türlü alışamıyorum." Cary ellerini güvertayı çevreleyen korkuluklara koydu ve suya baktı. Rüzgâr saçlarıyla oynarken güneş gözlükleri gözlerini koruyordu. "Bu ev harika. Sanki herkesten kilometrelerce uzaktaymışız gibi hissediyorum. Ve manzara.. inanılır gibi değil."

"Değil mi?" Popomu parmaklıklara yaslayıp yüzümü eve döndüm. Sürgülü cam kapılardan, Reyes ailesinin mutfağın ve büyük odanın etrafında arı gibi dolanmasını, Gideon'un büyükannem ve iki teyzem tarafından esir tutulmasını izledim.

Benim için bu neşeli ruh hali dokunaklı bir hal almıştı. Annem hiçbir zaman bu geniş grubun bir parçası olmamıştı ve şimdi asla böyle bir şansı olmayacaktı. Ama hayat devam ediyordu.

Küçük kuzenlerimden ikisi Lucky'yi kanepelerin etrafında kovalarken Üç büyüğüm Chris ile video oyunları oynadı. Amcam Tony ve babam okuma köşesinde konuşuyorlardı, babam ise huysuz bebeğini zıplatıyordu. yeğenini dizine oturttu.

Gideon başka hiçbir şeyden korkmadığı kadar ailesinden korkan bir adamdı ve etrafındaki kaosu her incelediğinde kalp kırıcı yüzü şaşkınlık ve dehşeti yansıtıyordu. Onu iyi tanıdığım için, yüzündeki ifadede Gözlerinde panik vardı ama onu kurtaramadım. Büyükannem onun gözünün önünden ayrılmasına izin vermiyordu.

Cary dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu görmek için bana baktı. "Adamının gizlice kaçmasını ve cehennem gibi kaçmasını bekliyorum."

Güldüm. "Bu yüzden Chris'ten gelmesini istedim, böylece Gideon biraz destek alabilecekti."

Grubumuz -Gideon, ben, Cary, babam ve Chris- sahile sabah on sularında varmıştı. Babamın ailesi, büyükannemin meşhur posole'sini hazırlayabilmesi için otellerinden yiyeceklerle birlikte getirildiğinde öğleden biraz . Söylediğine göre en yaralı ruhları bile yatıştırır. Bu doğru olsun ya da olmasın, onun klasik Meksika çorbası yorumunun lezzetli olduğunu ilk elden biliyordum.

"Chris onu kendi başının çaresine bakması için bırakıyor," dedi Cary, "tıpkı senin yaptığın gibi."

"Ne ki? Aman Tanrım." Sırıttım. "Ninem az önce ona bir önlük verdi."

Herkes biraz gergindim. Küçükken babamın ailesiyle fazla vakit geçirmemiştim ve sadece birkaç kez

UCSD'ye başladıktan sonra onunla Teksas'a gitmiştim. Onları her ziyaret ettiğimde Reyeses'ler bana karşı biraz çekingen davranıyorlardı, bu da babamın kalbini kırdığını bildikleri kadına çok fazla benzeyip benzemediğimi merak etmeme neden oluyordu. bir kez tanışmışlar ve babamın çok yükseklerle ulaştığını ve ona olan aşkın iyi bitmeyeceğini söyleyerek onaylamamışlardı.

Büyükannem Gideon'a doğru yürüdüğünde Gelip yüzünü ellerinin arasına aldığında, ben de onunla birlikte nefesimi tutmuştum.

Büyükannem saçlarını yüzünden geriye doğru taramış, başını iki yana çevirmiş ve onda babamdan çok şey gördüğünü söylemişti.

Gideon İspanyolcayı anlamış ve büyükannemin anadilinde cevap vermişti; onun bu ifadesini büyük bir iltifat olarak kabul etmişti. Büyükannem çok sevinmişti. O zamandan beri onunla hızlı hızlı İspanyolca konuşuyordu.

"Trey dün beni aradı," dedi Cary gelişigüzel. Ben de ona baktım. "Aradı mı? Nasıl gitti?"

"Ona bir şey mi söyledin bebeğim, elini uzatması için?" Masum görünmeye çalışarak, "Neden böyle düşündün ki?" diye sordum.

Bana bilmiş bir bakış attı, ağzı alaycı bir şekilde çarpıldı. "Demek öyle yaptın." "Ona sonsuza kadar beklemeyeceğini söyledim."

"Evet." O da masum görünmeye çalıştı. Bunu ondan daha iyi başardığımı ummak zorundaydım. "Acınacak bir sikişten hoşlanmadığımı biliyorsun, değil mi? Bu yüzden beni ayarladığın için teşekkürler."

Omzuna hafifçe vurdum. "."

Son birkaç haftada Cary için bir şeyler değişmişti. Her zamanki kendine zarar veren başa çıkma mekanizmalarına başvurmamıştı ve onlar olmadan da işler yolunda gittiğinden, tekrar kötüleşmeyeceğine dair umut besliyordum.

"Doğru." parlak sırıtışını gösterdi ve bu, çok iyi bildiğim ukala yüz ifadesinden ziyade gerçektir. "Trey'i becermek kesinlikle

için cazip bir şey. Muhtemelen onun için de caziptir, bu yüzden bunu kendi avantajıma kullanmalıyım."

"Birbirinizi göreceksiniz?"

Başını salladı. "Pazartesi günü benimle birlikte Stanton'daki anma törenine gelecek."

"Ah." Acı çekerek iç çektim. Clancy sabah erken saatlerde Gideon'u aramış ve bu bilgiyi iletmişti.

Anma törenini kendim halledip Stanton'ı kurtarmaya çalışmalı mıydım? Bilmiyordum işte. Hâlâ annemin gerçekten öldüğü gerçeğini kabullenmeye çalışıyordum. Bir gece önce saatlerce ağladıktan sonra, ağır bir suçluluk duygusu çökmüştü.

Anneme söylediğim ve pişmanlık duyduğum, artık geri alamayacağım o kadar çok şey vardı ki, onu pek çok kez hayal kırıklığı ve saygısızlıkla düşünmüştüm.

Geriye dönüp baktığımda, başlıca hatasının beni sevmesi olması ironikti.

Üvey babamın onu aşırı sevdiği gibi.

"Stanton'ı aramayı denedim," dedim, "ama sadece sesli mesajını alıyorum."

"Ben de öyle." Cary tıraşsız çenesini ovuşturdu. "Umarım iyidir, ama ben muhtemelen öyle olmadığını anlayın."

"Sanırım herhangi birimizin iyi olması biraz zaman alacak."

Bir an için rahat bir sessizliğe gömüldük. Sonra Cary konuştu. "İ Bu sabah havaalanına gitmeden önce babanla New York'a taşınma planları hakkında konuşuyorduk."

Burnum kırıktı. "Onun yanımda olmasını çok isterim ama Gideon için çalışmasının ne kadar tuhaf olacağını düşünmeden edemiyorum."

Yavaşça başını salladı. ". "Sen ne düşünüyorsun?"

Yüzünü bana dönmek için vücudunu kaydırды. "Çocuk sahibi olmanın sadece hamilelik kısmı bile hayatımı değiştirdi, değil mi? Sizin durumunuzda bunu yirmi dört yılla çarpın ve sevgi dolu bir ebeveynin çocukları için her şeyi daha iyi hale getirmek için hemen hemen her şeyi yapacağını söyleyebilirim."

Evet, Cary için bir şeyler kesinlikle değişmişti. Bazen, sizi doğru yöne sevk edecek sert bir sarsıntıya ihtiyaç duyarsınız. Cary için bu

baba olma düşüncesi. Benim içinse Gideon'la tanışmaktı. Gideon içinse beni kaybetme ihtimaliydi.

"Her neyse," devam etti Cary, "Gideon'un ona bir konut ödeneği teklif ettiğini ve benimle aynı dairede kalmak istediğini söylüyordu."

"Vay canına. Tamam." Burada işlenmesi gereken çok şey vardı. Bir, babam belli ki New York'ta Gideon için çalışma fikrini ciddiye alıyordu. İki, en iyi arkadaşım benden ayrı yaşamayı düşünüyordu. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. "Babamın annemle birlikte o odayı kullanmakta zorlanacağından endişeleniyordum... bilirsin işte."

Gideon yanımda olmazsa çatı katında kalabileceğimi sanmıyordum. Orada aramızda çok şey olmuştu. Artık sahip olmadığım bir şeyi hatırlamayı kaldırabilir miydim bilmiyordum.

"Evet, ben de bunu merak ediyordum." Cary uzanıp omzuma dokundu, basit ve rahatlatıcı bir dokunuştı bu. "Ama biliyorsun, Victor'un Monica'ya dair sahip olduğu tek şey anıları."

Başımı salladım. Babam yıllar boyunca sevginin hep tek taraflı olup olmadığını birden fazla kez merak etmiş olmalı. Annemle geçirdiğim o öğleden sonra, Belki de bunun doğru olmadığını fark etmiştir. Bu için iyi bir anı olurdu. "Demek orada kalmayı düşünüyorsun," dedim. "Annem bana size bu seçeneği sundu."

Bana melankoliyle karışık bir gülümseme verdi. "Bunu düşünüyorum, evet. Babanın da orada olacak olması işleri kolaylaştırıyor. Arada bir bebek olabileceği konusunda onu uyardım. Bundan hoşlanabileceği izlenimine ."

Eve dönüp baktığımda, babamın küçük kuzenimi eğlendirmek için aptal suratlar yaptığını gördüm. Kardeşleri arasında tek çocuk sahibi olan tek kişi oydu ve ben bir yetişkindim.

Gideon'un ön girişe doğru yürümesini izlerken kaşlarımı çattım. Kot giysili kalçalarına bağladığı önlükle nereye gidiyordu? Ön kapıyı açtı ve uzun bir dakika boyunca kıpırdamadan durdu. Birinin kapıyı çalmış olması gerektiğini fark ettim ama Gideon görüşümü engellediği için göremiyordum. Sonunda kenara çekildi.

Cary dikkatimin nerede olduğunu görmek için bana baktı ve kaşlarını çatı. "Onun burada ne işi var?"

Gideon'un kardeşi içeri girdiğinde ben de aynı şeyi merak ettim. Sonra arkasında elinde bir hediye çantasıyla Ireland belirdi.

"Bu hediye de neyin nesi?" Cary sordu. "Geri dönüşü olmayan bir düğün hediyesi mi?"

"Hayır." Çantanın üzerindeki tasarım dikkatimi çekti, kesinlikle bir düğün için fazla renkli ve şenlikliydi. "Bu bir doğum günü hediyesi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Cary. "Bunu tamamen unutmuşum."

Gideon annesi gelmeden kapıyı kapattığında, Elizabeth'in ilk çocuğunun doğum gününde ortalıkta görünmediğini fark ettim. Sempatı ve acının güçlü bir karışımı içimi kapladı ve yumruklarımın sıkılmasına neden oldu.

Bu kadının nesi vardı böyle? Gideon annesiyle ofisinde yüzleştikenden beri ondan haber . O gün olanları düşününce, bu kadar düşüncesiz olabileceğine inanamıyordum.

Son birkaç gün içinde annesini kaybeden tek kişinin ben olmadığımı fark etmemi sağladı.

Chris ayağa kalktı ve çocuklarının yanına giderek Christopher'a sarılırken, Ireland da kocama sarıldı. Kadın ona gülümseyerek çantayı uzattı. Çantayı aldı ve dönerek güvertede durduğum yeri işaret etti.

Zarif baskılı bir sundress içinde taze ve güzel olan Ireland bize dışarıda katıldı. "Vay canına, Eva. Burası seçkin bir yer."

Ona sarıldım. "Beğendin mi?"

"Sevilmeyecek ne var?" Ireland, Cary'ye sarıldı ve sonra güzel yüzü ayıldı. "Annen için gerçekten çok üzgünüm, Eva."

Artık çok uzakta olmayan gözyaşları gözlerimi yaktı. "Teşekkür ." "Hayal bile edemiyorum," dedi. "Ve ben annemi bile sevmiyorum. Şimdi."

Uzanarak koluna dokundum. Elizabeth hakkındaki hislerim ne olursa olsun, yaşadığım pişmanlığı kimsenin, özellikle de İrlanda'nın yaşamasını istemezdim. "Umarım her neyse çözersin. Annemi geri , söylediğim ve yaptığım pek çok şeyi geri alırdım."

Ve bunu yüksek sesle söylemek ağlama hissi uyandırdığı için, hemen izin isteyip merdivenlere yöneldim, merdivenlerden sahile, oradan da suya doğru koştum. Ayak bileklerim suya battığında durdum ve deniz melteminin gözyaşlarımı uzaklaştırmasına izin verdim.

Gözlerimi kapatarak kederimi o gün için koyduğum kutuya geri koydum. Bugün Gideon'un doğum günüydü, kutlamak istediğim bir çünkü onun dünyaya ve nihayetinde benim hayatıma girişini görmüştüm.

Sıcak kaslı kollar belime dolanıp beni tanıdık sert bir bedene doğru geri çektiğinde sıçradım.

Gideon çenesini başımın tepesine koydu. Kollarımı onun kollarına doladığımda göğsünün derin bir iç çekişle genişleyip daraldığını hissettim.

Kendimi konuşacak kadar toparladığımda, "Ninemin kaçmana izin vermesine şaşırdım," dedim.

Kısa bir kakhaha attı. "Ona babanı hatırlattığımı söylüyor, o da bana seni hatırlatıyor."

Bu da bana onun adının verilmesini uygun hale getiriyordu sanırım. "Açgözlü pençelerimden kurtulmana izin vermeyeceğim için mi?"

"Çünkü beni korkutsa da, bir türlü uzaklaşamıyorum." Duygulanarak başımı çevirdim ve yanağımı kalbine yasladım, güçlü ve sabit dinliyordu. "Ağabeyinle ablanın geleceğini bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum."

"Christopher'ın burada olması hakkında ne düşünüyorsun?"

Omuz silktiğini hissettim. "Eğer bir pislik gibi , umurumda değil."

"Yeterince makul." Kardeşinin beklenmedik ortaya çıkışı Gideon'u rahatsız etmediyse, beni de rahatsız etmesine izin vermezdim.

"Seninle paylaşmak istediğim bazı şeyler var," dedi. "Christopher hakkında. Ama şimdi zamanı değil."

Buna karşı çıkmak için ağızımı açtım ama kendimi tuttum. Gideon haklıydı. Bugün arkadaşlarımız ve ailemizle birlikte yeminlerimizi yenilemeliydik. Onun doğum gününü kutluyor olmalıydık ve üzüntülere ve pişmanlıklara yer bırakmayacak kadar neşeli olmalıydık. Bunun yerine, günün gölgesinde

Saklamamız gereken bir üzüntü. Yine de, daha fazla tatsızlık eklemenin bir anlamı yoktu.

"Senin için bir şeyim var," dedim ona.

"Umm... Çok isterim meleşim, ama burada çok fazla insan var."

Benimle dalga geçtiğini anlamam biraz zaman aldı. "Aman Tanrım. Seni şeytan."

Elimi cebime attım ve parmaklarımı, siyah kadife ipli bir çantayla güvenli bir şekilde korunan hediyesine doladım. Güzel bir hediye kutusu da vardı ama ben hediyecei cebimde taşımayı tercih etmişim.

ve doğru zaman geldiğinde ona verecektim. Bunu ona diğer hediyelerinin yanında vermek .

Hediyecei çıkarırken yüzümü ona döndüm ve iki açık avucumun üzerine koydum.

"Mutlu yıllar, as."

Bakışları ellerimden yüzüme doğru kaydı. Gözlerinde sadece ona bir şey verdiğimde gördüğüm bir parlaklık vardı. Bu bende her zaman

Ona daha fazlasını ver, ona her şeyi ver. Kocam mutlu olmayı çok hak ediyordu. Onun her zaman mutlu olmasını sağlamak benim hayatımın misyonuydu.

Gideon keseyi aldı ve ipini çözdü.

"Bilmeni isterim ki," diye başladım gerginliğimi gizlemeye çalışarak, "Manhattan adasının büyük bir kısmı da dahil olmak üzere her şeye sahip olan birine hediye almak çılgınca zordur."

"Bir şey beklemiyordum ama bana verdiklerini hep sevmişimdir."

Nefesimi üfledim. "Kullanmak istemeyebilirsiniz, bu tamamen sorun değil. Yani, kendini mecbur hissetme-"

Platin Vacheron Constantin cep saati beni bekleyen avucuna doğru kaydı, cilalı kasası güneş ışığı vurduğunda parıldıyordu. Alt dudağımı ısırarak saati açmasını ve içine bakmasını bekledim.

Gideon kazınmış kelimeleri yüksek sesle okudu. "*Sonsuza dek seninim, Eva.*"

"Yazıtın üzerinde küçük bir resim olabilir. Yenileme töreninden bir fotoğraf olmasını planlamıştım ama ..." Bana öylesine sevgiyle baktı ki, içimdeki her şey kıpır kıpır oldu. "Eski moda, biliyorum. Sadece yelek giydiğiniz için, bunun

Kullanabileceğin bir şey. Gerçi koluna saat taktığını biliyorum, yani muhtemelen takmıyorsundur. Ama-"

Beni öptü ve çenemi kapattı. "Bunun kıymetini bileceğim. Teşekkür ederim."

"Oh." Dudaklarımı yaladım, onun tadına baktım. "Buna sevindim. Kutunun içinde onunla birlikte bir fob var."

Cep dikkatlice kesesine yerleştirdikten sonra cebine soktu. "Senin için de bir şeyim var."

"Temiz tut," diye karşılık verdim. "Seyircimiz var."

Gideon omzunun üzerinden baktı ve ailemizden kaç kişinin Üyeler dışarıya, güverteye çıkmıştı. Yemek dışarıdaki mutfakçı içecekler ve kolay parmak yiyeceklerle doldurmuştu ve insanlar posole için domuz eti fırında pişerken hepsini karıştırmaya başlamıştı.

Yumruğunu uzattı, sonra avucundaki muhteşem alyansı göstermek için açtı. Kanal ayarlı büyük yuvarlak pırlantalar tüm yüzüğü çevreliyor ve çok renkli kıvılcımlar saçıyordu.

Parmaklarım ağzımı kapattı, gözlerim yeniden yaşardı. Tuz aromalı esinti etrafımızda dans ediyor, dalgaların üzerinde süzülen martıların ağlamaklı çığlıklarını taşıyordu. Kıyıya vuran gelgitin ritmik dalgaları ayaklarımın üzerinde geziniyor, beni o ana bağlıyordu.

Titreyen parmaklarımla yüzüğe uzandım. Gideon'un eli kapandı ve sırtıttı. "Henüz değil." "Ne?" Omzunu ittim.

"Benimle alay etme!" "Ah, ama ben her zaman teslim ederim," diye mırıldandı.

Ona ters ters baktım. Hınzır sırtışı soldu.

Parmakları yanağımda gezindi. "Senin kocan olmaktan gurur duyuyorum," dedi ciddiyetle. "Senin gözünde bu onura layık görülmek benim en büyük başarıım."

"Oh, Gideon." Beni nasıl da büyüledi. Ondan etkilenmişim, sevgisiyle dolup taşmışım. "Şanslı olan benim."

"Hayatımı değiştirdin, Eva. Ve sen imkansızı başardın: beni dönüştürdün. Artık olduğum kişiyi seviyorum. Bunun hiç düşünmemiştim."

"Sen her zaman harikaydın," dedim hararetle. "Seni ilk gördüğümde sevmiştim. Şimdi daha çok seviyorum."

"Benim için ne ifade ettiğini anlatacak kelimeler yok." Elini tekrar açtı. "Ama umarım bu yüzüğü elinde gördüğünde, hayatımda elmaslar kadar parladığını ve sonsuz derecede daha değerli olduğunu hatırlarsın."

Ayak parmaklarımın ucuna basarak ıslak kumun batışına karşı koydum, ağzını aradım ve beni öptüğünde neredeyse sevinçten hıçkırarak ağlayacaktım. "Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Elimi tutup yüzüğü parmağıma geçirirken gülümsüyordu ve düğünümüzde bana verdiği güzel Asscher pırlantanın yanına yerleştirdi.

Alkışlar ve tezahüratlar de sarstı. Eve baktık ve ailelerimizin korkuluk boyunca dizilmiş bizi izlediklerini gördük. Çocuklar çoktan merdivenlerden aşağı koşmaya başlamış, Gideon'a ulaşmak için sabırsızlanan Lucky'yi kovalıyorlardı.

Bu duyguyu çok iyi anlıyordum. Hayatımızın geri kalanında hep ona koşacaktım.

Derin ve temiz bir nefes alarak, umudun ve neşenin suçluluk duygusunu ve kederi bir anlığına da olsa uzaklaştırmasına izin verdim.

"Bu mükemmel," diye mırıldandım, kelimeler rüzgârda kayboldu. Elbise yok, çiçek yok, formalite ya da ritüel yok. Sadece Gideon ve ben, birbirimize bağlanmıştık ve bizi sevenler yanıımızdaydı.

Gideon beni yakaladı ve döndürerek saf bir zevkle gülmemi sağladı. "Seni seviyorum!" Tüm dünyanın duyması için bağırdım.

Kocam beni yere bıraktı ve nefes nefese öptü. Sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırarak "Çapraz Ateş" diye fısıldadı.

Eva'nın, hafta sonunu Westport'ta birlikte geçirdiğimiz Richard Stanton'ı teselli etmeye çalışmasını izlemek zordu. O zamanlar capcanlıydı, yaşından daha genç görünüyordu. Şimdi ise zayıf ve kambur görünüyordu, geniş omuzları kederle ağırlaşmıştı.

Beyaz çiçek aranjmanlarından oluşan bir bolluk mevcut her yeri kaplamıştı. Stanton'ın geniş çatı katındaki oturma odasında yüzeye çıkmış, havayı ağır bir şekilde kokulandırıyor. Buketlerin etrafına bolca Monica'nın fotoğrafları serpiştirilmişti ve Eva'nın annesini Stanton'la geçirdiği en güzel anlarda gösteriyordu.

Victor, Cary ve Trey'le birlikte ana kattan uzakta, daha küçük bir alanda oturuyordu. İlk geldiğimizde, Eva'nın babası ve Stanton'ın donup kaldıkları ve birbirlerine baktıkları bir an olmuştu. Her ikisinin de diğerinin Monica'da sahip olduğu şeye içerlediğinden şüpheleniyordum: Victor onun aşkına, Stanton ise kadının kendisine sahipti.

Kapı zili çaldı. Bakışlarım Eva ve Martin'in zili açmak için birlikte yürümelerini izledi. Stanton arkalıklı koltuğundan kıpırdamadı, düşüncelerinin içe dönük olduğu belliydi. Bize kapıyı ilk acısını hissetmiştim, Eva'yı görünce vücudu gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı.

Eşim ve benim hemen ardından havaalanına gidecek olmamız iyi oldu. Bir ay boyunca şehirden ve gözlerden uzak olacaktık. Umarım döndüğümüzde Stanton annesine, sevdiği kadına çok benzeyen görmeye dayanabilirdi.

"Çapraz."

Başımı çevirdiğimde Benjamin Clancy'yi gördüm. Dedektif Graves gibi, Clancy'nin gözleri de Nathan Barker'ı karıma karşı bir tehdit olmaktan çıkarmak için neler yaptığının bilgisini taşıyordu. Graves'in aksine, Clancy benim bu işe karıştığımı örtbas etmeye yardım etmiş, suç mahallini ve olayla ilgisi olmayan başka bir sahneyi sahnelemişti.

Kendi suçlarının bedelini hayatıyla ödemiş ve benim suçlarımın bedelini daha fazla ödemeyecek olan ölü bir adamı suçlamak.

Kaşlarım sessiz bir sorgulamayla kalktı.

"Bir dakikaya ihtiyacım var." Benim onayımı beklemeden koridoru işaret etti.

"Yolu göster."

Onu kütüphaneye kadar takip ettim ve duvarları kaplayan kitap raflarını inceledim. Oda deri ve kâğıt kokuyordu, renk paleti konyak ve yaprak dökmeyen yeşilin erkeksi bir karışımıydı. Dört farklı oturma alanı ve tamamen dolu bir bar, konukları rahat etmeye ve oyalanmaya davet ediyordu.

Clancy kapıyı arkamızdan kapattı ve yanmayan şömineye bakan iki kulüp sandalyesinden birine oturdu. Diğerini ben aldım.

Hemen konuya girdi. "Bayan Stanton geride yirmi beş yıllık el yazması günlükler ve elektronik günlük girişlerinin bulunduğu yedek bir bilgisayar sürücüsü bıraktı. Ölümü halinde bunları Evaya iletmemi istedi."

Merakımı kendime saklayarak, "Bunları almasını sağlayacağım," dedim.

Dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak öne doğru oturdu. Ben Clancy iri bir adamdı, pazuları ve kalçaları kalın kaslarla kaplıydı. Koyu sarı saçlarını sert bir askeri kesimle toplamıştı ve gözleri büyük beyaz bir köpekbalığının düz, soğuk ölümcüllüğüne sahipti ama Eva'ya baktığında ısınıyordu, tıpkı Çok koruyucu bir ağabeyin bakışları.

"Bunları ona vermek için en uygun zamanı belirlemeniz gerekecek," dedi. "Ve onları hiç görmemesi gerektiğine karar verebilirsiniz."

"Anlıyorum." Yani onları gözden geçirmem gerekecekti. Bunu yapmayı düşünmek beni rahatsız ediyordu.

"Ne olursa olsun," diye devam etti Clancy, "artık Lauren adına üstlenmeniz gereken yeni bir mali sorumluluğunuz var. Azımsanmayacak bir meblağ değil ama bunu yönetmekte zorlanmayacaksınız."

Kullandığı isim karşısında kaskatı , sonra devam edince daha da tetikte oldum.

Başını sallayarak, "Tramell'ler öldükten sonra onun hikâyesini araştırmaya başladın," dedi.

"Ama çoğunu ." Şimdiye kadarki tüm konuşmalar içinde mantıklı gelen tek şey buydu.

"Ne yapabilirdim ki? Bay Stanton ilişkileri konusunda ciddileştiğinde onun geçmişini araştırdım. Onunla yüzleştiğimde bana size anlatmak üzere olduğum şeyleri anlattı - bunların hiçbirisi Bay Stanton tarafından bilinmiyor. Bu şekilde kalmasını istiyorum. O mutluydu. Kadının kim olduğu onu etkilemiyordu. biliyorum."

Her , Clancy etkilenmişti. Benim etkilenip zaman gösterecekti.

Clancy bir an durakladı. "Günlüklerden daha fazlasını elde edeceksiniz. Onları okumadım, ama Lauren'ın hikayesi kesinlikle kuru bir hikayeden daha ilgi çekici. gerçekleri sana vereceğim."

"Anlıyorum. Devam et."

"Lauren Kittrie, Austin, Teksas'ın eteklerinde küçük bir kasabada büyüdü. Ailesi fakirdi. Annesi onu ve ikiz kız kardeşini, yerel bir çiftlikte işçi olarak çalışan babalarının yanına bırakmıştı. Babası meşgul bir adamdı, iki güzel ve inatçı kızı yetiştirmekle pek ilgilenmiyor ya da bunu yapamıyordu."

Arkama yaslanıp Eva'nın kitabından bir sayfa aldım ve iki genç Monica'yı hayal etmeye çalıştım. Görüntü çarpıcı olmaktan da öteydi.

"Tahmin edebileceğiniz gibi," diye devam etti, "fark edildiler. Lisenin sonlarına doğru, bir grup zengin üniversitenin dikkatini çekmişlerdi. Austin'den öğrenciler. Tehlikeli bir hak duygusuna sahip serseriler. Liderleri Jackson Tramell'di."

Başımı salladım. "Onunla evlendi."

"O daha sonraydı," dedi kesin bir ifadeyle. "Lauren en başından beri erkekler konusunda anlayışlıydı. Ailesinin sahip olduğu hayattan kurtulmak istiyordu ama belayı gördüğünde anlıyordu. Onu birçok kez geri çevirdi. Kız kardeşi Katherine o kadar zeki değildi. Tramell'in onun çıkış bileti olabileceğini düşündü."

Tedirginlik arkama yaslanmama neden oldu. "Daha ne kadarını duymam gerekiyor?" "Lauren'ın tavsiyesine rağmen, Katherine onunla çıktı. Çıkmayınca da O gece ya da ertesi gün eve döndüğünde Lauren polisi aradı. Katherine yerel bir çiftçi tarafından tarlasında, bilinci yerinde değilken bulundu.

sokak uyuşturucuları ve alkolün zehirli bir kombinasyonu sayesinde. şiddetli bir saldırıya uğramıştı. Kanıtlanmamış olsa da, birden fazla kişinin olaya karıştığından şüpheleniliyordu."

"Tanrım."

"Katherine kötü durumdaydı," diye devam etti Clancy. "Halüsinojenik Sistemindeki ilaçlar toplu tecavüzün fiziksel travmasıyla birleşince kalıcı beyin hasarına neden oldu. Belirsiz bir süre boyunca yirmi dört saat bakıma ihtiyacı vardı ve bu babalarının karşılayamayacağı bir durumdu."

Huzursuz bir şekilde bara gittim, sonra istediğim son şeyin bir içki olduğunu fark .

"Lauren Tramell'lara gitti, oğulları ve yaptığından şüphelendiği şey hakkında onlarla yüzleşti. Adam inkar etti ve o dönemde fiziksel kanıt eksikliği nedeniyle kimse onunla bir bağılantı olduğunu kanıtlayamadı. Ama bir fırsat gördü ve değerlendirdi. Lauren istediği kişiydi, bu yüzden Lauren'in kendisi ve saldırı konusunda sessiz kalması karşılığında ailesinin Katherine'in temel bakım masraflarını karşılamasını sağladı."

Yüzümü ona dönüp baktım. Para pek çok günahı gizleyebilirdi. Stanton'ın Eva'nın geçmişini mühürlü mahkeme dosyaları ve gizlilik anlaşmalarıyla etkili bir şekilde saklamış olması bunu kanıtlıyordu. Ama Nathan Barker'ın babası suçlarının bedelini ödemesine izin vermişti. Tramell'lar oğullarınınkini gizlemek için ellerinden geleni yapmışlardı.

Clancy sandalyesinde doğruldu. "Jackson seks istedi. Lauren, Katherine'e her zaman bakılacağına dair bir tür garanti sağlayacağını düşündüğü evliliği güvence altına almak için ailesiyle pazarlık yaptı."

İçki konusunda fikrimi değıştirdim ve bir bardağı yarısına kadar viskiyle doldurdum.

"Birkaç ay boyunca Lauren ve Jackson arasındaki durum istikrarlıydı. Yaşıyorlardı-"

"Ahır mı?" Sert bir kakhaha boğazımı yırttı. "İkiz kız kardeşine toplu tecavüzü düzenleyen adama kendini satmak üzereydi Aman Tanrım..."

İçkiyi geri attım.

Monica -ya da Lauren- hepimizin ona daha güçlüydü. Ama Eva'nın yaşadığı dehşet göz önüne alındığında, bunu öğrenmesine değer miydi?

geri kalanını?

"Clancy, "Victor'la tanışana kadar durum stabildi," diye tekrarladı.

Bakışlarını yakaladım. Bir durumun olabildiğince kötü düşündüğünüzde, her zaman daha kötüsü vardı.

Çenesi gerildi. "Eva'dan hamile kaldı. Jackson bebeğin kendisinden olmadığını öğrendiğinde, ona bakmaya çalıştı, hem de yumruklarıyla. Ailesinin evinde yaşamalarına rağmen, yaşlı Tramell'lar ikisi arasındaki tartışmalar sırasında asla araya girmede. Lauren çocuğunun hayatından endişe ediyordu."

"Onu vurdu." Ellerimi saçlarımda gezdirdim, keşke bu görüntüyü zihnimden kolayca kazıyabilseydim. "Belirlenemeyen ölüm şekli- onu öldürdü."

Clancy sessizce oturdu ve bu açıklamayı özümsememe izin verdi. Eva'yı korumak için öldüren tek kişi ben değildim.

Adım atmaya başladım. "Tramell'lar Lauren'ın paçayı kurtarmasına yardım etti. Etmek zorundaydılar. Neden?"

"Lauren Jackson'la birlikte olduğu süre boyunca, daha sonra ona karşı kullanabileceği her şeyi sessizce belgeledi. Tramell'lar itibarlarına ve sosyeteye takdim edilen kızları Monica'nın itibarına değer veriyorlardı ve Lauren'ın ve neden olduğu tüm sorunların ortadan kalkmasını istiyorlardı. Lauren sırtındaki giysilerle ve bundan sonra Katherine'in bakımının tamamen kendi sorumluluğunda olduğunu anlayarak oradan ayrıldı."

"Demek her şey bir hiç uğrunaymış," diye mırıldandım. "Tam da başladığı yerdeydi." Sonra tüm bilgiler yerli yerine oturdu. "Katherine hâlâ hayatta."

Bu da Monica'nın zengin erkeklerle yaptığı evlilikleri ve paraya olan düşkünlüğünü açıklıyordu. Bunca yıldır kızının ne kadar sığ biri olduğunu düşündüğünü biliyor olmalıydı ama gerçeği söylemek yerine bununla yaşamıştı.

Elbette Eva'nın Nathan'a ne yaptığımı asla öğrenmemesini umuyordum. Benim bir canavar olduğumu düşünmesinden korkuyordum.

Clancy iri cüssesine rağmen hızla ayağa kalktı. "Başta da söylediğim gibi, Katherine'in bakımı artık sizin mali sorumluluğunuzda. Bu konuda Eva'ya bilgi verip vermeyeceğinizi tartmanız gerekecek."

Onu inceledim. "Neden bu konuda bana güveniyorsun?"

Ceketini düzelitti. "Hall ateş açtığında kendini Eva'nın üzerine attığını gördüm. Barker'la nasıl başa çıktığınla birlikte bu da bana onu korumak için her şeyi yapacağını söylüyor. Eğer bilmesinin onun yararına olacağını düşünüyorsan, doğru zaman geldiğinde ona söylersin."

Başını sertçe sallayarak odadan çıktı. Düşüncelerimi toparlayarak oyalandım.

"Hey."

Eva'nın sesiyle dönerek kapıya baktım ve onun bana doğru gelişini izledim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, güzel bir kıyafet içinde basit siyah bir elbise. "Her yerde seni arıyordum. Clancy bana nerede olduğunu söylemek zorunda kaldı."

"Bir içki içtim," diyerek ona kısmen doğruyu söyledim.

"Kaç içki?" Gözlerindeki hafif pırıltı bana bu konuda üzgün olmadığını söyledi. "Bir süredir buradasın, as. Babamı havaalanına götürmeliyiz."

İrkilerek saatime baktım ve kendi kendime kaybolduğumu fark ettim. bir süre düşündüm. Günümüze geri dönmek ve Lauren'in trajik geçmişi üzerinde düşünmeyi bırakmak için bir çabaydı. Geçmişi değiştiremezdim.

Ama yapmam gereken şey yeterince açıldı. Kız kardeşinin refahını sağlayacaktım. Sevgili kızıyla ilgilenecektim. Bu yollarla Monica'nın olduğu kadını onurlandıracaktım. Ve bir gün, eğer yapılacak doğru şey buysa, onu Eva'yla tanıştıracaktım.

"Seni seviyorum," dedim karıma, elini alarak. "İyi misin?" diye sordu, ruh halimi çok iyi biliyordu.

"Evet." Yanağına dokundum ve ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Hadi gidelim."

Sonsöz

"Balayı oteli için ne tuhaf bir seçim."

Başımı çevirdiğimde annemi güvertede yanımdaki şezlonga uzanmış buluyorum. Mor bir bikini giymiş, teni hafifçe bronzlaşmış ve sıkı, tırnakları zarif bir çıplaklığa boyanmış.

Mutluluk içimi dolduruyor. Onu tekrar gördüğüme çok sevindim.

"Bu özel bir şaka," diye açıklıyorum, uzanan zümrüt rengi orman şeridinin ötesinde parıldayan Pasifik Okyanusu manzarasına bakarak. "Gideon'a bir Tarzan fantezim olduğunu söyledim, o da bize lüks bir ağaç ev buldu."

Eski bir banyan ağacının kollarında yerden asılı duran otel süitini ilk gördüğümde çok sevinmiştim. Panoramik manzara Gideon ve ben ne zaman yapraklarla kaplı çardaktan dışarı çıksak, güvertesinden tarif edilemez bir manzarayla karşılaşıyoruz.

"Demek sen Jane'sin..." Annem başını sallıyor. "Yorum bile yapmayacağım."

Sırıtiyorum, ara sıra onu hâlâ şaşırtabildiğim için mutluyum.

İç çekerek başını arkaya yaslıyor ve gözlerini kapatarak güneşleniyor. "Babanın New York'a taşınmaya karar vermesine çok sevindim. Bu bana Yanında olacağını bilmek huzur veriyor." "Evet, şey..."

Bu fikre alışmaya başlıyorum."

Annemin düşündüğümünden tamamen farklı bir insan olduğunu kabul etmek zor. Tüm bunları gündeme getirmeyi tartışıyorum. İstemiyorum Onunla tekrar vakit geçirmenin mutluluğuyla. Ancak günlük yazıları bana mektup olarak yazılmıştı ve yanıt verme ihtiyacına engel olamıyorum.

"Günlüklerini okuyordum," diyorum.

"Biliyorum."

Cevabı sıradan. Öfke ve hayal kırıklığı hissediyorum ama onları uzaklaştırıyorum. "Neden daha önce benimle geçmişinle ilgili hiçbir şey paylaşmadın?"

"Öyle demek istedim." Başını bana doğru çevirdi. "Sen küçükken, bir gün yapmayı planlamıştım. Sonra Nathan... oldu ve sen de bunun etkisinden kurtulmaya çalışıyordun. Ve Gideon'la tanıştın. Hep zaman olacağını düşündüm."

Bunun tamamen doğru olmadığını biliyorum. Hayat devam ediyor. Bir şey her zaman daha fazla beklemek için bir bahane olarak hizmet eder. Annem, kız kardeşi uğruna yaptığı her şeyi kabul edebileceğim bir zamanı beklemedi; kabul edebileceği zamana kadar bekledi.

Yaptığı seçimleri yapmak ve attığı adımları atmak için güçlü bir kadın olmak gerekiyordu. Onun hakkında bunu bilmek güzeldi, ama daha çok kırılganlığının kaynağını anlamak güzeldi. Annem, hayatının aldığı yol yüzünden acı çeken bir kadındı. Jackson'ı öldürmek onu rahatsız etmişti, çünkü ondan o kadar nefret ediyordu ki

umutsuzca ve cinayetin kendisinden dehşete düşse bile öldüğünde sevinç .

Babamı geride bırakmak, kız kardeşi Katherine gibi yaşamak gibi onun hayati bir parçasını yok etmişti. Annem kalbinin iki parçasından ayrılmıştı ama bir şekilde devam etmeyi başarmıştı. Onun

Aşırı korumacılık şimdi bana mantıklı geliyordu - beni de kaybederse hayatta kalmayı hayal bile edemezdi.

"Gideon döndüğümüzde Katherine'i görmeye gideceğimizi söyledi," diyorum ona. "Onu daha yakına taşımayı düşünüyoruz, böylece hayatımızın bir parçası olabilir." Teyzemin annemin ikizi olduğunu bildiğim için kendimi buna hazırlıyorum.

Annem hüznü bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Seni gördüğüne çok sevinecek. Yıllardır senden bahsedildiğini duyuyor."

"Gerçekten mi?" Günlüklerden annemin Katherine'i nadiren şahsen görebildiğini biliyorum, çünkü annemin kocaları sevgili karısına yakındı. E-postalar ve aramalar iz bıraktığından, mektup ve kartları postalamakla yetinmek zorunda kalmıştı.

"Elbette. Elimde değil ama övünüyorum. Seninle çok gurur duyuyorum." Gözlerim doluyor.

Yüzünü güneşe doğru çeviriyor. "Uzun süre boyunca Kathy'ye verilen zarara kızgındım - tanıdığım kız kardeşimi asla geri alamadım. Ama sonra zihninin onu o cehennem gecesinden koruduğunu fark ettim. O artık

hatırlıyor. Ve düşünceleri artık ne kadar basit olsa da, her şeyde çocuksu bir neşe buluyor."

"Onunla ilgileneceğiz," diye söz veriyorum.

Annem elini uzatıyor ve ben de . "Ağaç evlerde şampanya var mı?" diye soruyor.

Gülüyorum ve parmaklarını sıkıyorum. "Elbette."

Yavaşça uyandım, uykunun derinliklerinden tam farkındalığa doğru tembelce yukarı doğru sürüklendim. Yatağı koza gibi saran cibinliğin arasından güneş ışığı süzülüyordu. Gerindim, kolum kocamı aramak için yana kaydı ama yanımda yatmıyordu.

Onun yerine Gideon'u ofis olarak kullandığı rustik köşedeki pencerenin önünde durmuş telefonla konuşurken . Bir an için onun görüntüsünü içime çektim. Darmadağınık ve tıraşsızdı, o kadar seksiydi ki dayanamadım. Lucky'nin ayaklarının dibine yayılmış olması da işin lezzetini daha da artırıyordu.

Gideon'un üzerinde şorttan başka bir şey yoktu, fermuarı yukarı çekilmişti ve düğmesini açmıştı, böylece komando olduğunu görebiliyordum. Balayımızda giyinme konusunda en fazla bu kadar ileri gidebilmişti. Bazı günler giydiği tek şey terdi, bu da üzerinde o kadar sıcak görünüyor ve kokuyordu ki, daha fazla çalıştığından emin oldum.

Bana gelince, bavulumun çok sayıda straplez tüp elbise ve gözle görülür bir iç çamaşırı eksikliğiyle dolu olduğunu görünce şaşırmıştım. Her an kendimi eğilmiş, eteğimi yukarı kaldırmış ve kocamın anatomisinin bir parçası içime kayarken bulabilirdim. İki haftadır balayındaydık ve bu süre içinde Gideon vücudumu onun şehvetini bekleyecek şekilde eğitmişti.

Beni dakikalar içinde uyandırabilir, ikimizi de neredeyse aynı hızla tatmin edebilirdi.

Lezzetli, doyumsuz bir hedonistti.

Çılgın maymun seksi nöbetleri arasında konuşarak ve dünyaya döndüğümüz zaman için planlar yaparak zaman geçiriyorduk. Film izler ve kart oyunları oynardık, Gideon bana nasıl iyi oynanacağını öğretirdi. Ara sıra çalışması gerekiyordu ve o çalıştığında ben annemin günlüklerini okuyordum.

benim için geride bıraktı. Bana onlardan bahsetmesi birkaç gününü almıştı ama bahsettiğinde doğru zamandı.

Bunlar hakkında da çok konuştuk.

"Talep makul değil," dedi Gideon telefonda, kısa ipek bornozumun içinde bana bakarak. "Başka bir yerde kıpırdama alanı var. O akışkan noktalara yönlendirilmeleri gerekiyor."

Ona bir öpücük üfleyerek geri çekildim ve mutfığa yöneldim.

Kahve demlenirken güverteye, onun ötesindeki ağaçlara ve onun ötesindeki okyanusa baktım. Belki bugün sahile giderdik. Sadece bize ait bir yerimiz vardı. Şimdilik tek istediğimiz birbirimizle birlikte .

Lucky'nin patilerinin parke zeminde aceleyle ilerlediğini duyduğumda tüylerim diken diken oldu. Taparcasına sevdiği Gideon'la birlikte onu takip ediyor olacaktı. Kocam da Lucky'den biraz daha fazla hoşlanıyordu. Şanslı Kâbuslar giderek daha seyrek görülüyordu ama görüldüklerinde Lucky'nin yanında olması çok işe yarıyordu.

"Günaydın," diye mırıldandı Gideon, kolları beni sararken. Ona doğru eğildim. "Sanırım teknik olarak öğleden sonra."

"Akşama kadar yatağa dönebiliriz," diye mırıldandı boynuma sokularak. "Seni henüz sıkmadığıma inanamıyorum."

"Angel, eğer sıkıldıysan, daha fazlasını geri koyarım."

Bu sözlerle birlikte aklıma gelen görüntü karşısında ürperdim. Gideon sıradan bir günde bile ateşli bir sevgiliydi. Balayına çıktığımızdan beri daha da dinçleşmişti. Sadece benimle sevişirken yaptığı egzersizler yüzünden vücudunun eskisinden bile daha zayıf ve yırtık pırtık olduğuna yemin edebilirdim.

Kesinlikle vücudumla yıllardır olmadığım kadar mutluydum. "Telefondaki kimdi?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. "Kardeşim."

"Gerçekten mi? Son birkaç hafta içinde bu üçüncü değil mi?"

"Kıskanma. Sen ondan çok daha seksisin."

Dirseğimle ona vurdum.

Gideon bana Hugh'un dosyalarından ve Chris'in Christopher'la konuştuğundan bahsetmişti. O konuşma sırasında ne konuşulduğunu bilmiyoruz. Bu

baba ve oğul arasında özel bir şeydi. Ama her neyse, Christopher Gideon'a iki kez - şimdi üç kez- e-posta göndererek tavsiye istemişti.

"Her zaman iş hakkında mı konuşmak ister?"

"Evet, ama sorduğu şeyler... Cevabı zaten biliyor." "Kişisel bir şey mi?"

Gideon, Chris tarafından kendisine yapılan kötü muamelenin hiçbirinin kardeşine aktarılmadığı konusunda temin edilmişti ve kocam da bunu değiştirmeye niyetli değildi. Christopher yıllar içinde çok fazla hasara yol açmıştı ve Gideon bir özür olmadan yakın zamanda affedilmek için açık çek yazmayacaktı.

Omuz silkti. "Eğleniyor muyuz... Hava nasıl... Bu tür şeyler."

"Sanırım kendince bir şeyler yapmaya çalışıyor." Ben de omuz silktim. "Sahile inmek ister misin?"

"Yapabiliriz..."

Kollarında dönerek ona baktım. "Aklında başka bir şey mi var?" "İşi bir süreliğine bir kenara bırakmadan önce sana birkaç şey söylemek istiyorum. gün."

"Tamam. Önce bir kafein alayım."

Kahvelerimizi hazırlarken gülümsüyordum. Ofisine vardığımızda dizüstü bilgisayarını açtı.

Ekrandaki görüntü kendini açıklıyordu. Sandalyeyi çektim ve oturdum. "Daha yaratıcı GenTen mi?"

Şimdiye kadar bir düzine farklı reklam konsepti görmüştüm. Bazı mesajlar zekiceydi, bazıları çok zekiceydi ve bazıları da sıradan şeylerdi.

Bir elini sandalyenin arkasına, diğerini masanın üzerine koyarak, beni sıcak teni ve nefis erkeksi kokusuyla çevreleyerek, "Son turda yapılan düzeltmeler," diye açıkladı.

"Ve bazı yeni yönler."

Destede gezinirken çoğuna başımı salladım ama bir tanesi başımı sallamama neden oldu. "Bu bir hayır."

"Ben de hoşlanmıyorum," diye onayladı Gideon. "Ama senin için neden işe yaramıyor?"

"Bence bu yanlış bir mesaj veriyor. Bilirsiniz, bunalmış bir eş/anne/iş kadını ancak GenTen ile ailesinin dikkatini dağıtarak sakın zaman bulabilir." Ona baktım. "Kadınlar bu çeşitli şapkaları kolayca takabilir. Hadi ona ailesiyle birlikte oyun oynarken ya da GenTen'in tadını çıkarırken gösterelim."

Başını salladı. "Bir daha sormayacağımı söylemiştim ama madem kadınların her şeye sahip olmasından bahsediyoruz... İşinden ayrıldığın için hâlâ kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet." Cevap vermeden önce hiç tereddüt etmedi. "Hâlâ çalışmak istiyorum," diye niteledim, "ve yardıma ihtiyacın olmayan şeylerde sana yardım etmek beni uzun süre tatmin etmeyecek. Ama bana uygun bir yer bulacağız."

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Görüşünüzü takdir ediyorum, yoksa bunu istemezdim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Var." İzleme dörtgenini kaydirdi ve üzerine dokunarak bir sunum ekrana getirdi. "Bunlar şu anda öncelikli olan projelerden birkaçı. Zamanınız olduğunda bunlara bir göz atın ve en çok hangilerinin ilginizi çektiğini bana bildirin."

"Hepsi çekiyor, değil mi?"

"Elbette."

"Tamam." Birkaç liste hazırlar, bunları ilgi alanlarına, bilgi ve becerilerine göre sıralardım. Sonra çapraz referans yapardım. En önemlisi, her şeyi Gideon ile tartışardım. Çalışmalarını onunla paylaşmaktan en çok keyif aldığım şey buydu - onun o büyüleyici keskin zekasını keşfetmek.

"Seni istemiyorum," dedi sessizce, eli omzuma gitti ve kolumu okşadı. "Yükselmeni istiyorum."

"Biliyorum, bebeğim." Okşayan elini tuttum ve öptüm. Sizi böyle seven bir kocayla gökyüzü sınırsızdı.

Güneş ufkun kenarının altına inerek okyanusu ateşe verdi.

Gideon kadehlerimizi şampanyayla doldurdu, yat dalgaların üzerinde hafifçe sallanırken altın renkli sıvıdan küçük bir sıçrama oldu.

"Bu çok güzel," dedi bana yavaşça gülümseyerek. "Beğendiğine sevindim."

Onu bu kadar mutlu ve rahat görmek beni şaşırttı. Gideon Cross'u hep bir fırtına olarak düşünmüşümdür. Şimşek ve gök gürültüsü, hem tehlikeli hem de zorlayıcı olabilen son derece güzel bir güç. Bir kasırganın girdabı gibi zar zor kontrol altına alınırdı.

Onu fırtına sonrası sessizlik olarak tanımlayabilirim, bu da onu daha da büyük bir doğa gücü haline getiriyordu. İkimiz de... şimdi merkezdeydik. Kendimize güveniyor ve kararlıydık. Birbirimize sahip olmak her şeyi başarılabilir kılıyordu.

Tüm bunlar beni bir akşam yemeği gezisi düşünmeye yöneltti.

"Buraya gel, meleğim." Ayağa kalkarak elini bana doğru uzattı.

Şampanyalarımızı mum ışığındaki yemek masasından İki kişilik lüks bir şezlong. Oraya yerleştik, birbirimize karıştık.

Eli sırtımı bir aşağı bir yukarı okşadı. "Mavi gökyüzünü ve pürüzsüz bir yelkenliyi düşünüyorum."

Gülümsedim. Düşüncelerimiz çoğu zaman benzer yolları izliyordu.

ensesini kavradım ve parmaklarımı saçlarının sert ipeğinde gezdirdim. "Bu işi öğreniyoruz."

Gideon beni öpmek için başını eğdi, ağzı hafifçe hareket ediyordu.

Dilimiz yavaşça yalıyor, aramızdaki her geçen gün daha da güçlenen bağı yeniden teyit ediyordu. Geçmişimizin hayaletleri artık silik gölgeler gibi görünüyordu, yeminlerimizi yenilemeden önce bile çözülmeye başlamışlardı.

Bir gün sonsuza dek yok olacaklardı. O zamana kadar birbirimize sahiptik. İhtiyacımız olan tek şey de buydu.

Yazarın Notu

Sevgili dostlar,

Bir yolculuğun sonunda veda etmek ve ayrılmak her zaman zordur. Sevdiğiniz arkadaşlarınızla yollarınızı ayırmak. Gideon ve Eva'ya veda etmek acı-tatlı bir şey. Onlarla uzun yıllar geçirdim ve yüzlerce Binlerce kelime (*Seninle Bir, bir düzine yıla yayılan kariyerimde yazdığım en uzun roman!*) ve şimdi Crossfire sona erdiğine göre, Eva ve Gideon'un hayatlarına kendi başlarına devam etmeye hazır ve muktedir olduklarını biliyorum. Benden her ne yardım istedilerse, artık buna ihtiyaçları yok.

Şimdi sizi, Lily'ye olan destansı ve her şeyi tüketen aşkı beni benzersiz bir şekilde etkileyen Kane Black ile tanıştırmamanın zamanı geldi. Sadece birkaç ayı kapsayan Crossfire serisinin aksine, Kara Liste serisi Kane ve Lily'yi birkaç yıl boyunca takip ediyor. Lily'ye ilk aşık olan Kane, onu geri kazanmak için savaşıyor adam değil, ama ben hem genç hem de yaşlı Kane'i seviyorum. onun daha akıllı versiyonlarını eşit olarak. Senin de öyle yapacağını biliyorum. sayfalarda Kane'in keyfini çıkarın. Onun hikayesi daha yeni başlıyor

Sevgilerimle,
Sylvia

Sylvia Day'in bir sonraki kitabına göz atmak için sayfayı çevirin

Çok Yakın

Telif hakkı© 2016 by Sylvia Day, LLC.

Şık esmer kapıdan içeri girdiği anda, işverenimin onu baştan çıkaracağını biliyorum. Başka bir adamın kolunda geldi ama bunun konuyla ilgisi yok. Yenilecek; hepsi yeniliyor.

Kadının Bay Black'in hazinelerindeki fotoğraflara benzerliği çok açık. Parlak siyah saçları, parlak yeşil gözleri, soluk teni ve kırmızı dudaklarıyla tam onun tipi.

İkisini de başımı hafifçe eğerek selamlıyorum. "İyi akşamlar. Paltolarınızı alabilir miyim?"

Ben oturma odasına bir göz atarken beyefendi ona yardımcı oluyor, personelin orada olduğundan ama göze batmadığından emin oluyorum, atılmış bardakları ve tabakları temizlerken kanepeler ve içecekler sağlıyorlar.

Manhattan, çatı katının tabandan tavana pencerelerinin ötesinde parıldayan ışıklardan oluşan bir battaniye içinde yayılıyor. Etkinlik, yeni bir start-up'ın onuruna verilen siyah kravatlı bir resepsiyon. Bay Black sık sık kutlama yapıyor, sanki kendi içinde eksik olan hayatı ona getirecekmiş gibi etrafını insanlarla çevreliyor.

Evi, renk ve sıcaklıktan yoksun, aşırı cam, çelik ve deriden oluşuyor. Yine de, davetkâr olmasa da rahat bir alan, geniş odayı açık ve havadar bırakmak için dikkatlice yerleştirilmiş büyük boy parçalarla dolu. İşverenimin yaydığı güç fırtınası için ideal bir vitrin.

Acaba siyah ve beyazı tercih etmesi dünyaya bakışının bir yansıması mı? Renksiz. Cansız.

Bir an için Bay Black'e bakıyorum, son gelen kişiye vereceği tepkiyi araştırıyorum. Beklediğim şeyi görüyorum: Onu gördüğünde huzursuz enerjisinde ani bir durgunluk ve ardından hevesli bir bakış. Onu incelerken çenesi geriliyor. İşaretler belli belirsiz, ama korkunç hayal kırıklığını hissediyorum ve ortaya çıkan öfke dalgası.

O olmasını ummuştı. *Lily*. En özel odalarını süsleyen kadın.

Lily'yi tanımıyorum; benim hizmetlerim alınmadan önce onun hayatından çıkmıştı. Adını sadece bir kez, içkiden çıldırdığı ve yarı deli olduğu bir gecede söylediği için biliyorum. Ve Lily'nin onun üzerindeki etkisini biliyorum; yatağının üzerinde asılı duran devasa fotoğrafına baktığımda bunu hissedebiliyorum.

Resimleri tüm konuttaki tek renk lekesi, ancak onları bu kadar çarpıcı kılan bu değil. Gözleri ve orada görülen mutlak güven ve şiddetli özlem.

Lily her kimse, Kane Black'i sahip olduğu her şeyle sevmişti. "Teşekkür ederim," diyor esmer kadın, eskortu bana ceketini uzatırken. Benimle konuşuyor ama Bay Black onun dikkatini çoktan çekmiş ve bakışlar onun üzerinde. Görmezden gelinmesi imkânsız, sadece olağanüstü bir irade gücüyle kontrol edilebilen karanlık bir fırtına.

Kısa bir süre önce Manhattan'ın en uygun bekarı seçildi, çünkü bu unvanın bir önceki sahibi ulusal kanalda kaçtığını duyurdu. Televizyon. Bay Black henüz otuzunda bile değil ve yedinci kuşaktan kusursuz bir İngiliz soyuna sahip olan beni karşılayabilecek kadar zengin. O bir Karizmatik genç adam, kadınların kendilerini korumak için düşünmeden çekildikleri türden. Kızım bana onun sıra dışı erkeksi bir güzelliğe ve daha da çekici olduğunu iddia ettiği bir şeye sahip olduğunu söylüyor: ham, hayvani bir çekicilik. Onun ulaşılmaz havasının tamamen karşı konulmaz olduğunu söylüyor.

Ancak korkarım ki bu bir gösterişten daha fazlası. Birçok cinsel ilişkisi bir yana, Bay Black kelimenin en derin anlamıyla alınıyor.

Kalbi Lily'ye verilmişti ve onu kaybettiğinde kalbini de kaybetti. Geriye kalan tek şey, kendi oğullarımdan biriymiş gibi sevdiğim bir adamın kabuğu.

"Ona çıkışı gösterdin mi?"

Bay Black ertesi sabah mutfağa girdiğinde, o gün için hazırlanmış tertemiz bir takım elbise ve özenle düğümlenmiş bir kravat giymişti.

benim yanımda çalışmaya başlamadan önce sahip olduğu bir giysiydi. Onu beyefendiler için ısmarlama giyim sanatının incelikleri konusunda eğitmişim ve o da bu bilgileri, bastırılamaz olduğunu öğrendiğim bir bilgi açlığıyla özümsemişti.

Dış görünüşüne bakılırsa, beni işe alan kültürsüz genç adamı görmek zordu. Dönüşüm geçirdi, bu göreve tek başına vahşice saldırdı.

Dönüp kahvaltısını adaya koyuyorum, önceden hazırladığım gümüş takımların arasına mükemmel bir şekilde yerleştiriyorum. Yumurta, domuz pastırması, taze meyve, onun vazgeçilmezleri.

"Evet, Bayan Ferrari siz duştayken çıktı." Koyu renk bir kaş kalktı. "Ferrari mi? Gerçekten mi?"

Ona adını sormamasına şaşırmadım, sadece üzüldüm.

Kim oldukları onun için bir şey ifade etmiyor. Sadece Lily'ye benziyorlar.

Önüne koyduğum kahveye uzandı, zihni açıkça gün için saldırı planını gözden geçiriyordu, son sevgilisi

sonsuz dek düşünecek. Nadiren uyuyor ve çok fazla çalışıyor. Ağzının her iki yanında, bu kadar genç birinde olmaması gereken derin oluklar var. Gülümsediğini gördüm, hatta kakhaha attığını bile duydum ama neşesi asla gözlerine ulaşmıyor.

Bir keresinde, başardığı her şeyin tadını çıkarmaya çalışması gerektiğini söylemişim. Bana öldüğünde hayattan daha çok zevk alacağını söylemişti.

"Dün geceki partide bir iş çıkardın Witte," diyor dalgın dalgın. "Her zaman yapıyorsun, ama yine de." Ağzı bir yandan kıvrılıyor. "Seni takdir ettiğimi söylemekten asla zarar gelmez, değil mi?"

"Hayır, Bay Black. Teşekkür ."

Onu yemeğini yemesi ve günün gazetesini okuması için bırakıp koridordan aşağıya, kimseyle paylaşmadığı konutun özel bölümüne doğru ilerliyorum. Esmer güzeli Bayan Ferrari geceyi çatı katının diğer ucunda, Lily'nin görsel hayaletinden uzak bir alanda geçirdi.

Ana süitin eşiğinde duraklıyorum, yakın zamanda aldığım düşün nemi üzerimden gitmiyor. tam karşımdaki duvarda asılı duran devasa tuvale takılıyor. Bu samimi bir resim. Lily yatıyor

Dağınık bir yatakta, ince uzuvları beyaz bir çarşafa dolanmış, uzun siyah saçları buruşuk bir yastığın üzerinde dalgalanıyor. Şehvetli özlemi son derece belirgin, dudakları öpücüklerden kızarmış ve şişmiş, solgun yanakları kızarmış, taparcasına bakan gözleri arzudan ağırlaşmış.

Nasıl öldü? Trajik bir kaza mı? Sinsi bir hastalık mı?

Çok gençti, daha kadın bile sayılmazdı. Keşke patronumu onunla birlikteyken tanısaydım. O zamanlar nasıl bir doğa gücüydü.

Yardım edemem ama üzülüyorum. Böylesine parlak iki alevin en parlak dönemlerinden önce söndürölmesi kadar da utanç verici.

Range Rover'ı trafiğe sokarken, Bay Black'in cep telefonuna kırpılmış emirleri aktardığını duyuyorum. Saat daha sabahın sekizi ve o çoktan büyüyen holdinginin çeşitli kollarını yönetmeye koyulmuş bile.

Manhattan her yöne akan arabalarla dolup taşıyor. Bazı yerlerde çöp torbaları kaldırımlarda birkaç metre yüksekliğe yığılmış, kaldırılmayı bekliyor. New York'a ilk geldiğimde bu manzara beni rahatsız etmişti, ancak şimdi bu sadece ortamın bir parçası.

Memleketimin yemyeşil ovalarından çok farklı olan ve şu anda bu şehirden keyif almaya başladım. Bu küçük adada bulamayacağınız hiçbir şey yok ve insanların enerjisi... eşitliliği ve karmaşıklığı... rakipsiz.

Gözlerim trafikten yayalara doğru gidip geliyor. Önümüzde, tek yönlü cadde bir teslimat kamyonu tarafından kapatılmış durumda. Sol kaldırımda sakallı bir adam, heyecanlı bir grup köpeği sabah yürüyüşüne çıkarırken yarım düzine tasmayı ustalıklarla tutuyor. Sağ tarafta, koşu için giyinmiş bir anne, önündeki koşu arabasını parka doğru itiyor. Güneş parlıyor ama yüksek binalar ve sık yapraklı ağaçlar caddeyi gölgeliyor. Trafik gecikmesi uzadıkça kornalar çalmaya başlıyor.

Bay Black emin bir rahatlıkla, sesi sakın ve iddialı bir şekilde iş anlaşmalarına devam eder. Arabalar ilerlemeye başlar, sonra hızlanır

Hız. Şehir merkezine gidiyoruz. Kısa bir süreliğine, yeşille kutsanmışız. arka arkaya ışıklar. Sonra şansımız tükendi ve kırmızı ışıktaki durdum.

Önümüzden bir insan seli hızla geçiyor, çoğunun başı eğik ve Sanırım yoğun şehrin kakofonisinden bir uzaklaşmamı sağlayan birkaç kulaklık. Saate bakıp programa uygun olup olmadığımıza bakıyorum.

Ani bir acı sesi damarlarıma buz gönderiyor. Belli belirsiz insanlık dışı, yarı boğuk bir inilti. Başımı hızla çevirip arka koltuğa bakıyorum, telaşla.

Bay Black hareketsiz ve sessiz oturuyor, gözleri kömür gibi koyu, bronzlaşmış teni tüm rengini kaybetmiş. Bakışları yaya geçidi boyunca kayıyor, takip ediyor. Ben de o tarafa bakıyorum, arıyorum.

İnce yapılı esmer bir kadın aceleyle bizden uzaklaşıyor, ışığı yenmeye çalışıyor. Saçları kısa, ense hizasında kesilmiş ve yanlardan uzayarak saçlarını sarıyor. Çene. Bu Lily'nin gür yelesi değil, hiç değil. Ama kaldırımda yürümek için döndüğünde, bunun onun yüzü olabileceğini düşünüyorum.

Arka kapı şiddetle açılır. Bay Black tam ışık yeşile dönerken dışarı fırlıyor. Arkamızdaki taksi şoförü kornaya basıyor ama işverenimin bağırdığını duyuyorum.

"Lily!"

Bakışları bize doğru yöneldi. Tökezliyor. Olduğu yerde donup kalıyor.

Yüzü Bay Black'inki gibi soluklaşıyor. Dudaklarının kıpırdadığını, adının ağzından kaçtığını görüyorum. *Kane*.

Evet, dünya onun yakışıklı yüzünü ve başardıklarını biliyor, ancak onun şok edici tanınırlığı samimi ve açık. Tıpkı saklayamadığı çaresiz bir özlem.

Bu o.

Bay Black trafiğe doğru bakar, sonra hareket halindeki arabaların arasına dalar ve neredeyse bir kazaya neden olur. Korna sesleri sağır edici bir hal alıyor.

Sert ses onu gözle görülür bir şekilde sarsıyor. Panik içinde kaldırımdaki kalabalığı yarararak koşmaya başlar, zümrüt yeşili gözleri Kalabalığın içinde bir fener gibi giyin.

Ve Bay Black, kovalamadan elde eden bir adam, kovalıyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

